

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KANLI AY

kayıp melek

*"Gece nereye giderseniz gidin siyahtır.
Ve acının tek bir rengi vardır; kurşuni..."*

DURUMAVİİ

©psilon®

Önsöz

Bu hikâyeyi hisseden her birinizle, parıldayan bir kar tanesinin içinde ısındık. Son kez Pera ve Ante'yi ziyaret etmeye hazır mısınız? Bu kez sizleri bir kor parçasının yamacında üşütecekler.

Her hikâye bir yolculuktur. İyi yolculuklar dilerim.

GİRİŞ

Ante,

Bedenimi ısıtmanın bir yolunu buldular. Ancak ruhum, üzerinde soluklandığımız buz kütleleri kadar soğuk ve devinimsiz. Beni izlediğin anları anımsadığımda, gözümün önüne düşenlerin birer sanrıdan ibaret olduğunu bile bile elimi uzatıyorum. Ah, Ante! Dokunamıyorum. Sınandığım tek şey acıyla yoğrulan devasa bir boşluk. Ve ben, o boşluğun ucunda bir bez bebek gibi sallanıyorum.

Bedenimi kurtarıırken, ruhumu esir eden anahtarı heybende götürdüğünü biliyor musun? Belki de bir yerlerden, dudaklarında düzmece bir tebessümle beni izliyorsun.

Buradayım. Her gece ayışığının altında durup, seninle ve yaşadıklarımızla baş etmeye çalışıyorum. Beni o dipsiz mezara nasıl diri diri gömdüğünü, sonra parmaklarıyla kazıyarak nasıl çıkardığını düşünüyorum. Hangisinin daha fazla canımı acıttığını bilmiyorum.

Hiç kimse inanmıyor, o karanlık gözlerini ayırmadığın Ay yeniden kızarıyor; hiç kimse görmüyor, Ay oluk oluk kanıyor. Ante, alnımdaki yara izi sızlıyor; onca zamandan sonra zihnim ilk kez kokunu duyumsuyor.

Ve yabancı bir ses fısıldıyor, beni çağırıyor:

“Ayı’n kayıp meleği, seni bekliyorum.”

1. BÖLÜM

İZ

Güneşin arsız ışığı kavruk tenimi öperken, eflatun geceliğimin eteğini yukarı toplayıp kendimi boşluğa bıraktım. Sabahın iç gıcıklayıcı esintisi gözlerimin açık durmasına şiddetle karşı çıkıyordu. Tutunduğum demir zincire başımı yasladım ve gözlerimi usulca kapatarak sallanmaya devam ettim. Yan komşumuz Aida Hanım'ın sabah rutini Beethoven'ın *Für Elise*'si, yasemin kokulu yaz havasına eşlik ediyordu. Ezberimde olan melodiyi mırıldanarak hızımı artırdım. Salıncağın her savrulması ile beni kucaklayan rüzgâr ılık ve dingindi.

Annem üçüncü kez kahvaltının hazır olduğunu bildirdiğinde sesindeki sabırlı tınının azaldığını idrak etmiştim. Çıplak ayaklarımı toprak zemine sürterek hızımı azalttım ve salıncak henüz durmadan atlayıverdim. Sendelesem de bu kez düşmedim. İvedilikle evimize doğru ilerledim. Parmak aralarımından taşan toprak kalıntılarını kapı önündeki paspasa sürterken annem kapıyı açtı ve ilk olarak ayaklarıma baktı. Yakalanmış olmanın verdiği mahcubiyetle, bir ayağımla diğerinin üzerini kapattım. Ancak o, beklediğimin aksine yalnızca gülümsedi ve beni içeri buyur etti. Uzun zamandır yaptığı gibi...

“Kahvaltıdan önce duş almaya ne dersin, tatlım? Dışarı hayli sıcak, bunalmış olmalısın.” Sessizliğim karşısında sözlerini geri almak istemiş gibi ince dudaklarını birbirine bastırdı. Hazırladığı kahvaltı masasına geri dönerken, diğer yandan eliyle merdivenleri işaret etti. “Git ve duş al hayatım. Otlı omletin birazdan hazır olur.”

Belli belirsiz başımı sallayarak merdivenlere yöneldim. Buradaki odam, tamamladığım on yedinci basamağın tam karşısında kalıyordu. Ahşap bir yatak, aynı hammaddeden elde edilen ufak bir masa, tek gözlü gösterişsiz bir dolap ve beyaz, pelüş halıya ev sahipliği eden odamın banyosu kapının hemen sol yanında kalıyordu.

Tek kişinin ancak sığabileceği banyoya girip suyu açtım, en sıcak seviyeye getirdim. Geceliğimi ve iç çamaşırlarımı çıkardıktan sonra derimi bilmem kaçınıcı kez haşlayacak olan suyun altına girdim. Banyonun bej rengi fayansları kısa sürede buğulanmıştı. Güneş yanığı tenim artık daha hızlı adapte oluyordu bu duruma. Bir zamanlar benimsediği soğuğa yakın ılık suyun varlığını özlediği aşikârdı. Ancak zihnim buzdolabından yüzüme vuran soğukta bile tehlike sinyalleri çalarken suyun en sıcak, örtünün en kalını, şöminenin en yakını makbuldü benim için.

Dakikalar sonra suyu kapattım ve kızaran tenimi bornozla örttüm. Birkaç hafta önce oluşan yanıklarım henüz iyileşirken izlerine yenileri eşlik edecekti. Buğulanan aynayı el havlusuyla gelişigüzel sildikten sonra, geçen ay küt kestirdiğim saçlarımı kurulamaya başladım. Elmacıkkemiklerimin üstü, üçgen çenem ve burnumun ucu kıpkırmızı kesilmişti. Göz altlarımdaki morluklar yerini uzun zaman önce terk etmiş olsa da bakışlarımda hayata veda etmek üzere olan bir ihtiyarın yılgınlığı vardı. Almayı bıraktığım seyrek ama kalın kaşlarıma dokundum. Yukarı taranmış gibi duruyorlardı. Bir an için aynadaki aksim alnımdaki yara izi-

ni gözüme soktu. Zehir zemberek bir his içimi yoklarken, parmaklarımla kâküllerimi geniş alnımın üzerine taradım.

Hızla banyodan çıkıp üzerimi giyindim. Vizon rengi kloş elbisemin altına; aynı renk, delikli yazlık botlarımı geçirdikten sonra yatağımın üzerine oturarak saçlarımı tardım. Saçlarım, ıslak oldukları için kafama yapışmış olsalar da yaz havası birkaç dakika sonra her tutamını havalandırarak kurutacaktı.

Kahvaltıya indiğimde, annem ve babamı hararetli bir sohbetin içerisinde buldum. Masaya yaklaşmamla sustular ve ifadelerini sabit tutmaya çalışarak yüzüme baktılar. Sonra hüznü bakışları birbirlerini buldu. Başımı önüme eğdim, benim için ayrılan hasır minderli sandalyeme oturdum. Fransız usulü otlu omlet tabağında iştah kabartıcı duruyordu. Bıçağımla küçük bir parça keserek ağzıma attım ve çiğnemeye koyuldum.

“Günaydın kızım, nasılsın bu sabah?”

Lokmamı ağır ağır yutarak çekingen bakışlarımı babamın açık kahve gözleriyle buluşturdum.

“Affedersin baba, sanırım bu sabah biraz dalgınım. Size de günaydın.”

Annemin çerçevesine dikey çizgiler doluşan dudakları kıvrıldı.

“Temiz havanın dalgınlık yaptığı su götürmez bir gerçek. Ama burayı sevdiğini umuyorum, öyle değil mi?”

Başımı camın diğer tarafından el sallayan ormana çevirdim. Birkaç ay olmuştu babamın memleketi Adana’ya geleli. Annemin normalde asla kabul etmeyeceği bu uzun tatil, durumum göz önünde bulundurduğunda önü açılır hale gelmişti. Yakın arkadaşı Aida ile ormana bakan iki villa satın alarak apar topar buraya taşınmamız, onun nazarında bir çeşit terapi yöntemiymiş.

“Sevdim.”

Arkasına yaslanarak memnun bir biçimde, “Güzel,”

dedi. “Buraya geldiğimize değmesine seviniyorum. Belki çok yakında, sen daha iyi olduğunda evimize dönebiliriz.”

Babam kaşlarını çatarak uyarıcı bir tonla konuştu:

“Emma, sırf sen istemiyorsun diye yıllardır uğramadığım memleketimdeyim. Müsaade edersen keyfini çıkarmayı düşünüyorum.”

Annem yıllardır formunu hiç değiştirmedeği ense topuzuna dokundu.

“Sanki keyifli bir yanı varmış gibi...”

Babamın kabaran gür bıyıklarından sinirlendiğini anlayabiliyorum.

“Sadece birkaç aydır buradayız, Emma. Senin için yıllarca Fransa’da yaşadık, hatırlatırım!” O ülkenin ismini duymamla çatalımın sesli bir şekilde tabağıma düşmesi bir oldu. Babam kırdığı potu anlayarak kendi kendine homurdandı. “Her neyse... Bence konuşacak daha mühim meselelerimiz var.”

Annem usta bir manevrayla konuyu değiştirerek elini havada asılı kalan elimin üzerine koydu ve masaya indirdi.

“Biliyorsun, yarın yirmi altıncı evlilik yıldönümümüz. Bu sene davetimiz durum itibarıyla burada gerçekleşecek. Bugün sana bir şeyler bakalım, ne dersin tatlım?”

“Yeterince kıyafetim var.”

“Ama bu özel bir davet, Pera. Biliyorsun, davetlerde kıyafetlerini hep ben seçerim ve sen de büyük bir zevkle giyersin.”

Evet, saçımı hangi yöne tarayacağıma kadar hep annem karar verirdi. Ve ben, büyük bir zevkle (!) uygulardım. En azından onun penceresinden durum bu şekilde görünüyordu.

“Peki, siz nasıl isterseniz anne.”

Memnun bir gülümsemeyle kahvaltısına başladı. İtaat onu en keyiflendiren şeylerden biriydi. Biraz sonra önemli bir şey hatırlamış gibi duraksadı. Zarif hareketlerle dudaklarını sildikten sonra yeniden bana odaklandı.

“Ah tatlım, bugün Nehir Hanım’la randevun var. Geçen hafta karnın ağrıdığı için gidememiştin. Hatırlıyor musun? Bugün aksatmazsan sevinirim. Saat ikide.” Bana fikrimi sorma gereksinimi bile duymadan babama döndü. “Rauf-çuğum, Pera’ya sen refakat eder misin?”

Babam onay almak istermişçesine bana baktı. İfademde herhangi bir itiraza rastlamayınca yavaşça başını salladı.

“Pekâlâ, onu alışverişten sonra alırım.”

Bu andan sonra masadan yükselen tek ses çatal bıçak sesleriydi. Zira geride bıraktığımız son iki yılda dışarı çıkmışlığımın sayısı bir elin beş parmağını geçmiyordu. Bunun verdiği huzursuzlukla kahvaltımı yapmaya devam ederken, bugünün bir an önce bitmesini diledim. Hangisi daha dayanılmazdı? Annemle alışveriş yapmak mı yoksa Nehir Hanım’la görüşecek olmak mı? Yarın akşam gerçekleşecek davet ise apayrı bir yerdeydi. Dağılmış tahammül seviyem ruhumu ekarte ederek o davette yalnızca bedenimi sergileyecekti. Dik duracak, iyi olduğumu söyleyecektim. Yinelenen taziyeleri kabul ederken, insanlar zaman aşımına uğrayan acımı lanet olası bir rahatlıkla anacaklardı. Bense içimde hâlâ oluk oluk kanayan yaraya sahte tebessümlerimi tampon yapacaktım.

Bir... iki... üç...

Şimdi bitecek, şimdi bitecek...

Önceleri yalnızca o beni ziyaret ediyordu. Çoğu zaman hiçbir cevap alamamasına rağmen gelmekten vazgeçmiyordu. Karşıma geçiyor, bıkmadan soruyor, gülümsüyor, hatta bana yönelttiği soruları bizzat kendisi yanıtlıyordu. Benimle arkadaş olmak istediğini söylüyordu ama davranışları bu isteğine karşı çokça tezat oluşturunuyordu. Son zamanlarda ise yine bana ait olmayan bir kararın sonucu olarak ben ona gitmeye başlamıştım. Böylesi daha iyiydi. En azından

son anda ürettiğim bahanelerle onu görmekten kurtulabiliyordum. Benim dışımda herkes onun bana iyi geleceği konusunda hemfikirdi. Hiç kimsenin, hiçbir durumun bellegimi törpüleyemeyeceğini görmüyorlardı. Dört... beş... altı...

Şimdi bitecek. Şimdi bitecek...

“Evet Peracığım, şimdi gece uyumadan önce ne düşündüğünü benimle paylaşmanı istiyorum.”

Üst üste içtiğim uyku haplarından sonra gözlerim uykuya yenik düşmeden önce, son düşündüğüm şey hep aynıydı. Hiç değişmiyordu.

Bakışlarımı kliniğin dikdörtgen camından dışarı uzattım.

“Akşamki davette ne giyeceğimi düşündüm.”

Nehir Hanım’ın dudaklarında hoşnut bir tebessüm belirdi.

“Güzel... Peki, titremelerin ne durumda? Yine sık sık seni yokluyorlar mı?”

Susadığımı anımsadım. Sürahiden bardağa boşalan suyu, o bardağın ellerimin arasında nasıl titrediğini, taşan suyun çıplak ayaklarımı nasıl ıslattığını anımsadım.

“Hayır, geçen seansta da size söylediğim gibi uzun zamandır olmuyor.”

Kırmızı dudaklarındaki gülümseme genişledi. Fönlü saçlarını tepesinde toplayarak üzerinde diş izlerinin bulunduğu kurşun kalemle sabitledi.

“Harikasın Peracığım. Biliyorum, sıkıldın ama sormak istediğim birkaç soru daha var.” Başımı uysalca sallarken, asıl istediğim şey soğumuş kahvemi onun üzerine fırlatarak burayı terk etmektir. “Arkadaşların ile iletişimin hangi aşamada? En son Melisa’nın sinema teklifini kabul etmeni rica etmiştim senden.”

Evet, annemin ricası üzerine beni defalarca arayan Melisa’nın teklifini kabul etmiştim. Onunla sinemaya gitmiş,

onun seçtiği saçma sapan komedi filmine girmiştim. Ama sonra, filmin bir yerinde sesler uğultuya dönüşmüştü: Azgın rüzgâr sesine... fırtına sesine... o tanıdık üşüme hissini ruhuma boca eden tipi sesine dönüşmüştü. Ellerim kulaklarımda, hıçkırarak sinema salonundan çıktığım anları dilimin ucundan silip attım. Bunlardan sevgili psikoloğuma bahsetmeyecektim. Oysa acı derinse, zamanın hükmü geçmiyordu yaşanılanlara. Bozuk bir plak gibi zihinde dönüp duranları, başka hiçbir ses bastıramıyordu.

“Film güzeldi Nehir Hanım. En kısa zamanda tekrarlamayı düşünüyoruz.”

Aldığı cevap karşısında uzun tırnaklarını masayla tokuşturmayı bıraktı, avuçlarını birbirine sürttü ve deri koltuğunu iterek ayağa kalktı.

“Bunları duymak beni ne kadar mutlu etti bilemezsin, tatlım. Eminim, Emma Hanım da az sonra yapacağımız telefon görüşmeden memnun kalacaktır.”

Sanki çok önemli bir şey duymuşum gibi, “Öyle mi?” diye sordum. *Belki beni sıkıştırmayı biraz olsun bırakırsın, anne...*

Topuklu ayakkabılarının mozaik zeminde bıraktığı tok sesler eşliğinde karşıma geçti. Kalçasını masasına dayayarak o rahatsız edici bakışlarını yüzümde dolaştırmaya başladı.

“Bu konudan bahsetmeyi sevmediğini biliyorum. Ancak bunu son سوالim olarak kabul et lütfen. Emma Hanım bana rüyanda sayıkladığın bir isimden bahsetmişti. Bir erkek ismi... Neydi? Hah! İsmi Ant...”

Dakikalardır yapmayı düşündüğüm eylem için beynim ani bir emir çıkarttı ve o ismi anmasına müsaade etmeden hızla ayağa fırladım. Aynı anda dizim masaya çarparak süt-lü kahveyi masaya devirirken, Nehir Hanım irkilerek geri çekildi.

“S-sorun ne, Pera?”

Boğazımdaki düğüm kendini hatırlattı. Ağlayabilsem biraz olsun rahatlayacaktım. Yine ağlayamadım. Yine o lanet olası düğümün beni paramparça etmesine izin verdim.

“Dün gece uyumadan önce ne düşündüğümü sormuştun. Ne düşündüm, biliyor musun?” Adımlarım usul usul saygıdeğer psikoloğuma yaklaştı. Bakışları ürkekti. Arkaya attığı elinin tehlike butonuna yaklaştığının farkındaydım. Onu korkutuyor muydum? Oysa uzun zamandır bir zavallıdan ibarettim. “Günce’yi düşündüm. Altındaki o koca kurşunla yerde yatarken ferini yitiren gözlerini düşündüm. Nick’i, sevgi dolu Anne’i, ürkek Abella’yı, koruyucu Corla’yu ve kahraman askeri düşündüm. Onları tanıyor musun? Tanımıyorsun. Bir daha asla kimse onları tanımayacak.” Hızlanan nefes alış verişleri sesimin yükselmesiyle kesiliverdi. “Merakını giderebildim mi!”

Eli hızla butona abandı. Kulak tırmalayan bir sesin odayı doldurmasından yalnızca beş saniye sonra içeri iki adam daldı. Bana vahşi bir hayvanmışım gibi bakan adamların arkasında babam vardı. Ah, gözlerinde aşına olduğum o hüznle bana bakıyordu.

“Özür dilerim,” diye kıpırdattım dudaklarımı. “İyileşemediğim için özür dilerim, baba.”

Yanıma gelip beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Sorgular gibi değil, suçlar gibi değil, bezgince değil. Her şeye rağmen koruyup kollayan bir baba gibi...

“Benim tatlı Pera’m. Hadi, gidelim buradan.”

Beni oradan çıkardı. Açık havada derince nefeslendim. Dakikalar sonra kendimi nispeten daha iyi hissettiğim yerdeydim. Üzerinde yalınayak dolaştığım toprak, bahçemizin en sevdiğim köşesiydi. Akşam güneşine gözlerimi kısarak baktım. Cırcırböceklerinin sesi kesintisiz duyuluyordu. Kirlenen ayaklarımla toprağı eşelerken, sallanan sandalyesinde oturan babamın bakışlarını üzerimde hissettim.

“Adımı kim koydu, baba?”

Bunu sormamı bekliyormuş gibi gülümsedi.

“Annenin ilk koymak istediği isim Gabrielle’ya şiddetle karşı çıktığımda aklındaki ikinci seçeneği verdi sana: Pera.”

Yüzümü buruşturdum.

“Gabrielle mı? İyi ki karşı çıkmışsın. Ama... Sormak istediğim; ikinci ismim, yani sizin koymadığınız...”

Etli parmaklarını göbeğinin üzerinde birleştirdi, bakışları ormanın derinliklerine dalmıştı. “Sana daha önce de anlatmıştım, kızım. Yirmi üç yıl önce seni kapımıza bıraktıklarında o ismi kundağına ilıştirmişlerdi.”

Bundan bahsetmeyi sevmiyordu, biliyordum. Ancak daha önce hiç sormadığım o soru zihnimi kemiriyordu.

“Beni kapınızın önüne bırakan kimdi? Beni doğuran kadın kimdi, bunu öğrendin mi hiç?”

“Öğrenmek için çok uğraştım. Polisler de öyle. Kamera kayıtları, DNA testleri... Tek ipucuna bile ulaşamadılar. Sanki seni kapımızın önüne görünmez bir el bırakmıştı. O zamanlar biyolojik aileni araştırdığım için Emma bana çok kızıyordu. Çünkü yıllarca istediğimiz ancak bir türlü sahip olamadığı kız çocuğu bir anda kollarına düşmüştü ve kaybetmekten korkuyordu. Tüm bunlara rağmen, anneni bulmak için elimden geleni yaptım, kızım. Bir gün büyüüp bana bu soruyu soracağını biliyordum. Ama Emma’nın değilse bile benim korktuğum oldu. Sana verebilecek bir cevabım yok.”

Gözlerini ele geçiren hüznü kalbimde hissettim. Koşup küçük bir kız gibi kucağına sinerken, onu zırvalıklarımınla üzdüğüm için içten içe kendime kızdım. İçimde nelerle boğuşursam boğuşayım, her ne sebeple olursa olsun onu ve annemi üzmeye hakkım yoktu. Anlatamadıklarım ruhumu bin parçaya ayırsa bile...

Fonda Vivaldi, *La Follia*...

Madam Emma Kaya'nın değişmezlerindendi.

Kırık beyaz elbisemin yarım kolları fırfırlıydı. Gözalı-
cı inci işlemelere ev sahipliği yapıyor ve yine fırfırlı olan
eteği yeri öpüyordu. Nefesim tutturularak çekıştırilen sırt
bağcıkları, belimde sıkı bir kurdele yapılmıştı. Saçlarım bol
sepet örgü, makyajım ise yok denecek kadar azdı. Beyaz tül
eldivenlerim annemin naftalin kokulu sandığından çıkma
gençlik hatırasıydı. Beyaz, yumurta topuk ayakkabılarım
da öyle...

“Ah, benim zarif bebeğim... Öyle güzelsin ki...”

Annem puslu gözlerle odamdan içeri girdikten sonra el-
lerimi tutup bana hayran gözlerle baktı. Su yeşili gözleri ve
kâğıt kadar beyaz olan teni bu akşam bir başka ışıldıyordu.
Madam Emma... Çok sevdiği fascinator şapkası ense to-
puzunu süslerken, vizon rengi elbisesinin içinde kusursuz
görünüyordu.

“Tatlım,” dedi tereddütle. Hoşuma gitmeyecek bir şey
söyleyeceğini aynı saniye anlamıştım. Madam Emma tered-
düt etmezdi. “Aşağı inmeden önce bilmen gereken bir şey
var.”

“Sizi dinliyorum, anne.”

Bakışlarını tuttuğu ellerime indirdi. Söyleyeceği şeyin
hiç hoşuma gitmeyeceğini o an tekrar anladım.

“Biliyorsun, Nicolas ile ayrılmanızın asıl sebebinden ba-
ban habersiz. Bunu gizlemenin senden ben istemiştim.”

“Neden bu konuyu açtığınızı bilmiyorum. Ama evet,
ortada ciddi bir iş ortaklığı bulunduğu için babamın Ni-
colas'a düşman olmasını istemediniz. Bu yüzden ona yalan
söylemek zorunda kaldım. ‘Anlaşamadık ve ayrıldık’ yala-
nı için hâlâ suçluluk duyuyorum.”

Anlayışla başını salladı.

“Sana bunun için minnettarım, Pera. Ama asıl söyleme-
ye çalıştığım şey, babanın Deton ailesini buraya davet etmiş
olması.” Sıkıntılı bir nefes verdi. “Şu an aşağıdalar.”

Düz bakışlarım gözlerine uzandı. Nasıl bir tepki vereceğimi kestiremedim. Beynim bu konuda bana yardımcı olmamıştı. Aşağı inmeyeceğimi mi söylemeliydim? Kendimi yatağa atıp ağlamalı mıydım? Ne söylemeliydim?

“Eğer istersen, aşağı inmek zoru...”

“Hayır,” diye böldüm istemsizce. “Sorun yok, geleceğim.”

Yanıtımın verdiği rahatlama, ifadesindeki endişeyi sildi.

“İşte benim kızım.”

Birlikte aşağı inerken herhangi bir tereddüt yaşamadım. Loş ışıkla aydınlatılmış bahçemiz davete uygun olarak dizayn edilmişti. Kokteyl masalarının etrafındaki insan topluluğunu arkama alarak piyanoma ilerledim. Her sene bugün düzenlenen davet, bu piyanodan yükselen melodiyle açılırdı. Annem onca sene bana boşuna ders aldirtmamıştı. Yavaşça piyanomun başına oturdum ve gözlerimi kapattım. O andan sonra parmaklarım tuşların üzerinde kendiliğinden dans etmeye başladı. Herkes pürdikkat beni dinlerken piyano acilitasyonum kusursuz ilerliyordu.

Müzik bitti. Ayağa kalktım ve alkışlayan kalabalığa döndüm. Annem bana gururlu gözlerle bakarken, babam avuçları patlarcasına alkışlıyordu. Sonra kalabalığın arasından tanıdık bir bakışla rastlaştı bakışlarım. Bu, Nicolas’tı. Herhangi bir şey hissetmedim. Ne öfke ne hüznün... Tüm olanlardan sonra benim için bir yabancı olarak orada duruyordu.

Nicolas Deton... Bugün yanında karısı Alice Deton ve iki yaşındaki oğlu yoktu.

Gülümsedim. Annemle birlikte Fransız aile dostlarımızın masalarını ziyaret etmeye başladık. Herkes anlaşılmış gibi ne kadar iyi görüldüğümden dem vuruyordu. Babamın ailesinden yalnızca halam ve ailesi gelmişti. Onlar annemin davetlerinden pek hazzetmezlerdi. Ancak çoğunluğu, iş münasebetinin bulunduğu insanlar oluşturuyordu. Son ziyaret

ettiğim masadaki adam burnumun direğinin sızlamasına sebep oldu. Bana sıkıca sarılıp alnımdan öpen ihtiyar, kaybettiğim arkadaşım Günce'nin babasından başkası değildi. Kurtarıldığım günü takip eden haftalarda hastanede tedavi görürken beni ziyaret etmişti. O gün, o beyaz hastane odasında bana sarıldığında, ilk gözyaşımı dökmüştüm. Ve ilk kez o gün çenemin düğümü açılmıştı. Ona Günce'yi anlatmıştım. Son anlarını...

“İyi görüldüğünü söyleyemeyeceğim. Gözlerindeki hüznün yerli yerinde duruyor.” Şu koskoca insan topluluğunda doğruyu söyleyen tek kişiydi.

“Ben de öyle,” dedim burukça gülümseyerek. “Ben de öyle.”

Masamıza ulaştım, koca bir kadeh şarabı tek seferde boş mideme indirdim. Dans eden çiftleri, makamlarıyla birbirine üstün gelmeye çalışan beyleri, modern kadınları dinledim. Hayat tüm hızıyla akıp giderken, neresinde takılıp kaldığımı düşündüm. Neresinde sendelediğimi, neresinde tarumar olduğumu düşündüm.

Boşalan kristal kadehi görevlinin tepsisine bırakıp bir yenisini aldıktan sonra kalabalığı arkama aldım ve aşağısı ormana bakan korkuluklara ilerledim. Küçük bir yudum alarak korkuluğun soğuk demirine dokundum ve gözlerimi gökyüzüne diktim. Ay bu gece her zamankinden daha parlak ve daha beyazdı. Sanki çok masummuş gibi...

“Uzun zaman oldu.” Bir zamanlar sıkça yanı başımda duyduğum sese şimdi tepkisiz kalmayı yeğliyordum. Sahiden, uzun zaman mı olmuştu? Yaklaştı. “Seni iyi gördüğümü sevindim.” Aramızda hatırı sayılır bir mesafe bırakarak yanımda durdu. Bakışları çehrem sol tarafına dokunuyordu.

“İyiyim. Sen nasılsın, Nicolas?”

Sessizce nefes aldı.

“Ben... Aslında buraya senden özü...”

“Oğlun...” Bile isteye kestim sözünü. O sözü duymak istemiyordum. “Dergide gördüm, çok tatlı. Sana benziyor.” Ona baktığımda, yeşil gözlerine sinen pişmanlığı iliklerime kadar hissettim. Hiç değişmemişti. Yalnızca artık daha güçlü görünüyordu. “Adı ne?”

“İzin vermeyeceksin, değil mi?” Başını sallayarak kendisini onayladı. “Senden özür dilememe izin vermeyeceksin.”

“Artık bir önemli yok. Sana kırgın değilim.”

“Ciddi misin? O halde, yarın benimle bir kahve içer misin?”

Gülümsedim. Ona baktım, gözlerinde beliren ışıltıya yaklaştım.

“Beni Alice ile aldattın ama Alice’i benimle aldatamazsın, Niko. Sana hayatta başarılar dilerim; umarım, bu son görüşmemizdir.”

Darmaduman olan ifadesini arkama aldım ve yanından geçip gittim. Son sayfasına geldiğim bir kitabın kapağını uzun zaman sonra kapatmış gibiydim.

Isınan yanaklarımı rahatlatmak için eve girip lavaboya çıktım. Aynanın karşısına geçtiğimde parçalarından yenisinden doğmaya çalışan bir Pera görüyordum. Başarıp başaramayacağımı bilmeden doğrulmaya çalışıyordum. Islattığım ellerimi yanaklarımda ve boynumda gezdirdim. Şimdi yalnızca uyumak istiyordum ama annem birazdan kapanış konuşmasını yapacaktı. *Yanımda olmalıyım*, diye düşünerek lavabodan çıktığım anda iri bir bedenle çarpıştım. Olduğum yerde sendelerken, bir çift yabancı ve donuk bakışla burun buruna geldim. Siyahlar içindeki uzun boylu, ince yapılı adam beni kollarımdan yakaladı; düşmeme engel oldu. Küt, siyah saçları ensesinde toplanmış adama şaşkınca baktım. Benim aksime o, aradığını bulmuş gibi bakıyordu.

“Seni korkutmuş olmalıyım.”

Bir adım geri çekilip kollarımı dokunuşundan kurtardım.

“Sorun değil. Yalnızca...” Bakışlarım hayatımda ilk kez

gördüğüm adamın üzerinde gidip geldi. “Sizi tanıyamadım.”

“Tanıman gerekmiyor.”

Kaşlarım gayri ihtiyari çatıldı.

“Annemin tarafından mısınız?”

“Hayır.”

“O halde babamın...”

“Hayır.”

Elimi pervaza yaslayarak bir robot gibi konuşan adamı anlamaya çalıştım.

“Bayım, o halde siz kimsiniz?”

Elini ceketinin iç cebine uzattı. Tedirgin olduğum söylemezdi ama iyi hissetmiyordum.

“Ben bir elçiyim, Mihrimah.”

Boşluğuma darbe yemiş gibi irkildim. Bana ondan başka kimse bu şekilde hitap etmemiştii.

“Siz...”

İç cebinden ucunda altın renginde güneş simgesi olan misina bir kolye çıkardı. Pervazdaki elimi tuttuğunda ona engel olmam gerektiğini biliyor, fakat bunu yapamıyordum. Kolyeyi avcuma bıraktığı an göğsümün alev aldığını hissettim. Zihnim pervasız düşünceler tarafından yağmalanmaya başladı. Adamının gözleri gözlerime yaklaşıırken, harelerini kızıl bir gölge ele geçirdi. Üzerinde geçmişe dair silik bir şeyler vardı. Korkutucu, tanıdık ve yakıcı...

“Sevgili Güneş, kolyeni tak ve Ay ile buluş. Vakit geldi. O, seni bekliyor.”

Bakışlarım avcumdaki kolyeye düştü. Yüzeyi mat ve pürüzsüzdü. Bir an sonra başımı kaldırdığımda adamın artık burada olmadığını gördüm. Efsunkâr varlığı karşımdan silinmişti. Ne ara hızlandığını bilmediğim nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Odama doğru yürürken, aklımda ne davet ne de annemin kapanış konuşması kalmıştı. Bedenimi yatağa bıraktım ve gözkapaklarıma eziyet edercesine kirpiklerimi sıkıca birbirine bastırdım.

Tanrı'm, lütfen iyileşmeme izin ver...

Karanlık, bir kaçış değildi. Belki de sırf bu yüzden yüzüme vuran ışıkla huzursuzca kıpırdandım. Sabah olduğunu düşünürken, gözlerimi açtığımda karşılaştığım karanlık zihnimi afallattı. Saniyeler önce birinin gözümün önünde havai fişekler attığına yemin edebilirdim. Hissettiğim baş ağrısıyla doğruldum. Üzerimi bile değiştirmeden öylece uyumuştum. Şakaklarımı ovalayarak ayağa kalktığımda bir şeyin yere düştüğünü fark ettim. Karanlığa alışan gözlerimi kısarak yere eğildim ve kolyeyi aldım. O tuhaf anı yadsımak isterken, parmaklarımın arasında duran kolye beni yanıltmıştı.

İstirap veren bir sessizlik ilişmişti geceye.

Usluca fûme rengi perdeden sızan ayışığınla yaklaştım. Ayın şahit olduğum rengi beni ürkütmedi, kederlendirdi. Tıpkı onu kaybettiğim gece olduğu kıpkırmızıydı. Gözüm-den akan bir damla yaş yanağıma dokunurken kolyeyi boynuma geçirdim. Güneşin göğsüme dokunmasıyla burnuma sızan koku, kalbime acı bir ihtilal getirdi.

Bu, onun kokusuydu.

Kolye tenimi yakacak kadar ısınmaya başladığı an gözlerimi kapattım. Kapalı gözlerimin ardında, zihnimin arka odalarında, Ay'dan kolyeye vuran ışığı görebiliyorum.

Ante,

Bedenimi ısıtmanın bir yolunu buldular. Ancak ruhum, üzerinde soluklandığımız buz kütleleri kadar soğuk ve devinimsiz. Beni izlediğin anları anımsadığımda, gözümün önüne düşenlerin birer sanrıdan ibaret olduğunu bile bile elimi uzatıyorum. Ah, Ante! Dokunamıyorum. Sınandığım tek şey acıyla yoğrulan devasa bir boşluk. Ve ben o boşluğun ucunda bir bez bebek gibi sallanıyorum.

Bedenimi kurtarıırken, ruhumu esir eden anahtarı heybende götürdüğünü biliyor musun? Belki de bir yerlerden, dudaklarında düzmece bir tebessümle beni izliyorsun.

Buradayım. Her gece ayışığının altında durup yaşadıklarımızla baş etmeye çalışıyorum. Beni o dipsiz mezara nasıl diri diri gömdüğünü, sonra parmaklarıyla kazıyarak nasıl çıkardığını düşünüyorum. Hangisinin daha fazla canımı yaktığını anlayamıyorum.

Hiç kimse inanmıyor, o karanlık gözlerini üzerinden ayırmadığın Ay yeniden kızarıyor; hiç kimse görmüyor, Ay oluk oluk kanıyor. Ante, alnımdaki yara izi sızlıyor. Daha fenası, onca zamandan sonra zihnim ilk kez kokunu duyumsuyor.

Ve yabancı bir ses fısıldıyor, beni çağırıyor:

“Ay’ın kayıp meleği, seni bekliyorum.”

2 . B Ö L Ü M

KAYIP MELEK

Silik bir anının kirli yongası ruhuma düşüyordu. Nefesim daralıyor, görünmez bir el boğazıma yapışıp nefesimi benden koparmaya çalışıyordu. Gözlerimin kilitlendiği Ay zihnimi hipnotize edercesine titremeye başladığında göğsüm havaya kalktı ve kolye tenimi yaktı. Ayaklarım olduğum yere çivilendi, ruhum olduğu yerden sendeledi. Ay ona bakamayacağım kadar parlaklaşırken, ağırlaşan gözkapaklarımın beni sürüklemek istediği bir yer vardı. Hissediyordum. Ay'dan hücum eden ışık kolyeyle buluştuğu an başım geriye savruldu. Varlığım acı bir yıkıma yenik düştü. Avuçlarım karıncalandı. Göğsüm belirsiz bir hissi kucakladı. Ve ben, olduğum yerde kalarak olduğum yerden uzaklaşmaya başladım.

Kaburgalarım müthiş bir acıyla sınıılırken ruhumdaki rehavet, düştüğüm karanlık çukurdan kurtulmama izin vermiyordu. Göğüs kafesimde taş gibi bir ağırlık vardı. Ve soğuktu, çok soğuktu. Kuruduğunu hissettiğim dudaklarımı araladım. Dilimle dudaklarımdaki ince yarıklara dokunurken, yabancı bir nefesin varlığı enseimde belirdi. İrkilerek gözlerimi açtım. Ancak uyandığımı hissedemedim.

Tanrı'm! Bu nasıl bir rüyaydı? Daha önce de rüya gö-

rürken olanların gerçek olmadığını idrak eder, uyanmayı beklerdim. Ama bu, çok... çok başkaydı.

Gözlerimi kapattım. Ciğerlerime soğuk bir nefes gönderdim. Gözlerimi açtım. Sonuç aynıydı. Yüzüstü yattığım yerden kalkarken, etrafımı çevreleyen bilinmezliğe göz gezdirdim. Bir müddet dizlerimin üzerinde durup yaşadığım anın gerçekliğini sorguladım. Sonra ayağa kalktım ve birkaç adım attım. Bastığım kil toprağın zevahiri değişmezken, adımlarım ilerledikçe yumuşuyordu.

Durdum, gözlerimi kapattım; nefes aldım, gözlerimi açtım. Ellerimi bedenime sarıp ufacık adımlarla etrafımda dönmeye başladım. Kuru soğuk saçlarımı çekiştiriyordu. Belirsiz bir zaman diliminin belirsiz bir yerine çakılmış gibiydim. Düşünmeye çalıştım fakat aklımdaki ihtimaller hiçbir mantıklı yola sapmıyordu. Sessizlik ise sağır edecek kadar kuvvetliydi.

Gözlerimi kapattım. Metanetimi korumaya gayret ederek içimden saymaya başladım. Bunu kaçınıcı kez yaptığımı bilmiyordum ama şu an yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Gözlerimi açtım, sonuç değişmemişti. Hâlâ aynı noktadaydım. *Ölmüş olabilir miyim*, diye düşündüm. Üzerimde davette giydiğim kırık beyaz elbisem vardı hâlâ. Saçlarıma dokundum, biraz dağılmıştı ama hâlâ örgü biçimindeydi. Yalnızca ayakkabılarım yoktu. Çıplak ayaklarım balçık kıvamındaki toprağa saplanıp kalmıştı. Ancak sınırlarımı asıl zorlayan nokta, bulunduğum yerde ayak bastığım balçıktan başka hiçbir şeyin olmamasıydı. İnsan yoktu, hayvan yoktu. Ağaç, taş, herhangi bir nesne yoktu.

Tanrı'm, ilerisi yoktu!

Siyah tuvalin ortasına dokundurulmuş beyaz bir nokta gibi öylece dikiliyordum.

“Beni duyan var mı?” diye bağırdım var gücümle. “Sesimi duyan birileri var mı?” Cümlemin sonuna doğru sesim zayıfladı, zayıfladı. Ve kaynar su görmüş şeker gibi eriyip

gitti. En son böyle bağırdığımda, kimse bana yardım etmemişti. Hiç kimse...

Başımı gökyüzüne kaldırdım. Ancak baktığım yer gökyüzü değil; devasa, siyah bir tavandı. Parmak uçlarımı çıplak kollarımda gezdirdim. Dokunuşlarımı hissedebiliyordum. Tabanımdaki ılık çamuru hissedebiliyordum. Nefesimi, göğüs kafesime sığmayan korkuyu hissedebiliyordum.

Bir an sonra, tahammül seviyemi zorlayan kör sessizliğin içinden bir ses duyuldu. Telaşla etrafıma bakıp bir şey görmeye çalıştım. Bakışlarımı sabitleyebileceğim herhangi bir detay yoktu ama ritimli topuk sesleri giderek yaklaşıyordu. Şiddetini artıran rüzgâr çözdüğü saçlarımı yüzüme savururken, karşımda bir atlı belirdi. Baştan ayağa siyahlara bürünmüştü ve kapüşonunun yüzüne düşen gölgesi onu seçebilmeme engel oluyordu. Buna rağmen beni izlediğinin farkındaydım. Ne düşünebildim ne de dudaklarımı aralayıp tek kelime edebildim. İyice yaklaştı. Kara atının dizginlerini kendine çekip atı şaha kaldırdığı sırada kapüşonu açıldı ve uzun siyah saçları rüzgâra karıştı. Aydınlanan beyaz çehresindeki çekik, siyah gözlerini daha önce gördüğüm yemin edebilirdim.

“Nihayet gelebildin,” dedi etli dudaklarını kıpırdatarak. “Biz de seni bekliyorduk.”

Sesindeki yumuşak tınıya rağmen nefesimin kesildiğini hissettim. Korkuyla irileşen gözlerimi gayri ihtiyari geriye giden adımlarım takip etti. O ise bu ürkek halimi tepkisizce izliyordu. Yutkunmaya çalıştım, üçüncü denemede ancak başarılı olabildim.

“S-sen, sen kimsin?”

Bir ileri, bir geri giden atının dizginlerini çekiştirerek tamamen durmasını sağlandıktan sonra sanki komik bir şey söylemişim gibi gülümsedi.

“Anlatacağım. Önce uzaklaşmamız gerekiyor. Karanlık

çökünce buralar pek tekin olmaz.” Karanlık çökünce buralar pek tekin olmaz, diyordu. Yüce Tanrı’m, neredeydim ben? “Kafanın karışık olduğunu görebiliyorum, bunu anlıyorum. Saraya ulaştığımızda sana her şeyi anlatacağım.” İnce parmaklara sahip zarif elini uzattı. “Şimdi, benimle gelecek misin, Mihrimah?”

Sol elimi alnıma kapatıp söylediklerinin zihnimi sürüklediği zelzeleyle başa çıkmaya çalıştım. Saray, dediği yer neresiydi? Beni asıl dehşete düşüren şey, adımı nereden biliyordu! Kirpiklerimin altından, bana elini uzatan kadına baktım. Bu izbe yerin içinde şaşkınlık yaratacak kadar güzeldi.

Karanlığın uzağından yükselen uluma sesiyle birlikte dudaklarımdan korku dolu bir nida döküldü.

“Neydi bu!”

Uzattığı elini biraz daha yaklaştırmak, “Hadi,” dedi. “Anlatacak vakit yok, yaklaşıyorlar.” İkinci bir seçeneğim yoktu. Çaresizliğime lanet ederek elini tuttum. Üzengiye ayağımı bastırarak yükseldim ve beni önüne almasına izin verdim. “Sıkı tutun.”

At harekete geçmeden önce şaha kalktığı anda, dediğini yaparak yulardan destek aldım. Aynı anda at müthiş bir hızla koşmaya başladı. İçimdeki korkuyu bastırmaya çalışırken, rüzgâr arkamdaki kadının şekerli kokusunu burnuma getirdi. Bu çekici koku kesinlikle bir parfüme benzemiyordu. Garip bir yanı vardı, öyle ki gözlerimi kapatsam kendimi bambaşka bir diyarda hayal edebilirdim.

Uzunca bir süre at aynı bilinmezlikte ilerlemeye devam etti. Sonra gökyüzündeki zift rengi açılarak grileşti. Toprak balçık kıvamını yitirdi ve atın her darbesinde, geçtiğimiz yerler toza bulandı. Kadın hızından taviz vermeden, hiçbir işaret ya da yol gösterici olmadığı halde atın yönünü sola çevirdi. Ata bağırırken hiç bilmediğim bir lisan kullanıyordu. Tanıdık ya da değildi. Düşünemiyordum.

Bir müddet daha ilerledikten sonra inanmanın imkânsız olduğu bir şeye şahit oldum. Gökyüzüne uzanan, uçsuz bucaksız, kara bir kapı; tam karşımızdaydı. At yavaşladı ve o kapının önünde duraksadı. Karnımda hissettiğim kramplar bacaklarıma uzanıyordu. Nefes alabilmek için büyük çaba sarf ediyordum. Kadın attan indi. Siyah atın ak akıtmasının üzerine bir öpücük kondurdu. Ardından yumruk yaptığı elini üç kere kapıya vurup bağırdı:

“Mheratovri Sıpgostri!”

Kapı gıcırdadı, kadın bir adım geri çekildi. Kapı çift kanadından içe doğru açılmaya başladığında bu kez parmak uçlarımda uyuduğunu hissettim.

Kadın çekik, siyah gözlerini bana çevirip, “Korkma,” dedi. “Ve etrafına iyi bak.”

Kapı tamamen açıldı, kararlı adımlarla yuları peşi sıra çekerek yürümeye başladı. Atın üzerinde hırpalanan bednim yavaşça içeri süzülüyordu. Siyah çimenler... Gördüğüm ilk şey buydu. Ön bahçenin tamamını kaplayan siyah çimenler sonunu göremeyeceğim kadar ileri uzanıyordu. Tıpkı beni buraya getiren kadın gibi siyahlara bürünmüş çok sayıda insan vardı. Dökümlü kapüşonları yüzlerini tamamen kamufle etmişti. Karşılıklı olarak tek sıra dizilip bize uzun ve dar bir yol oluşturmışlardı. Bakışlarım o yolu takip ederek tam karşıya odaklandı, aynı anda nutkum mantığın zirvesinde tutulup kaldı.

Varlığı masallara ait olması gereken devasa bir saray, şimdi tam karşımdaydı. Baktığım her detay zihnimde yeni bir şok etkisi yaratıyordu. Dudaklarım kendiliğinden aralandı. Elimi göğsüme götürüp gerçekten ölmüş olabileceğimi düşündüm. Adım adım yaklaştırıldığım büyük ve görkemli saray, kirli beyaz renkteydi. Yüksek kubbeleri, çok sayıda pencereleri ve kıvrımlı merdivenleri vardı. Uzun süre bakılamayacak kadar göзалıcı duruyordu.

Bir adam vardı. Orada, sarayın merdivenlerinde... Be-

yazlar içindeki iri adam, beni bekliyordu. Yaklaştıkça, kumral sakallarının içinde büyüyen gülümsemesini gördüm.

“İşte...” Kadın durdu. Üzerinde olduğum at hemen arkasında durdu. Tanrı’m, zaman durdu. “Sözümü tuttum. Onu sana getirdim, Ulu Seplin.”

Dizgin çivi olup avcuma batarken adam başını kaldırdı, koyu yeşil gözlerini gözlerimle buluşturdu. Saçları, kaşları ve gür sakalları, hepsi bir ahenge ayak uydururcasına kumralın aynı tonunu giyinmişlerdi. Ensesinde topladığı gür saçları tokasından kurtulmak için fırsat kolluyor gibiydi. Diğerlerinin aksine onun üzerinde pantolon ve vatkalı ceketten oluşan beyaz renkli, özel bir kıyafet vardı. Hayatımda ilk kez gördüğüm ve benden ne istediğini bilmediğim bu adam, kıstığı gözlerini çehremi her ayrıntısında dolaştırdı. Acele etmeyen, sanki bin yıldır bu anı bekleyen derin bir sabır asılı kalmıştı gözbebeklerine...

“Mihrimah, bu sen misin?” Ağır adımlarla önündeki üç basamağı indi ve yanıma geldi. Boyu öyle uzundu ki atın üzerinde olmama rağmen aramızdaki mesafe çok azdı. “İnanamıyorum.” Dudaklarımı birbirine bastırdım ve olduğum yere sindim. Ben onu tanı mıyordum ama garip bir şekilde o beni tanıyordu. “Evine hoş geldin.”

Kaşlarım yaşadığım şaşkınlığın had safhaya ulaşmasıyla çatıldı.

“Evim mi?”

Konuştüğüm o kısacık zaman diliminde hoş bir müzik dinlemiş gibi gözlerini kapattı ve usulca açtı.

“Sesin...” Topluluğa dönüp sordu. “Siz de duydunuz mu?” Kimse ne bir cevap verdi ne de başını önünden kaldırıp bana baktı. “Tıpkı mürhümlerin sesi gibi, yumuşacık...” Anlamıyordum, anlamıyordum. Algılarımı tümüyle yitirmiş olmalıydım. “Bana elini ver.” Elini uzattığı an irkilererek geri çekildim.

“Onu korkutuyorsunuz ağabey, daha sabırlı olmalısınız.”

Ağabey mi? Bunu, beni buraya getiren kadın söylemişti. Seplin diye bahsettiği kişi onun ağabeyi miydi? Seplin... Bu ismi daha önce duymuştum, buna emindim. Belleğimi yokladım ancak o da şu an topyekûn beni terk etmişti

“Haklısın,” diyerek elini geri çekti. Ve bana sırtını dönmeyen birkaç adım uzaklaştı. “Onu dairesine götür, sakınleştir ve bilmesi gerekenleri anlat.”

Kadın aldığı emri ikiletmeden yanıma geldi ve attan inmememe yardımcı oldu. Atını kara kapüşonlulardan birine teslim ettikten sonra önden yürümemi işaret etti. Bir müddet olduğum yerde kalakaldım. Bu kez sırtıma dokundu ve “Hadi,” dedi. “İçeride daha iyi hissedeceksin.”

Yine önümde başka bir seçenek yoktu. Onunla sarayın altın rengi kapısından girdim. İçerisi büyük bir davet salonunu anımsatıyordu. Dışı gibi, içi de kirli beyazdı. Bir eşine daha rastlayamayacağım kadar büyük ve uzun olan yemek masasından başka çok az şey vardı. Duvarlara belli aralıklarla hayvan başları asılmıştı, ürperdim! Hiçbirinin ismi dilimin ucuna dahi uğramıyordu. Çünkü onları ilk kez görüyordum. Donuk gözlerle olanları izlediğim garip bir rüyanın içinde gibiydim.

Beyaz zemine çamurlu adım izlerimi bırakarak salonun orta yerinde bulunan merdivenlere ilerledim. Tamamı saf altın gibi görünen uzun merdivenleri çıkmaya başladığımda geçtiğim her katın fazlaca odaya ev sahipliği yaptığını fark ettim. Çok fazla kapı vardı. Son kata ulaştıktan sonra uzun bir koridora girdik. Burada yalnızca üç yapı vardı ve beyaz duvarlarında çok daha iri olan hayvanların kafaları asılıydı. Bulandığını hissettiğim mideme elimi bastırdım ve kadını takip etmeye devam ettim. Odalardan biri koridorun en sonundaydı. Önünde iki kapüşonlu vardı. Sol ellerinde tuttukları mızraklarla onların yıkılmaz birer muhafız

olduklarını anladım. Yaklaştığımızı duymalarına rağmen herhangi bir tepki vermediler. O odayı es geçti, karşılıklı iki odadan sağda olanının kapısını açtı kadın. Yine önce benim geçmem için geri çekildi. Hiç gülümsemedi ama suratında mesut bir ifade vardı.

Attığım her adım binbir tereddüt barındırıyordu. Vassıf bir nefes verip içeri geçtim. Dikdörtgen biçimindeki odanın tam ortasında yuvarlak bir yatak vardı. Ancak bildiğim yatakların aksine üzerinde çuval kumaşı diye tabir edebileceğim bezden başka bir şey yoktu. Altın rengi dolap, uzun bir ayna ve camsız pencereye paralel duran iki oturma alanı... Siyah, kirli beyaz ve altın rengi... Burada başka hiçbir rene rastlamak mümkün değildi.

Ürkek adımlarla pencereye yaklaştım ve bu mesafeden birer nokta gibi görünen topluluğa baktım. İlerisi yoktu, ses yoktu, isim yoktu. Gökyüzü kasvetli gri rengindeydi. Kendimi kötü bir ressamın paçavra benzeyen resmine hapsolmuşum gibi hissediyordum.

“Korkuyor musun?” Korkmak mı? İçimdeki hissi anlatmaya lügatimdeki hiçbir kelime kâfi gelemezdi. “Korkma, burada güvendesin,” diye konuştu ona dönük olan sırtıma aldırmadan.

“Nerede olduğumu bilmiyorum. Sizler kimsiniz, bilmiyorum. Şu an... bu konuşmayı yaptığımızdan dahi emin değilim.” Hâlâ bir rüyanın içinde olduğumu umuyordum. Bu yüzden onunla konuşmaya çalışırken kendi kendime konuşmuştum.

Yaklaştığını duydum.

“Olman gereken yerdesin, Mihrimah. Evindesin.”

Sabırsızca ona döndüm. Kaynama noktasına ulaşmak üzere olan durgun su gibiydim.

“Öyleydin... Zaten öyleydin! Hatırladığım son yer evimdi, odamdı. Buraya nasıl gelebildim?”

“Beni dinle...” Benim aksime, aynı soğukkanlılıkla ko-

nuşmaya devam etti: “Seni anlıyorum, gerçekten... Kabul etmen kolay olmayacak.”

“Neyi kabul etmem kolay olmayacak?”

İnce kaşlarından biri kavislendi.

“Özünü...”

Üstüme oturan şok halini defetmeye çalışarak karşımdaki kadını sorguladım.

“Sen neden bahsediyorsun? Ayrıca, ayrıca sen kimsin? Aşağıdaki o adam kim? Lanet olsun, kafayı yemek üzereyim. Neden buradayım?”

Tereddütle koluma dokundu. Benden bir tepki göremeyince yavaşça sıvazladı.

“Ağabeyim sana her şeyi anlatacak.”

Kolumu ondan kurtarıp ıstırapla haykırdım.

“Ağabeyin bana ne anlatacak? Lütfen, lütfen söyle. Neler oluyor?”

Karasızca küçük, kavisli burnuna dokunduktan sonra parmaklarını birbirine kenetledi. Söylemek istediklerini kelimelere dökmekte zorlanıyordu, bunu görebiliyordum ama vereceği cevaba soluk kadar muhtaçtım.

“Sen, Mihrimah... Seni çok uzun zamandır arıyoruz. Tahmin edebileceğinden çok daha uzun bir zaman... Sen buraya aitsin, bana inan. Evin burası, ait olduğun adam Ulu Seplin. Şimdi...”

Ellerimi havaya kaldırarak sözünü bir çırpıda kestim.

“Bir dakika, bir dakika... Sen neden bahsediyorsun? Ne aitliği?”

“Sakin ol ve söylediklerime kulak ver. Burada varlığını sürdüren doksan dokuz kadın ve doksan dokuz adam var. Bir kısmını aşağıda gördün. Anlaman zor, biliyorum ama beni iyi dinlemelisin. Her kadının ilahi güç ile işaretlendiği bir adam var. Bahsettiğim işaretler bizler var olmadan önce belirlendi. Çok önce... Eşlerimizi bizler seçmeyiz ancak onlara âşık olmamız kaçınılmazdır. Çünkü birbirlerine işaret-

lenenler arasında efsunlu bir bağ vardır. Son bağ sensin, Mihrimah. Ulu Seplin'in kayıp meleği sensin!”

Kayıp melek. Ulu Seplin, O dağ.

Belleğimde beliren anıları dehşetle karşılarken ellerimle kulaklarımı kapattım.

“Yeter! Yeter! Tüm bunlar birer saçmalık, benimle oyun oynuyorsunuz.”

“Devam etmeme izin ver, anlamam gerekiyor.”

“Hayır! Hiçbir şeyi anlamam gerekmiyor.” Kollarından tutup hiddetle sıktım ama en ufak bir tepki vermedi. “Akılının alamayacağı şeyler yaşamış olabilirim. Gerçek bir ruh hastası bile olabilirim ama aptal değilim. Nasıl bir oyun çeviriyorsunuz bilmiyorum ama alet olmayacağım. Hemen buradan gidiyorum!”

Ondan uzaklaşıp kapıya yöneldiğim an sesi yükseldi.

“Tek basamak bile inemezsin.”

Kapıya uzanan elim donup kalırken omzumun üzerinden ona baktım.

“Beni burada zorla tutamazsın.”

“Hiç kimse ait olduğu yerde zorla tutulmaz, Mihrimah. Anlamalısın, başka yolun yok.”

Omuzlarım umarsızlıkla düştü. Hiçbir şeyde değilse bile bir konuda haklıydı. Onlar istemediği sürece buradan gide-mezdim. Buraya nasıl geldiğimi bilmediğim gibi, nasıl gide-ceğimi de bilmiyordum.

“Ben kimseye ait değilim.”

Sabırlı adımlarla yanıma gelip kapıyı açtı.

“Yanılıyorsun. Ruhun sen doğmadan önce ağabeyim ile işaretlendi. Çok yakında farkına varacaksın ve anlayacak-sın.”

“Neyin farkına varacağım?”

Kâğıt kadar beyaz olan suratına pembe bir tebessüm oturdu.

“Ne kadar şanslı bir kadın olduğunu... Şimdi temizlen

ve uyu, kendine gelmeye ihtiyacın var.” Kıyafetine memnuniyetsiz gözlerle baktı. “Benim de şu hizmetli kıyafetinden kurtulmaya...” Parmağıyla odanın sol köşesinde bulunan beyaz perdeyi işaret etti. Varlığını henüz fark edebilmişim. “Orayı kullan. Seni almaya geleceğim.”

Gitti. Beni ne halde bıraktığını umursamadan yanımdan geçip gitti. Beni savaşmak zorunda olduğum anılarla baş başa bıraktı. Beni devasa bir umarsızlıkla baş başa bıraktı.

Ulu Seplin, kayıp melek...

İnkâr edemezsin Pera, bunları çok önce acı bir şekilde duydun. Bunları sana o söyledi. Gözleri gözlerinden silinmeden hemen önce fısıldadı.

Adını anmaya cesaret edemediğim adam, burada mısın? Yolumu kaybettim. Beni duyuyor musun? Sakın, dediğin yola saptırıldım. Dev bir labirentte kayboldum. Nerede olduğunu bilmiyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum. Kaybolduk, çok acı bir şekilde kaybolduk.

Yenik adımlarla beyaz perdeye ilerledim. Perdeyi açtığımda su dolu, beyaz bir küvetin benim için hazırlanmış olduğunu gördüm. Suyun yüzeyinde yağ gibi şey parlıyordu. Dakikalardan saatlere akan süreyi küvetin başında dikilerek geçirdim. Takatım tükenme noktasına çoktan ulaşmıştı. Dizlerim titremeye başladığında üzerimdeki tek parça elbiseyi çıkardım ve suya gömüldüm. Soğuktu ama rahatsız etmiyordu. Aksine, uzuvlarım garip bir şekilde gevşemiş, gözkapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Başımı küvetin kenarına koydum ve üzerime sinen rehavete direnmedim. Tek umudum, uyandığımda kendimi babamın dizlerinde bulabilmektir.

Saçlarım... Sanki birileri her bir teliyle ayrı ayrı ilgileniyordu. Tutamlarımın arasından geçen tarağın dişleri kuş tüyü kadar yumuşacıktı. Avuçlarımı suyun şeffaf yüzeyinde

gezdirirken, buruştuğunu hissettiğim ayaklarımı birbirine sürtüyordum. Bir süredir tamamen uyanıktım ama gözlerimi açmakta acele etmedim. Biraz sonra gerçekten uyana- caktım ve her şey normale dönecekti. Kendimi odamdaki banyonun içinde, boynum tutulmuş vaziyette bulacaktım. Annem dolaşan saçlarımı tararken, yine küvetin içinde uyuyakaldığım için söylenmekten geri durmayacaktı.

Gözlerimi açtığım an içimde büyüyen umut fideleri bir bir boynunu büktü. Kendimi son hatırladığım yerde bul- mak ruhumu uçsuz bucaksız bir afete sürüklemişti. Aynı saniye yalnız olmadığımı fark ederek küvetin içinde telaşla doğruldum. Kollarımı çıplak göğüslerime sarıp başucum- daki iki kadından uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştım. Aynı siyah kıyafetlere sahip kadınların bu kez kapüşonları açık- tı. Şaşkınca birbirlerine bakarak ellerindeki tarakları küve- tin kenarına bıraktılar.

“Aziz Mihrimah, sakın olun. Buraya sizi hazırlamak için geldik.” Uzun, sarı saçlara sahip kadın ellerini önünde birleştirdi ve başını eğdi. “Sizi korkutmuş olmalıyız, bağış- layın aziz Mihrimah.”

Yanındaki kumral kadın da aynı tavra bürünerek bakış- larını kaçırdı.

“Bağışlayın, aziz Mihrimah.”

Benden korkuyorlar mıydı? Bu çok gereksizdi.

“Özür dilemeniz gerekmiyor. Sadece, bana elbisemi ve- rir misiniz?”

Sarışın kadın yatağın üzerindeki beyaz elbiseyi aldı ve geri geldi.

“Ulu Seplin bunu giymenizi emretti, efendim. Size yar- dımcı olmamıza izin verin.”

Diğer kadın kurulanmam için geniş bir kumaş açtı ama yaklaşmasına fırsat vermedim. Ayağa kalkmama eşzamanlı olarak kumaşı elinden çekip aldım ve bedenime sardım.

“Emretti mi?” Hızla küvetten çıkıp sorgulayan gözlerle

kadınlara baktım. “Bakın, ortada büyük bir saçmalık dönüyor. Bana yardım etmek istiyorsanız, çıkış yolunu gösterin. Kimseye görünmeden evime dönmek istiyorum.”

Kadınlar küfür işitmişler gibi gözlerini irileştirerek tekrar birbirlerine baktılar. Benim olanları anlayamadığım gibi onlar da beni anlayamamışlardı. Hüküm süren sessizliğin ardından kumral saçlı olan yutkunarak boğazını temizledi.

“Efendim, sizi hazırlayabilir miyiz? Ulu Seplin tarafından aşağıda bekleniyorsunuz.”

İtiraz etmek için tekrar dudaklarımı araladım. Ancak onların bana yardım edemeyeceği açıkça ortadaydı. Bunun bilinciyle, isteklerini onaylamak maksadıyla başımı salladım. Aşağı inip derdimi burada sözü geçen birilerine anlatmaktan başka çarem yoktu. Kadınlara arkalarını dönmelerini söyledikten sonra temiz iç çamaşırını ve elbiseyi üzerime geçirdim. Beyaz elbisenin bilhassa kuyruğu epeyce uzundu. Kol kısmı ise ellerimi yarıya kadar örtmüştü. Dardı ancak açık tek bir yeri bile yoktu. Nemli saçlarımı tepemde sıkı bir balerin topuzu yaptıktan sonra yüzüme hoş kokulu, kremsi bir sıvı sürdüler. Ayağıma giymem için ayakkabı yerine beyaz bir pisipisi verdiler. Aynaya baktığımda, oldukça sade ancak iyi görünüyordum. Suratım sürdükleri sıvının etkisiyle gergin ve ışıltılı bir hal almıştı. Benimle daha fazla uğraşmak için can atan iki kadına teşekkür ederek aşağı inmek istediğimi söyledim.

“Size aşağı kadar refakat edeceğiz.”

Açtıkları kapıdan çıktığımız an kapüşonlarını kapattılar. Belli bir mesafe bırakarak beni arkadan takip ediyorlardı. Ne ile karşılaşacağımı bilmeden indiğim basamaklar, içimi kemiren hissi perçinliyordu. Benden ait olmadığım bir yap-bozun parçası olmamı istiyorlardı. Şeytanın duasına âmin dememi istiyorlardı.

Son basamaklara yaklaşmak üzereyken bir kadının serzenişlerini duydum. Tanıdık ses, beni buraya getiren kadına

aitti. Basamağın üzerindeki adımlarım duraksadı, bir başka ses yükseldi. Şimdi konuşan bir erkekti. Seplin'di.

“Bana söz verdiniz. Kayıp meleği bulup size getirdiğimde onu azat edecektiniz.” Kadının sesi ağlamaklı bir hal almıştı. Sesinde hüznün, acı ve derin bir özlem vardı. “Ben sözümü tuttum. Kayıp meleği buldum... Birazdan huzurlarınızda olacak. Şimdi sıra sizde ağabey. Lütfen... lütfen onu bana geri verin.”

Olduğum yerde duraksadım. Birinden bahsediyordu, o biri için yalvarıyordu.

“Elbette sözümü tutacağım, sevgili kardeşim. Yalnızca biraz daha sabretmelisin. Şayet görevini başaramamış olsaydı, onu affetmem daha kolay olurdu. Lakin o, görevi başarabilecek iken kasten yerine getirmedi. Bu bir başkadır. Cezası devam edecek, affını uygun gördüğümde sana bildireceğim.”

Arkamdaki kadınlardan biri benimle arasındaki mesafeyi kapattığında, ona dönüp durmasını işaret ettim.

“Kendimi iyi hissetmiyorum, bana iki dakika müsaade edin.”

Başıyla beni selamlayarak geri çekildi. Aynı anda bu kez derin hıçkırıklar duyuldu. Kadın, iç çekerek ağlıyordu.

“İki yıl, koskoca iki yıldır sürgünde. Her gece onu rüyamda görüyorum; prangalarla, eziyet edilirken, yüzü kapkara olmuş, beni çağırırken... Bu benim de ıstırabım. Neden görmüyorsunuz? Yaşadığınız vuslatı, neden bana layık görmüyorsunuz?”

Birkaç basamağı daha sessizce tamamladığım an kadının dizlerinin üzerinde olduğunu gördüm. Kavuşturduğu avuçlarını ağabeyinin önünde kaldırmıştı. Yüzündeki yaşlar çok tazeydi. Her kim için yalvarıyorsa onun için çok kıymetli olmalıydı.

“Siz de biliyorsunuz ki işaretli olduğum kişi o, benim kaderim o. Ülkemizdeki lanetin önemli bir kısmı çok önce

kalktı ve bunu o başardı! Kadınlarımız ve tüm erkeklerimiz mesutken, benim yaptığım tek şey gözyaşı dökmek... Size yalvarıyorum. Ait olduğum adamı, sevgilimi bana geri verin. Ante'yi bana geri verin.”

Sonsuz acıyla burkulan kalbim, titreyen çenem, sızlayan burnum ve dolan gözlerim... Her biri tek bir ismin esiri olmuştu.

Ante...

Ulu Seplin konuştu. Dağılan ruhumu, günahkâr iblislerin önüne atarcasına, bağrımdaki derin yaranın kabuğunu çekip koparırcasına konuştu.

“Pekâlâ, Mihrimah'ı bana getirdiğin için, gözyaşlarının dinmesi için onu bağışlıyorum. Kardeşim, Teodora, artık yüzün gülsün.”

3 . B Ö L Ü M

KEDERLİ KARŞILAŞMA

Kalbim kederle gümbürdüyordu, hissedebildiğim tek şey buydu. Duyduklarımın ruhumda yarattığı tanıdık yıkımla baş etmeye çalışırken ismi tüm haşmetiyle zihnimde yankılandı. Onun sesinden, Teodora'nın...

Buğulanan gözlerimi çaresizce kapattım. Hiç bilmediğim bir diyarda, hiç kimseydim. Titremeye başlayan dizlerimin beni taşıyamayacağını anladım fakat korkuluklara tutunmak için geç kalmıştım. Bilinçsizce indiğim son basamakları tamamladığım an sendeleyeni bedenimi biri yakaladı. Bu, Seplin'di. Kollarının arasında dengemi sağlayabildiğimde, bakışlarımı yakalamaya çalışan zümrüt yeşili gözlerine baktım. Orada yakınlığımızdan duyduğu garip bir memnuniyet vardı.

“Daha dikkatli olmalısın, Mihrimah.”

Omuzlarımı öne iterek birkaç adım geriledim. Aynı anda temasımıza son vererek iri bedenini benden uzaklaştırdı.

“Ben... teşekkür ederim.”

Sakal ve bıyıklarının arasından kısmen görünen dudakları hafifçe kıvrıldı.

“Seni tutmak için yanında olacağım, her zaman.”

Sarayın geniş girişinde, altın varaklı sarkıt avizelerin altındaydık. Tavan, başımın üzerinden hesapladığımda bile en az beş metre yükseklikteydi ve tavan ile duvarın birleştiği sınır noktasında iç içe geçmiş altın oymalar vardı. Her

bir ayrıntı usta bir elden çıkmışçasına gözalıcı görünüyordu. Bastığım zemin ise mat siyah bir parkeyi anımsatıyordu. Bakışlarımı tavandan çekmeden düşündüm. Çocukken babamın anlattığı masallardaki kötü kralın şatosuna benziyordu ve tüm kusursuzluğuna rağmen o kral, kasvetli nefesini havaya üflemişti.

Bir çift siyah göz az ötede durmuş bizi izliyordu. Artık kim olduğunu bildiğimden mütevellit ona bakamadım.

“Muazzam görünüyorsun. Sen, hayallerimden çok daha güzelsin.” Elbisemde gezinen gözleri alnımda duraksadı. “Bana mührünü gösterir misin?” Elini kâküllerime uzattığında bir kez daha geri çekildim. “Seni ürkütüyor muyum? Pekâlâ, daha sabırlı davranacağım ancak ikimizin yapması gereken bir konuşma var.”

Derin bir nefes almaya çalıştım. İçimden yükselerek zihnimi tekmeleyen uğultulu ses, yaşadıklarımın gerçekliğini sorguluyordu.

“Ben de bunu istiyordum. Konuşalım.”

Başını tek kademe indirdi ve kaldırdı.

“Sevgili kız kardeşim, beni Aziz Mihrimah ile yalnız bırakın.”

Önce basamaktaki iki kadın uzaklaştı. Sonra girişteki dört muhafız ve en son, göz teması kurmaktan kaçındığım Teodora yanımdan ayrıldı. Şimdi istediği gibi yalnızdık. Başımı istemsizce önüme eğip, hükmümün geçmediği bu garip anın yitip gitmesini istedim.

“Seni feryum bahçesine götürmeme izin ver.” Elini uzattı. Teni beyaz, parmakları uzun ve düzgündü.

Ellerimi birbirine kavuşturarak,

“Peki,” dedim sessizce. “Gidelim.”

Elini çekti. Tavrımı normal karşıladığı aşikârdı. Girişten ilerleyerek birkaç basamak indik ve yan yana yürümeye başladık. Salonun ortasına konumlandırılan masa, bitiş noktasını görmekte zorlanacağım kadar uzundu, etrafında

ise sayısız sandalye vardı. Masanın üzerinde belirli aralıklarla dizilmiş altın ayaklı şamdanlar vardı ve masanın tavanındaki gösterişli avizeler şamdanlara temas edecek kadar aşağıdaydı. Yaklaşık üç ya da dört dakika sonra o masayı geride bıraktığımızda önümüze siyah bir kapı çıktı. Sarayın bu arka kapısı feryum bahçesi diye bahsettiği yere açılıyor olmalıydı. Seplin kapıyı dışarı doğru açtı, tepkimi görmek için bakışlarını yüzümden ayırmadı. Kısa bir an, bu garip yerin önüme serdiği inanılması güç manzaraya baktım. Akabinde alabildiğine çamurumsu topraklara, binlerce siyah çiçeğe ev sahipliği yapan bahçeye adım attım. Çiçeklerin beheri aynı uzunlukta belime uzanırken gövdesinden, koca bir tomurcuğu anımsatan çiçeğine kadar karaya boyanmıştı.

“Beğendin mi?”

Şuursuzca cevap verdim.

“İnanılmaz.”

Seplin acele etmeden yürümeye devam etti. Gözlerimi efsunlu çiçeklerden ayıramıyordum.

“Her bir feryum çiçeğiyle özel olarak ilgileniliyor. Neden, biliyor musun?” Gözlerimi bir saniye için kapatıp feryumların kokusunu içime çekmek istedim. Ancak tuhaf bir şekilde kokudan mahrum bırakılmışlardı. “Çünkü seni bekliyorlardı.”

Hızla açtığım gözlerimi ona çevirdim.

“Beni mi?”

Parmaklarını birbirine kenetlediğinde işaretparmağındaki siyah taşlı yüzük dikkatimi çekti. Üzerinde seçemediğim garip şekiller vardı.

“Evet, her bir feryum asırlar önce kaybettiği kokusunu geri istiyor. Kokularını onlara verebilecek tek kişi sensin, Mihrimah.” Söyledikleri öyle imkânsızdı ki tek bir soru daha sormadım. Vaziyetimi anlamış olacak ki düştüğüm bilinmezlik denizinde çırpınmayayım diye bana bir yanıt

uzattı. “Onları neden seviyorum, biliyor musun? Çünkü bana benziyorlar. Tıpkı benim gibi asırlardır senin ÷lkene döneceğın gün÷ bekliyorlar.”

Asırlardır... Tanrı’m, bunu daha önce de duymuştum.

“B-ben, yalnızca yirmi üç yaşıdayım.”

Yaklaştı. İri cüssesi, heybetli bir ağacın gölgesi gibi beni kucaklamıştı.

“Biliyorum küçüğüm, biliyorum. Geldiğın yerdeki yaşı bu...”

Bir insanın kaç tane yaşı olabilirdi ki!

“Anlamıyorum.”

“Bunu anlaman için sana göstermem gereken bir şey var.”

Ellerimi yüz÷me kapattım. Üzerinde durduğum toprakları, bu adamı görmemek için sonsuza dek böyle kalabilirdim.

“Ben bir şey görmek, duymak istemiyorum. Kimsiniz bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Sadece evime dönmek istiyorum. Lütfen...”

Çehresindeki dinginlik yavaşça yerini ifadesizliğe bıraktı ve keskinleşen bakışları ondan yardım dilenen dudaklarıma tünedi.

“Evindesin.” Bu, net ve kabullenilmesi zorunlu bir buyruktu.

Başımı hızlıca salladım. Gözlerimden ansızın boşalan yaşlar tüm afallamışlığımın, korkumun ve şahit oldukları-mın tevhit ettikleriydi.

“Hayır, hayır. Bu yabancı yer benim evim değil. Ben buraya ait değilim.”

Kaşları çatıldı. Çiçeklerin karanlık gölgesi gözlerine vuruyordu şimdi.

“Bunu yineleme.”

“Beni anlamalısınız. Burası yabancı ve siz, yabancısınız.”

“Aziz Mihrimah!” Yükselen sesi, sesimi bir bıçak gibi keserken yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Bu sözleri bir daha ağzına almayacaksın, sana emrediyorum! Sen bana aitsin. Tümüyle!”

Sessiz hıçkırıklarım gözyaşlarıma karışırken, sahiplenici tutuşunu omuzlarımda hissettim.

“Ağlamayı izlemek için beklemedim onca zaman, beni anlıyor musun? Dairene çık, istirahat et ve toparlan. Teodora’yı yanına göndereceğim, ona koşulsuz güvenebilirsin.”

Bu söylediklerinin hiçbirini yapmak istemiyordum ama bunu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Suskunluğumda benden hayran bakışlarını esirgemeyen bu adam, istemediği şeyler duyduğunda ürkütüyordu.

“Mihrimah, yarın gece hanedan üyelerine takdim edileceksin. Bu, mühim. Fazlasıyla... Sözlerimi idrak edebilecek kadar akıllı bir kadınsın, bunu görebiliyorum.”

Elimin tersiyle ıslak yüzümü sildim. Seplin bana yardım edebilecek son kişi bile değildi. O, koşulsuz şartsız beni istiyordu ancak bu isteği kız kardeşinin sözleriyle fena halde çelişiyordu.

“Kız kardeşiniz burada birbirine işaretlenmiş doksan dokuz kadın ve doksan dokuz adam olduğunu söyledi. Şu durumda, sizce de ben fazlalık değil miyim?”

Komik bir şey söylemişim gibi genişçe gülümsedi bu defa. Tek hizada sıralanmış bembeyaz dişleri vardı.

“Zekân konusunda beni yanıltmıyorsun. Dinle, bu konu tamamen yaşın ile izafi. Sana göstereceğim şey ile karşılaştığında anlayacaksın. Sen ülkedeki doksan dokuzuncu kadınsın, Mihrimah. Burada değilken bile öyleydin.”

Aynı iki kadın beni almaya geldiğinde, tek soru daha soramayacağımı anlamıştım.

Seplin’in daire diye bahsettiği odaya çıkarıldıktan kısa süre sonra Teodora geldi. Gülümsüyordu. Neden gülüm-

seddiğini biliyordum. Peşinden içeri giren üç kadının elinde de uzun elbiseler vardı ve başları önlerine eğik olduğu için birer ayaklı askı görevi görüyorlardı.

“Merhaba Mihrimah, nasıl hissediyorsun?”

Bakışlarımı ısrarla bakışlarıyla buluşturmuyordum.

“Nasıl mı hissediyorum? Bilmek ister misin? Evimden koparılmışım gibi... Hiç bilmediğim bir yerde zorla tutuluyormuşum gibi hissediyorum.”

“Böyle konuşma, gerçek kimliğini kabul etmen uzun sürmeyecek. Tören gerçekleştiğinde...”

“Bir dakika! Ne töreninden bahsediyorsun sen? Ayrıca ağabeyin bir hanedandan bahsetti, bana bunu da açıklamam gerekecek.”

Sert çıkışım tebessümüne gölge düşürmedi.

“Tören konusunu bilahare konuşacağız. Henüz zamanı gelmedi. Hanedana gelecek olursak bu toprakların üç yüce sahiplerinden, atalarımızdan, oluşuyor. Tek veliahtları ise ağabeyim Seplin’dir. İşte bu yüzden şanslı olduğunu söyledim.”

“Öyle olduğumu düşünmüyorum, buraya gelmek benim seçimim değildi.”

Beni başıyla onayladı.

“Senin seçimin değildi, benimkiydi. Seni bulmak için çok uğraştım, Mihrimah. Aynı isme sahip, aynı tarihte sahipsiz bırakılan on üç kızın arasından ayırt edilmen sandığından çok daha zor oldu. Neyse ki alnındaki iz yerini ele verdi ve zaman kaybetmeden seni alması için ulağımı gönderdim.” Tanrı’m! Davet gecesi bana kolyeyi veren adam, onun ulağı mıydı? Yutkunmaya çalıştım. Gayri ihtiyari elimi kâküllerimin altındaki ize götürdüm ve usulca dokudum. “O iz sana doğduğu gün verildi. Onu gizlemeden ayın karşısına çıktığın gece kendini açık ettin.” Hatırlıyordum, o davet akşamı annemin ısrarıyla kâküllerimi örgüme karıştırmıştım. Alnımdaki izi, bilmeden aya sunmuştum... “Bana inanmalısın, iyi olacaksın.”

“Beni buraya sen getirdin. Bana çıkışı gösterecek olan da sensin, değil mi?”

Başını gerçek bir muallak ifadesiyle iki yana salladı.

“Buraya ait olan kimse buradan öylece çıkamaz. Ben bile... Ah, lütfen bunu düşünme. Söyledim sana, iyi olacaksın.”

Umutsuzca başımı iki yana salladım.

“Bana ne olacağını bilmiyorum. Senin kadar mutlu olmayı isterdim.”

Sözlerimi hiç duymamış gibi gülümsemeye devam etti.

“Ben mutluyum. Sevdiği adama kavuşacak olan hangi kadın mutlu olmaz ki?”

Ona baktım, Teodora’ya... Daha önce baktığım gibi değil, herhangi biri gibi değil, öylesine bir kadına bakıyor gibi değil. Ante’nin sevdiği kadına bakıyormuş gibi baktım. Bir zamanlar içinde çırpındığım kar kadar beyaz olan tenine, katil Talar’ınki kadar çekik olan gözlerine ve zehirli bir yılanla benzeyen kıvrımlı saçlarına baktım. Göğsünden taşan tutkuya ve görkemli yengisine baktım.

Bakışlarımı fark etmiş olacak ki bana döndü. Gözleri ışıldıyordu.

“Heyecandan şuraya yığılabiliyim.” Sabırsız adımları üzerime geldi. “Dakikalar kaldı, Mihmimah. Ona, sevgi-lime kavuşmaya dakikalar kaldı. Birazdan onu karşılamak için Nefs Uçurumu’na gideceğim.”

Hüzünlü sükûtumla aldırış etmeden kadınların tuttuğu elbiseleri gösterdi.

“Yardım et bana, sence hangisini giymeliyim?”

Bomboş gözlerle beyaz, siyah ve altın rengi elbiselere baktım. Yaşadığım anlamsızlıkta boğulmak üzereydim.

“Benimle alay mı ediyorsun?”

Ne söylediğimi duyduğundan emin olamadım. Elbiselerden altın rengi olanını üzerine tuttu.

“Ona güzel görünmek istiyorum. Beni anlayamazsın, Mihrimah...”

“Neyi anlayamayacağımı düşünüyorsun?”

Elbise, ellerinden kayıp çıplak ayaklarının dibine düştü. Ancak elleri hâlâ kalbinin üzerindeydi. O an fark ettim ki sevincini ve heyecanını gölgeleyen bir his ile baş etmeye çalışıyordu.

“Hayatında gördüğü en güzel kadın ben olarak kalmalıyım.”

Altdudağımlı dişlerimin arasına aldım. Sonra, çok kısa bir süre sonra, güçlkle sordum.

“Bu neden bu kadar önemli?”

Gözlerini, gözlerinden daha karanlık bir ifade ele geçirdi. Adı her ne ise fazlasıyla saydam ve gerçektir.

“Anlayamayacağın şey tam olarak bu...” Başını iki yana sallayıp bu defa elbiselerden beyaz olanına yöneldi. “Çok az kaldı.” Gözlerimin önünde onun için hazırlanıyordu. Onun için şükrediyor ve onun için gözyaşı döküyordu.

“Siyah olan,” dedim bir an sonra, başımı dik tutarak. “Siyah senin rengin.”

Aradığını bulmuş gibi siyah elbiseye dokundu. Kararını vermişti. Gülümseyerek bana döndüğünde, beklemediğim bir şey yaparak ellerimi tuttu. Elleri soğuk, tebessümü ifadesine yakışmayacak kadar sıcaktı.

“Mihrimah, beni yatıştıracak birine ihtiyacım var. Söylesene, onu karşılamaya giderken benimle gelir misin?” Göğsümün ortasına bir ateş topu yuvarlandı. Dolan gözlerimi ondan kaçırmak için uğraşmadım. Benden ne istediğini bilmiyordu. Çünkü beni bilmiyordu. “Seni incitecek bir şey mi söyledim?” dedi biçimli dudaklarındaki tebessümü şaşkınlığa iterek. “Ah, affedersin. Üzgünüm, sevgili Mihrimah. Henüz buraya, bizlere alışmamışken sana teklif ettiğim şeye bak. Düşüncesizlik ettim.”

Başımı önüme eğdim. Hayır, ağlamak istemiyordum. Şimdi değil, onun karşısında değil...

“Sorun değil.”

“Yine de bana kırılmadığını duymak istiyorum.”

Gülümsemeye çalıştım. Başarısız olduğuma emindim.

“Sana kırılmadım. Git hadi, onu...” Duraksadım, sanki tek kelime ancak çıkabilirdi dudaklarımdan. “... bekletme.”

Ellerini birbirine kavuşturup gözlerini kapattı. Daha önce hiçbir insan karşımda böylesine mutlu olmamıştı. Sırf bu bile canımın yanması için geçerli bir sebepti.

“Tekrar geleceğim. Sarayı gezebilirsin, hizmetindeki kadınlar sana yol gösterecektir. Onlara emretmekten çekinme.”

Siyah elbiseyi göğsüne bastırıp arkasına döndü. Kapıyı açtığı anda, çıkmadan önce yeniden bana baktı ve gülümsedi.

“Yardımın için teşekkürler, hoşça kal.”

Yalnız kalmamı bekleyen gözyaşlarım aceleyle yanaklarımı süslerken, kapımda bekleyen iki kadından çıkmalarını rica ettim. Ancak dediğimi yapmak yerine beni izlemeyi sürdürdüler. Bu kez Teodora’nın dediğini yaptım, emrettim.

“Çıkın!”

Hızla çıktılar. Yatağa çöktüğümde, beni kucaklayan çaresizliğe sarılıp ağladım. Buradan gitmenin bir yolu olmalıydı. Ondandır, onu hiç görmeden uzaklaşmanın bir yolu olmalıydı. Tanrı önüme bir çıkış kapısı açmalıydı. Bu toprakların bağrına düşmek beni yaralanmıştı ancak onunla karşılaşmak ruhuma ölümcül darbeyi indirecekti.

Onunla yeniden karşılaşmak intihara meyletmek olacaktı.

“Kaderin bizi yeniden bir araya getirmesine izin veremeyeceğim. Sen uğruna feda ettiklerinle, ben uğruna feda ettiklerimle yolumuza devam edeceğiz. Adını anmayacağım Ante, sana yanlışlıkla bile bakmayacağım.”

Islak yüzümle yataktan kalkıp dairenin uzun penceresine yöneldim. Hava alacakaranlıktı ve etrafta muhafızlar dışında kimse yoktu. İçeri girerken geçtiğimiz uzun taş yol

dışında her yer çimene benzeyen siyah bitkilerle örtülüydü. Sarayın surları ise tırmanmama ihtimal bırakmayacak kadar uzundu. Buradan derhal kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım. Ön kapıdan çıkmanın mümkünatı yoktu. Arka kapı ise feryum bahçesine açılıyordu. Oraya rahatlıkla çıkabilirdim ama beni nereye götüreceğini bilemezdim. Çiçeklerle bezeli o bahçenin sonunu görememiştim, yine de denemeye değerdi.

Beyaz küvetteki suyla yüzümü yıkadıktan sonra odanın çıkışına yöneldim. Kapıyı açmamla birlikte kadınların ikisi birden bana dönüp ellerini önlerinde birleştirdiler.

“Biraz dolaşmak istiyorum. Gelmenize gerek yok.”

Kadınlardan sarışın olanı bir adım öne çıkararak, “Üzgünüm, Aziz Mihrimah,” dedi mahcup bir sesle. “Sizi yalnız bırakamayız. Bizi bağışlayın.”

Onlara kızamazdım. Belli ki emri büyük yerden almışlardı.

“Pekâlâ, gidelim.”

Merdivenlere yöneldim, yine aramıza hatırı sayılır bir mesafe bırakarak peşimden ilerlediler. Ne yapacağım, onları nasıl atlatacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Girişe indiğimizde kadınların yönlendirmesiyle solda kalan çift kanatlı kapıdan içeri girdim. Mutfığa benzeyen bu geniş odada üç ayrı tezgâh vardı ve hepsinin üzerinde kocaman, ağzına kadar dolu kazanlar kaynıyordu. Yoğun buharın arasından duyulan kokuların her biri farklı aromaya sahipti. İçeride baştan ayağa beyaz kıyafete bürünmüş üç adam vardı. Beni görmeleriyle ellerindeki işleri bırakıp hazır ola geçmeleri bir olmuştu. Bu tavırları karşısında rahatsızlık duyarak dışarı çıktım.

“O kazanlarda ne pişiyordu? Kokuları fazla garip.”

Kadınlar birbirlerine baktıktan sonra yine sarışın olan sözü aldı.

“Efendim, bir şey pişmiyordu. Kaynayan kazanlarda

gördükleriniz içkiydi. Ayrıca kadınlar için kokular yapılıyor.”

“Nasıl yani, kimse yemek yemiyor mu?”

“Efendim, bizler acıkmıyoruz. Siz de acıkmayacaksınız.”

Boş bakışlarımı önüme çevirdim, kadın haklıydı. Geldiğimden bu yana midemden en ufak bir tepki alamamıştım. Ansızın aklıma gelen fikirle kadına döndüm.

“O halde tadına bakmak isterim, bir kadeh içki alabilir miyim?”

Kadın tek sefer başını sallayarak geri geri yürüdü ve az önce girdiğim kapıdan girerek gözden kayboldu. Masaya doğru yürümeye başladığımda kumral kadın peşime takılmaya devam etti. Diğer gelmeden onu atlatmalıydım. Masanın bir kısmını geçtikten sonra bir şey görmüş gibi arkama döndüm ve gözlerimi korkuyla açtım.

“Aman Tanrı'm!”

Kadının telaşla baktığım yere dönmesini fırsat bilerek eğildim ve masanın altına girdim. Ellerimi yakalanma korkusuyla yüzüme kapatıp beklemeye başladım. Yalnızca ayaklarını gördüğüm kadın oradan oraya koşup beni arıyordu. Adımları biraz olsun uzaklaşmaya başladığında sandalyelerin arasından geçerek emeklemeye başladım. Dakikalar boyunca yaptığım tek şey bu oldu. Yere sürtünen dizlerim sızlıyordu. Durdum, derin bir nefes aldım. Başımı dışarı çıkarıp etrafı kontrol ettikten sonra ayağa kalktım ve koştum. Adımlarıma başka adım sesleri eklendiğinde daha hızlı koşmaya çalıştım. Saniyeler sonra bahçe kapısı karşımdaydı. Nefes nefese açtığım kapıdan dışarı attığım ilk adımla birlikte bedenim yere kapaklandı. Acıyla inleyerek ayağa kalktım. Canım yanıyordu ama koşmaktan başka seçeneğim yoktu. Nefesim tükenene, bacaklarım beni taşımayacak duruma gelene kadar koştum. Belimi ve bacaklarımı döven feryumların arasında kaybolana dek koştum. Ruh-

mun, bedenimin ve kalbimin özgürlüğe kavuşabilmesi için hiç durmadan koştum.

Kendimi yere bıraktığımda gözlerim kararmıştı. Birileri soluğuma balyoz darbeleri indiriyordu. Önüme dökülen saçlarımın arasından gökyüzünün siyah tavanına baktım. Toprağa bulanmış elbiseme, altımda ezilen feryumlara baktım. Buranın sonu yoktu. Yıllarca, asırlarca da koşsam kara çiçeklerle dolu bu bahçe peşimi bırakmayacaktı.

Bir an sonra düzene girmeye başlayan nefesime başka bir ses karıştı. Kederli ağlama sesi bir şeyler mırıldanıyordu. Avuçlarımı toprağa bastırıp güçlkle doğruldum. Adımlarım yeni yürümeye başlayan bir bebeğinki kadar yavaştı ancak yürüdükçe o sese yaklaştığımı anlayabiliyordum.

“Ah sevgilim, hayatım benim... Ne oldu sana?” Ağlayan, isyan eden, hayıflanmış bu ses, yanımdan mesut ayrılan Teodora’ya aitti. “Konuş benimle. Ne olursun, bir şey söyle.” İnilti duydum, acı dolu, ıstırap dolu inilti...

Bir adım daha attığımda, yer ayaklarımın altından silinip gitti. Tıpkı zihnimden firar eden kurtulma ihtimalim gibi. Kirli ellerim titredi. Burnumun direği acı acı sızladı.

O, Ante oradaydı!..

Yere çökmüş Teodora’nın dizlerinde bir ceset gibi uzanmıştı. Hareket etmiyordu, sanki nefes dahi almıyordu. Teodora ağlıyordu, ellerini Ante’nin kan ve morluklarla dolu yüzünde dolaştırıyordu; zayıflayan uzun bedeninde, çıplak gövdesinde dolaştırıyor, bunu yaptıkça ağlaması şiddetleniyordu.

Altdudağımı acımasızca dişledim. Çenem bunu umursamadan titremeye devam etti. Yaklaştım. Teodora beni gördüğünde ağlamaktan kızaran gözleriyle gülümsedi. Kollarında tuttuğu adamı göğsüne çekip, kendine ait olduğunu kanıtlarcasına sarıldı.

“Mihrimah, gel de bir bak. Dayanamıyorum. Onu böyle görmeye dayanamıyorum.”

Siyah saç telleri ıslak yüzüne yapışmıştı, omzundan akan tutamları Ante'nin uzayan dağınık saçlarına karışıyordu.

Ante'nin saçlarına...

"Bu Ante olamaz, bu benim Ante'm olamaz."

Yaklaşmaya çalıştım. Bunun için epeyce uğraştım ve sonunda başardığımda bakışlarımın Ante'ye uğramaması için kendimle kanlı bir harbe girişmiştim.

"Ona ağlayarak yardım edemezsin," diye fısıldığımda gözleri kapalı olan Ante inildi. Çıkardığı ses öylesine acı doluydu ki işiteni dahi bin parçaya ayırabilecek kadar... Bin parçaya ayrılmıştım ve her bir parçam cehennemin en ücra köşelerine dağılmıştı.

"Yapamıyorum," diye ağladı Teodora. "O bu haldeyken ona yardım edemiyorum. Hiç böyle hayal etmemiştim."

Dizlerimin üzerine çöktüm. Gözlerimin önünde Ante'nin prangalardan aşınmış, derisi kalkmış bilekleri vardı. Genç ve sağlıklı Ante, savaşçı ve güçlü Ante. Karşımdaki adam o değildi. Karşımdaki adam kimdi?

"Hemen şimdi toparla kendini. Onu saraya götüreceksin, iyileşecek."

Ante bir kez daha inildi. Canımdan bir can daha kopup gitti. Biçimli kaşları kandan görünmüyordu. Çerçeveleli dudakları kandan görünmüyordu. Siyah incileri, çıkık elmacıkkemikleri, keskin çene hattı; siyah kanından görünmüyordu.

Ante kandan görünmüyordu.

"Bana yardım eder misin? Onu attan düşürdüm, tek başıma yeniden ata bindiremem."

Varlığını henüz fark ettiğim ak akıntılı kara ata baktım. Olduğu yerde adımlıyordu. İnce bir damla yaş çeneme doğru yol alırken, başımı dik tuttum.

"Edeceğim. Sana yardım edeceğim."

Teodora yavaşça Ante'nin başını yere bırakıp ayağa kalktı.

“Atı getireceğim, sen onu doğrult.” Beni dizlerimin üzerinde Ante’nin yanında bırakıp birkaç metre ötede duran atının yanına koştu.

Önce sonsuz sandığım bir sükûnete düştüm. Sonra beni duymayacağını bile bile eğilip fısıldadım.

“Ante,” Titreyen elimi boynuna uzattım, geri çektim. Avuçlarımı gözlerime bastırıp puslu görüntüyü yok ettim. Ante inildi. Elim uzattım ve bu kez boynuna dokundum. Ante kaskatı kesildi. Acısını parmak uçlarımda hissederken, kirpikleri kıtıldı.

“Sen...” diyebildi, derinden gelen bir sesle. Dişlediğim dudaklarımdaki kan ağzımın içine aktı. “Burada...” Sesimde keder vardı. Beni Teodora sanmasının derin ve yakıcı kederi... “Bu... buradasın.”

Başı düşmesin diye boynunu daha sıkı tuttum. Bu halimiz öyle tanıdık ve öyle acıydı ki.

“İyileşeceksin, eskisi gibi...”

Cevap vermedi. Duyduğundan da emin değildim. Ona kızgın mıydım? Hayır. Ben ona iliklerime kadar kırgındım.

Teodora atıyla birlikte geri gelirken, kolumu Ante’nin sırtına kaydırıp onu doğrultmaya çalıştım.

“Hadi, hadi! Gayret et.”

Tek kolumla onun kendinden geçmiş bedenini kaldırmam olanaksızdı. Diğer kolumu çıplak gövdesinden sarardım. Onu sarılarak kendime çektim ve doğrulttum. Boynuma düşen başı oraya bıraktıklarını uyandırırken, kan ve tuzlu su kokusu genzime sızdı.

“Sen...” dedi, belki de dediği başka bir şeydi. Anlaşılmıyordu. Ilık nefesini boynuma verirken titreyen kirpiklerini yine orada hissettim. “Hayalsin... Yine hayal...”

Boynundan destekleyerek başını kaldırdım. İşkence çekmiş yüzü, kendinden geçmiş yüzü, yüzümün karşısındaydı. Kirpiklerini kıpırdattı, gözlerini aralamaya çalıştı. Belki biraz araladı... Ağlıyor muydum? Bilmiyordum.

“Burada,” diye fısıldadım. “Sevdiğin kadın burada, Ante.”

Teodora eğilip bir kolunun altına girdi. Bana baktı, aynı şeyi bekliyordu. Buz kesmiş bedenimi zorladım. Ante'nin ağır bir çuval gibi bıraktığı kolunun altına girdim. Teodora ile yeniden birbirimize baktık. Bakışlarımızla anlaştık ve onu aynı anda ayağa kaldırıp ata bindirdik. Ayakları atın bir tarafından, başı diğer tarafından sarkıyordu. Teodora bunun sevinciyle beni kendine çevirdi ve sarıldı.

“Teşekkür ederim Mihrimah, çok teşekkür ederim. İyi ki geldin.”

Kollarından tutup bu sarılmayı sonlandırdığımda ruhum acı içinde kıvranıyordu.

“Bana yalnızca çıkışı göster. Ne tarafa gideyim, Teodora?”

Omzunun üzerinden ileriye baktı. Korkunç, lanetli bir şeye bakıyormuş gibiydi.

“Çıkış burada değil, bu yol yalnızca Nefs Uçurumu'na çıkar. Bu yol cehenneme çıkar. Ante'yi getirdiğim yere çıkar, Mihrimah. Yanlış yöne gidiyorsun. “

Gittiğim ilk yanlış yönde bu adama rastlamıştım. Kader yine aynı oyunu oynuyordu, zira ikinci yanlış yolum yine ona çıkmıştı.

“Ben ne yapacağım. Nereye gideceğim?”

İkimiz de perişandık. İkimizin de gözü yaşlıydı. Toprak ve kan içindeydik.

“Saraya geri dönmekten başka çaren yok. Senin kaderin doğduğun gün çizildi, görmüyor musun? Sen günahkâr bir meleğin kızıydın. Annen babanı aldatıp cezalandırılmasaydı, zaten bu topraklarda doğacaktın. Geç de olsa geldin. Senin köklerin burası, Mihrimah! Benimle geleceksin. Ay kızardığında tören gerçekleşecek ve Ulu Seplin ile birbirinize ait olacaksınız.”

Duyduklarımın şokuyla geri giden adımlarım, bir taş

takılıp bedenimi tekrar yere serdi. Ancak bu kez düştüğüm yer öyle bir yerdi ki binlerce metrelik yamaçtan yuvarlanırsam bu kadar yanmazdı canım. Ante'nin baş aşağı durduğu atın dibindeyim. Aramızda belki birkaç santim vardı. Aramızda uçurumlar vardı. Dudaklarımdan bir hıçkırık kopup gittiğinde gözlerini açtı ve bin yıl görmesem hafızamın silmeyeceği kısık bakışlarını bakışlarıma sapladı.

“Hayalsin,” diye mırıldandı yeniden. Dudakları belli belirsiz kıpırdıyordu. “Hayalsin, ay parçası.”

4 . B Ö L Ü M

GARİP SEREMONİ

Biri lanetli soluğunu çehreme üflüyordu.

Biri ruhumun duvarlarına katran sürüyordu.

Biri zihnimi kemikli parmaklarının arasında sıkıyordu.

Biri kalbimde veryansın ediyordu.

Zaman kavramını yitirmiştim. Esasen yitirdiğim daha fena şeyler vardı: Babam, annem ve bana verdikleri isim, Pera... Pera adım adım benden uzaklaşırken, çocukluğumu ve benliğimi de beraberinde götürüyordu. Ve benim onları durdurmak için elimden hiçbir şey gelmiyordu. Burada başkaldırıışlarımın esamisi okunmuyordu, çığlıklarım elimden alınmıştı.

Gözlerimi epeydir ayırmadığım oymalı tavandan alarak pencereye uzattım. Sabah mı olmuştu? Öğlen miydi? Belki de akşam olmak üzereydi. Gözkapaklarım ağırlaşmaya başladığında, bu kez beni ele geçirmeye çalışan uykuya direnerek doğruldum. Yatmaktan tutulan belime elimi yerleştirip ayağa kalktım. Üzerimdeki rehavet yoğun ve karanlıktı. Çıplak ayaklarımın zeminde bıraktığı silik izleri geride bırakarak kapının yanına gittim. Alacağım yanıtın devasa bir sessizlik olacağını bile bile kapıya vurdum. Bu kez konuşmadım, yardım dilenmedim. Yalnızca birinin çıkarttığı cılız tıkırtıları duymasını bekledim. Değişmeyen sonuç elimin kapıdan kayıp gitmesine sebep oldu. Bir süre bomboş gözlerle etrafıma baktım. Sonra yatağa geri döndüm.

Günlerdir yaptıklarım yalnızca bunlarla sınırlıydı: Uyumak, uyanmak, nefes almak ve kapıyı yumruklamak... Özgürlüğe kanat çırpamak isterken, akıbetim esaret olmuştu.

Saraya geri dönmek zorunda bırakıldığımda duvarlar Seplin'in öfkesiyle sarsılıyordu. Daha o saniye kaçışımın nelere mal olacağını anlamıştım. Teodora beni ağabeyine göstermeden kaldığım odaya çıkardığından beri buradaydım. O andan beri tek insan yüzü görmemiştim. Artık biliyordum, Seplin acımasız bir adamdı ve olası her isyanımı itinayla bastıracaktı. Ben ona itaat ettiğim sürece sayılacaktım. Aksi takdirde bir hiçtim, bu beyaz oda zindanım olacaktı.

Günler sonra duyduğum ilk sese tepki vererek pencereye ilerledim. Sarayın ön bahçesinde bir hareketlilik vardı. Aşağısı kalabalık sayılmazdı ama koşuşturan bir avuç insan telaşlı görünüyordu. Saraydan çıkanlar ise siyah çimenlerle çevrelenmiş patika yolu takip ederek sarayın arka tarafına ilerliyorlardı. Bir an için onlara seslenmeyi düşündüm. Sonra bunu iki gün önce yaptığımı anımsadım. Değil bana cevap vermek, kimse kafasını kaldırıp yukarı bakmamıştı bile.

"İyi misin?" İrkilerek arkama döndüm. Ne ara geldiğini bilmediğim Teodora kapının ağzında durmuş beni izliyordu. Arkasındaki kadınlara dışarıda kalmalarını emrederek içeri girdi ve kapıyı ardından kapattı. Yatağın bir ucuna otururken uykusuz ancak huzurlu görünüyordu. Nedeni merak etmedim, belli ki o iyiydi. "Kabul ediyorum, saçma bir soruydu. Yanıma gelmeyecek misin?"

Ona döndüm ancak olduğum yerde kalmayı sürdürdüm. Saçlarını sol tarafında toplamıştı, üzerinde siyah, uzun elbisesi vardı. Kırmızı etli dudaklarındaki hafif tebessümle birlikte bana bakıyordu.

"Kaç gün oldu?" diye sordum meraksızca. "Kaç gündür buradayım?"

“Sekiz gün. Üzgünüm Mihrimah, ağabeyimi hayli kızdırdın. Seni sadece düşünmeye zorladığı için şükretmelisin.”

Söylediklerini o kadar garipsedim ki tepki dahi veremedim.

“Düşünmeye zorlamak mı? Bana yaptığı şeyi böyle mi tanımlıyorsun? Senin o akıl hastası ağabeyin beni buraya hapsetti!”

Telaşla ayağa kalkarak işaretparmağını dudağına götürdü ve susmamı işaret etti.

“Sen aklını mı kaçırdın? Bir daha sakın böyle konuşmaya cüret etme. Ulu Seplin, Ay’ın yegâne sahibi, her birimizin ve en başta senin sahibin!” İtiraz etmek istedim ama Teodora elini kaldırarak buna müsaade etmedi. “Yarın gece hanedan üyeleriyle tanışacaksın. Hanedan üyeleri seninle tanışmak için sabırsız, daha fazla beklemek istemiyorlar.”

“Onlarla tanışmak isteyip istemediğimi sormaya gelmedin sanıyorum.”

“Mihrimah, lütfen. Bu gece iki kadın meleğin birleşme ayini var. Ağabeyim yarına kadar odandan çıkmamanı emretti ama daha çabuk adapte olman için gizlice ayini seyretmeni sağlayabilirim. Bana ettiğin yardımı unutmadım. Sen olmasan Ant...”

“Tamam,” dedim o ismi anmasını beklemeden. “Ağabeyinden korkmuyor muydun sen?”

“Ondan tüm ülke korkar. Yalnızca beni tehlikeye atacak bir cesaret örneği sergilemeyeceğini umuyorum.”

“Bundan emin olamazsın,” dedim dümdüz bir sesle. Bana yardım etmeye çalıştığının farkındaydım ama bu, buraya gelmemde büyük payı olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Üstelik, asıl trajikomik olan durum ise yardım etmek istediği konu bu topraklara adapte olmamı sağlamaktı!

“Senin de tahmin edebileceğin gibi ayin boyunca yanından ayrılmayacağım. Şimdi söyle, izlemek istiyor musun?”

Küçük adımlarla yanından geçip yatağa oturdum. O da sakince az önce kalktığı yere oturdu ve cevap vermemi bekledi.

“Ne ayini bu?”

Düşündü. Anlatacaklarını aklında toparlamaya çalıştığını anlamıştım, sesimi çıkarmadım.

“Sana burada doksan dokuz kadın ve doksan dokuz adam olduğunu söylemiştim. Hatırlıyor musun?”

Başımı salladım.

“Ben de buraya gelişimle birlikte kadın sayısının nasıl yüze tamamlanmadığını merak ediyordum.”

“Öyle bir şey olamaz. Zira sen buraya gelmeden önce de aslında buradaydın. Bir mum heykelin var, Mihrimah. Gelişinle renkleri soldu. Eriyip ortadan kalkmak için ona dokunmanı bekliyor.”

Bozulan sinirlerimle birlikte güldüm.

“Daha nasıl saçmalıklar duyacağım?”

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Sabırsız bir kadın olduğu aşikârdı.

“Biz iki adam kaybettik. Tam iki yıl önce, benim adamımla birlikte dört adam bir göreve gönderildi. Yalnızca ikisi geri dönebildi ve iki kadınıımız sahipsiz kaldı.” Vücudumdaki tüm kanın çekildiğini hissettim. O adamların kim olduğunu bilmek zehir zemberek anıların belleğime hücum etmesine sebep olmuştu. “İki adamın yok oluşuyla yerlerini iki mum heykel doldurdu. Mum heykeller sayımızı sabit tutmak için oluşurlar. Sahiplerini beklerler ve sahipleriyle buluştukları anda erirler. Bu gece Nefs Zindanı’ndan seçilecek iki adam heykellere dokunup kaybettiğimiz iki adamın yerini alacak.”

“Ya kadınlar,” dedim siyah bir zeytin çekirdeğini anımsatan gözlerine bakarak. “O iki kadına ne olacak?”

“Mumu eriten adamlarla işaretlenecekler.”

Ellerimi yüzüme kapatıp duyduklarımı hazmetmeye çalıştım.

“Ya kadınlar istemezlerse o zaman ne olacak? İşaretlendiğiniz adamlarla aranızda kutsal bir bağ olduğunu söylemiştin. O iki kadın, kaybettikleri adamlarının yasını sonsuza dek tutmak isteyemezler mi?”

“Böyle bir seçenek yok. Kurallar başkaldırı kabul etmez.”

Kaşlarımı öfke ve hüznle sıktım.

“Bu çok acımasızca.”

“Kadınlar için üzgünüm.” O kadar katı bir duruşu vardı ki susamadım. “Ya dönemeseydi...” Başımı dik tuttum, sesim titrese de sormaktan vazgeçmedim. “Senin adamın da dönemeseydi... Onun yerine bir başkasını kabul eder miydin, Teodora?”

Yere düşen gözleri doldu. Dizlerinin üzerindeki ince parmaklarını birbirine kenetleyip düşündü.

“Kurallar benim için de geçerli.” Ayağa kalkıp kapıya yürüdü. “Hava karardığında seni almaya geleceğim. Hazır ol.”

Teodora çıktıktan yaklaşık iki saat sonra hizmetimde olan kadınlardan biri içeri girdi. Elinde boyun kısmı dar ve uzun, ağzına kadar su dolu bakır bir güğüm vardı. Suyu küvete doldurduktan sonra çıktı, güğümü doldurup geri geldi. Bunu üst üste tekrar etti. Güğümdeki dördüncü suyu boşalttığında, küvet nihayet dolmuştu. Suyu sarı yapraklar serpiştirdikten sonra ellerini önünde birleştirdi, karşıma geçti.

“Efendim, yardım etmemi ister misiniz?”

Onu hiç duymamış gibi, “Adın ne senin?” diye sordum.

“Lilya, efendim.”

“Güzel, Lilya. Kendim yıkanabilecek yaştayım. Teşekkür ederim.”

Karşımdaki kadın kumral olandı. Belli ki o ve diğer sarı saçlı kadın benimle ilgilenmeleri için görevlendirilmişlerdi. İçinde bulunduğum duruma öfkeliydim ama bunun acısını onlardan çıkaramazdım.

“Size kıyafet getireceğim. İzninizle efendim.”

“Sizi zor durumda bıraktım, değil mi? Özür dilerim, kimsenin canını yakmak istememiştim.”

Nihayet başını kaldırıp yüzüme baktığında, olmayan gözbebekleri ve safi yeşil irisleri içimi ürpertti.

“Ulu Seplin bağışlayıcıdır, Aziz Mihrimah. Tıpkı sizin gibi bizi de bağışladı, üzülmeyin.”

“Lütfetmiş önderiniz.”

Reverans yapıp dışarı çıkmasının ardından soyunup küvete girdim. Suyun yüzeyinde gezinen sarı yapraklar akıl almaz bir dinginlik veriyordu. İpeksi dokusunun çıplak bedenime çarpması, damarlarıma güçlü bir sakinleştirici enjekte edilmesiyle eşdeğerdi. Başımı kenara yaslayıp ne yapabileceğimi düşündüm. Elbette teslim olmayacaktım ama birilerinin bana güvenmesi için teslim olmuş gibi görünmeye ihtiyacım vardı. Ancak ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum. Teodora’nın söylediğine göre bunu hanedan üyeleriyle tanıştığımda öğrenecektim. Her girişin muhakkak bir çıkışı vardı ve ben o çıkışı bulmak için her şeyimi ortaya koymaktan çekinmeyecektim.

Biraz sonra Lilya elinde siyah, kapüşonlu, uzun bir elbiseyle geri geldi. Daha önce her birinin üzerinde gördüğüm bu kıyafet buradaki kadınlara özgü, temsili bir elbise olmalıydı.

Başımı koyduğum yerde gözlerimi yeniden kapattım.

“Sana soru sormam yasak mı, Lilya?”

“Siz istediğinizi sorabilirsiniz, efendim. Yalnızca bizim cevaplarımızın bir sınırı var.”

Seplin’in sınırları, diye düşündüm. Ondan bu denli korkuyor olmalarının bilmediğim bir sebebi daha olmalıydı.

“Seni zorda bırakacak bir şey sormayacağım. Merak ediyorum, nerede kalıyorsunuz?”

Gözlemlediğim kadarıyla belli bir vakte kadar muhafızlar hariç birçoğu buradaydı. Sonra tüm kadınlar tuhaf bir şekilde ortadan kayboluyordu.

“Efendim, feryum bahçesinin doğusunda köyümüz var. Aziz hanedan üyeleri hariç tüm kadınlar orada kalıyoruz.”

“Ya erkekler?”

“Onlar batıda bulunan köylerinde kalıyorlar. Orayı hiç görmedim.”

“Ama muhafızlar hep burada, hanedan üyesi olamayacaklarına göre başka bir ayrıcalıkları olmalı.”

Huzursuz bir nefes verdi. Verdiği her yanıt yoğun bir tereddüt barındırıyordu.

“Onlar... Onlar ruhsuz askerler efendim. Konuşmazlar, nefes almazlar. Tehlikeyi hissetmedikçe harekete geçmezler.”

Kirpiklerimi birbirine daha fazla bastırdım. Lilya, muhafızların birer robot olduklarını anlatmaya çalışıyordu. Bu inanılmazdı.

“Zor olmuyor mu? Sevdiklerinizden ayrı kalmak...”

“Şükrediyoruz, Aziz Mihrimah. İki sene öncesine kadar erkeklerimiz Nefs Uçurumu’nun diğer tarafına hapsedilmişlerdi. Aramızda efsunlu bir sınır vardı ve birbirimize dokunmamız imkânsızdı. Şimdi en azından onları görebiliyoruz, zor da olsa konuşabiliyoruz.”

İki yıl önce... Efsunlu sınır... Bu sözler kafamın içinde müthiş bir fırtına başlatmıştı. Hatırlamak üzere olduğum şeyleri görünmez bir silgi itinayla siliyordu. Geriye koca bir hiç kalıyordu.

Gözlerimi açtım ve karşımda el pençe duran kadına baktım.

“İki yıl önce ne oldu, Lilya?” Bu kez cevap vermek yerine elbiseyi yatağa bıraktı ve birkaç adım uzaklaştı. Keyifsizce tebessüm ettim. “Anlaşılan sınıra dayandım. Pekâlâ, öyle olsun.”

“Bir isteğiniz olursa dairenizin önünde olacağım.”

Suyun içinde doğrulup dizlerimi karnıma çektim. İçinde bulunduğum boyut giderek tehlikeli ve ürkütücü bir hal

alıyordu. Pencereden dışarı baktığımda yine aynı şey oldu. Hava yavaş yavaş değil, biri ülkenin ışıklarını kapatmışçasına ansızın karardı. Tıpkı birdenbire aydınlandığı gibi...

Sekiz gündür, burada olanları idrak edebilmek için epeyce vaktim olmuştu. Dışarı baktığımda kimsenin sesli konuşmadığını fark ediyordum. Gerekli durumlarda yalnızca fısıldıyorlardı. Sarayın sonu görünmeyen yüksek surları hava karardığında dahi tüm heybetiyle görünüyordu. Kadınlar ön bahçenin tamamını kaplayan siyah çimlere avuç avuç kırmızı bir sıvı serpiyordu, bu işlem günde iki kere yapılıyordu. Sarayın dışına açılan devasa, siyah kapı günde birkaç kere açılıyordu ve dışarı atlılar çıkıyordu. Atlıların üzerinde ya beyaz ya da altın rengi kıyafetler oluyordu, bu onların hanedan üyeleri olduğunu anlamam için yeterli olmuştu.

Karanlığı aydınlatan meşalelerin yakılmasıyla Teodora'nın gelmek üzere olduğunu hatırladım. Lilya'nın demir kapta bıraktığı kıvamlı sıvıyı beze sürerek tüm bedenimi ovduktan sonra saçlarımı yıkadım ve sudan çıktım. Beyaz bez parçası bedenimdeki ıslaklığı çekerken, özensizce saçlarımı taradım. Siyah kıyafet tüm bedenimi örtmüştü. Kapüşonu da kafama kapatıp kimliğimi gizledim. Az sonra kapı açıldı ve aynı siyah kıyafetin içindeki Teodora kapıda belirdi. Vakit gelmişti.

Birlikte uzun koridorları ve kıvrımlı dar merdivenleri geride bırakarak aşağı indik. Teodora, kadınları bir şekilde bizden uzaklaştırmıştı. Giriş katına indiğimizde gizli bir bölmeden zemin kata geçiş yaptık. Karanlıkta Teodora'nın adımlarına ayak uydurarak ilerliyordum. Yeni bir koridora girmeden önce Teodora kıyafetinin içinden çıkardığı küçük meşaleyi yaktı ve sessiz olmamı söyledi.

"Bu ayın daha önce gerçekleşti mi?" diye sordum fısıltı halinde.

Aydınlık çehresini derin bir hüznün gölgeledi. Oysa öylesine sorduğum bir soruydu.

“Evet, Ante’nin kız kardeşi Nora üzerinden gerçekleşti.”
Dudaklarımdan engel olamadığım acı bir nida döküldü.
“N- ne?”

“Bunu söylemek çok acı ama Nora, uzun zaman önce işaretli olduğu adam tarafından tecavüze uğradı. Bunu ona yapan Erk ile sürüldüler. Kurtulmaları için iki taraftan seçilen ikişer adama ortak bir görev verildi. Erk’in tarafı görevi kaybetti. Kaybettiğimiz iki adam onlardı, birazdan kadınları yeni eşlerine kavuşacaklar.”

Kalbimin soğuduğunu, göğsümün üşüdüğünü hissettim. Teodora tüm bunları anlatırken benim için ne ifade edeceğini bilmiyordu. Beni bilmiyordu. Oysa ben artık biliyordum. Ante o tılsımların peşine kız kardeşi için düşmüştü.

“Erk, öldü mü?”

“Cehennemin azgın ateşlerinde yanarak. Erk işlenebilecek en büyük günahı işledi. Nora’yı kandırdı ve Ulu Seplin kayıp meleğini bulmadan, ülkemizdeki lanet kalkmadan işaretlendiği kadınla birlikte oldu.”

“Nora suçsuz, nasıl olur da Erk ile aynı cezayı eker?”

“Hanedanlık senin gibi düşünmüyor, Nora aynı günahın ortağıydı.”

“Saçmalık. Ya sonra, ona ne oldu?”

Gülümsedi.

“İyi, ağabeyine yeniden kavuştuğu için mutlu.”

“Ağabeyi...” diye mırıldandım. Devamını getiremedim.

“Evet, Nora’nın ağabeyi benim biricik erkeğim, Ante. Kız kardeşi ve benim için ne zorluklara katlandı, bir bilsen. Sana hepsini anlatacağım ama şimdi değil.”

Başımı başka tarafa çevirip, “Merak etmiyorum,” dedim. “Gerçekten.”

“Eminim ediyorsundur. Koridorun sonunda küçük bir kapı var. Ayini oradan izleyeceksin. Bittiğinde seni almaya geleceğim.”

Şaşkınca karanlıkta süzülen ince varlığına baktım.

“Yanımdan ayrılmayacağını söylemiştin.”

“Öyleydi. Hanedan mensupları ayinde bulunmamı istediklerine dair haber gönderdiler. Fazla kalmayacağım, her şeyden önce bu sarayda beni bekleyen yaralı bir aslan var!” Darbe yemiş gibi irkildim. Ante... O, sekiz gündür burada mıydı? Teodora koluma girip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Bir delilik yapmazsın, değil mi?”

“Hayır,” dedim kararlı bir sesle. “Daha fazla hapsedilmeye niyetim yok.”

Memnun bir ifade ile geri çekildi.

“Güzel, git hadi. Ayin başlamak üzere.” Meşaleyi elime tutuşturup hızlı adımlarla yanımda ayrıldı. “Sakin olmaya çalış.”

İşaret ettiği koridor boyunca ilerledim. Duvarları kara-ya boyanan koridor iki kişinin yan yana ancak geçebileceği genişlikteydi. Meşalenin tavana vuran ışığı gölgemi önüme düşürüyordu. Üst katların ışıltısının yanında oldukça bakımsız kalan zeminde yürümeye devam ettim. Önüme çıkan kapı benim gibi orta boya sahip birinin bile eğilerek geçebileceği kadar ufaktı. Elimi kulpa uzattığımda hafif bir müzik yükseldi. Sözsüz ve ruhsuz parça, kapının ardından geliyordu. Meraka kapılarak kulpu indirdim ama kapı açılmadı. Teodora beni buraya boşuna getirmiş olamazdı. Meşaleyi kapıya tuttuğumda aradığım bölmenin orta kısımda olduğunu gördüm. Dizlerimi kırarak eğildim ve dikdörtgen biçimindeki sürgüyü sola çektim.

Gördüklerim meşaleyi tutan elimin titremesine sebep olacak kadar garipti. Kara kapüşonlu insanlar yan yana dizilerek geniş bir daire oluşturmuşlardı. Nereden geldiğini bilmediğim müzik Rodrigo’nun gitar konçertosuna benziyordu ve düşünceleri zihinden kovalayacak kadar hipnotize ediciydi. Hiç kimse kımıldamıyordu, sanki nefes dahi almıyorlardı. Her birinin elinde meşaleler vardı ve dikkatleri tek bir noktaya odaklanmıştı. Biraz daha eğildiğimde tam

ortaya konumlandırılmış üç bakır tahtta oturan üç yaşlı adamı gördüm. Üçünün de üzerinde beyaz, işlemeli, yere uzanan kaftanlar vardı. Seyrek beyaz saçları göğüslerine dökülüyordu. Adamlardan biri elini kaldırdığında insanların oluşturduğu daire ikiye ayrıldı ve beyazlar içindeki Seplin göründü. Arkaya taranmış sarı saçları ensesinde sıkıca toplanmıştı, yakalarındaki iri işlemler gücünü simgeler nitelikteydi. İhtiyarlara doğru yürümeye başladığında, arkasındaki üçü kadın üçü erkek olmak üzere altı kişinin onu takip ettiğini gördüm. Biri Teodora'ydı. Üzerlerinde altın rengi kaftanların bulunduğu kadınlar, tahtların sol tarafında bulunan koltuklara oturdular, adamlar ise sağ tarafa yöneldi. Seplin oturmadı. Üç ihtiyara reverans yaptı ve onu izleyen topluluğa döndü.

“Kutsal halkım, hanedan mensupları, yüce atalarım... Şahitlik edeceğiniz ayın, paha biçilmez bir ödüdür. Kutsal görevlerini yerine getirirken kurban verdiğimiz kardeşler Talar Vivet ve Sesir Vivet'in sahipsiz kalan kadınları için buradayız.” Başını omzuna çevirdi ve emretti. “Getirin!”

Daire bir kez daha ikiye ayrıldı. Görüş açıma giren muhafızlar iki heykel taşıyorlardı. Heykelleri ortaya bıraktıklarında nutkum tutuldu. Nasıl bu kadar gerçek görünebilirlerdi! Bedenleri, uzuvları, yüz çizgileri, hatta bakışları... Sıradan bir erkekten tek farkları mumdan oluşlarıydı. Hemen arkalarından, ayaklarında prangalar olan pejmürde kılıklı iki adam heykellerin yanına getirildi. Bedenleri yara bere içindeydi, ayakta duracak mecalleri yoktu. Yüzlerini görebildiğimde, heykelleriyle olan benzerliklerine inanamadım. Buradaki her detay akıl sağlığıma sağlam birer tekme indiriyordu.

Kalabalığın arasından iki kadın öne çıktı. Talar ve Sesir'in kadınları, hafızama derin acılar bırakan o iki adamın kadınları... Sessiz sedasız heykellere ve adamlara yaklaşıldı. Çaresiz birer kurban gibi başlarına gelecekleri bekliyorlardı.

Müziğin sesi yükseldi. Bakır kadehlerle konulan içkiler hızlıca servis edilmeye başlandı. Meşalelerin ateşi rüzgârın estiği yöne savrulurken, gece hem zifiri karanlık hem cehennem ateşi kadar aydınlıktı. İhtiyarlar önlerine bırakılan kalın kaplı kitapların yapraklarını çevirdiler, fısıldadılar. Fısıltıları geceye, ateşe ve işaretlemeyi bekleyen kadınlara akın etti.

Seplin kadehini kaldırarak gür sesini havaya bıraktı:

“Sorişank heranku! Tüjdişani hersanki! Terki!”

Tüm kadehler havalandı. Prangalı iki adam güçlölkle kaldırdıkları ellerini kendilerine ait heykellere sürdüklerinde, heykeller kaynar bir kazanın içine düşmüşçesine hızla erimeye başladı.

Elimi göğsüme götürdüm, düzensizleşen nefesimi kontrol altına almaya çalıştım. Tanrı’m...

Tüm halk aynı anda tekrar etmeye başladı:

“Sorişank heranku! Tüjdişani hersanki!” Terki!”

Heykeller damla damla eridi, eridi ve sonundan yok olup gitti. İhtiyarlardan baştaki ayağa kalktı, yaşlı ellerini iki yana açtı.

“Ay’ın günahkâr melekleri... Sizler bu iki sahipsiz kadınla işaretlenerek günahlarınızdan arınacaksınız. Onları koruyacak, sakınacak ve onlara bağı kalacaksınız. Ben atanız Hars, kutsal işaretlerinizi kabul ediyorum.”

Ortadaki ihtiyar kalktı ve tekrar etti.

“Ben atanız Bori, kutsal işaretlerinizi kabul ediyorum.”

Sonda oturan ihtiyar kalktı ve tekrar etti.

“Ben atanız Hire, kutsal işaretlerinizi kabul ediyorum.”

Prangalı iki adam kadınlarının önünde eğildi. Seplin getirilen meşaleye dikkatle baktı. Ellerini ateşine uzattı ve hiç tepki vermeden bir süre öylece bekledi. Titreyen dizlerim ayakta durmamı zorlaştırırken, Seplin ateşten aldığı ellerini işaretlenen çiftlerden birine uzattı. Kadın ve adam hiç düşünmeden bileklerini uzattı. Seplin her iki başparmağı-

nı onların bileklerine aynı anda bastırdı. İşte o zaman acı içinde haykırdılar. Ufak bölmeden onlara uzanan gözlerim dehşetle açılmıştı. Seplin parmaklarını geri çektiğinde, iki bilekte de aynı figüre sahip birer yanık izi oluşmuştu. Lakin diğer çiftte oluşan figür bambaşkaydı.

Her çiftin kendilerine özgü işaret figürü vardı!

“İşaretinizi temsil eden figürleriniz yolunuzu aydınlat-sın.” Seplin ihtiyarlara dönüp onları minnetle selamladı. “İşaretlerimizi benim ve kadınının tenine işleyeceğiniz anı sabırsızlıkla bekliyorum, yüce atalarım.”

Sözleri öfkeli ellere dönüşüp boğazıma sarıldı. Dudakla-rımdan dökülen korku nidasıyla birlikte geriye doğru sen-deledim. Elimden kayıp giden meşale ayaklarımın dibine düştü, eğilip alamadım.

“Ah, hayır. Yüce Tanrı’m, buna izin verme.”

Orada daha fazla kalamadım. Koridora kadar koşan adımlarım katıksız karanlıkla karşılaşarak yavaşladığında duvardan destek almaktan başka çarem kalmadı. Önümü göremiyordum. Çok, çok karanlıktı. Ellerim duvarın pü-rüzlü yüzeyinde gezinirken, gözyaşlarım yanaklarımın üze-rinden akıp gidiyordu. Bir an sonra karanlığa alışan göz-lerim koridorun sonuna takıldı. Bir siluetin yaklaşmakta olduğunu gördüm. Teodora olabilir miydi? Hayır, bu siluet bir kadına ait olamayacak kadar uzun ve iriydi. Yürüme-ye devam ettim çünkü adımlarımın geride bıraktıkları çok daha kötüydü.

Yaklaştı, yaklaştım. Islak gözlerimi yere eğdim. Hisset-tiğim bir şey vardı, adı korku değildi. Omuzlarımız birbi-rine çarptığında duraksadı. Ben de daha fazla gidemedim. Gözlerinin bana çevrildiğini hissettim, aynı şeyi yapacak cesaretim yoktu. Önümdeki kısacık koridor zihnimde ala-bildiğine karanlık bir labirente dönüşürken nefesinin sıcak buğusunu saçlarımda hissettim. Zihnim değilse bile kalbim içime sinmek isteyen bu kokuyu bir yerden tanıyordu.

“Affedersiniz.” Tınısından kopup gelen acı yongasının altında kaldım. Bir adım atamadım, tek soluk veremedim. Yutkundu ve yineledi. “Affedersin.” Sesi, onun sesiydi. Tuttuğum kara duvarlar birer domino taşı gibi ardı ardına üzerime devrilirken, dudaklarımdan kopup giden hıçkırığa lanet ettim. “Hayaldin,” dedi, o tanıdık sesine kederi iliştirerek. “Neden hayal olarak kalmadın?”

İçimi çektim. Sonra usulca bakışlarımı omzundan yukarı kaldırdım. Karanlığın içindeki karanlık gözleri, hiç değişmemişti.

“Kalamadım...”

Uzun kirpiklerine baktım, gözkapaklarını bezemek için birbirlerini ite kaka oraya doluşmuş gibi görünen kalabalık kirpiklerine. Yaralarına, derin yaralarına ve kırık bakışlarına...

“Kalman için sonsuza dek kalırdım o zindanda.”

Nefesim nefesinin altında eziliyordu. Gözlerimin önünde ise bana veda ettiği o son anımız vardı.

“Öldün sanmıştım. Sen... kollarımda ölmüştün.”

Hiç hareket etmiyorduk, ne o ne de ben... Karanlığa kafa tutmak için birbirine tutunmaya çalışan bakışlarımız dışında tek bir hareketlilik bile yoktu.

“Ölmüştüm, kollarında...”

Dudaklarım titredi. Hatıralar, dikey ve yatay hatıralar, çarpık hatıralar, acıtan ve kanatan hatıralar mesken tutmuştu kelimelerimizi. Zamanın bir yerinde sıkışıp kalan eski fısıltılarımız cansız çılgınlık atıyordu.

“Korkuyorum,” diyebildim. “O dağda korkmadığım kadar, ölümden korkmadığım kadar korkuyorum.”

Hiç düşünmedi.

“Ben de.”

“Hiç çıkış yok mu?”

“Bilmiyorum.”

“Bilsen söyler miydin?”

Başını omzuna düşürdü.

“Söylemez miydim?”

Söyledin, dedim içimden. Biliyordum.

“Söyledikleri doğru mu? Ben buraya mı aitim? Ben, ona mı ait...”

“Sen,” dedi güçlü bir fısıltıyla. “Sen Mihrimah’sın.”

“Sorumun cevabı bu değil.”

“Çıkışa yürüyeceğim, her neredeyse çıkışa yürüyeceğim.” Gülümsedi. Çerçeveli dudaklarını yıllar önce o dağda bırakmamışım gibi gülümsedi. “Yolunu aydınlatacağım.”

Başımı iki yana sallarken, elimin tersiyle gözyaşımı silip attım.

“Ben senin aydınlattığın yolda bir kere yürüdüm, Ante. Sonu uçurumdu. Düştüm, lime lime oldum. Üzgünüm, senin aydınlatacağın bir başka yol var.”

5 . B Ö L Ü M

MUM HEYKEL

Zaman avuçlarımda bölünürken eski bir acının emaresini taşıyordum. Emareler; onun bileklerime, omuzlarıma, zihnime ve tenime nakşettiği silinemeyenlerdi.

Gece, nereye giderseniz gidin siyahtır.

Ve acının tek bir rengi vardır: kurşuni.

Şimdi kısıldığım kapanda adım adım uzaklaşırken kokusundan, gece yine karanlık, acı yine kurşuniydi.

Çöktüğüm ilk merdiven altı sığınaksızlığımı yüzüme vururken başımı dizlerime eğdim. Zihnimde tek bir kelime dönüp duruyordu: *Görmemeliydim, görmemeliydim...* Sonra içimden cılız bir ses yükseldi: *Gördüğüne sevindin...*

Başımı duvara yasladım, oturduğum yere sindim. Nereye gidecekti bu kayıp yol? Beni hapsettikleri kafeste onunla köşe kapmaca oynayacak gücüm var mıydı? Yüce Tanrı'm...

Sol tarafımda beliren kıpırtı ile başımı kaldırdım. Koruma güdüsüyle kendimi geri çektim ve aynı anda merdiven boşluğundan aşağı upuzun, sarı saçlar sarktı. Saçların sahibi çok geçmeden kendini biraz daha gösterdiğinde, beni bulan iri gözleri karanlığın içinde heyecanla parıldadı.

"Şükürler olsun, sen osun." Bedenini dar boşluktan geçirip siyah elbisesiyle karşımda durdu. Tuttuğu meşalenin sarı ışığı beyaz tenini, kara gözlerini ve minyon tipini ele veriyordu. "Beni Aziz Teodora gönderdi, sizi almam için."

Fısıldıyordu. Bir yandan da başını girdiği boşluktan uzatıp etrafı kolaçan ediyordu. “Dakikalardır söylediği yere bakıyorum, sizi bulamayacağım diye öyle korktum ki.”

Ayağa kalktım ve korkusu ifadesine yansımış olan kızın karşısında durdum. Kısa boylu ve oldukça zayıftı.

“Buradayım, korkma.”

“Sizi odanıza götürmeliyim. Şimdi...”

Başımı sallayıp onunla ilerledim. Kaldığım kata çıkana kadar önden ilerledi ve sık sık beni arkasında gizlemeye çalıştı. İçimde garip bir boşluk ve itaate meyleden rehabet vardı. Burada yapabileceğim tek şeyi yapmak istiyordum: uyumak.

“Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?”

İstemsizce omuz silktim.

“Yapabileceklerinin sınırına bağlı.” Bana anlamayan gözlerle bakıp odamın kapısını açtıktan sonra parmaklarını şaklattı. Anlam veremediğim bu hareketiyle, Lilya ve diğer kadın çıkageldi. “Meşaleni bana verir misin? Karanlıkta kalmak istemiyorum.”

Kız kararsızca, yaklaşan iki kadına baktı. Kadınlar başlarını iki yana salladılar.

“Çok üzgünüm. Ulu Seplin uygun gördüğünde odanızı meşalelerle donatacaktır.”

Gözlerimi devirip odaya girdim. Kapıyı kapatmadan önce karşımda ezilip büzülen kıza baktım ve gülümseyemem de yumuşak bir tonla konuştum.

“Beni getirdiğin için teşekkür ederim. Adımı biliyorsun, bana adıyla hitap et. Lütfen.”

Kapıyı kapatmam ile oda o bir türlü kabullenemediğim sevimsiz siyaha büründü. Sırf ona başkaldırdım diye benden ışığımı almıştı. Ve yarın gece o acımasız adamla bir araya gelecektim. Bunu düşünmek bedenimde anlık bir ürpertiye sebep oldu. Üzerimdeki elbiseyi çıkarıp karanlığın gelişigüzel bir köşesine fırlattıktan sonra iç çamaşırlarım-

la yürüdüm. Soğuktu ama garip bir şekilde üşümüyorum. Birkaç adım sonra bacağımın yatağa çarpmasıyla bedenimi yumuşak yüzeye devirdim ve ince örtüyü üzerime çektim. Düşündüğüm şey, düşünmemem gerektiği idi.

Sızdığım karanlığın derinliklerinde dolaşırken aniden nefessiz kaldığımı hissettim. Biri başımı su dolu bir fanusa batırıyor, çırpındıkça daha kuvvetli itiyordu. Titreyerek gözlerimi açtığımda bir erkeğin yanı başımda olduğunu gördüm. Tepki veremedim. Bu Seplin'di. Kapının yanına bıraktığı meşalesinin yatağıma uzanan fersiz ışığı eşliğinde beni izliyordu. Gözleri örtünün açık bıraktığı gerdanımdaydı. Bunu fark ettiğimde örtüyü boğazıma kadar çekip kendimi yatakta geri gittim. Sırtım demire yaslandı. Bacaklarımı kendime çektim, küçücük kalmıştım. Her hareketimi büyük bir sakinlik ve tepkisizlikle izliyordu.

“Benden korkuyor musun?” Bariton sesi şimdi kısıktı. Yeşil gözleri ise koyu ve keskin görünüyordu. “Korkmalısın. Bu, aptal cesaretine engel olur.”

Göz ucuyla kapıya baktım. Dediği gibi bir aptallık edip uzaklaşmayı düşündüm. Sonra bu düşüncemin saçmalığına lanet ettim. Kaçacağım her köşe ona aitti. Beyaz tafta takımıyla bir karış ötemde oturuyordu. Omuzlarına temas eden saçları ilk kez salıktı. Otuzlu yaşlarının sonlarında görünen bu adam yavaşça bana doğru eğildi.

“Sana çok daha fazla kızgın olmam gerekiyordu.” Gözleri örtüden taşan çıplak ayaklarıma kaydığında dudağının sol köşesi yavaşça kıvrıldı. “Gel gör ki güzelliğin buna engel oluyor.”

“Burada olmanız doğru mu?” diye sordum zayıf bir sesle. Belki de susmam en doğrusu olacaktı ama bana yaklaşıp olma ihtimali midemi bulandırıyor. “Tören gerçekleşmedi.”

“Doğru, benim işaretimi taşıyorsun.” Gülümsemesi belirginleşti. “Henüz.”

Saçlarının bitiş noktasına ulaşan altın rengi sakallarını sıvazladı. Sakallarının aksine ortadan ayrılmış saçları beyaza yakın bir sarıydı.

“O halde...” Sesimi güçlü tutmaya çalıştım. Karşısında zayıf görünmek istemiyordum. “... yapmanız gerekeni yapın.”

Gövdesini öne ittiğinde, aramızdaki mesafe biraz daha eridi. Uzaklaşamayacağımı bile bile sırtımı demir başlığa bastırdım.

“Hiç kimse benimle böyle konuşmaya cüret edemedi. Sen...” Örtünün altındaki bedenimde dolaşan gözleri yeniden gözlerimi buldu. “... sen başka bir şeysin.”

Kendimi zorladım ve telaffuz etmek istemediğim o kelimeleri döktüm dilimden.

“Size saygısızlık etmek istemem, Ulu Seplin. Yalnızca kurallarınızı benimsemeye çalışıyorum.”

“Ve bu akşam gizlice töreni izleyerek buna başladın.”

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Oysa beni hiç kimsenin görmediğinden emindim.

“Ben...”

“Benimsemen gereken ilk kural, Aziz Mihrimah; benden bir şey gizlenemeyeceği. Anlıyor musun?”

Başımı hızlıca salladım. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum.

“Elbette.”

Bileğimi tutup iç kısmını çevirdiğinde çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

“Buraya...” Başparmağıyla nabzımın hemen üstünü okşadı. “... tam buraya bana ait oluşunun simgesi yerleşecek. Nasıl bir şeye benzeyeceğini merak ediyorum.”

Tuttuğu kolum kaskatı kesilmişti. Elim yumruk yapıp bakışlarımı kaçırdım.

“Törenden önce yanıma getirilmeni emrettim. Rahatlamaya ihtiyacın var.” Bir an önce benden uzaklaşmasını o

kadar istiyordum ki itiraz etmedim. Etsem de bir işe yaramayacaktı zaten. “İyi uykular, meleşim.” Bileğimi kaldırdı ve dokunduğu yere dudaklarını bastırdı. Kendime daha fazla hâkim olamadım. Kolumu çekip dokunuşundan kurtardım. Beklediğimin aksine yalnızca gülümsemekle yetindi. “Birlikte uyuyacağımız zamanlar çok yakın.”

Sözlerini bir yumru gibi boğazıma oturtup ağır adımlarla odadan çıktı. Beklediği gün çok yakındı. Beklediği gün mutlak gelecekti.

Yataktan çıkıp odanın bir köşesinde bulduğum elbiseyi yeniden üzerime giyindim. Yatağa girerken bir daha asla üzerimi çıkarmayacağım konusunda kendime net bir emir verdim. Kendimi korumak zorundaydım. Çünkü beni benden başka kimse koruyamazdı. Yatağın içinde cenin pozisyonu alırken, gözyaşlarımın arasından sessizce mırıldandım.

“Kendimi koruyacağım. Kendimi korumak zorundayım.”

Işıyan güne gözlerimi açtığımda başucumda Teodora'yı buldum. Beyaz tül elbisesinin içinde, toplu saçları ve kırmızı dudaklarıyla uyanmamı bekliyordu. Doğrulduğumu gördüğünde yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Kapıdaki kadınlara içeri gelmelerini işaret ettikten sonra yatağın kenarına ilişti.

“Uyumayı seviyorsun.”

Yüzümü sıvazlayıp ayılmaya çalıştım.

“Yapabildiğim başka bir şey mi var?”

“Töreni izledin mi? Ne düşünüyorsun, paylaş benimle.”

Lilya getirdiği birkaç kıyafeti sandalyeye bırakırken diğer kadın küvetteki suyu tazeliyordu. Her ikisinin de uzaklaşmasını bekledikten sonra Teodora'ya yanaştım.

“İzledim. Ama sandığın kadar gizli değildi. Ağabeyin biliyor.”

Şaşırmadı ama bu durumun hoşuna gittiğini söyleyemezdim.

“Biri görmüş olmalı.”

“Kimse görmedi. Beni alması için gönderdiğin o sarışın kız dışında.”

Tereddütsüzce başını salladı.

“O asla söylemez. O kızdan eminim.”

Yataktan çıkıp çıplak ayaklarımı zemine bastım.

“Her neyse. Sen neden gelmedin?”

Sorduğuma anında pişman olduğum soruyu bekletmeden cevapladı.

“Ante’yi odada bulamadım.”

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip pencereye doğru yürüdüm.

“Sevinmelisin. Odadan çıkacak kadar iyileşmiş olmalı.”

“Seviniyorum Yalnızca burada kalması için ağabeyimi ikna ederken odadan çıkmaması şartını koşmuştu.”

Ruhsuz bir “Neden?” çıktı ağızımdan.

Yanıma geldiğini hissettim ama dönüp ona bakmadım. Gözlerim aşağıdaki tedirgin edici sakinlikteydi. Törenin bu akşam gerçekleşecek olmasına rağmen ne bir hazırlık ne de telaş vardı. O sırada kapı tıklatıldı ve dün gece beni odama getiren sarışın kız içeri girdi. Bize reverans yaptıktan sonra yaklaştı. Teodora konuşmamızı yarıda kesmek yerine devam etmek üzere bana döndü. Belli ki bu kıza gerçekten güveniyordu.

“Erkekler ile gerekmedikçe konuşmamız ve bir araya gelmemiz yasak. Ama bu durumdan kimse şikayetçi değil.”

Anlamayan gözlerle ona baktım. Ancak onun yerine sarışın kız söze girdi.

“İki yıl öncesine kadar erkeklerle aramızda efsunlu bir sınır vardı. Üzerimizdeki lanetin yarattığı sınır kendisine dokunanı fena halde yakıyordu. Bu yüzden işaretli olanlar o sınırın arkasından yalnızca birbirlerine bakmakla yetini-

yordu.” Teodora’ya muzip bir bakış attı.” Tabi bazı yaramaz kadınlar yanacaklarını bile bile erkeklerine dokunmaktan geri kalmıyordu.”

Teodora bileğini ovalayarak o kadınlardan biri olduğunu gösterdi.

“Hâlâ acısını tam burada hissedebiliyorum.”

“Görüyorsunuz ya?” dedi sarışın kız, ince sesiyle. “Yaraları ve yanıkları rahatlatan bir nehrimiz var. O zamanlar Ulu Seplin nehrin başına muhafız diktiği için Aziz Teodora ve diğer kadınlar yanan ellerinin acısını günlerce çekiyordu.”

Onların keyifli hallerinin aksine içimde katıksız bir huzursuzluk vardı. Dün Lilya’dan cevabını alamadığım soruyu bu kez de onlara sordum.

“İki yıl önce ne oldu da aranızdaki bu sınır kalktı?”

Kız onay almak istermiş gibi Teodora’ya baktı. Sanırım, bu soru onun da sınırlarını aşıyordu.

“Törende öğreneceksiniz Aziz Mihrimah. Bu tören aynı zamanda bir mahkeme olacak.”

Kızdan daha fazla bir şey öğrenemeyeceğimi anlayarak Teodora’ya baktım.

“Lütfen, bana bir şeyler söyle.”

Teodora kapıya baktı. Kapalı olduğundan emin olduktan sonra iki adımla aramızdaki mesafeyi kapattı.

“O laneti benim Ante’m kaldırdı, Mihrimah. Daha fazlası olacaktı. Daha fazlası, anlıyor musun beni? Erkeklerimizle aynı çatı altında yaşayabilecektik ama...” Kapının tıklatılmasıyla susup uzaklaştı. “Töreni bekle.”

Lilya içeri girip aşağı indirilmem gerektiğini söyledi. Sarışın kız bana eşlik etmek istedi. Teodora kabul etti. Kendimi bir eşyadan farksız hissetmiyordum. Siyah elbiseyi çıkardım ve beyazını giydim. Kız kapıdan çıkmadan önce kapüşonunu kapattı. Ön bahçeye indiğimizde, siyah çimlerin yanında iki kadın gördüm. Kollarındaki taslardan

avuçladıkları kırmızı sıvıyı çimlere serpiyorlardı yine. Buna bir süre devam ettiler. Sonra sarayın büyük kapısından içeri girip gözden kayboldular. Başımı kaldırıp surların bittiği yeri görmeye çalıştım ama öyle uzundu ki bu yine mümkün olmadı.

“Biraz oturalım mı? Ulu Seplin’iniz teşrif edene kadar.” Alaycı sözlerimle birlikte çimleri gösterdim. Kız şaşırdı. Belki ki benden böyle bir teklif beklemiyordu. Neden sonra biraz yürüdük ve çimlerin başladığı noktaya oturduk. Hava kapalı, etraf sessizdi. “Güzel saçların var.”

Uzanıp kapüşonunu kaydırdım ve dalgalı saçlarının bir şelale gibi kalçalarına dökülmesine izin verdim. Önce tedirgin oldu. Akabinde ön bahçede sadece ikimizin olmasının verdiği rahatlamayla gözlerini yüzüme dikti. Gözleri simsiyah ve hayli tanıdıktı bakışları.

“Teşekkür ederim,” dedi mahcup bir sesle.

“Teodora ile yakın olmalısınız.”

“Evet, Aziz Teodora benim tek sırdaşımdır.” Bir an için şaşırdım. Teodora hanedanlıktandı. Bu kız ise sıradan biriydi. Evet, Teodora iyi biriydi ama onda gözlemlediğim garip bir kibir vardı. Bu yüzden sıradan biriyle arkadaşlık etmesini normal karşılayamamıştım. “Bunu bilirsiniz. Sizin de dostunuz olmalı.” Biraz düşündükten sonra, “Geldiğiniz yerde,” diye düzeltti.

Burnumun direği sızladı. Onu her hatırladığımda olduğu gibi...

“Vardı, benim de bir dostum vardı.”

“Siz...”

“Sen. Bana böyle hitap et. Sen.” Gülümseyip açık sarı saçlarını geriye attığında, bakışlarındaki tanıdık ifadeye bir kez daha takıldım.

“Sen, beklediğimden çok daha güzelsin,” dedi samimiyetle. “Soğuk ve kibirli olacağını düşünmüştüm. Oysa sen sadece...” Kaşımı hafifçe kaldırıp devam etmesini bekledim.

Belli ki dilinin ucunda kalan bir sonraki kelime onu tereddüte düşürmüştü. “Sadece korkuyorsun,” diye tamamladı sessizce. “Korkmak berbat bir şey, değil mi?”

“Öyle,” Bunu benden iyi kim bilebilirdi ki... “Sen nereden biliyorsun?”

Siyah bakışlarına derin bir acı yayıldı.

“Bilmez miyim?” Belli belirsiz bir nefes verip dilini ince, şeker pembesi dudaklarında gezdirdi. “Kandırıldığımda, Nefs Uçurumu’na sürüklendiğimde...” Kirpiklerini acı bir anıyı anımsamış gibi birbirine bastırdı. “O, bana zorla dokunduğunda çok korkmuştum. Korkmaktan nefret ediyorum.”

Kaşlarımı çatıp uzandım ve elimi dizine koydum.

“Kim, kim sana zorla dokundu?”

Yavaşça gözlerini açtığında bir damla yaş yanağından aşağı sallandı.

“O, işaretli olduğum adam.”

Buraya geldiğimden beri ilk kez kendim dışında biri için üzülüğümü hissediyordum. Karşımda oturan zarif kız, hiç kımıldamadan gözyaşlarını içine akıtıyordu.

“Hatırlattığım için üzgünüm ama Teodora eşleriniz ile aranızda kutsal bir bağ olduğunu söylemişti. O adam bunu sana nasıl yapar?”

İnce parmaklarını yüzüne götürüp gözyaşını silerken dudaklarında buruk bir gülümseme vardı.

“Bunu ne çok sorguladım, bir bilsen. Aramızda var olan saltık bağ nasıl kör bir iradenin kurbanı olabildi, bilemiyorum. Ama artık bildiğim bir şey var.”

“Ne, ne biliyorsun?”

Bileğinin iç kısmını çevirdi ve nabzının üzerindeki çarpı işaretini gösterdi.

“Bu işaretten daha kutsal olan bir şey var.”

“Nedir?”

“Aşk,” diye fısıldadı inançla. Ayağa kalktı ve gitmeden

önce yeniden gülümsedi. “Yine geleceğim. Bu arada, adım Nora.”

Duyduğum ismiyle birlikte buz kestim. Tanrı’m... Bu, oydu. Ante’nin kız kardeşi Nora. O dağda arkadaşlarım teker teker öldürülürken, kurtarılması tılsımlara bağlı olan zavallı kız Nora.

Bu hikâyenin ilk mağduru, uğruna günahlar işlenen günahsız kız Nora.

Keşke elimden bir şey gelebilseydi. Onun için, Günce için, Nick ve diğerleri için. Asker için. Keşke kendim için zamanı iki yıl öncesine götürebilseydim.

“Aziz Mihrimah,” Seplin’in yaklaşan sesiyle düşüncelerimi savuşturup ayağa kalktım. Gözleri yüzümdeki dağınık ifadedeydi. “Düşünceli görünüyorsun.”

“İyiyim.”

“Ve üzgün.”

“İyiyim.”

Elini belime yerleştirirken dudakları, boynumun hizasında biten saçlarıma yaklaştı.

“Öylesine sormadım, benim için önemlisin.”

Başımı tersi istikamete çevirdim.

“Beni neden görmek istediniz?”

Yönlendirmesiyle arka bahçeye doğru yürümeye başladık. Ancak bu kez hedefimizde feryum bahçesi yoktu.

“Acelecisin.”

“Merak ediyorum.”

Arka bahçeye ulaşamadan siyah bir kapının önünde durduk. Dünkü töreni izlediğim kapı kadar dar ve alçaktı.

“Merakını gidermeme izin ver.”

Kapıyı açtı ve aşağı inen dar merdivenleri işaret etti. Merdivenlerin sonu karanlıktı ve Seplin ile o karanlığı paylaşmak istemiyorum.

“Ben...”

Koluma dokunup, “Korkma,” dedi. “İçeride yalnız olmayacağız.”

Çenemi kaldırdım, kaşlarım gergindi.

“Korkmuyorum ki. Sadece aşağı inmek istediğimden emin değilim.”

İstese beni aşağı indirebilir miydi? Evet, bunu muhafızları olmadan dahi rahatlıkla yapabilirdi. Bu sevimsiz gerçeği düşünmek bana ikinci bir seçenek sunmuyordu.

“Benimle gelmeni istiyorum. Yeterince açık mı?”

Çaresizce yüzüne baktım. Dudakları ince, elmacık kemikleri çıkıktı. Sabırlı gibi görünen sabırsız bir adamdı, Seplin.

“Tamam, sizinle aşağı ineceğim.”

Bir adım geri çekildi, önünden geçmem için bana yol verdi.

“Buyurun, sevgili eşim.”

Suratımı asarak merdivenlere yöneldim. Elim soğuk korkuluklara giderken, aşağı inen adımlarım yavaş ve terdirdi. İndikçe etraf karanlıklaşıyordu ve yanımızda hiç meşale yoktu. Bir an Nora’nın başına gelen felaketi düşündüm. Burada, bu adamla yalnızken, aynı şey benim de başıma gelebilirdi. Duraksadım ve kapıyı kapatıp ardımdan ilerleyen Seplin’e baktım. Eğer bana dokunacak olursa kendimi müdafaa etmem kaçınılmaz olacaktı ve bunun için her şeyi yapardım. Her şeyi!

“Devam et, birkaç basamağın kaldı.”

Söylediğini yaptım. Birkaç basamak sonra karanlığın tam ortasıdaydım. Seplin arkamda durup ellerini birbirine vurdu. Aynı anda duvara asılmış üç meşale birden yandı ve aydınlandık. Alçak tavanlı, taş duvarlı bir odanın içindeydik. Odanın tam ortasında benim boylarımda, üzeri örtülmüş bir şey vardı. Seplin önüme geçip o şeyin yanında durdu ve kalın parmaklı ellerini birbirine sürttü.

“Hazır mısın?”

Neye hazır olup olmadığımı bile bilmeden, “Hazırım,” dedim.

Seplin örtüyü tuttu ve bir anda çekti. O andan sonra karşımda bir ben daha vardı. Dudaklarım aralandı, gözü-mü kırpmadan her ayrıntıma sahip olan mum heykele bak-tım. Alnımızdaki yaralar bile birbirine denkti. Seplin hak-lydı. Ben burada değilken bile, aslında hep buradaydım.

“Bana ait olmadığını söylediğinde neden sana kızdığımı anladın mı? Sen hep buradaydın. Burada, yanına gelme-mi bekledin. Seninle konuştum, beni dinledin. Yüzyıllardır ruhsuz varlığıyla yetindim. Şimdi etinle, kemiğine karşım-dasın. Ve seremonimiz gerçekleştiğinde, benim diğer yarım haline gelmiş heykelini eriterek bana ait olacaksın.” Tıpkı karşımdaki heykel gibi sadece dinledim. Sözleri, söylen-memiş sözlerimi aciz kılıyordu. Yaşadığım anın gerçekliği-ni idrak edemiyordum. “Yüzyıllar önce içinde varlığımızı sürdürdüğümüz Ay’da tüm melekler huzurla yaşıyordu. Erkekler kadınlarına dokunabiliyordu. Kadınlar gülümsü-yordu. Çocukların neşeli sesi gökyüzünü aydınlatıyordu. Uçurum yoktu, zindan yoktu. Ceza ve cehennem yoktu. Sonra seçilen kadın meleğe bir görev verildi. Ancak o kadın melek; Dünya’ya gidip görevini icra etmek yerine, orada ölümlü bir insana âşık oldu. Sahipli kadın melek, işaretli olduğu adamı başına gelecekleri göze alarak aldattı. Ha-mile kaldı, doğurdu ve bebeğinin izini kaybettirdi. Sonra kaçınılmaz son gerçekleşti ve kadın cezasını çekmek için geri döndü.” Zihnime saplanan dehşeti aşamadım. Sep-lin’in ortaya saçtığı her cümle harf harf içime saplanıyordu. “Kadının günahı cehennem doğurdu. Kadın kendi yarattığı cehennemde yanarak yok oldu,” dedi bahsettiği ateş ka-dar yakıcı bir sesle. “Ancak getirdiği lanet tüm Ay’ı sardı. Melekler o kadının günahına kurban verilerek birer birer yok edildiler. Geriye doksan dokuz erkek çocuğu ve dok-san sekiz kız çocuğu kaldı. Hanedanlık çocukları eşleştirdi ama lanet onları da yok etmesin diye aralarına efsunlu bir sınır koydu. Ülkeye derin bir kasvet çöktü, Mihrimah. Zira

hanedan üyesi tek erkek çocuğunun eşi yoktu. Çünkü onun eşi, günahkâr kadın meleğin kayıp bebeğiydi.” Sustu. Başımı ellerinin arasına aldı ve sözlerini bir mızrak gibi kafamın içine batırdı. “Kadın meleğin bebeği sendin, Mihrimah. Ve eşini arayan o soylu çocuk bendim.” Dudaklarım titredi. Kalbim dayanılmaz bir ağrıya atmaya devam etti. Bir an bayılacağımı sandım ama acımasız bilincim bu anı tüm gerçekliğiyle yaşamama izin verdi. “Hanedanın üç büyük atası çok uzun zaman uğraştı heykelini meydana getirmek için. Başardıklarında ise, ülkede biri ruhsuz olmak üzere tam doksan dokuz kadın vardı. Heykelin tamamlandığı gün, sana baktım ve şunu söyledim: *Seni bulacağım kayıp melek, her neredeyse seni bulacağım.*” Dudakları burnuma dokunduğunda titreyerek kendimi yere bıraktım. Seplin’in yüzümü tutan elleri bomboş kalmıştı. Buna rağmen beni altüst etmeye devam etti. “Alındaki iz için bir büyü daha yapıldı. Şayet Ay kızardığında ışığı o ize yansırsa bize yerini gösterecekti. Sonsuz hayatım boyunca uyandığım her gün, senden gelecek o işareti bekledim. Şimdi kimse, hiç kimse seni elimden alamaz. Sen bile! Sakın bir daha benden kaçmaya cüret etme.”

Ne halde olduğumu umursamadan yanımdan geçip gitti. Beni yüzyıllardır burada var olan mum heykelimle yapayalnız bıraktı. Bazı geceler rüyalarım gelip kalbimi sızlatan annem, günahkâr bir melekti. O, yanarak yok olmuştu. Ellerimi kulaklarıma kapatıp Seplin’in acımasız sesini silmeye çalıştım.

“Baba, sana o dağdaki çaresiz halimden daha fazla ihtiyacım var. Ama şimdi, o zamanki tırnak ucu kadar bile umut yok.”

Öyle çok ağladım ki, ağlamaktan yorgun düştüm. Kimse duymadı, kimse beni kollarına alıp geçeceğini söylemedi. Karşımda duran ruhsuz heykelimin yerinde olmayı ne çok istiyordum. Acı ve özlemi, pişmanlık ve korkuyu hissetmemeyi ne çok istiyordum.

Lilya beni bulup odaya çıkardığında günün ışıkları hâlâ söndürülmemişti. Ancak vakit yaklaşıyordu. Beni soyup yıkamasına, saçlarımı tarayıp hepsi birbirinin aynı olan altın rengi elbiselerden birini giydirmesine izin verdim. Yere uzanan elbisenin kuşağını belimi sıkarak bağladı. Saçlarımı tekrar tekrar pürüzsüz bir görünüme kavuşuncaya dek taradı. Ellerimi ve yüzümü çiçek kokulu yağlarla ovduktan sonra ne kadar temiz ve güzel görüldüğümden bahsetti.

Kapı çalınmadan açıldığında gelenin Teodora olduğunu anlamak zor değildi. Üzerimdeki elbisenin bir eşi de onun üzerindeydi ama suratımdaki kedere tezat onun dudaklarında muhteşem bir gülümseme vardı.

“Hoş görünüyorsun. Saçlarına bir bak, elbisenle neredeyse aynı renk. Üzerinde kayboluyorlar.”

Tüm bu sözlerini duymamış gibi pencereden dışarı baktım.

“Ne kadar kaldı?”

“Az, çok az kaldı.”

“İşaretleneceğimiz tören için ne kadar kaldı?”

“Onu törende öğreneceğiz. Bütün ayinlerimiz Ay kızardığında gerçekleşir. Üç yüce hanedan üyesi bize Ay’ımızın ne zaman kızaracağını söyleyecek.”

Başımı yere eğip sonumun belirleneceği töreni düşündüm. Belki iki gün vardı, belki beş, belki yedi...

“Nasıl hissediyorsun?” Yaklaştı ve benden uzun olan boyuyla önümde dikildi. Ona ne berbat ve ne tükenmiş hissettiğimden bahsetmeyecektim. Sırf bu yüzden ağzımı açmadım. “Haydi ama...” dedi buz gibi ifadesine aykırı sıcak bir tebessüm ile. “Ben senin buradaki en iyi arkadaşın olacağım!”

Ah Teodora, bilmiyorsun. Dahası, benim yaşananları anımsayacak gücüm dahi yokken sana anlatamayacağım.

“Hayır, bunu yapmayacağım. Ne senin arkadaşın olacağım ne de Seplin’in eşi...”

Avcumun arasında sıkıttığım kumaşa baktım. Benim bu garip elbisenin içinde ne işim vardı? Benim burada ne işim vardı?

“Sana bunu söylemek istemezdim ama...” Israrla ondan kaçırdığım gözlerime inat, çenemi tuttu ve bakışlarımı bir çırpıda yakaladı. “Seplin’i kızdırmak istemezsin, bunu hiç istemezsin.”

Elini hafifçe itip geri çekildim.

“Ondan korktuğumu mu sanıyorsun? Kimseden korkmuyorum.”

“Ama korkmalısın. Senin hiçbir şey bildiğin yok. Anlamıyor musun, Mihrimah? İstesen de istemesen de aşağı inecek ve hanedan üyeleri tarafından kutsanacaksın. Elimden bir şey gelmez, ben yalnızca korkmaman ve üzülmemen için buradayım.”

Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım. Bu yalnızlık, bu çaresizlik canımı yakıyordu. Teodora’ya arkamı dönüp camsız pencereye doğru yürüdüm. Karanlık ve basık havaya karşı yakılan meşalelerin gri dumanı yüzüme vuruyordu. Aşağıda sessiz bir kalabalık vardı. Çehreleri sırta kadem basan insanlar her yerdeydi.

“Bu gece ne olacak?” diye fısıldadım.

Yaklaşan adım seslerini duydum. Tam arkamda durdu, şekerli kokusu içimdeki acıyla dalga geçiyor gibiydi.

“Hanedan üyeleri tarafından başkadın melek olarak kutsanacaksın ve kokun feryumlara armağan edilecek. Bunun nasıl bir mucize olduğunu bilemezsin. Daha mühimi, az önce de söylediğim gibi, Ay’ın kızaracağı gece, yani Ulu Seplin ile birleştirileceğiniz gece bildirilecek. O gece yalnızca siz birbirinizin olmayacaksınız, Mihrimah. O gece, birbirlerine işaretli olan tüm çiftler kavuşacak. Bir arada olacağız.” Aynı amaç için ikinci defa mı kurban verilecektim! Anlatmak istediği bu muydu? Omzuma dokundu. “Yıllar önce içimizden dört erkeğe verilen kutsal görev ile buna

yaklaşmıştık. Biz zavallı kadınlar erkeklerimize giden yolu aydınlatmıştık. Mihrimah, bunun için en büyük bedeli ben ödedim. Öyle bir bedel ödedim ki hâlâ içim yanıyor. Ama Ante'nin zindana düşüşü her şeyi tepetaklak etti. Hanedanın yeni kararı beklenen vuslat için senin Ay'a adım atman oldu. Şimdi geldin, buradasın. Lütfen boyun eğ. İşaretli çiftler birbirine kavuşsun. Boyun eğ Mihrimah, Ante'ne kavuşayım..."

Omzumdaki elini tuttum ve yavaşça kendimden uzaklaştırdım.

"Senin bedel diye bahsettiğin şey!.."

Dilimi ısırđım. Devam etmemek içi kan çıkana kadar ısırmaya devam ettim. O bedeli koca bir acı karşılığında asıl ben ödedim, diyemedim. Sevdığın adamı lanetinizi kaldırmak için bana gönderdin, asıl parçalanan sen değil bendim, diyemedim. Bana hiç mi acımadın, diyemedim.

Onun yerine, "Bu yaptığın ne, biliyor musun?" diye sordum gözlerim dolu dolu. "Bunun adı bencillik. Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun?"

"Bunun adı bencillik değil. Sen, sen zaten buna mecbursun."

Kapı açıldı. Vakit gelmişti. Orada kalmadım, ayak diremedim, ondan yardım dilenmedim. Yanından geçip giderken, omuzlarımızın temas ettiğı noktada durdum ve hırsla ışıldayan kara gözlerine baktım.

"Neden arkadaş olamayız, biliyor musun? Sen sadece bencil değil, aynı zamanda acımasız bir kadınsın."

Arkamdan ilerleyen adım sesleri eşliğinde merdivenleri inip bahçeye çıktım. Seplin kapıda beni bekliyordu. Bu gece parlak takımının üzerine ihtişamlı bir pelerin takmıştı ve saçlarını yukarıda sıkı bir topuz ile toplamıştı. Ona uzanmayan elimi tutup üzerine sahiplenici bir öpücük bıraktı. Ardından beni kendine çekti ve elimi kolunun iç kısmına bıraktı. Huzurluydu, bana bilmem gerekeni anlatmıştı. Kendi nazarında haddimi bildirmişti.

Birlikte siyah kıyafetli insan topluluğunun oluşturduğu geniş halkaya ilerledik. Elleri meşale tutan insanlar saygıyla ikiye ayrılarak yolumuzu açtı. Ortada üç büyük taht ve aynı üç ihtiyar vardı. İçinde bulunmak ve kapının ardından izlemek arasında dağlar kadar fark vardı. Şimdi bu kasvetli ortamın her detayını tüm açıklığıyla görebiliyordum. Tören bahçesi, ön ve arka bahçenin arasına sıkışmış toprak zeminli alandı. Her beş metrede bir kalın kirişler vardı ve bir kirişten diğerine uzanan siyah iplere belirli aralıklarla asılan meşaleler baş aşağı duruyordu. Karanlık gökyüzüne meydan okuyan tutkulu ateş, dumanını dört bir yana salmıştı. Ağır bir bitki ve içki kokusu eşliğinde ihtiyarların ve hazırda bulunan hanedan üyelerinin önünde durduk. Tüm gözleri üzerimde hissediyordum. Sırf bu yüzden gözlerimi kapatmak istedim. Seplin atalarını selamladı. Ben bir bez bebek gibi hareketsizce durmaya devam ettim. Oysa Teodora bana nasıl reverans yapmam gerektiğini en ince ayrıntısına kadar anlatmıştı.

“Yüce atalarım sizi kendim ve sevgili eşim adına saygıyla selamlıyorum. Şaşkınlığınızı bağışlayın, buraya başka bir evrenden geldi.”

İhtiyarlardan ortada oturanı başını salladı. Yarı kapalı görünen gözlerini yüzümden ayırmadan eliyle yaklaşmamı işaret etti. Seplin belime dokunurken bakışlarıyla itaat etmem konusunda bana ağır bir uyarı verdi. Bir adım öne çıktım. İhtiyarlar aralarında bilmediğim bir dili kullanarak konuşurken, bu konuşmanın ana temasının ben olduğumu bilmek oldukça rahatsız hissettirmişti.

“Bize adını ve soyadını söyle.”

Yutkundum. Etrafımda Seplin dışında yüz yüze geldiğim kimse yoktu.

“Mihrimah, Mihrimah Kaya.” Onlara babamın bana verdiği ismi söylemedim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama o ismi bu insanlardan sakındım.

Kaftanlarının içinde eski zaman sultanlarını andıran ihtiyarlardan sol kısımda oturanı söze girdi.

“Soyadın, Marente. Günahkâr annenin soyadı buydu.” Hayır, diye bağırmak istedim. Ancak cesaretim bu kalabalığa girdiğim an parçalara ayrılmıştı. “Kaç yaşındasın, Aziz Mihrimah?”

“Yirmi üç.”

“Hiç evlendin mi?”

“Hayır, evlenmedim.”

Seplin’in yüzüne memnun bir ifade yerleşti.

“Size söylemiştim atalarım, o annesi gibi değil. Yalnızca bana ait olacak.”

İhtiyarlar tebessüm etti.

“Bekleyişin sona eriyor, Seplin. Hep sabırlı bir adam oldun. Bu sonu hak ediyorsun.”

Seplin dizlerini kırarak hafifçe eğildi ve ihtiyarları başıyla selamladı bir kez daha.

“O halde kızımı kutsamadan önce bana vuslatımın tarihini bağışlayın.”

İhtiyarlar yeniden aralarında konuşmaya başladılar. Hanedan mensuplarından tahtın sol tarafında oturan üç kadın ve tahtın sağ tarafındaki üç adamın gözleri bir an olsun üzerimden ayrılmıyordu. Ortada oturan ihtiyar ayağa kalktı. Kalbim müthiş bir korkuyla kasılırken, kaldırdığı ellerini bize uzattı.

“Ay’ın kızaracağı gün, işaretleneceğiniz o kutsal gün, on dokuz gece sonra gerçekleşecek. O gün lanetiniz tamamen kırılacak ve halkın ebedi huzura kavuşacak, Seplin.”

Seplin’in mesut ifadesi perçinlenirken bir hareketlilik oldu. Kalabalığın arasından Ante’yi gördüm. Sert ve hızlı adımlarla rüzgâr gibi geçti yanıımızdan. Arkasından koşan Teodora ona geri dönmesini söyledi ama o bunu duymadı bile. Önümüzde durdu. Aramızda belki bir metre bile yoktu. Ne olduğunu anlamıyordum. Önümde duran geniş sırtı gerildikçe gerildi.

“Bu ne cüret!” diye bağırdı ihtiyarlardan biri. “Ante Davies, azat edildiğin zindanlara geri dönmek mi istiyorsun?”

Etrafımızı derin bir ölüm sessizliği sararken Ante öfkeli bir soluk verdi. Soluğunun sesi kulaklarımdaydı.

“Savunmasız bir kızı neye zorlandığının farkında mısınız? Onun aradığınız kız olduğundan nasıl bu kadar kolay emin olabilirsiniz!”

Seplin bağırdı.

“Ante! Kes şunu, lanet herif. Derhal terk et burayı!”

İhtiyar, hareketlenen Seplin’i eliyle durdurarak Ante’ye odaklandı.

“Ne söylemek istiyorsun? Bu, o kız! Mum heykel bizi yanıltmadı.”

“Yeterli değil. Onu kâhinlere götürmelisiniz. Ancak o zaman tam anlamıyla emin olabilirsiniz.”

Sol tahtta oturan ihtiyar hiddetle ayağa kalktı.

“Bunu görevini yarım bırakan bir melek mi söylüyor! Sen ülkendeki laneti tamamen kaldırabilecekken, bunu yapmadın. Kasten yarım bıraktın!”

“Söylediğiniz her şeyi yaptım,” dedi dişlerinin arasından. İhtiyarlar kızgındı, Seplin kızgındı ama Ante de sakinleşmiyordu. “Söylediğiniz her şeyi yaptım. Kardeşimi kurtardım. Sizin oyunlarınız yüzünden!..” Nefes nefese durdu. Başını sol omzuna çevirdiğinde nefesim boğazımda düğümlendi. “Masum bir kızı alaşağı ettim,” dedi kırılgan sesiyle. “Sözünde durmayan Seplin’di. Tüm görevlerin tamamlanmasına rağmen işaretli olanları ayırmaya devam etti.”

Seplin iki hırslı adımla onun yanına gittiğinde soğuyan ellerimi sıktım.

“Sen görevini yarım bıraktın, Ante. Tılsımları bize kendin getirmen gerekirken Beki’yi gönderdin ve pes ettin. Bu yapmana rağmen kadınlar ve erkekler arasındaki sınırı kaldırdım. Ama itaatsiz bir meleğe, ödül olarak işaretli olduğu kadını sunamazdım! Bu, kız kardeşim bile olsa!”

Ante ona döndü. O zaman yüzünü kısmen de olsa görebildim. Yaralı yüzündeki çenesi daha keskin duruyor, gözleri daha karanlık bakıyordu. Seplin'e yaklaşırken kaldırdığı parmağıyla beni gösterdi.

“Ona hiç baktın mı? Ona çaresizliğini görecektik kadar dikkatli baktın mı?”

Dişlerini sıktığını bu mesafeden görebiliyordum. Durdu ve şeytanın azabını sırtlanarak geceyi ensesinden yakaladı.

“Ben cezamı çektim Seplin, atalarım itaat ettim ve bir üst mertebeye ulaştım. Şimdi, bu kızın kayıp melek olduğunu kanıtlayana kadar ona dokunmana rıza göstermeyeceğim. Kuralları bilirsin. Bu mertebedeki meleklerin rızası olmadan hiçbir tören gerçekleşemez.”

6 . B Ö L Ü M

SANRILAR VE GERÇEKLER

Bir zehrin tohumunu ancak günahkâr eller atabilirdi. Tohum, kök saldığı toprakların masumiyetini ele geçirirken, cansuyu olarak gözyaşı isteyecekti.

Günahkâr eller ona aitti, Ante'ye... Zehriyle kirlettiği masum topraklar ise benim kalbimdi. Kalbimdeki tohumunu gözyaşımla besliyordum. Ve sırf bu yüzden mantığımla bir olup kalbimi eziyordum. Ona kızgın değildim. Ben ona ölesiye kırgındım. Bu kırgınlık öyle büyüktü ki beni korumaya çalışmasını bile hazmedemiyordum. O kara gözleriyle gözlerime bakmasını, benimle konuşmasını, yanımdan geçip gitmesini istemiyordum.

Ante'yi istemeyen biri daha vardı: Seplin.

O tören alanında Ante'ye, derhal ezilmesi gereken bir böcek gibi bakmıştı. Ante konuştuğınca Seplin'in gözleri şişirilen bir balon gibi büyümüş, yumrukları ağırlaşmıştı. Ante öyle şeyler söylemişti ki Ulu denilen Seplin bile ona engel olamamıştı. Üç yaşlı hanedan üyesi belirgin bir isteksizlikle Ante'nin isteğini kabul ederek doğrulanmama hüküm vermişlerdi. Törenden apar topar götürölürken son duyduğum ses Seplin'e aitti.

“Derhal Mihrimah'ın kayıp melek olduğunu ispat edeceğim. İşaretleneceğimiz tören, olması gerektiği gibi on dokuz gece sonra gerçekleşecek. Ama sen Ante, sen bu had-

sizliğinin bedelini ödeyeceksin! Topraklarımın üzerine ant içerim ki ödeyeceksin!”

Seplin’in hırslı sesi kulaklarımda yankılandıkça, bacaklarım bedenimi taşıyamayınca ya dek koşmak, uzaklaşmak istiyordum. Öte yandan biliyordum, kaçacağım tüm sınırlar ona aitti. Gidilebilecek tek bir yer bile yoktu.

Pencereye yaklaştım. Zamanın neresinde olduğumu bilmiyordum. Burada alacakaranlık yoktu, hava ya tam anlamıyla aydınlık ya da zifri karanlıktı. Törenin üzerinden epeyce zaman geçmesine rağmen hava, karanlığında taviz vermemişti. Ancak biliyorum ki birkaç saat sonra ani bir sabaha adım atacaktım. Üzerimdeki elbiseden kurtuldum ve siyah olanını giydim. Kapıya yaklaşırken istediğim tek şey aklımdaki soru işaretlerinden kurtulmaktı. Bunun için de bana yardım edebilecek bir kişi tanıyordum galiba.

“Lilya.” Kilitli olduğunu düşündüğüm kapının kulpunu indirdim, beklediğimin aksine kapı açıldı. Anlaşılan o ki Seplin sınırlarımı genişletmeye karar vermişti.

Lilya karşımdaki odadan çıktı ve derhal ellerini önünde birleştirdi.

“Emrinizdeyim, Aziz Mihrimah.”

“Mihrimah!” dedim vurgulayarak. “Yalnızca Mihrimah.”

Beni hiç duymamış gibi tekrar etti:

“Emrinizdeyim, Aziz Mihrimah.”

Gözlerimi devirip kapıyı arkamdan kapattım.

“Beni Nora’nın yanına götürebilir misin?”

Lilya yine beklemediğim bir şekilde, “Elbette efendim,” dedi ama yerinden kıpırdamadı.

Önden yürümemi beklediğini anlamam zaman aldı. Bu duruma alışmam mümkün değildi. Merdivenlere yöneldiğimde, hizmetimdeki diğer kadın ile peşime takıldılar. Birlikte giriş katına inip uzun bir koridora saptık. Koridorun taştan duvarları altın rengiydi ve hem sağ hem sol tarafta

çok sayıda oda vardı. Adımlarımın üzerinde hareket ettiği kırmızı zemine baktım, hayli yıpranmıştı. Soldan on birinci odanın önünde durduğumuzda, hizmetliler reverans yaparak geri çekildi. Parmaklarım kapıyı tıklamak için avcuma kapanırken içeriden birtakım sesler duydum. Bir kadın hıçkırarak ağlıyordu. *Nora...*

Kapıyı çalma kısmını es geçerek kulpu indirdim ve içeri girdim. Ancak manzara beklediğim gibi değildi. Yatağın üzerinde ağlayan Teodora'yken, başında onu teselli etmeye çalışan kişi Nora'ydı. İkisinin bakışları da aynı anda beni buldu. Teodora'nın ağlaması bir an için duraksadı, Nora'nın dudakları aralandı.

Bu sessizlikten rahatsızlık duyarak, "Affedersiniz," dedim. "Bir sorun olduğunu düşündüm." Aynı anda içimden yükselerek zihnime intikal eden ses benimle dalga geçti. Kendin için üzül, aptal. O sese kulak tıkayarak birkaç adım yaklaştım. Odada tahta bir dolap ve aynı hammaddeden elde edilen bir yatak vardı. Bir pencere dahil olmak üzere başka hiçbir şey yoktu. Dolabın üzerindeki mumlara bakıp loş odanın sırrını çözdükten sonra gözleri ağlamaktan kızaran Teodora'ya baktım. "Doğru zamanda gelmediğim aşikâr. Sizi yalnız bırakayım."

Arkama dönmek üzereyken Teodora'nın sesiyle olduğum yerde kaldım.

"Sorun yok, Mihrimah. Kal, lütfen."

Kaşlarımı kaldırıp sordum.

"Sorun olmadığına emin misin?"

Başını salladı.

"İçerlediğim bazı şeyler var. Aslında bizzat şahit olduklarını senden gizlememin bir anlamı yok."

"Bana bir şey anlatmak zorunda değilsin."

Ayağa kalktı ve parmak uçlarıyla ıslak yüzünü sildi.

"İstemediğini biliyorum ama işaretleneceğiniz töreni çok uzun zamandır bekliyoruz. Sadece ben değil, her biri-

miz... Gel gör ki Ante yüzünden ikinci kez hayal kırıklığına uğruyoruz. İlkinde verilen en zor görevleri tamamlamasına rağmen sonunda pes ettiği için kavuşamadık. Şimdiyse anlamsız bir şekilde törende olay çıkardığı için... Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama beni çok fazla yaraladı.”

Çehreme herhangi bir ifade yerleştiremedim.

“Bunu ona sordun mu?”

Siyah kirpikleri ve çekik gözleri hâlâ nemliydi.

“Hayır, ona çok öfkeliyim. Törenden sonra görmedim. Zaten nerede olduğunu da bilmiyorum.”

Nora üzgünce Teodora’nın ellerinden tuttu.

“Daha fazla yıpratma kendini. Sen de iyi biliyorsun ki ağabeyim seni seviyor. Ayrıca tek fedakârlık yapan sen değilsin, senin için neler yaptığını bir hatırla.” Tüm bunları duymak içimdeki açık yarayı sızlattı. Sırf bu yüzden o yaraya tuz basmak istedim.

“Bu yüzden anlamıyorum ya, hiç tanımadığı bir kız için nasıl vuslatımızın önüne duvar örer!”

Nora siyah gözleriyle bana baktı.

“Ağabeyimi bilirsin, onun için üzölmüş olmalı. Haksız da sayılmaz, Mihrimah çok savunmasız ve yalnız.”

Yaraya tuz basmak mı? Benim yerime, bunu sözleriyle Nora yapmıştı.

“Kimsenin bana acımasına ihtiyacım yok. Hele masum bir kızı alaşağı ettiği söyleyen bir adamın hiç yok! Planlarınız ve yaptığınız hesaplar benim umurumda değil.” Arkama döndüm ve kapıya ulaştım. Ama gitmeden önce söylemem gereken bir şey daha vardı. Omzumun üzerinden Teodora’ya ruhsuz bir bakış attım. “Umarım yakında işaretsiz olduğun adamla sevişir ve rahatlarsın! Tek istediğin bu, değil mi?” Bildiğim gizli gerçeğin getirdiği hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım. “Bunun için kimseyi harcamaktan çekinmeyeceksin.”

Kulpa dokunduğum an biri kolumdan çekip bedenimi

geri itti. Bu Teodora'ydı ve şimdi gözlerinde hüznün değil, delici bir öfke vardı.

“Ne dedin sen!”

Geri adım atmadım.

“Duyduğunu düşünüyorum.”

Kaldırdığı işaretparmağıyla birlikte üzerime gelirken Nora araya girmeye çalıştı ama Teodora bunu izin vermedi. Henüz yüzleştığım bu öfkeli halinden korkmuyordum.

“Korktuğun için, güçsüz ve yalnız olduğun için sana hoşgörölü yaklaştım. Tüm ukala sözlerine göz yumdum ama bir daha ağzını açıp Ante ile olan ilişkim hakkında konuşursan...”

Ani bir adımla yaklaştım.

“Ne yaparsın! Hı? Sen, beni evimden uzaklaştırdın; ailemden kopardın! Sana her ne söylediysem az bile söylemişim!”

Teodora uzun tırnaklı ince parmaklarıyla kolumu yeniden yakaladığında Nora beline yapıştı ama benden uzaklaştırmaya gücü yetmedi.

“Ante ve ben başkayız, duydun mu beni? Aramızdaki basit bir tensel bağ değil!” Öfke saçan gözlerinden ve tutuşundan kurtulmak için geri çekilmeye çalıştım ama parmakları koluma saplanmış gibiydi. “Ve şunu sakın unutma, bana saygı duymak zorundasın. Neden, biliyor musun? Ben senin daima üstünde olacağım. Sen yalnızca ağabeyimle işaretlenerek hanedanlığa katılabilirsin. Bense doğuştan soyluyum.”

Bileğine tırnaklarımı geçirdiğim an inleyerek geri çekildi. Çekik gözleri şimdi bir zeytin tanesi kadar yuvarlaktı. Bunu yaptığımı inanamıyordu.

“Senin ne olduğun umurumda bile değil. O bahsettiğin hanedanlık da umurumda değil!” Sesim kontrolümden çıkmıştı. Günlerin patlamasını yaşıyordum. “Tek isteğim, siz ruh hastalarının içinden kurtulmak!”

Ante'n de rütben de senin olsun!

Bu kez kulpu sertçe indirdim. Lilya inip kalkan göğsüme endişeyle bakarken, rotasız adımlarım koridor boyunca ilerledi. Yukarı çıkan merdivenlerin dibine geldim. Odaya çıkmak istemiyordum.

“Feryum bahçesine girmek istiyorum.” Adımlarım yön değiştirdiğinde kadınlar peşimden gelmeye devam etti. Büyük, altın varaklı yemek masasını geride bırakıp bahçenin siyah kapısına yaklaştım. Bir an olsun beni yalnız bırakmıyorlardı. Durdum ve onlara baktım. “Yalnız!”

Lilya önüme geçip feryum bahçesinin siyah kapısını açtı.

“Efendim, yaklaşık yirmi metre öteye Ulu Seplin'in emriyle muhafızlar dizildi. Lütfen, uzaklaşmayın.” Bu bir “kaçma” uyarısıydı.

Bozulan sinirlerimle birlikte gülerek bahçeye çıktım. Çamurumsu topraklarda yer bulan kara feryum çiçekleri alabildiğine karşımdaydı. Tam olarak başladığı noktada duruyordum ama sonu görünmüyordu. Belime çarpan çiçeklerin arasında ilerledim. Yalnızdım, hiç ses yoktu. Başımın üzerindeki siyah tavana baktım; anladım ki babam kadar özlemiştim mavi gökyüzünü, güneşi ve dağınık yıldızları... Onları bir daha göremeyeceğimi düşünmek, üzerime bir kez daha ağır bir karamsarlığı boca etti.

“Güneş burada.”

Sol tarafımdaki hareketlenmeyle irkildim. Sesin sahibi çiçeklerin arasından kendini gösterdiğinde bir an, o dağ başında olduğumuz zamanları anımsadım. Bembeyaz karların içinde, kızıl granitlerin karşısında, ufkum hem aydınlık hem zifiri karanlıkken biz deli gibi üşüyorduk.

“Saçmalık.”

Bakışlarımı ondan kaçırmaya çalıştım ama mümkün olmadı. Üzerinde siyah bir gömlek ve aynı renk pantolon vardı. Siyah saçları alnına dökülüyordu ve kapkara görüntüsüyle onu bu çiçeklerin arasında fark edilir kılan tek detay uzun boyuydu.

“Sen olmayan gökyüzündeki eksik güneşsin. Bilmediğini biliyorum. Gökyüzü, o günahtan sonra...”

Dudaklarımda ciddiyeysiz bir tebessüm belirdi.

“Annemin işlediği günahtan bahsediyor olmalısın.”

Aramızda birkaç metre vardı. Ruhlarımız ise birbirinden uçsuz bucaksız dağlar, denizler kadar uzaktı.

“Evet, gökyüzümüzü de yitirdik.”

“Ve ben o gök yüzünüzün güneşiydim, öyle mi?”

“Öyle. Bu görevi annenden devraldın. Sen buradaysan güneş doğacak, sen yoksan güneş de yok.” Siyah incileri gözlerime uğruyor, çekiliyor, çehremin herhangi bir ayrıntısına çarpıyordu. Ancak hiçbir noktada devamlı kalmıyordu.

Gözlerimi siyah tavanda dolaştırdım.

“Ben buradayım ama gördüğün gibi yukarıda bir ışık yok.”

“Henüz kutsanmadın.”

Alay edercesine sordum.

“Yoksa sende mi şu meşhur töreni bekliyorsun. Hani Ulu Seplin ile işare...”

Sert bir sesle kesti sözlerimi.

“Hayır, ben yalnızca kutsanmandan bahsettim.”

Sanki çok normal şeyler duyuyormuş gibi başımı salladım.

“Peki, sen gökyüzünün hangi parçasısın? Seplin ya da...” Duraksadım. Boğazım düğümlendi ama söylemekten geri durmadım. “... sevgilin Teodora?”

Yaklaştı. Koşarak uzaklaşmak istedim ama bacaklarım bu düşünceme ihanet ederek olduğu yerde kalmaya devam etti. Aramızda yalnızca birkaç adım bıraktığında o tanıdık tuzlu su kokusu burnuma çalındı. İçim titredi, buna tezat yüzüne diktiğim bakışlarım buz gibiydi.

“Bizler birer yıldızdan ibaretiz. Güneş battığında varlığımızla gökyüzüne ışık oluruz.” Uzun ve esmer parmak-

larıyla yukarıyı gösterdi. “Anlayacağın; sen yoksan güneş, yıldızlar da yok.”

Bir feryum çiçeğine dokundum, beyaz avuçlarımdaki siyah rengine baktım. Aklımdan geçen soruyu gözlerine bakarken soramazdım.

“Neden törene itiraz ettin? Benim o kız olduğumu biliyorsun.”

Tereddüt etmedi.

“Biliyorum.”

“O halde soruma cevap verebilirsin.”

Soluklarını duyabiliyordum. Her biri ağır ve huzursuzdu.

“Seni öylece bıraksa mıydım?”

Ah Ante, sen beni zaten öylece bırakmadın mı?

“Vicdanını sızlatıyor olmalıyım.” Son cümlem okkalı bir tokat olup indi suratıma. Beni koruyordu çünkü bana karşı suçluluk duyuyordu. Ağlama isteğimi garip bir gülümsemeyle kamufle ettim. “Günah çıkartmak için güzel bir yol. Ama devam etme. Senden yardım beklemiyorum.”

Başımı sol omzuma götürdüğümde başını sağ omzuna meylettirdi.

“Tırnaklarını bir daha göremeyeceğimi sanıyordum.”

“Merak etme. Çok yakında sesimi bile çıkaramayacağım.”

Kaşları çatıldı. Bunu net bir şekilde görebiliyordum.

“Hayır, Mihrimah, hayır. Sen o dağda bile...”

Elimi kaldırdım, devam etmesine izin vermedim.

“Bir daha sakın bana oradan bahsetme. Duydun mu? Sakın!” Ağır ağır yutkundu. Elmacıkkemiği boğazındaki hükmünü kaybederken avuçlarını sıktığına şahit oldum. “Karşı koyduğum soğuk değil, farkında değil misin?” diye sordum, aynı anda bu acı gerçeği kendime de itiraf etmiştim. “Çok güçlü. O çok güçlü ve ben, çok yalnızım.” Çerçevesi dudakları aralandı. Hırsla söylemek istediği bir şey

vardı ama tek kelime bile etmedi. “Haklısın, ben güneşim. Etrafımı aydınlatırken, cayır cayır yanacağım.”

Dudaklarım titredi. Gözyaşlarımı görmemeliydi. Hızla arkama dönüp koşmaya başladım. Kapıya ulaşmak üzereyken, beni belimden yakalayıp ayaklarımı yerden kesti. Duvar boyunca taşıdı ve تنها bir köşede bıraktı. Sırtım taş duvara yaslandı, ağlıyordum. Ante'nin kaşları çatıktı ama bu kez öfkeli değildi.

“Bir kez olsun bana inan. Bir kez olsun, Mihrimah. Sana yardım etmeme izin ver.”

Ellerimi burnuma kapattım. Gözyaşlarım dur durak bilmiyordu.

“Bana kimse yardım edemez. Köşeye sıkıştım.”

Ellerini başımın iki yanından duvara yaslandığında küçük hıçkırıklarım bir anda kesildi.

“Gördüm,” dedi sert bir sesle. “Ölüme, acıya, açlığa, soğuğa ve nicelerine nasıl dayanabildiğini gördüm. Pes ettiğini mi söylüyorsun, buna inanacak son kişi bile değilim.” Bana inandığını söylüyordu. Ben kendime inanmıyorken o, bana inandığını söylüyordu.

“Görmüyor musun? Takatımı tekmeliyorlar. Mağlup olmak istemiyorum,” dedim, mağlup olmuş bir sesle.

“Buna izin vermeyeceğim.” Bakışları güven veriyordu kalbi hercai olan adamın.

“Asıl sana inanırsam mağlup olurum.” Hem de ikinci kere... Hem de içimde bunu delice isteyen fısıltı varken... O fısıltıyla başa çıkamayacağımı anlayıp da gitmek istediğimde, kollarını iki yanımda daraltarak konuşmanın bitmediğini gösterdi.

“Söyle bana, ne zaman bitireceksin?”

“Neyi?”

“Aramızdaki bu savaşı?”

Bir saniye sonra bakışlarım bakışlarını sobeledi. Haykırarak söylemek istediklerim cılız kelimeler olarak döküldü dudaklarımdan.

“Savaş mı? Savaş değil ki bu. Savaş dediğin karşılıklı olur. Bunun adı düpedüz kuşatma.”

Başını eğdi. Nefesini saçlarımin arasında hissedebiliyordum.

“Kalkanların sağlam, ay parçası. Silahı ben ateşliyorsam gardından sekip içime saplanıyor.”

Elleri uzaklaştı. Nefesi, sesi uzaklaştı. Ante, beni alaşağı eden adam, bir anda uzaklaştı.

Omzumdaki yumuşak dokunuşla ürpererek gözlerimi açtım. İki büklüm yattığım yatakta görmekten korktuğum kişi Seplin'di ama çok geçmeden yanıldığımı anladım. Uykulu gözlerimi ovuşturdum; sırtımı yatağın başlığına yaslarken, Nora geri çekilip yatağın bir ucuna ilişti.

“Affedersin, seni korkutmak istememiştim.”

Göğsüm bezgin bir tavırla inip kalktı.

“Görmekten korktuğum sen değilsin.”

Kimden bahsettiğimi biliyordu ama tahmin edebileceğim gibi bu konuda yorum yapmaktan kaçındı.

“Ben... Teodora ile aranızda yaşananlardan dolayı üzgünüm. Ağabeyim onun zayıf noktası, aslında hırçın bir kız değildir.”

Sırtımı başlıktan ayırıp ona yaklaştım.

“İnan bana Nora, onun nasıl biri olduğunu merak etmiyorum. Gözlemlediğim kadarı bana fazlasıyla yetti. “

“Senin gözlemlediklerin yalnızca yüzeysel olanlar... Çok fazla şey yaşandı, Teodora sana zarar vermek istemez. Kimseye zarar vermek istemez.”

Ona inanmayan bir bakış attım. Bildiklerimi avaz avaz bağırmak isterken yutmak zorunda kaldığım anlardan birindeydim.

“Emin misin? Koluma tırnaklarını geçirirken pek öyle görünmüyordu. Bence o da en az ağabeyin kadar acımasız biri.”

Yüzüne afallamış bir ifade oturdu. Kendimi tutamayıp söylediklerim onu şaşkına çevirmişti. Kara gözlerini kısarak kırıncıca sordu.

“Neden ağabeyim hakkında böyle konuşuyorsun?”

Hemen cevap veremedim. Bir an sonra törende duyduklarım aklıma geldi. O sözler şimdi kurtarıcım olmuştu.

“Kendi söyledi, duymamış olamazsın. M-masum bir kızı...” Yutkunmaya çalıştım, söylemek zorundaydım. “Masum bir kızı alaşağı ettiğini söyledi.”

Ani bir huzursuzluk ile ayağa kalktı. Adımları yatağımın önünde gidip gelirken çenesini sıkıldığını fark ettim. Uzun, altın rengi saçları o döndükçe savruluyordu. Nora... O, fazlasıyla zarif ve güzeldi.

“İsteyerek yapmadı,” dedi birdenbire karşımda durarak. “Gerçekten, gerçekten ağabeyim o kıza isteyerek dokunmadı.”

İçimin soğuduğuna hissettim. Tüm organlarım bir an buz kesti ve aynı saniye fokur fokur kaynamaya başladı. Bu berbat bir histi.

“Dokunmak... Bu eylem nasıl istemeden gerçekleştirebilir ki...”

Kaşlarını düşürdü. Bana bir şeyleri izah edebilmek için kıvranıyordu.

“Nasıl anlatsam...”

Ayağa kalkıp karşısına dikildim.

“Bana bir şey anlatma. Herkes kendi günahından mesul.”

“Hayır, hayır. Bu isteyerek işlenmiş bir günah değil. Lütfen, ağabeyim hakkında kötü düşünme. O ne yaptıysa benim için yaptı. Teodora içinse...”

Huzursuz bir nefes verip sırtımı döndüm. Nora iyi bir kızdı ama onu daha fazla dinlemek istemiyordum.

“Ne söylememi bekliyorsun? Her şey yeterince ortada değil mi?”

Ona bakmıyor oluşumu umursamadı ve sırtıma doğru konuştu.

“Sen hiçbir şey bilmiyorsun.”

Asıl ben biliyorum, diye haykırmak istedim.

“Bir önemi yok. Ağabeyim iyi biri, diyorsun ama törende şahit olduklarım tam tersini gösteriyor.”

Birkaç adımla önüme geçip o koca gözlerini yüzüme dikti.

“Ağabeyim isteyerek yapmadı. O kıza... isteyerek dokunmadı.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. O mağaranın hayali duvarları birer birer üzerime yığıldı.

“Nora,” dedim yitik bir sesle. “Ağabeyin Teodora’ya dokunmak için o kıza...” Devamını getiremedim, devamı yoktu. Yarım, kırık ve onulmaz bir hikâyeydi bu.

“Öyle değil.” Başını omzuna düşürdü. Üzgün müydü? Evet, bilmeden benim için üzülmüyordu. “Ağabeyim tanıdığım en mert adam. Sana yemin ederim, Mihrimah. Hanedanlık göreve gitmeden önce Beki’ye bir hüküm verdi. Laneti kaldıracak adamın ağabeyim Ante olduğunu biliyorlardı ama onun bunu yapmayacağını da biliyorlardı. Bu yüzden Beki’ye tılsımların uyuşturucu gücünden bahsettiler. Zihni, bedeni ve tüm devinimleri kontrol eden o efsunkâr güç ağabeyimi bu günaha itti. Ve biliyor musun?..” Duraksadı. Sonraki kelimeleri tüm düşüncelerimi darmaduman edecekti. “Ben o kıızı tanıyorum. İsmi, Pera. Nereden tanıdığımı bilmek ister misin? Çünkü ağabeyim her gözünü kapattığında onun ismini sayıklıyor. Ve... ve Teodora da defalarca duydu.”

Nora’nın dudaklarından sekenler zihnime saplanmaya başladı. Birer birer, acımasızca... Ante kendi isteği dışında, tılsımların etkisiyle benimle olmuştu. Bu yüzden benden defalarca onu affetmemi istemişti. Ya ben? O tılsımlar beni de ele geçirmiş miydi, yoksa hür irademle mi kendimi ona bırakmıştım... Bunun cevabını zihnimde bulamadım.

“İyi misin?” Koluma dokundu, yüzüme endişeyle baktı. “Seni bu kadar etkileyeceğini bilmiyordum.”

Kolumu yumuşak bir tavırla geri çektim.

“İyiyim. Etkilemedi.” Beni biliyordu. Nora ve Teodora beni biliyordu! “Teodora’nın fedakârlık diye bahsettiği şey buydu, değil mi? Sevdığı adamı bir başkasının kollarına bırakmak...” Cevap veremedi. Öyle bir sustu ki suskunluğu avaz avaz evet, diye haykırdı. “Şimdi bir daha söyle.” Dolan gözlerimi Nora’dan gizlemedim. Ona yaklaştım ve gözlerine baktım. “Teodora gerçekten kimseye zarar vermez mi?”

Bu kez tepkisiz kalmadı. Hayal kırıklığıyla başını sallarken puslu gözlerimin altında bir mana arıyordu.

“Ona bencil olduğunu söyleyerek yanılmadın. Yaptığı dönüşü olmayan bir bencillikti. Ne diyebilirim ki? O kız için çok, çok üzgünüm.”

“Çıkarlar...” Omuz silkip burukça gülümsedim. “Bazı insanların çıkarları uğruna harcamayacağı kimse yoktur. Teodora da onlardan biri.” Yatağa döndüm. “Yalnız kalmak istiyorum.”

Anlayışla başını salladıktan sonra çehresindeki hüznü de alarak yanımdan ayrıldı. Yeniden uyumak, tüm olanları unutmak istiyordum. Gözlerim kapanmamakta ısrarcıydılar.

Az sonra kapım tıklatıldı. Duymazlıktan gelsem de kaçınılmaz son gerçekleşti ve kapı açıldı. Lilya’nın reveransı ile kapıda görünen kızıl saçlı kadın küçük adımlarla içeri ilerledi. Onu tanı mıyordum ama törende gördüğüme emindim. Doğrudum ve yataktan bacaklarımı sarkıttım. Kadın bir karış ötemde durdu. Beyaz yüzü, açık kahve gözleri, topuz olmasına rağmen kabarık duran saçları ve donuk bir ifadesi vardı. Bir süre rahatsız edici bakışlarıyla beni izledikten sonra yavaşça öksürerek boğazını temizledi.

“Merhaba, Aziz Mihrimah. Seninle bire bir tanışmadık, adım Bireste. Tahmin edersin ki hanedanlıktanım.”

İsteksiz bir “Merhaba,” çıktı dudaklarımdan. Neyse ki karşımdaki kadın her kimse konuşmaya en az benim kadar isteksizdi.

“Neden burada olduğumu merak ediyorsundur.”

“Fazlasıyla...” Cevabım ve tepkisizliğim birbiriyle yarışırken, oturmaya devam etmemden hoşlanmamıştı. Bunu bakışlarından anlayabiliyordum.

“Törende olanları biliyorsun, doğrulanman gerekiyor. Bu yüzden yarın gece seni ülkemizin başkâhinine götüreceğim.”

“Öyle mi? Ne hoş. Peki, öğrenebilir miyim? Neden siz?”

Bireste, kalın parmaklı ellerini birbirine kenetledi. Sessiz bir soluk aldıktan sonra başını hafifçe geri attı.

“Kâhin’in yuvası yasak bölgede. Yasak, bu gibi durumlarda biz soyluları kapsamıyor. Ulu Seplin seni oraya güvenle ulaştırmamı rica etti. Yarın gideceğiz.”

Kaşlarımı sahte bir şaşkınlıkla havalandırdım.

“Hayır, deme şansım var mı?” Donuk suratındaki kaşları çatıldı. Gülümsedim. “Ben de öyle tahmin etmiştim. O halde Bayan Bireste, yarın gece görüşürüz.”

Dudaklarını birbirine yapıştırarak uzaklaştı. Kapıyı bir kez tıkladıktan sonra hizmetindeki iki kadın önünde el pençe durdu.

“Aziz Bireste. Bir sonraki hitabın bu şekilde olmalı, Aziz Mihrimah. Saygı her şeydir.”

Başını hızla çevirip odadan çıktı. Saygının her şey olduğunu söylemişti, bana tek söz hakkı tanımayan Aziz (!) Bireste. Bu kahkahalarla gülünecek kadar komikti.

Çok geçmeden hava hep olduğu gibi ansızın karardı. Bu gece uyuyamayacağımdan emindim. Babamı ve annemi düşündüm. Onların ne halde olduklarını, şimdi ne yaptıklarını tahmin etmeye çalıştım. Günce’yi ve şapşal şakalarını anımsamak istedim ama belleğim artık bu konuda yeterince başarılı değildi. İnsan hafızası acımasızdı, yeri geliyor en sevdiğimizizin bile yüzünü unutabiliyorduk.

Geniş odanın içinde oradan oraya yürümekten yorulmuştum ama uyumak da istemiyordum. Odanın içinde aheste aheste ilerleyen adımlarım, duyduğum seslerle birlikte duraksadı. Kapıyı sessizce açtım, koridorda kimse yoktu. Karanlık koridora loş ışık veren tek meşale de sönmek üzereydi. Sesler yukarıdan geliyordu ama hiçbirinin anlaşılabilirliği yoktu.

“Lilya...” diye fısıldadım. Kapım açılır açılmaz karşımda beliren Lilya’dan ses çıkmadı. Tekrar fısıldadım. “Lilya...” Muhafızlar sesime ve varlığıma tepki vermedi. Anladım ki Lilya da burada değildi.

Mantıklı düşünebilen yanımda geri dönmem gerektiğini söylüyordu ama içimde baş gösteren merak beni artan seslere yönlendiriyordu. Kabuğuma çekilerek başarabileceğim tek şey kendi akıbetimi kabullenmek olacaktı. İstedğim bu değildi.

Bakışlarımı yukarı çıkan merdivenlere diktim. İki saniye sonra o merdivenleri çıkıyordum. Yaklaştıkça duyduğum seslerin iki kişinin bağırışmaları olduğunu idrak ettim. Biri Seplin’di, o bariton sesini nerede duysam tanırdım. Diğer ses ise olgun bir kadına aitti. Çıplak ayaklarım basamakları tamamladığında istemsizce durdum. Bir üst kat tüm koridorlardan daha geniş olmasına rağmen tek bir odaya ev sahipliği ediyordu. Tüm saraya hâkim olan altın rengi duvarlar burada da mevcuttu ancak bu katı diğerlerinden ayıran fazlaca detay vardı. Yeni yapılmış gibi duran parlak kırmızı zemin, koridorun karşılıklı duvarlarına aralıksız asılmış hayvan kafaları ve tam karşıdaki siyah kapılı tek odanın önünde duran yedi muhafız! Muhafızların yalnızca tehlikeli durumlarda tepki verdiğini biliyordum. Onların ruhsuz bir asker olduğu söylenmişti. Tüm Ay’ın yegâne sahibi Ulu Seplin’in müstakbel eşi (!) olarak kesinlikle tehlike arz etmiyordum.

Temkinli adımlarla yaklaştım. Kapıya ulaşmama yalnız-

ca birkaç adım kalmışken, Seplin'in bağırان sesiyle irkilererek duraksadım.

"Bu son sözümdür. Hemen yarın bu işi bitireceksin!" Seplin öfkeliydi. Her ne istiyorsa hiç şüphesiz itiraz kabul etmiyordu.

Yaklaşmak istedim ama bir kez daha cesaret edemedim. Hemen önlerinde durduğum muhafızlar burada değilmişim gibi tek bir noktaya odaklanmaya devam ettiler. Gümüş miğferleri ve yere uzanan çelik kaftanlarının içinde yalnızca gözleri ve dudakları görünüyordu.

"Ulu Seplin, size sadakatim sonsuz, biliyorsunuz. Ancak bu emriniz kız kardeşiniz Teodora'yı yerle bir edecektir." Kadının sesi tanıdıktı. Kısa bir süre önce işittiğime eminim.

"Süregelen başkaldırılarına tahammül etmem kız kardeşim içindi. Törende sınırını aştı!" Bağırışı öyle kuvvetliydi ki, aramızda sanki bir kapı değil de işlevsiz bir tül perde varmış gibiydi.

"Ah! Zavallı Teodora, buna dayanamaz."

Sert bir şeyin zemine vurulma sesi duyuldu.

"Kız kardeşimi düşünme. O, sandığından çok daha güçlü. Toparlanacaktır." Kadın mırıldandı. Her ne söylüyorsa anlayamıyordum. "Daha fazla uzatma. Sen de biliyorsun Bireste, bu görevi seve seve yapacak hizmetkârlarım var."

Bireste... Ses saatler önce odama gelen o başat kadına aitti.

"Efendim, atalarımız buna müsaade etmezler."

Seplin burnundan soludu.

"İşin o kısmı beni ilgilendirir. Onlara kabul ettirmenin bir yolunu bulurum!"

Bireste'nin sesi ezilip büzüldü.

"Nasıl yapacağım?" diye sordu kabullenmiş bir sesle.

Seplin'in kahkahasını duydum. İsteddiği her ne ise onun için çok önemli olmalıydı.

“Suikastı ayarla. Kuralları biliyorsun, bu topraklarda ona zarar veremezsin. Topraklarımız meleklerin ölümsüzlüğünü baki kılıyor. Bireste, benim sadık akrabam, onu Nefs Uçurumu’na çek ve işini bitir. Sana emrediyorum, Ante’yi yok et!”

Darbe almışçasına birkaç adım geri gittim. Tanrı’m! Ante’nin ölüm emrini vermişti. Gözünü kırpmadan onun hazin akıbetini belirlemişti. Ellerim ağzıma kapandı. Beni korumaya çalıştığı için dünyasından silinip gidecek miydi? Hayır. Buna izin veremezdim. Başına gelecekleri bilip susamazdım, bir şey yapmalıyım. Ante için bir şey yapmalıydım.

Gelişimin aksine, oradan koşarak uzaklaştım. Onu nerede bulacaktım? Ah, Ante’yi kimseye soramazdım ki! Teodora onu bu sarayın bir odasında ziyaret etmişti. Belki de hâlâ yakınlarımdaydı. Hâlâ bir kapının ardında olabilirdi ama hangisinin?

Odamın olduğu kata indim. Burada olamazdı. Bu kat yalnızca bana ve hizmetimdeki kadınlara aitti. Bir kat daha indim. Dört kapı vardı ve her birinin önünde muhafızlar vardı. Belli ki bu katta hanedan mensupları kalıyordu. Sepilin böyle bakımlı ve korunaklı bir katı, hele ki göz önünde bulunan bir odayı nefret ettiği bir adama vermezdi. Giriş katına indim. Evin kocaman kapısı kapalıydı ve tam orta yerinden zincirlenmişti. Uzun yemek masasının üzerinde parlayan altın rengi şamdanların her biri yanıyordu. Nora’nın odasının bulunduğu koridora girdim. Daha önce geldiğimde de fark etmiştim ki yerler ve duvarlar eski ve yıpranmıştı. Bu katta hizmetkârlar kalıyor olabilirdi, ki çok sayıda kapı bunu kanıtlar nitelikteydi. Yavaşça kapıların önünden geçtim. Burada hiç muhafız yoktu. Gayri ihtiyari kalkan elim önünden geçtiğim kapılara dokunup durdu. Her kapıyı tek tek açamazdım. Samanlıkta iğne aramak gibi olurdu. Onu nasıl bulacaktım... Son kapıya ulaş-

tığımnda sessiz adımlarla sol kısımdaki kapıların önünden geri döndüm.

Ante, onlarca kapıdan birinin ardındasın. Hiçbirinin kulpunu indiremiyorum ve seni kimseye soramıyorum. Sırf bu yüzden ölürsen, kendimi asla affetmeyeceğim.

Koridoru arkama aldım. Yukarı çıkan merdivenlerin korkuluğuna tutunurken onu son gördüğüm yeri düşündüm.

Feryum bahçesi...

Koşarak salonu geçtim ama gördüğüm manzara omuzlarımın düşmesine sebep oldu. Bahçe kapısına da zincir vurulmuştu. *Bir yer daha var*, diye fısıldadı içimden bir ses. Çıplak ayaklarım zemine vurarak aşağı inen merdivenlere koştum. Bodrum katına birkaç basamak kala taşlaşan merdivenler tabanlarımı örseliyordu. Bunu düşünmedim. Taş koridora girip karanlıkta ilerledim. Parmaklarım tozlu ve çıkıntılı duvarlarda geziniyordu. Umutsuzca ve bir umutla yürüyordum.

Köşeyi döndüğümde gördüğüm fersiz ışık bana onu getirdi. Oradaydı, konuştuğumuz yerde. Duvara asılmış tek meşalenin altında sanki geleceğimi biliyormuş gibi bekliyordu. Duvarlara yansıyan iri silüetine doğru yürüdüm. Sessiz ve hareketsizdi. Omzu duvara yaslanmış, bir ayağı diğerinin önündeydi.

“Sana merhaba dememe izin verir misin?” diye fısıldadı, aramızda bir karış mesafe kala durduğumda. Usulca başımı salladım. Ondan en nefret ettiğim anlarda bile güzelliğini inkâr edemediğim gülümsemesini gösterdi. “Merhaba.”

Fısıldadım:

“Merhaba.” Sessizliğin garip senfonisi etrafımızı çevrelerden kelimeler boğazımı aşındırıyordu. “Geleceğimi nereden biliyordun?” diye sordum başımı yüzüne kaldırarak.

“Burada olacağımı nereden biliyorsan oradan biliyorum.”

Gülümsemek istedim ama başarılı olamadım. Başımızın üstündeki meşale, kirpiklerinin gölgesini elmacıkkemiklerine deviriyordu. Gözleri ayın parlak yansımalarını taşıyan kara bir okyanusu anımsatıyordu.

“Sana söylemem gereken bir şey var?”

“Benim de...”

Elim istemsizce havalandı.

“Önce ben...”

Duvarдан ayırdığı bedeni yaklaştığında, yitip giden mesafemiz nefesime ezber bozdurdu. Düz kaşlarının daha da gerildiğine şahit oldum.

“Sen, korkuyor musun?” Korkuyor muydum? Bunu şu saniyeye kadar fark edememiştim. Korkuyordum, onun için korkuyordum. “Dinle,” dedi, sesinde kusursuz bir ciddiyet vardı. “Her ne söyleyeceksen sonraya sakla. Söyleyeceklerimden daha önemli olamaz.” İtiraz etmeye hazırlanırken parmakları dudaklarıma uzandı. Ama dokunmadı. Gözlerime derin bir bakış bıraktıktan sonra parmaklarını yavaşça uzaklaştırdı. “Beni dinle, Başkâhin’i görmeden önce seni götürmem gereken bir yer var.”

“Seni... Başkâhin’e gideceğimizi nereden bili...”

“Mihrimah...” Sonsuz gelen sıkıntılı bir nefes verdi.

“Baskâhin alnındaki izin kızardığını görmemeli. Asla.”

Sözleri, bana Talar’ın dehşet içinde söylediklerini hatırlattı:

“*Mührü kızarmış, biri ona dokunmuş!*”

Bana kendi isteğiyle dokunmadığını artık biliyordum. Buna rağmen kendime engel olamadım, cevabını bile bile sordum.

“Neden?”

Ante’nin eli tekrar havalandı ancak bu kez geri dönmedi. Usulca kâküllerimi araladı. İşaretparmağı yara izime kapandığında gözlerimi kapatmamak için kendimle savaşıyorum.

“Öğrenirse sana zarar verir. Seni götüreceğim yere gelmelisin. Benimle gel, Mihrimah.”

Bir adım geri çekildim. Parmakları havada asılı kaldı. Yara izim buz kesti.

“Umurumda değil.”

“Benim umurumda!” diye yükseldiğinde, istemsizce elimi dudaklarına bastırdım.

“Ştt! Bizi duyacaklar!”

Dudaklarının üzerinde titreyen parmaklarım aynı anda nefeslerimizi kesti. Dudakları sıcak, bakışları siyahtı. Birkaç saniye sonra silik bir nefes verdiğinde nefesinin buğusu parmak uçlarımı eritecek kadar kudretliydi. O kadar yavaş yutkunduk ki gördüğüme bile emin olamadım. Nefessizliğe daha fazla dayanamadım. Elimi çekmek istediğim an parmakları bileğime yapıştı.

“Duymasınlar.” Dudakları parmaklarımın altında kıpırdadı. İçim tepetaklak oldu. “Bizi duymasınlar.”

İzin verme Pera, izin verme. Seni bir kez daha dağıtmasına izin verme.

Elimi sertçe geri çekip arkama gizledim. Tenim alev almıştı ve hissetmesin istiyordum.

Bakışlarım yere çakılırken dişlerimi sıktım.

“Seplin emir verdi. Bireste diye bir kadından, seni Nefs Uçurumu’na çekip öldürmesini istedi. Buraya sadece bunu söylemek için geldim. Bil diye geldim. Ölme diye...”

Ona arkamı döndüm. Silik adımlarım ondan uzaklaşırken, sözleri bizi darmadağın olduğumuz o dağa geri götürdü.

“Sana, ölürsem üzülür müsün, diye sormuştum; hatırlıyor musun? Mihrimah, artık bunun cevabını biliyorum.”

7. B Ö L Ü M

GİZLİ SAKLI

Ante,

Ondan kaçabiliyordum. Ama ondan saklanamıyordum. Gizlenmek istediğim tüm kuytu köşeler ismiyle doluydu. En olmaz zamanlarda duyumsadığım sesi, rüyalarımın en ücra köşelerinde sobeliyordu beni. Kırıyordu; öte yandan kolluyordu, sakınıyordu ve umutla besliyordu.

Neydi bu?

Zihnimin fısıldadığı kelimeye kulak tıkadım. Bu, imkânsızdı ve imkânsız olarak kalmak zorundaydı. Biliyordum, o mağarada yaşadıklarımız koca bir yalandan ibaretti. Ante, koca bir yalandan ibaretti.

“Beni azat et,” diye fısıldadım, başımı kaldırdığım tavana doğru. “Beni, seni düşünmekten azat et.” *Keşke Nora’dan gerçekleri dinlemeseydim*, diye düşündüm. O zaman Ante’den nefret etmeye devam edebilirdim. O zaman onu suçlayabilir, ona lanetler yağdırabilirdim.

Beni düşüncelerimin azabından kurtaran, odanın açılan kapısı oldu. Gelen Nora’ydı. Çehresinde nevi şahsına münhasır gülümsemesiyle birlikte, camsız pencerenin dibinde duran bedenime yaklaştı. Güzel ve çekingen görünüyordu.

“Günaydın, bugün nasılsın?”

Bakışlarımı surlara uzattım. Göğe uzanan kara duvarların ruhumun sınırlarından bir farkı yoktu.

“Burada olduğum her gün nasılsam öyleyim.”

Parmakları siyah elbisesinin yere uzanan eteklerine dokunuyordu.

“Mihrimah, içinde her ne varsa benimle paylaşabilirsin.” Sarı kirpikleriyle çerçevelenen siyah gözleri içten bakıyordu. Belki kendi dünyamda ona güvenebilirdim ama burada olmazdı. Burada kimseye tek kelime edemezdim. “Seni dinlerim. Elimden bir şey gelmese de dinler ve sırrını sonsuza dek korurum.”

“Sen Teodora’nın dostusun,” dedim birdenbire. Bu çıkışı kendimden beklemiyordum. Bana teklif ettiği arkadaşlığı Teodora’yla olan bağı ile kıyaslamam hataydı. Evet, Teodora kibirli ve bencil bir kadın olabilirdi ancak tüm evrenin en kötü insanı bile olsa benim düşmanım değildi. “Affeder-sin, bu elbette sorun değil. Yalnızca anlatacak bir şey yok. Evime dönmek istiyorum, hepsi bu.”

Kolumda yumuşak dokunuşunu hissettim.

“Teodora’yı seviyorum. Sana bahsettiğim o kötü süreçte daima yanımda oldu. Ama...”

Sözlerini yarım bırakacağını anlamıştım ama devam etmesini de istiyordum.

“Ama?”

“İşaretleneceğim yeni bir adam istemiyordum ve o, bunu biliyordu. Bildiği halde hiçbir şey yapmadı. Teodora’nın hanedanlıktan olmasına rağmen elinden bir şey gelmeyeceğini biliyordum. Yine de...”

“Yine de dostun olarak bir şeyler yapmasını isterdin,” diye tamamladım. “Ağabeyiyle konuşabilirdi ve senin için yapılan işaret törenini erteletebilirdi. En azından Seplin ve benim işaretlenme törenime kadar... Değil mi?” Üzgünce başını salladı. Kolumdaki beyaz elini tutup avuçlarımın arasına aldım. Bileğindeki çarpıya benzeyen işarete dokunurken garip ve rahatsız edici bir his geçti içimden. “Onunla aran nasıl, Nora? İşaretlendiğin adamı seviyor musun?”

Düşündü. Oysa çok basit bir soru sormuştum.

“Bilmiyorum. Onunla yalnızca birkaç kere konuşma fırsatımız oldu. Garip biri, yine de ilgili...”

“Onu sevip sevmediğini bile bilmezken günler sonra sana dokunmasına izin verebilecek misin?” Soruyla birlikte irkilerek elini avuçlarımdan çekti. Ah, istemeden yaşadığı o dehşet verici anları hatırlatmıştım. “Affedersin,” dedim aceleyle. “Bazen böyle patavatsızlıklar yapabiliyorum.”

“Ya sen?” Kırmızı dudakları belli belirsiz kıpırdadı. “Sen nasıl yapacaksın? Ben en azından bu topraklarda büyüdüm. Kurallarımızı biliyor ve kabulleniyorum. Sen nasıl izin vereceksin, Mihrimah?”

Bu kez irkilme sırası bendeydi. Bu gece Bireste denen kadın onaylanmam için beni Başkâhin’e götürecekti. Ay’ın kızaracağı gün ise beklenen tören gerçekleşecekti. Başhane-dan üyelerinin verdiği süreden iki gün eksilmişti bile. Artık yalnızca on yedi gece vardı.

“İçimdekini duymak istiyor musun?” Avuçlarımı sık-tım. Seplin’in bana dokunacak olma ihtimali midemi bu-landırmıştı.

“Buraya bu yüzden geldim.”

Dün gece yanından uzaklaşırken, Ante’nin benden iste-diği şeyi yaptım. Oysa dakikalar öncesine kadar fazlasıyla kararsızdım.

“Birazdan feryum bahçesine çıkacağım. Yalnız olmak ve düşünmek istiyorum ama...” Kapıyı işaret ettim. “Hizme-time verdikleri şu iki kadın asla peşimi bırakmıyor. Bana yardım edebilir misin?” Dudakları aralandı ama cevap ver-mek konusunda tereddütte kaldı. “Korkma, kaçma giriş-i-minde bulunmayacağım. Belki duymuşsundur. Seplin, fer-yum sınırına muhafızlarını dizmiş. İstedğim, yalnızca açık havada biraz olsun nefes almak. Yalnız. Eğer bana yardım edersen sana güvenebilirim.”

Gülümsedi.

“Ve bana kendini anlatırsın.” Başım la onayladım. Küçük adımlarla uzaklaşırken, “Peki,” dedi. “Çıkmak istediğin zaman Lilya ile bana haber gönder ve gerisini düşünme.”

“Nora.”

Eli kulptayken cevap verdi.

“Efendim, Aziz Mihrimah.”

“Neden beni bilmek istiyorsun?”

Yeniden gülümsedi. Bu kez gülümsemesi buruktu.

“Çünkü sen de benim gibi mecbur bırakılanlardansın. Benim arkamda en azından güçlü bir ağabeyim var. Sen yalnızsın, Mihrimah. Yalnız olmanı istemiyorum.”

Beni nefret ettiğim bu beyaz odada yalnız bırakan Nora haklıydı. Ben, mecbur bırakılanlardandım. Tam da bu yüzden yoluma düşen tek ışığa dahi ihtiyacım vardı.

Ante’ye ihtiyacım vardı.

Bekledim. Ellerim birbirine sürtünüyor, sol ayağım sağdakini rahat bırakmıyordu. Aşağıda, o kara çiçeklerin arasında beni beklediğini bilmek, parmak uçlarıma buz kestiriyordu. Zaman avuçlarımda kan gibi akıp giderken, oturduğum yataktan yavaşça kalktım. Ancak bir adım bile atamadan kapı sorgusuz sualsiz açılıverdi. Seplin beyaz kaftanının içinde ve ensesinde sıkıca toplanmış sarı saçlarıyla içeri girdiğinde bir dakika önce çıkmadığım için hayıflanmaya başladım.

“Mihrimah...” Kapı arkasından kapatıldı ve o, iri adımlarla yanıma geldi. “Seni ihmal ediyorum, değil mi?” diye sordu gereksiz bir şekilde. “Bazı hadsizlerin yarattığı kaosu çözümlmeye çalışıyorum.” Öyle bir tavrı vardı ki duyan üçüncü bir kişi; Seplin’in, kendisine sırılsıklam âşık olan bir kadını ihmal ettiği için onun gönlünü almaya çalıştığını zannedebilirdi.

“Bunun için rahatsızlık duymanıza gerek yok,” diye konuştum kesin bir dille. “Lütfen, mühim meselelerinizle ilgilenmeye devam edin.”

Hoş bir şey söylemişim gibi tebessüm etti. Bıyıklarının altında kalan dudaklarının rengi soluk görünüyordu.

“Haklısın meleğim, bir an önce o soysuzun törende yak-
tığı ateşi söndürmeli ve bize vakit ayırmalıyım.”

Dilimi ısırdım ama yine de içimden geçenlerin sesimi ele geçirmesine mâni olamadım.

“O soysuz diye bahsettiğiniz adam belki de yalan söyle-
miyordur, Ulu Seplin. Savunmasız bir kızı korumaya çalış-
mak adice bir davranış olmasa gerek.”

Sol kaşı söylediklerimin hoşuna gitmediğini gösterirce-
sine çatıldı.

“O herifin bana karşı süregelen bir düşmanlığı var. Emin
ol, bunun seninle herhangi bir alakası yok. Her zaman ku-
ralları çiğneyen asi bir melek oldu.” Birkaç adım yaklaştı.
Eriyen mesafemiz beni rahatsız ediyordu. “Ayrıca, Ulu
Seplin’in kanatları altında olan bir kadının savunulmaya
ihtiyacı yoktur.”

“Ben pek öyle düşünmüyorum. Bana söz hakkı tanıımı-
yorsunuz.”

Altın yüzüklerin bezediği kalın parmakları kibirle birbi-
rine dokundu.

“Söz hakkı istiyorsun, öyle mi? Haklısın, sıradan bir ko-
numunun olmadığına sen de farkındasın.”

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım.

“İstediğim söz hakkı kimliğim hakkında. Bana bunun
içi...”

Elinin havaya kalkmasıyla, kelimelerim üst üste yığılmış
tuğla parçaları gibi devriliverdi.

“O konuyu Başkâhin temize çıkaracak. Ben sonucu bi-
liyorum. Sen de biliyorsun, gözlerinle görmeni sağladım.”
Anımsattığı mum heykelim tüylerimin diken diken olma-
sına sebep oldu. “Belki sen de bana alnındaki yara izini
göstermek istersin.” Başını kaldırarak yüzünde zafer barın-
dıran bir ifade sergiledi. “Masumiyetini görmek hoşuma
gider.”

Masumiyet! Alnımda taşıdığım izi, direkt olarak var-saydığı dokunulmamışlığım ile bağdaştırıyordu. Buraya ilk geldiğimde de o ize bakmak istemesinin tek sebebi buydu. Bunu bilmek, beni Seplin'in kirli düşüncelerinden daha da ikrah ettirdi.

"O izin nasıl olduğunu biliyor musunuz?" Bunu yaşamım boyunca merak etmiştim. Babam yeni doğmuş bir bebekken bile var olan o izin benimle büyüdüğünü söylemişti.

"Cevabını bilmediğim bir soru yok."

Yapay bir gülümseme yer aldı dudaklarımda.

"Eminim öyledir. Neden benimle paylaşmıyorsunuz?"

Elini omzuma dökülen soğuk kumral saçlarıma uzattığı an çığlık atarak uzaklaşmak istedim. Yüzüme eğdiği koyu yeşil gözleri zehirli bir meyvenin olgunlaşmış taneleri gibiydi.

"Yarın seni bir yere götüreceğim. Saraydan çok uzakta muazzam bir yere. Orada güzel kafadaki soru işaretlerini sileceğim, Aziz Mihrimah."

Saçlarıma dolanan parmaklarıyla birlikte içsel bir ürper-ti yaşadım. Tedirgin adımlarım geriye giderken temasından kurtulmanın rahatlığıyla derin bir nefes aldım.

"Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yani... saraydan ayrılacak olmam..."

"Neyin doğru, neyin yanlış olduğunun kararı yalnızca bana aittir. Yarın benimle geleceksin, zira doğrulanmanı kutlamadan geçmeyeceğim aşikâr."

Umutsuzca, "Eminsiniz?.." diye mırıldandım. Ante'nin koyduğu engeli aşmanın bu denli kolay olacağını tahmin etmiyordum.

"Gerçekler kanıt istemez."

Bakışlarım onunkilerle her buluştuğunda biraz daha sertleşiyordu.

"O halde siz saçlarımin arasında nasıl bir gerçek arıyorsunuz?"

“Yalnızca nasıl göründüğünü merak ediyorum.” Elini ani bir hamleyle kâküllerime uzattığında kaçabileceğim herhangi bir nokta yoktu. “Hadi, izini görmek istiyorum. Şimdi, burada.”

Kapı tıklatıldı, Seplin ondan beklemediğim bir aceleyle elini ikinci kez indirmek zorunda kaldı. Kapı açıldı ve ben Teodora’yı gördüğüme ilk kez bu kadar sevindim. Siyah saçlarını geriye atarak yanımıza geldikten sonra ağabeyini selamladı.

“Sizi rahatsız ettiğim için bağışlayın Ulu Seplin. Son törende gerçekleşen nahoş olay neticesinde atalarımız bana bir görev verdi. Bu görev Aziz Mihrimah ile yalnız kalmamıza müsaade etmiyor.”

Seplin bir hışımla kız kardeşine döndü.

“Bu da ne demek!”

Teodora ağabeyinin sert sesinden korksa da cevap vermekte aceleci davrandı.

“Atalarımız tören gecesine kadar Aziz Mihrimah ile yalnız kalmamanız konusunda hemfikir. Bu yüzden işaretleneceğiniz tören gecesine kadar ona bizzat refakat edeceğim.”

Seplin kız kardeşinin üzerine doğru sert bir adım attı. Teodora irkilerek gözlerini kapattı. Açtığında karşısındaki gözlerden alevler fışkırıyordu.

“Ne yani, Mihrimah’ı her görmek istediğimde yanımızda mı olacaksınız?”

“E-evet. Biliyorsunuz, atalarımıza karşı gelemem.”

Seplin avuçlarını öyle sıktı ki, kıpkırmızı kesildiklerine şahit oldum.

“Lanet ihtiyarlar!”

Gürültülü bir nefes bırakıp geri çekildi ve kaftanını savurarak odadan çıktı. Kapı kapandığı an Teodora tuttuğu nefesini özgür bıraktı. Ne kadar gerildiğini görebiliyordum. Çekik gözlerini üzerime çevirdiğinde ifadesinde anlamlandıramadığım bir mahcubiyet oturdu.

“Yeni görevim seni memnun etmiş olmalı.”

Ağırlaşan bedenimi yatağa bıraktım.

“Tahmin bile edemezsin.”

“Törene kadar kendini hazırlasan iyi edersin. İtiraz etme, kendi iyiliğin için dediğimi yap.” Yanıma oturup sesi ni alçalttı. “Aramızda geçen son konuşmadan dolayı üzgünüm. Konu işaretli olduğum adama gelince kendime hâkim olamıyorum. Anla beni, onu çok seviyorum ve...”

Ayağa kalktım. Ne yanında oturmak ne de Ante’ye olan sonsuz aşkını dinlemek istiyordum.

“Sana kırgın değilim. Bu yüzden şu yapmaya çalıştığın konuşma gereksiz. Bir soylu olarak özür dileyemeyeceğine göre beni yalnız bırakabilirsin.”

Ondan uzaklaşmak için attığım ilk adımda kolumdan yakalayıp beni kendine çevirdi. Aynı saniye yukarı sıyrılan elbisesinin kolu bileğinin iç kısmındaki işaretini açık etti. İlk defa gördüğüm işareti biçimsiz bir kalbe benziyordu. Bakışlarım oraya takılıp kaldı ve Teodora bunu anında fark etti.

“Benim değerli işaretim... Ne kadar güzel, öyle değil mi?” Gülümsedi. “İtiraf et, bileğinde yer alacak işaretini sen de merak ediyorsun.”

Kolumu dokunuşundan kurtardım ve saniyeler içinde kapıya ulaştım.

“Görevin Ulu Seplin ile beni yalnız bırakmamak mı yoksa benim sinirlerimi bozmak mı?” Kapıyı açtım ve dışarıyı gösterdim. “Lütfen Teodora, lütfen.”

Yanıma kadar geldiği an duraksadı. Gözlerindeki mahcubiyet yerini kızgınlığa bırakmıştı.

“Neden benden hoşlanmadığını anlamıyorum ama yerinde olsam benimle iyi geçinirdim, Mihrimah. Yerinde olsam bunu yapardım.”

Lilya’ya benim için verdiği birkaç emirden sonra ortadan kayboldu. Haklıydı, ondan hoşlanmıyordum ve bunun

sebebinin yalnızca karakteri olmasını istiyordum. Başka bir şey değil.

Lilya'ya Nora'yı çağırmasını söyledikten on dakika sonra Nora geldi ve bana bahçe kapısına kadar eşlik etti. Yanlış bir şey yapacak olma ihtimalim onu endişelendiriyordu. Kendince gerekli uyarıyı tekrar tekrar yaptı ve iki saat sonra beni olduğumuz yerde bekleyeceğini söyledi.

Nora'nın açtığı kapı beni kokusuz çiçeklerle buluşturdu. Yürüdüm. Bedenim çiçeklerin arasında kaybolurken çekingen bakışlarım onu arıyordu. Biraz sonra feryum boylarının yükseldiği noktada onu gördüm. Her zaman olduğu gibi simsiyahtı ve yanında siyah bir at vardı. Atı yularından çekerek kendine yaklaştırdı. Saçları dağınık, sakalları karanlıktı ve uykusuz görünüyordu. Gözlerine uzun uzun bakamadığım halde göz altlarında baş gösteren siyah halkaları fark edebilmişim.

“Geldin,” dedi sessizce.

“Geldim.”

Başıyla atı gösterip sordu.

“Daha önce bindin mi?”

“Ne yazık ki...” Alaya bulanmış keskin bir kızgınlıkla cevap verdim. “Teodora beni buraya getirmek için bindirmişti.” Beni gördüğünde çehresine yayılan rahatlama ifadesi aynı saniye kayboldu. “Gidelim mi artık? Tahmin edersin ki geri dönmek için fazla zamanım yok. Bu arada saatin var mı?” Cebinden çıkardığı köstekli saati bana gösterdikten sonra geri koydu.

Ante bana elini uzattı. İri ve esmer parmaklarına baktım, tutmadım. Yulara asılıp ayağımı üzenkiye bastırdım ve kendimi atın üzerine attım. Ante arkamda kalmıştı, ona bakmıyordum ama gözlerinin sırtımda olduğunu hissedebiliyordum. Bir saniye sonra sırtıma temas eden göğsü çok daha fazla hissedilebilirdi. Kollarını her iki yanımdan uzatıp dizginleri tuttuğunda kalp atışları kürek kemiğime

dayandı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve nefesinin insafına kalmış saçlarıma acıdım.

“Bizi görmezler mi?” diye sordum sesimi güçlü tutmaya çalışarak.

Dudakları kulağımın çok yakınındaydı.

“Bizi kimse görmeyecek. Merak etme.”

“Nasıl bu kadar eminsin? Ayrıca muhafızları nasıl atlatacağız?”

At yürümeye başladı. Nalların kuru toprağı dövme sesi, cılız rüzgâra ve düzensiz nefes alış verişlerime karışıyordu.

“Ben bu topraklarda doğdum Mihrimah, her karışımı avcumun içi gibi bilirim. Seni bildiğim en güvenli noktalardan götüreceğim.”

Ante dizginleri sertçe çektiğinde at koşmaya başladı. Nefesimi tutup yaşadığım heyecanla tutunmaya çalıştım ama bilinçsizce tuttuğum şey onun elleriydi. Bu, içime çok daha tarifsiz bir heyecanı boca etti. Aceleyle ellerimi ellerinden kaydırıp dizginlere götürdüm. Dakikalarca feryumların arasında koşan at, Ante'nin yönlendirmesiyle kara bir nehre ilerledi. Nehir hızlı akıyordu ve içinde irili ufaklı kayalar vardı. At çoğu zaman tökezleyip bana korku dolu anlar yaşatırken, Ante her defasında sakın olmamı söylüyordu. Dediğini yaptı ve bizi güvenle karşı tarafa geçirdi. Karşımıza çıkan orman sık ağaçlı ve tekinsiz görünüyordu. At, ormanda beklediğimin aksine koşmak yerine sessizce yürüdü. Bir müddet sonra ormanın bitiş noktasına ulaştığımızda kalabalık bir muhafız yığını gördük.

“Ante! Şimdi ne yapacağız?”

Ante dizgini sola çekip, “Korkma,” dedi.

At sol kısımdan ilerledi ve ilk bakışta uzun bir tüneli anımsatan mağaraya giriş yaptık. Mağara karanlık ve darı. Atın adımları daha da yavaşladı. Önümüzü göremiyorduk, tamamen karambole ilerliyorduk. Gözlerimi kapattım ve karanlığı karanlığımınla örttüm. Bir süre sonra atın yürü-

yüü kulaklarımdan silindi, yalnızca onun saçlarımda esen nefes verişleri kaldı. Nefesi korkumu azar azar emerken parmakları belimi belli belirsiz sardı.

“Gözlerinin kapalı olduğuna yemin edebilirim.”

Gözlerimi hızla açtım.

“Değil. Gözlerim kapalı falan değil.” Kolunu iterek uzaklaştırdım. “Düşmek üzere de değilim.”

At dakikalar sonra mağaradan çıktığında, siyah çimenlerin üzerinde seyrek olarak yer alan garip ağaçlarla karşılaştık. Ağaçlar en fazla benim boylarımdaydı ve meyveleri öyle çoktu ki dallar ağırlıktan yere eğilmişlerdi. Ante atı durdurdu ve aşağı atladı.

“Burası mı? Geldik mi?”

Rüzgâr hızını artırmıştı. Bizden başka kimse yoktu. Siyah çimenler ile garip ağaçlar sonsuzluğa uzanıyormuşçasına çok yer kaplıyordu.

“İn.”

Dediğini yapıp attan indim. Yaptığım ilk şey ağaçlara daha yakından bakmak oldu. Olması gerekenin aksine salkımlar meyve değildi. Yaklaştım, dokundum ve dallarında kahverengi salkımlar taşıyan ağaca hayretle baktım. Kokusu tanıdık ve iştah kabartıcıydı. Bir tanecik koparıp ağzıma atmak istedim ama şu an boğazım düşünmem gereken son şey bile olamazdı.

Ante düşüncemi okumuş gibi iri bir salkımı dalından ayırdı ve bana uzattı.

“Al.”

Kakao kokusu genzime sızarken güçlükle başımı salladım.

“İstemiyorum.”

Ante yaklaştı, soğuk fısıltısını havaya bıraktı.

“Adımın Ante olduğuna emin olduğum kadar emin olduğum bir şey var: Pera Mihrimah Kaya çikolataya donmak üzereyken bile hayır demez. Ye hadi.”

Bunu yaptığım için daha sonra kendime söveceğimi bile bile salkımı aldım ve küçük bir taneyi dilimin üstünde yuvarladım. Damağımda yayılan enfes tadın yüzüme tatlı bir tebessüm bırakması uzun sürmemişti. Anladım ki gerçekten tanıdık bir şeylere ihtiyacım vardı.

“Niye öyle bakıyorsun?”

Dudaklarımdaki bakışlarını gözlerime tırmandırdı.

“Seni çikolata yerken bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm.” Çerçevesi dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme oturdu. “Ye hadi. Ne zaman istersen sana getiririm.”

Ona gülümsemek üzereydim. Tanrı’m! Az kalsın Ante’ye gülümseyecektim. Daha önce Teodora ile buraya gelip onu çikolata yerken izlemiş olma ihtimali doğmayan gülümsememi sömürdü. Bunu neden düşündüğümü bilmiyordum ama nitekim, düşünmüş olmam ve neticesinde hissettiklerim beni öfkeliyordu. Salkımı koparıldığı ağacın dibine bıraktım. Yeniden ata bindiğimde söylediğim şey koca bir yalandı.

“Artık çikolata sevmiyorum.”

Doğru olan şuydu: Ben yediğim son acı çikolatayı o gün o dağda, onun elinden yemiştim. Ne acı ve ne tahmin edilemez ki, o günden sonra yediğim ilk çikolata da yine aynı adamın elinden olmuştu.

Bir sonraki yolculuğumuz ölümcül bir sessizlik barındırdı. Ne o ne de ben konuşmuştuk. Ağaçları geride bıraktıktan sonra önümüze çıkan bir sonraki manzara çok daha şaşkınlık vericiydi. Karşımda küçük taş bir köy vardı. Mağaraların her biri alçak ve ovaldi. En fazla otuz mağaranın bulunduğu bu köyde mağaraların aralarında yaklaşık otuz metre vardı ve her bir boşlukta su kuyusu yer alıyordu. Hiç kimsenin olmaması bana köyün terk edilmiş olabileceğini düşündürdü ama şu an buradaysak bu düşüncem doğru olamazdı.

Ante attan indi ve yuları tutarak yürümeye başladı. Ma-

ğaraların aralarından geçiyorduk, hiç ses gelmiyordu. Ante bir mağaranın önünde durdu, taş kapıya üç sağlam yumruk indirdi. Attan inmeye yeltendiğim sırada kapı açıldı ve karanlığın içinden bir çift sarı göz parıldadı. Yaşadığım şaşkınlıkla ayağımdan kaçırdığım üzengi bedenimi boşluğa itti. Ancak o boşluk belimi saran güçlü kollar sayesinde beni zeminle paylaşmadı. Ellerim Ante'nin omuzlarını sararken dudağım anlık bir çarpma sonucu yanağına dokundu. Ayakta durabildiğimden emin olduktan sonra kısılan gözleri yüzüme çıktı. Göğüslerimiz birbirine dayanmıştı. Kalbim dayanılmaz bir heyecanla atıyordu. Ah, bunu duymamalıydı! Ölmek üzereymişim gibi hissettim ancak buna rağmen ondan uzaklaşmayı başarabildim.

“İçeri gelin.”

Derinden gelen çatallı ses az önce gördüğüm gözlerin sahibine aitti. Ante taştan kapıyı aralayıp içeri geçmemi işaret etti. Karanlığa adım atarken bu kez korkmuyordum ve malesef bunun sebebi arkamdan ilerleyen bedenin sahibiydi.

Eski bir gaz lambasıyla aydınlatılmış mağaranın küçük bir odasına girdik. Odada eski bir yatak, taşla şekil verilerek ortaya çıkarılmış ilkel bir raf ve oturulması için ortası oyulmuş iri kayalar vardı. Yatakta oturan yaşlı adamın kemikleri sayılıyordu. Ante'ye kısa bir bakış attıktan sonra beni incelemeye koyuldu. Bakışlarımı kaçırıp kayalardan birinin üstüne çöktüm. Ante adamın yanına gitti ve kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Adam ağır ağır başını salladı. Beyaz saçları omuzlarına dökülüyordu ve seyrek sakallarıyla hemen hemen aynı boydaydı. Yataktan destek alarak ayağa kalktı, Ante'ye arkamdaki kayayı gösterdi. Ante arkama, yaşlı adam ise hemen önüme oturdu.

“Demek o sensin.” Sesi hırıltılıydı, nefesi her an keşilecekmiş gibi yükseliyordu ciğerlerinden. “Ne kadar gençsin.” Ona ne cevap vereceğimi bilemedim. Tıpkı diğerleri gibi o da varlığımdan haberdardı. “Adın ne?”

Ante bana zaman tanımadı.

“Pera, Pera Mihrimah Kaya.”

Adam tekrar başını salladı.

“Mihrimah, zavallı Mihrimah. Törene kaç gün kaldı?”

Cevap veren yine Ante’ydi.

“On yedi.” Bunu tükürür gibi söyledi. “Yalnızca on yedi gün kaldı.”

Yaşlı adam bir kedininki kadar sarı olan gözlerini yüzüme dikti. Karşısında oluşumun sebebi beni utandırıyordu. Kendime ait bir olguyu başkalarından gizlemek zorunda olmak müthiş bir rahatsızlık veriyordu. Derisi buruşmuş elini alnıma uzattı, geri çekilmek istedim ama bunu yapmadım. Burada olmak için türlü tehlikeler atlatmıştık. Mecburdum. Başımı önüme eğip üzerinde oturduğum kaya parçasına baktım. Yaşlı adamın parmakları, kâküllerimi aralayıp bulduğu yara izimi hafifçe okşadı.

“Onu bana getirmekle iyi ettin. Hanedanlık bu durumu önünde sonunda kabullenir lakin Seplin’in bu zavallı kıza yapacaklarından korkarım.”

Ante hemen arkamdaki kayanın üzerine oturmuştu. Ona bakmıyordum fakat en az benimki kadar sıkıntılı olan nefes alış verişlerini duyabiliyordum.

“Ona zarar vermesine izin vermem, Forki.”

İsminin Forki olduğunu öğrendiğim yaşlı adam, üzerindeki eski kaftanın eteklerini topladı ve oldukça yavaş hareketlerle ayağa kalktı.

“Vermeyeceksin. Bunu buraya gelmeyi göze alabilmeden anlıyorum.”

Ante’nin ayağa kalkma sesini duydum.

“Söyle Forki, gizlemenin bir yolu var mı?”

Forki birkaç adım attıktan sonra eğildi ve iki taşın arasından siyah bir kutu çıkardı.

“Bunun cevabı kızda gizli.”

Geldiğimden beri ilk kez ağzımı açtım.

“Ne demeye çalışıyorsunuz?”

Sorumu beklemeye alarak kutunun ağzını açtı. İçindeki şeyler iri, beyaz boncuklara benziyordu. Onları yaşlı avuçlarına aldı, kayanın üzerine koyup ufak bir taşla yassılaştırdıktan sonra kutuya geri bıraktı.

“İzin kızarmasına sebep olan adam burada mı?”

Sorusu dudaklarıma ağır bir mühür vurdu. Keza bu taştan köy odasına da derin ve kederli bir sessizlik sirayet etmişti.

Ante sessizce, “Neden soruyorsun?” diye sordu. Belki de şu an en büyük şansımız birbirimize bakmıyor oluşumuzdu.

Forki yanımdan geçip Ante’nin karşısında durdu. İşte o zaman omzumun üzerinden ona baktım ve yaşlı adamın, eline tutuşturduğu kutuyu gördüm.

“Bu tohumu ize sür. Lakin bundan önce yapılması gereken daha mühim bir şey var, o izi ancak kızarmasına sebep olan adam gizleyebilir. Adam ize dudaklarını dokundurduktan sonra tohumu süreceksiniz.” Ante ile çarpışan bakışlarımız aynı şaşkınlığı barındırıyordu. Fakat yaşlı adamın yeni sözleri bizi daha derin bir çıkmaza sürükleyecekti. “Bilmeniz gereken asıl şey, iz gece olduğunda yeniden kızacaktır. Anlayacağınız, her buse yalnızca bir günü kurtarır. Yani ayinin her gece tekrar edilmesi gerekiyor.”

Gözlerimi ateş gibi yaşlar doldurdu.

“Hayır!” diye haykırdım. “Hayır, buna izin vermeyeceğim. Seplin beni öldürecek mi? Öldürsün! Ama buna izin vermeyeceğim.” Ağlayarak odadan çıktım ve koşmaya başladım.

Tanrı’m, yüce Tanrı’m!

Neden beni daha önce yaktığın cehenneme atıyorsun?
Neden sürekli aynı ateşle sınıyorsun?

Mağaraların arasında kaybolan bedenim sert bir bedene çarparak yere yığıldı. Taş zemin bacaklarıma feci bir acı

verirken ıslak bakışlarım yukarı tırmandı, en acı anlarıma
şahitlik eden bir çift mavi göz ile buluştu.

O gözler Beki'den başkasına ait değildi.

8 . B Ö L Ü M

YARIMAY

Onu son gördüğüm anı anımsadım. Açlıktan gözlerinin mavisi solan Beki'nin beni hırpaladığı, ittiği, çekiştirdiği ve zorlandığı zamanları acıyla anımsadım. O dağda birlikteydik. Son ana kadar... Birlikte yaralandık, birlikte aç kaldık ve birlikte hayatta kalmaya çalıştık. Birbirimizi ölmek üzereyken gördük.

Şimdiyse ifadesiz suratıyla başımda duruyordu ve onu hiç görmediğim kadar iyi görünüyordu. Düştüğüm yerde son verdiğim ağlamam yerini belirgin bir şaşkınlığa bırakırken, kolumdan ve belimden aynı anda yakalayan güçlü kollar bedenimi tek seferde ayağa dikti.

“İyi misin?”

Gözlerimi Beki'den ayırıp cevap veremedim. Ante ellerini benden ayırdı ve önüme geçti.

“Ne işin var senin burada?”

Beki yarım bir gülümseme eşliğinde burnunu kaşıdı.

“Yanlış soru. Doğrusu şu olacaktı: Bu kızın burada ne işi var?”

“Orası seni ilgilendirmez.” Ante'nin, karşısındaki adama karşı tavrı oldukça sertti. Oysa Beki için endişelendiğine defalarca şahit olmuştum.

Beki omzuna uzanan saçlarını bir baş hareketiyle geriye attı. Etlili ve kalkık burnu, kalın dudaklarıyla buz gibi duruyordu.

“Anlaşılan seni yine tesiri altına almasına izin vermişsin. Zavallı Teodora, onun kim olduğunu biliyor mu?”

Ante hemen önümde duruyordu. Beni Beki’ye karşı tamamen kapatmıştı ve kasılan omuzlarını gömleğinin altından rahatlıkla görebiliyordum.

“Neden üzerine vazife olmayan işlere burnunu sokma konusunda bu kadar heveslisin. Kaybol Beki. Kimseye tek kelime etme.”

Beki işaretparmağını şakağına vurarak geri çekildi.

“Dediğin gibi olsun dostum ama bilmelisin ki çok yakında yeniden görüşeceğiz.”

Ante yanımıza gelen ata binmemi söyledi. Gözü uzaklaşan Beki’deydi. Dediğini yapıp ata bindim, arkamdaki yerini aldı ve bu sessiz köyden sessizce ayrıldık.

At, feryumların boyumuzu aşan bir noktasında durduğunda, Ante attan inip benim de inmemi bekledi. Bir şey söylememi istiyordu, biliyordum ama ona söyleyecek tek kelimem dahi yoktu. Bir süre dizginleri avcumda sıkarak etraftaki sessizliği dinledim. Sarayda her şey yolunda olmalıydı, onlar açısından...

İsteksizce attan inip sarayı hedef aldım. Ancak Ante’nin beni geçen adımları devam etmeme izin vermedi. O uzun bedenini önüme konumlandırıp bakışlarını ona bakmayan bakışlarıma sabitledi.

“Bir şey söyle.” Dudaklarım kapalıydı. Çünkü o yaşlı adamın önümüze koyduğu şartı kabul ettiğimi söylemek bana göre acizlik olacaktı. “Bir şey söyle, Mihrimah!” Yaklaştı ve başını sola eğip bakışlarımı yakaladı. Safi siyah gözleri şimdi dalgalı bir denize benziyordu. Ve o deniz dudaklarımdan çıkacak bir onay kelimesiyle durulacaktı. En azından bir süre için...

“Ben... Ben sadece uyumak istiyorum.”

Ay’ın ışıkları kapatıldı, aniden karanlıkta bırakıldık. Tecrübe etmek zorunda bırakılmışım ki, bunun olmasına

henüz vakit vardı. İrkilerek kıpırdadığımda Ante kollarımdan tuttu, bedenine değen bedenimi sakinleştirdi.

“Korkma, yalnızca birileri gecenin daha erken gelmesini istedi.”

Başımı kaldırıp karanlıkta yalnızca keskin hatlarını görebildiğim çehresine baktım. Sormayacaktım. Biliyordum ki bunu isteyen, bu gece bir an önce doğrulanmamı isteyen Seplin’di.

“Odaya dönmeliyim.”

Kollarımdaki tutuşuyla gitmeme engel oldu.

“Kal.”

Kesik bir nefes verip, “Gitmeliyim,” diye yineledim.

Ante cebinden Forki’nin verdiği küçük, kara kutuyu çıkardı.

“Senden onay beklemeyeceğim. Hava karardı ve şimdi burada yapabiliriz.”

İtiraz etmeyi istiyordum ama bir yanım Seplin’in gazabından korkuyordu. Bunu inkâr edemezdim. Sessizliğimi bir kabulleniş olarak kabul etti ve kutudan çıkardığı tohumu kâküllerimin arasından geçirip ize dokundurdu. Kollarının arasındaydım. O tuzla suyla harmanlanmış sedir ağacı kokusu buram buram içime doluyordu. Sessizdi ve sessizliği keskindi. Parmakları kollarımın üzerinde aralandı. Gözlerimi kapatmam gerekiyor muydu? Bunu istiyordum ama güçlü görünmeye çalışan yanıma balta vuracağı için yapamadım.

“Sadece iki saniye sürecek,” diye fısıldadı. “Katlanabilir misin?”

Sadece iki saniye sürecek, diye tekrar ettim içimden. Titreyeceğim diye ödüm kopuyordu, buna rağmen başımı sallayabildim. Ante sonsuz gelen ağır bir nefes verdi. Dudakları kâküllerimin arasına sızdığında kalp atışlarım göğsümün içinde hareketlenmeye başlamıştı. Dudakları ize dokundu. Tutuşu yoğunlaştı, kalp atışlarım göğüs kafesime

ağır külçe darbeleri indirmeye başladı. Dudaklarının çerçevesini tenimde hissedebiliyordum. Tüm sıcaklığıyla oradaydı. Biraz daha bastırdı, bunu yaparken derin bir soluk çekti. Hayatımın en uzun iki saniyesiydi. Kollarının arasında küçücük kalmıştım ve gözlerim bana itaat etmeyip kapanmışlardı bile.

“Aynı,” diye mırıldandı. Bunu kendine söylediğinden neredeyse emindim.

Gözlerimi kararan hava gibi birdenbire açtım ve bir adım geri gittim. Dudakları artık alnımda değildi.

“Aynı olan ne?”

Bu kez cevap vermeyen oydu ancak duyulan başka bir ses vardı: Nora’nın sesi!

“Mihrimah! Mihrimah!”

Ante işaretparmağını dudağına götürüp sessiz kalmam konusunda uyardı. Geçmem için karanlıkta yalnızca gövdeleri belli olan feryum çiçeklerini aralarken usulca fısıldadı.

“Yarın gece meşalenin altında. Her gece.”

Her gece.

Her gece!

Nora’nın yaklaşan sesiyle hızla yanından ayrıldım ve koşmaya başladım. Saniyeler sonra nefes nefese kalmış Nora ile birbirimizi bulduk. Beni gördüğü an derin bir nefes alarak kızaran yüzünü ovaladı. Nefesi düzene girdiğinde iyice yaklaşıp gaz lambasını yüzüme tuttu.

“Tanrı aşkına, Mihrimah! Neredesin sen?”

“Sakin ol,” Onun aksine sakın bir yaklaşımla koluna dokundum. “Hava aniden kararınca yönümü kaybettim. Yokluğumu fark ettiler mi?”

“Hayır ama beni çok endişelendirdin.”

Kaşlarımı indirdim.

“Kaçtığımı mı düşündün?” Hâlâ taşıdığı korkusu oldukça fark edilir durumdaydı. “Özür dilerim,” dedim mahcup

bir sesle. “Seni korkutmak istemedim. Sanırım, bir daha bana güvenmeyeceksin.”

“Güvenmemek değil...” Gaz lambasıyla birlikte bakışlarını da aşağı indirdi. “Bir daha bu korkuyu yaşamak istediğimi sanmıyorum. Ulu Seplin beni asla bağışlamaz.”

“Affetmemesinden mi korkuyorsun yoksa yapacaklarından mı, Nora?” Ondan bu kadar korkmaları sinirlerimi bozuyordu. Diğer yandan benim de Seplin’den korkuyor olduğum gerçeği nahoş bir şekilde kendini hatırlatıyordu.

“Ondan herkes gibi ben de korkuyorum.”

Arkasına geçip yürümeye başladım.

“O halde gidelim ve şu berbat histen bir an önce kurtul.”

Bahçe kapısından geniş salona geçtik. Beni odaya çıkaracak merdivenleri çıkarken yalnızdım. Ancak o merdivenlerin başında kötü bir sürpriz bekliyordu. Bireste denen dominant kadın kaşlarını çatmış öylece duruyordu. Beni görmesiyle etrafına toplanan hizmetlileri dağıtıp yanına gitmemi bekledi.

“Geleceğimi söylediğimi hatırlıyorum, Aziz Mihrimah.”

Sinir bozucu bir yavaşlıkta yanına gittim.

“Söylediniz, Aziz Bireste ve gördüğünüz gibi karşınızdayım. Biraz hava almak için bahçeye çıkmam, sizin için sorun yarattı sanırım.”

Rahatsız bir tavırla ense topuzuna dokundu.

“Rahatsızlık yerine endişe desek daha yerinde olur. Az kalsın seni bulmaları için tüm sarayı ayağa dikecektim.”

Başımı omzuma eğip samimiyetten uzak bir biçimde gülümsedim.

“Çok düşüncelisiniz. Neyse ki bu gereksiz endişenize lüzum kalmadı. Her nereye gideceksek ben hazırım.”

Altdudağının büzüşüğünü gördüm ve bu az kalsın gerçek anlamda gülümsememe sebep olacaktı. Başını yukarı kaldırıp bir kuğu edasıyla yürümeye başladığında yapmam gereken tek şey, kasıntı Bireste’nin peşinden ilerlemektir.

Sol elini havaya kaldırarak tüm evrene ilan edercesine bağırdı.

“Bu o! Hiç şüphesiz. Hiç şüphesiz kayıp melek!”

Bireste; kel kafalı, yüz yaşındaymış gibi görünen Başkâhin’in kesin sözlerine memnuniyetle gülümsedi.

Başımı tek göz olmasına rağmen içi temiz ve bakımlı olan kulübenin çıkışına diktim. Başkâhin’in evi sarayın oldukça yakınlarındaydı ancak buraya gelebilmek için atların tepesinde dik yokuşlar aşmıştık.

“O halde mührünü bas Kâhin Lugan, Ulu Seplin güzel haberini mükafatsız bırakmayacaktır.”

Başkâhin Lugan toprak rengi ceketini sürüyerek mumlarla aydınlatılmış tahta rafına ilerledi. Küçük, sarımtırak bir kâğıt çıkarıp masasına bıraktı.

“Ulu Seplin’imizi saygıyla selamlıyorum.” Griye çalan yuvarlak gözlerini üzerimde gezdirdi. “Bu küçük hanımefendi ile gerçekleştireceği kutsal törene katılmak için sabırsızlandığımı kendisine iletir misiniz, Aziz Bireste?”

Bireste oturduğu koltuktan kalktı, halinden memnundu. Hiç kuşkusuz bahsettiği mükafattan o da faydalanacaktı.

“Elbette, Lugan. Elbette.”

Sabırsız bir nefes verip yerimden kalktım.

“Damgalandığıma göre artık gidebilir miyiz?”

Lugan’ın yaşlı dudaklarındaki kıvrık gülümseme tersine döndü. Bireste gözlerini kocaman açarak bana baktı.

“Tanrı aşkına Aziz Mihrimah, nasıl konuşuyorsun böyle?”

Lakayt bir tavırla omuz silktim.

“Yanlış bir şey mi söyledim, Aziz Bireste?”

Her ikisi de mânidar bir ifadeyle birbirlerine baktılar. Lugan işaretparmağını, bakır kâsede duran kırmızı renkteki kıvamlı sıvıya batırdı ve kâğıda bastırdı. Ardından kuş-

tüylü divit kalemle parmak mührünün üzerine bir şeyler yazdı.

“Onu eğiteceğinizden şüphem yok.”

Bireste, kâğıdı Kâhin’den alırken o sevimsiz gülümsemesini gösterdi.

“Zor fakat imkânsız değil.”

Ben orada yokmuşum gibi hakkımda rahatça konuşmalarından rahatsız olmuşum. Bireste’yi beklemeden kulübeden çıktım. At arabasındaki iki kadın hizmetli ve atların üzerindeki muhafızların yakınında beklemeye koyuldum.

Karanlığı aydınlatan fazlaca meşale vardı. Başımızın kilometrelerce üzerindeki tavan simsiyah, zemin yeşil topraktı. Etrafta görünen başka bir yapı yoktu. Gittiğim her yeri gizlice inceliyor ve bir çıkış yolu arayan zihnime yardımcı olmaya çalışıyordum. Feryum bahçesinden, saraydan, taş mağara köyünden ve buradan kaçmam mümkün değildi. Buraya bir şekilde geldiysem başka bir şekilde gidebilirdim. Bu, umudu az bir ihtimaldi.

“Sevgili Mihrimah...”

Bireste’nin yaklaşan keyifli sesine tepki vermedim. O, buna aldırmadan yanıma kadar gelip mühürlü kâğıdı elime tutuşturdu.

“Ne yapıyorsunuz?” Avcumdaki sarımsı kâğıt parçasına bir müsveddeymiş gibi baktım.

“Belki bu haberi Seplin’e sen vermek istersin.”

Açık kahve gözlerine şaşırarak baktım.

“Bunu neden siz yapıyorsunuz? Ulu Seplin tarafından ihya edilmek hoşunuza gider, diye düşünmüştüm.”

Eliyle at arabasına talimat vererek yaklaşmasını sağladı.

“Kafandaki yanlış düşünceleri birlikte düzeltereceğiz. Ben bir hanedan üyesi olarak zaten Ulu Seplin’in takdir ettiği birisiyim.” Kâğıdı tutuşturduğu elime dokundu ve bir sır verir edasıyla yaklaştı. “Haberi ona verirken lütfen nazik ol ve gülümse.”

Gözlerimi devirip elimi ondan uzaklaştırdım.

“Neden bana kukla ipleri bağlamıyorsunuz? Yönetmeniz daha kolay olur.”

Elini bağrına koyup bezgince başını salladı.

“Aziz Mihrimah, iyiliğin için buradayım. Şimdi git, saraya yalnız döneceksin.”

“Neden?”

“Halletmem gereken mühim bir mesele var.”

Başta bunun beni ilgilendirmediğini düşünerek at arabasına doğru yürüdüm. Ancak Seplin ile aralarında geçen konuşmayı hatırladığım an adımlarım bıçak gibi kesildi. Beni saraya yalnız göndermesinin başka bir sebebi olamazdı. Ante için gidiyordu!

“Bir şey mi oldu, Aziz Mihrimah?”

Sırtımda hissettiğim bakışlarına dönmedim. Bir şey yapmalıyım. Gitmesine engel olabilecek bir şeyler gelmeliydi elimden. Avcumdaki kâğıdı sıktım ve aklıma gelen ilk eylemi gerçekleştirmek üzere kendimi yere bıraktım. Sonrası kapalı gözlerimin ardında kalan hareketlilik ve telaşlı bağrışmalardı. İstedğim olmuştu. Bireste at arabasına taşınan bedenimin yanından yol boyunca ayrılmamış ve kendime gelmem için benimle sürekli konuşmuştu. Asıl endişelendiği benim sağlığım değildi elbette, Seplin’e vereceği hesabı düşündüğünden emindim.

Odama getirildikten hemen sonra Seplin’in yeri göğü inleyen bariton sesini duydum. Tüm hizmetlileri dağıttıktan sonra beklediğim gibi Bireste’yi karşısına aldı.

“Bana hemen durumu açıkla!” diye emretti tehlikeli bir sesle.

Bireste’nin huzursuzluğunu göremesem de hissedebiliyordum.

“Efendim, son ana kadar hiçbir şeyi yoktu. Birdenbire düşüp bayıldı.”

Seplin’in sert bir adım attığını duydum.

“Onu sana emanet etmiştim. Anlayabiliyor musun, Bireste? Yüzyıllardır beklediğim kadını sana emanet ettim ve bana şu halde mi getiriyorsun!”

“Ulu Seplin, isterseniz bilgelerden birine gösterelim ancak...” Yutkunarak boğazını temizledikten sonra hayatımda duyduğum en saçma şeylerden birini telaffuz etti. “... heyecandan bayılmış olabileceğini düşünüyorum.”

Seplin cevap vermedi ama sakinleştiği nefes alışverişlerinden anlaşılıyordu. Adım sesleri bu kez yatağıma yaklaştı.

“Dışarı çık. Beni onunla yalnız bırak.”

Bireste derhal aldığı emri yerine getirdi ve kapattığı kapının ardında beni onunla yalnız bıraktı. İşte şimdi oynadığım oyunun en kötü kısmına gelmiştim. Oysa kendimi yere atarken, gözümü açtığımda göreceğim ilk kişinin Seplin olacağını biliyordum. Yanağımda hissettiğim dokunuşla birlikte kasıldım fakat gözlerimi kapalı tutmayı sürdürebildim.

“Benim hırçın meleğim.” Tenime parmak boğumlarıyla dokunuyordu ve bu, tüm bedenimi ürpertmişti. “İyi olman için tüm evreni yakıp kül edebilirim.” Sesi endişeli değildi. Sesi tutkuluydu. Soğuk nefesi yaklaştıkça aynı tutku yüzüme vurdu. “Bu kadar az kaldığına inanamıyorum. Tıpkı bazen burada olduğuna inanmadığım gibi...” Daha fazla yaklaşan sesi boğuklaştı. “Şu halde bile muazzam görünüyorsun.”

Dudaklarını çenemde hissettiğim an müthiş bir irkilme ile gözlerimi açtım. Dirseklerimin üzerinde kendimi geri çekerken Seplin’in arzulu ifadesiyle yüzleşiyordum.

“N-ne oldu bana!” Verdiğim ilk tepki mantığımın istediği gibiydi.

Doğruldu ve beyaz, işlemeli kemerine dokundu.

“Bayıldın. Şimdi iyisin. Yine de seni bir bilgeye göstereceğim.”

Kalkmaya çalışarak sırtımı yatak başlığına verdim. Da-

kikalarca hareketsiz yatmak, sandığımdan daha meşakkatliydi.

“Ben... buna gerek olduğunu sanmıyorum. Dediğiniz gibi, şimdi iyiyim.” Bakışlarımı üzerimde dolaşan yeşillerinden kaçırdım.

“Doğrulanma mührün elime ulaştı. Şükürler olsun ki tören tarihimizde herhangi bir aksama olmayacak.” Sıkıntıyla gözlerimi kapattım. Gerçekten bunun beni mutlu edeceğini mi düşünmüştü? “Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu beklenti içinde. “Hadi, o güzel sesinden bir şey söyle bana.”

“Ne dememi bekliyorsunuz?” Umarım kalan ömrüm tören gününe ulaşmadan son bulur, diyebilirdim aslında. Söyleyeceğim en samimi kelimeler bunlar olurdu.

“Mutlu olduğunu...”

Başımı geriye yaslayıp pencereden dışarı baktım.

“Yalan söylemeyi sevmiyorum.”

Gözleri kısılırken kumral kirpikleri dik bir şekilde yukarı bakıyordu.

“Cesaretine hayranım, yine de konuşmadan önce düşünmeye çalış. Özellikle karşındaki bensem bunu iki kere yapmanı öneririm.”

İçimden bir ses, “Yeter!” diye bağıırıyordu ancak dudaklarım suskundu.

“Gün ağardığında hanedan üyeleriyle birlikte mührü atalarımıza ulaştırmak için saraydan ayrılacağız. Ben dönene kadar toparlanmaya çalış. Unutmadığını umuyorum, gitmemiz gereken bir yer var.”

Başımı omzuma meyllettirip, “Dinlenmek istiyorum,” dedim. “Yorgun hissediyorum.”

“Az önce iyi olduğunu söyledin.”

“Hasta değilim, yalnızca yorgunum ve dinlenmek istiyorum.”

Komik bir şey söylemişim gibi bıyıklarının altından gülmüseddi.

“Bunun için epeyce vaktin var. Döndüğümde seni hazır bulmak istiyorum. Huzurlu geceler, Mihrimah.”

Gidişinin ardından yumruğumu yatağa indirdim. Emri-vakisinin altında ezildiğim için öfkelenmişim.

“Cehenneme git!”

Başımı sertçe yastığa koydum.

Hadi Pera, uyu ve kurtul.

Bu kez gerçek bir uykuya dalmak için kapattığım gözlerimin önüne düşen Ante'nin siyah incileri, direnmeye çalışan yanımı yıkıp geçti.

Gözlerimi açmam ve yataktan koparılmam aynı kör dakikayı paylaşmıştı. Nora çok inatçıydı. Öyle ki yüzümü yıkamam için tanıdığı zamanı uyurken dağılan saçlarımı taramam için tanımamıştı. Sitem etmeye bile fırsat bulamadan saniyeler içerisinde kendimi sarayın devasa kapısında bulmuştum bile.

“Nora, dinle. Uyumalıyım.” Bahçeye düşman gözlerle bakıp yeniden yatağa dönmeyi düşündüm.

“Hayır, hayır. Yeterince uyudun.”

Derin bir of çekerek, “Geri dönmeme izin verecek misin?” diye sordum.

Başta benden korkan ve saygıda kusur etmeyen o kız; arkadaşça gözlerini büyüterek, “Hayır!” dedi. “İyi ki zayıfsın, yoksa seninle baş edemezdim.”

Nora koluma girip bana kocaman gülümsedi. İçinde bulunduğu şartlara rağmen bir yanı hep mutluydu ve beni de o mutluluğa ortak etme çabasındaydı. Ona bunun beyhude bir girişim olduğunu söylemeliydim ama suratındaki tebesümü silmek istemiyordum.

“Odaya dönmek istiyorum, Nora. Yorgunum.”

Kolumu çekiştirip beni törenlerin gerçekleştiği yan bahçeye doğru çekiştirdi.

“Hadi ama Mihrimah. Tüm gün odada, uyumaktan başka bir şey yapamazsın. Ulu Seplin ve hanedan üyeleri sarayda yokken neden özgürce dolaşmıyorsun ki?”

Seplin’in sarayda olmaması benim dışımda herkesin işine gelmişti. Başımı nereye çevirsem fısıldaşan kadın ve erkekleri görüyordum. Fırsattan istifade ederek konuşurlarken, ellerini ve kollarını bile birbirlerine temas ettiriyorlardı. Ağaçlık alana girdiğimizde, birlikte olan bir başka kadın ve erkek daha gördüm.

Teodora ile Ante.

Birkaç metre ileri bir aradaydılar. Teodora sırtını ağaca yaslamıştı. Gülümsüyordu ve kasıklarına uzanan siyah saçlarıyla oynuyordu. Ante karşısında durmuş onunla konuşurken, Teodora tüm evrenin en güzel şarkısını dinliyor-muşçasına onu dinliyordu.

“Kaçakları görüyor musun sen?” Nora kıkırdayarak onlara baktı. “Ah Teodora, bir de hanedanlıktan olacaksın!”

Bakışlarımı o ikisinin üzerinden ayırdım.

“Onları yalnız bırakalım. Burada olmamız için bir sebep yok.”

Nora önüme geçip gitmeme engel oldu.

“Var. Gel de ağabeyimle tanış. Onunla tanışmanı istiyorum.”

İtiraz etmek üzereyken Nora’nın arkasında bir hareketlilik oldu. Teodora şevkle kaldırdığı kollarını Ante’nin boynuna doladı ve dudaklarını tutkuyla onun dudağının kenarına bastırdı.

Kirpiklerimi kırptırdım. İçim garip bir duyguyla kasıldı. Kalbimin teklediğini hissettim.

Aynı anda Ante’nin beni bulan gözlerini derin bir bilinmezlik gölgeledi. Teodora’nın zarif kollarını boynundan çözdü ve çerçevesi dudaklarını birbirine bastırdı.

“Hey! Sizi yaramazlar.” Nora daha ne olduğunu anla-

madan elimden tutup beni onların yanına kadar götürdü. “Teodora! Korkmuyor musun? Tanrı aşkına, biri görebilir!”

Teodora gülümsedi. Öyle gülümsedi ki, gören biri tüm kadınların içinde en mutlusunun o olduğunu düşünebilirdi.

“Beklenen törene yalnızca on altı gün kaldı Nora, sakın ol. Masum bir öpücük için kellemi alacak değiller.”

Ante’ye bakamıyordum. O bana bakabiliyor muydu? Gitmek istiyordum. Tanrı’m, buraya geldiğimden beri gitmeyi en fazla istediğim an, bu andı.

Teodora durmadı. Ante’nin yanında duran elini yakaladı ve parmaklarını işaretli olduğu adamın esmer parmaklarının arasından geçirdi.

“Bu anı ne kadar uzun zamandır bekliyoruz, değil mi sevgilim?”

Teodora birbirine kenetli olan ellerini kaldırdı. Ante’nin gömlek kolunu itti ve bileğinin iç kısmındaki işaretini okşadı. Sevgisi gözlerinden okunurken, bu manzarayı izlemek istemeyen bakışlarım gayri ihtiyari aşağı düştü. Ante’nin işaretine kilitlenen gözlerim bir anda büyüdü. İşareti yarımay biçimindeydi. Teodora’nınki ile aynı değildi!

Teodora çekik gözlerini bir şey hatırlamış gibi aceleyle bana çevirdi.

“Ah, Mihrimah.” Aynı aceleyle Ante’nin bileğini örttü ve elini bıraktı. “Bu gördüğünü kimseye söylemezsin, değil mi?”

Altdudağımı dişleyip başımı iki yana salladım.

“Beni ilgilendirmeyen şeyler hakkında konuşmuyorum.”

Bu kez Nora’nın koluna ben girdim. Gülümsemeye çalışmak benim için tam bir fiyaskoydu.

“Feryum bahçesine gidelim mi?” Cevabını beklemeden adımlarını adımlarıma uydurdum ve o ikisini yalnız bıraktık. Olması gerektiği gibi...

Nora ile geçirdiğim saatlerin ardından odaya çıktım. Çıplak bıraktığım bedenimi bir küvet soğuk suya emanet ettim. Başımı kenara yaslayıp gözlerimi kapattım ve derim buruşuncaya dek bu şekilde kalmayı sürdürdüm. Kalbimin zihnime düşündürmek istedikleri çok acıydı. İzin vermeyecektim! Düşünmemek için zihnime yorucu bir kuvvet uyguluyordum.

Alnıma bıraktığı busenin üzerine katran damlamıştı. Artık orada bir buse değil, yanık acısı taşıyordum. Acı kirpiklerime dökülüyordu, dudaklarımı eşeliyordu. Kirpiklerim ve dudaklarım tutuşuyordu.

Havanın aniden kararması ve gözlerimin açılması eşzamanlıydı. Küvetten çıkardığım bedenimi öylesine kurulayarak yere sürünen beyaz elbiselerden birini giydim. Saçlarımdan süzülen sular omuzlarıma damlıyorlardı. Bu detayı es geçtim. Kapıyı sessizce açıp Lilya'nın beni duymasını engellemek için parmak uçlarımda merdivenleri indim. Kapıya zincir vurulduğu, şamdanların yakıldığı, o tuhaf sessizliğin Seplin'in kasvetli sarayını ele geçirdiği gecelerden birisiydi. Yalnızca bir kat daha indiğimde bodrumdaydım. Yine karanlıktı ve yine önümü görmeden yürümeye başlamıştım. Adımlarım meşalenin ışığına yaklaşırken, ruhum iç burkan karanlığa kavuşmak üzereydi. İki adım sonra onu gördüm.

Meşalenin altında, her gece.

“Merhaba.”

Karşısında durdum ve ona cevap vermek için zorladım kendimi.

“Merhaba.”

Tüketici bir sessizlik etrafımızı çevreledi. Burada olmak zorunda olduğum için ve burada olduğum için içim içimi kemiriyordu.

“Mihrimah, ben...”

Parmaklarımı kaldırıp kısık sesini durdurdum. Parmaklarım avuçlarıma kapanırken elimi yavaşça yerine indirdim.

“Buraya neden geldiğimi biliyorsun, değil mi?”

Ağır ağır yutkundu.

“Evet.”

“O halde üzerine düşeni yap.”

“Mihrimah...” Sesine dolanan kırıklık kulaklarıma battı.

“Hadi,” dedim dişlerimi birbirine bastırmayı sürdürürken. “Yap şunu, burada daha fazla kalmak istemiyorum.”
Yanında, karşında, yamacında daha fazla kalamam.

Attığı tek adımla birlikte aramızdaki o elzem mesafe de hükmünü yitirdi. Meşale yine başımızın üstündeydi ve ışığı yine karanlık gözlerini aydınlatamıyordu.

“Bu kadar basit mi?”

Bakışlarımı derin bakışlarına kaldırdım.

“Değil mi?”

Başını salladı. Söylemek istediği birçok şey vardı ama yalnızca iki kelimesi döküldü Teodora’nın öptüğü dudaklarından.

“Hiç olmadı.”

Anlık ve sahte bir gülümseme ile omuz silktim.

“Kimi kandırıyorsun? Hep öyleydi.” Başımı kaldırdım, ona yenilmeyecektim. Bu kez değil. “Boş versene. En azından şimdi, neyin içinde olduğumu biliyorum ve bilerek geldim sana. Ne dersin? Sanki bu daha adaletli.”

Parmakları kâküllerimi araladı, yarımday bçimindeki ize dokundu. Artık biliyordum, aynı izi bileğinde taşıyordu.

“Bileğimdeki işareti gördün.” Kısılan gözleri sözlerinden emindi.

Kaba bir itirazı gözler önüne sermek mahiyetiyle bu kez baş sallayan ben oldum.

“Hayır, ben bir şey görmedim.”

“Gördün, Mihrimah. Aynı izi taşıdığımızı biliyorsun.” Ona sormak istediğim öyle çok şey vardı ki! Kırgınlığının dilime vurduğu pranga izin vermiyordu. “Teodora ile aynı izi taşıyordum.”

Dokunuşu hâlâ izin üstündeyken kaşlarım çatıldı.

“Ne demek istiyorsun?”

Başını eğdi. Alınlarımız arasında milimler varken nefesi nefesimi eziyordu.

“Onun bileğinde ne varsa aynısı bende de vardı.” Parmakları usulca kulağımın altına kaydı, sol yanağım devasa bir yangının baş gösterdiği avcunun içindeydi. “Topraklarından geri döndüm ve bir gece zindanda gözlerimi açtım. O andan sonra bileğimde taşıdığım iz artık bir yarımaydı.”

Dudaklarım aralandı. Titreyen nefesim dudaklarına çarpıyordu. Gözlerini hiç bu kadar yakından görmemiştim sanki. Gözleri kara bir kale, uzun kirpikleri ise kaleyi koruyan sağlam surlardı. Kaşları şakaklarına doğru düz ve dağınık olarak uzanıyordu. Kusursuz ve acı vericiydi.

“O... o iz ne zaman silindi?”

Bakışlarına koca bir ateş topu yuvarlandı. Harelerinde tutuşan tutkuyu gördüm. Ensemdeki parmakları baskı yaptı. Beni kendisine itti. Dudakları alnımdaki yarımaya dokunduğunda, “O gün,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Mağarada bana ait olduğun o an, sildin bende ne varsa.”

Keskin bir acının kalbime çökmesiyle geri çekilmek istedim ama Ante izin vermedi.

“Bunu bir daha söyleme!”

Dudaklarını biraz daha bastırdı, oraya uzun ve acımasız bir öpücük bırakırken ellerinin altında kıvranıyordum.

“Unuttun mu? Unutmadın, biliyorum. Unutulmayacak kadar...”

“Kes şunu Ante! Kes.”

Ellerim kollarına yapıştı. Niyetim onu kendimden uzaklaştırmaktı ama ellerimin altında şişerek taş kesilen pazıları herhangi bir güç uygulanmasına izin vermeyecekti. Başımı eğdim. Ağzımla vermediğim cevabı gözlerimde görmesini istemedim. Diğer eliyle yüzümü kavradığında artık tamamıyla avuçlarının içindeydim. Başımı kaldırdı, gözlerimi

kaçırma imkânımı elimden alırken, hızlanan nefesim beni savunmasız kılıyordu.

“Eğme başını. Bunu sakın yapma. Çünkü ben de unutmadım. Tek bir saniyesini bile unutmadım, ay parçası.”

Dudakları izden ayrıldı ama alnımdan kopmadı. Her bir noktasında usul usul dolaşırken dizlerimin titrediğini hissediyordum.

“Ante...” diye fısıldadım, gözlerim bana ihanet edip kapanırken. “O...”

“Şşş...” Parmakları enseme öyle sıkı tutuyordu ki sanki hep oradaydı. Yeri yurdu orasıydı. Avuçları ise çehremi mesken tutmuştu, sanki ellerini çektiği an tenim buz kesecekti. “Bir daha söyle.”

“Ne?” İçimi çektim. “Ne söyleyeceğim?”

“Adımı...”

Gözlerimi güçlükle açtığımda aceleyle akan birkaç damla yaş parmaklarıyla buluştu.

“Ante...” Yutkunmaya çalıştım ama başaramadım. “O anlar unutulmaya mahkûm.” Yüzümde dolaşan parmaklarını tuttum. Bakışlarında bölünen ifadeye baktım. “Her saniyesi... her saniyesi unutulmaya mahkûm.” Ellerini yavaşça tenimden uzaklaştırdım. Kaşları itiraz edercesine çatıldı ama bunu söylemesine izin vermedim. Parmak uçlarımda yükselirken dudaklarına bastırdığım, yine ve yalnızca parmak uçlarımdı. “Sana artık kızgın değilim, inan bana. İsteyerek yapmadın, biliyorum. Ama bu, o anların hatırlanmaya değmeyecek kadar yalan ve kirli olduğu gerçeğini değiştirmiyor.” Ellerim yağ gibi akıp gitti dudaklarının üstünden. Adımlarım geri gitmeye başladığında gözlerim dolu doluydu. “Bir daha gelmeyeceğim. Başıma ne geleceği umurumda değil.” Çenemi öne ittim, gözyaşlarıma rağmen güçlü durmaya çalıştım karşısında. “Bir daha o dudaklarınla...” Gözümün önüne Teodora’nın onu öptüğü anlar gelince gözlerimi hızla kapatıp açtım. “... beni öpmene izin

vermeyeceğim.” Kararlı bir dönüşle onu arkama aldım ve koşarak uzaklaştım yanından.

Yanlış kadına dokunduğu için işareti onu terk etmiş olmalıydı. Başka nasıl bir açıklaması olabilirdi? Benimle uğraşacağına işareti geri kazanmanın bir yolunu bulmalıydı.

Bodrum katından ayrılmak üzere merdivenlere yöneleceğim sırada kalakaldım. Merdivenlerin bittiği noktada karanlık bir silüet vardı. Her şeyi, her kelimemizi işiten bir silüet... Korkuyla birkaç adım attım.

Nora... Bu oydu!

9. BÖLÜM

ACI İTİRAF

İçinde serzeniş barındıran hiçbir sır sonsuza dek saklı kalmazdı. Bizimki de saklı kalmamıştı. Biz... Ante ve ben... Yasak tohum ve günahkâr melek.

Henüz fısıldıyordu kalbim, ketumluğu ile kulak tıkayan mantığıma: Sen onun gözlerindeki kara bataklıkta can veriyorsun, diye... Acı çektim. İçimde dallanıp budaklandığı duyguya bıçak gibi bilendim. Yine de yok edemedim.

“Anlamalıydım,” diye fısıldadı Nora. Sesi karanlığın içinden süzölmüştü. “Ağabeyimden bahsederken gözlerinin doluşundan anlamalıydım.”

Başka bir şey söylemedi. Arkasına döndü ve silik adımlarını takip etmeme izin verdi. Birlikte karanlık odama girdiğimizde Nora, bir gaz lambası yakmak istedi.

“Yakma lütfen. Bırak, böyle kalsın.”

Silueti başını salladı. Kararsız adımlarla oturduğum yatağın bana uzak bir köşesine ilişti. Pencereden içeri süzülen bıkkın rüzgâra nefes alış verişlerimiz eşlik ediyordu. İllet bir sessizlik vardı aramızda.

“İki ismin mi var?” diye sordu, alacağı yanıtı bile bile.

“Evet. Pera...” Güçlü bir nefes almaya çalıştım. Geldiğimden beri ilk kez adımı korkusuzca söylüyordum. “Pera Mihrimah Kaya.”

“Pera...” diye tekrar etti sessizce. “Sen... sen bu yükü mü taşıyordun omuzlarında?”

Yük. Omuzlarıma bırakılan asıl yük evimden koparılıp hastalıklı bir aşkın kollarına düşmem değil miydi? Yoksa içimi yakıp kavuran, bir isim vermekten ölesiye korktuğum o duygu muydu? Bilemedim.

“Bu yüzden o kadar öfkeliydin...” Kendi kendine konuşur gibiydi. Hem inanamıyor hem kendini zorla inandırmaya çalışıyordu. “Şimdi anlıyorum. Tanrı’m, şimdi anlıyorum!”

“Ne mutlu sana,” dedim buz gibi bir sesle. “En azından birimiz bir şeyleri anlayabiliyor.”

“Neden bana bir şey söylemedin? Bana anlatabilirdin. Seni anlardım. Seni anlamak için elimden geleni yapardım.”

Başımı umutsuzca iki yana salladım.

“Beni kimse anlayamaz.”

“Seni duydum, konuştuğunuz her şeyi duydum.” Sesi titriyordu. Kelimeleri zorlukla toparlayabildi. “Başına gelecekler pahasına bir daha... bir daha ağabeyimin seni öpmesine izin vermeyeceğini söyledin. Bunu neden söyledin?”

Ona açıklayacak gücüm var mıydı? Dahası bunu istiyor muydum? Karanlığın sakladığı ifadesini sesi ele veriyordu. Kendimi bir şeyler açıklamak zorundaymışım gibi hissettim.

“Ağabeyin beni Forki diye birine götürdü. Alnımdaki iz için... O adam dedi ki, her gün alnımdan...”

“Anladım,” diye kesti, gittikçe zayıflayan sesimi daha fazla zorda bırakmayarak. “Peki, gerçekten gitmeyecek misin?”

Tek saniye bile düşünmedim.

“Gitmeyeceğim.”

“Neden?”

Bir önceki yanıtlımın aksine, bu yeni cevap için düşünmem gerekti.

“İstemiyorum. Bir sebebi yok.”

“Olmalı, seni duydum. Sitemlerini duydum, Mihrimah.

Ulu Seplin'in alnındaki izi istediği gibi bulamayınca neler yapabileceğini sen de biliyorsun. Kim bu kadar canına su sayabilir ki?"

Gururlu bir kadın.

"Ben. Susuyorum işte. Kime ne?"

"Yapma, bu kadar basit olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Nora halen kanamakta olan yarayı eşeliyordu. Yaptığı şey tam olarak buydu.

"Bir şey yaşadım ve bunu kimseden saklamak zorunda değilim. Neyi duymak istiyorsun, Nora? Sen de biliyorsun, daha önce söyledin. Ağabeyim o kıza zorla dokunmadı, dedin. Haklıydın, ağabeyin bana zorla dokunmadı ve ben bunu söylemekten utanmayacağım."

Hızla oturduğu yerden kalkıp önümde diz çöktü. Elleri, dizlerimin üzerinde titreyen ellerimi bulurken ağlamaya başladığını duydum.

"Ah, Mihrimah. Beni affet. Nasıl da karşına geçip ağabeyim ve Teodora'dan bahsettim. Affet, sen olduğunu bilemezdim."

Küçük avuçlarının içinde yumruklarımı sıktım. Kendimle yüzleşemediklerimi bir başkasının dayatmasına izin vermeyecektim.

"Bilsen ne olacaktı?"

Başını pişmanlıkla omzuna eğdi.

"Bilsem ağzımı bile açmazdım. Onları sana anlatmazdım. Yanında adlarını bile anmazdım, hiç..."

Kendimi öyle sıktım ki, camdan olsam tuzla buz olmuştum.

"Kendini kötü hissetme. Beni hiç incitmedin."

Sessiz hıçkırıkları kulaklarımı dolduruken, bana inanmadığını biliyordum. Ben olsam ben de kendime inanmazdım.

"Onları senin gözüne soktum..."

Daha fazla kendini suçlamasını izlemek istemedim. Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm.

“Onların beni ilgilendirdiğini mi düşünüyorsun? Ne yaşadıysam geldiğim yerde kaldı. Orada bıraktım. Orada unuttum. Orada tükendiler.”

Varlığını arkamda hissettim. Gitmesini istiyordum. Alıştığım yalnızlığım la baş başa bıraksın istiyordum beni.

“Doğruyu mu söylüyorsun? Kalbin kırık değil mi?”

“Değ il.”

“O halde ağabeyimi dinle. O bir şey söylüyorsa...”

“Hayır. Bu konuyu daha fazla konuşmayacağım.”

Israr etmedi. Biraz sonra, “Son bir şey soracağım,” dedi. Belki biraz da yaklaştı. “Ağabeyim sana hangi isminle hitap ederdi?”

Gözlerimi kapattım. Sesinden dökülen ismimin içime saplandığı zamanları anımsayarak, “Mihrimah,” dedim. “Beni hep bu şekilde çağırırdı.”

Anlık bir gülümseme duydum. Gözyaşlarına bulanmış, öylesine bir gülümsemeydi bu.

“Oysa uykusunda adını hep Pera, diye sayıklıyordu. Şu iş e bak... Rüyasında bile seni koruyormuş.” Dişlerim acımasızca dudaklarımı dişlerken ellerimi kendime sardım. *Git artık, Nora. Git.* Adımlarının uzaklaştığını duydum ama henüz son sözünü söylememişti. “Kırık kalplerin sistemi olmaz, Pera. Dil dövünmüyorsa kalpte muhakkak bir kırıklık vardır. Huzurla uyu.”

Nora gitti. Şimdi aynı şeyleri kendine söyleyebilir misin, Pera? Kalbim kırık değil, onun nefesini hissettiğim her an bin parçaya bölünmüyorum, diyebilir misin? Diyemezsin. O halde uyu.

Huzur seninle olmayacak.

Lilya koluna astığı uzun elbiseyle karşımda dikilirken suratında sinir bozucu bir gülümseme vardı. Hizmetimdeki diğer kız, banyo suyunun hazır olduğunu söyledi. Ardın-

dan elbiseyle aynı renk, altı sert olan bez ayakkabılar getirdi. Çıglık atmak istedim, bu gereksiz bir çabaydı. Lilya banyo yapmak isteyip istemediğimi bile sormadan geceliğimin düğmelerini açmaya koyuldu. Beni kimin için hazırladıklarını biliyordum.

Kısa bir banyonun ardından bedenimi tümüyle saran elbiseyi giydim. Beyaz kumaşın üzerinde altın rengi dantel işlemler vardı. Lilya saçlarımı özenle taradı ve sol şakağımdan sağ şakağıma uzanan bol bir örgü yaptı. Örgü kâküllerimin üzerinde tıpkı bir taç gibi durmuştu.

“Ulu Seplin sizi aşağıda bekliyor, Aziz Mihrimah.”

Lilya’nın koluna dokunup gülümsemeye çalıştım.

“Sağ ol, Lilya. Sağ ol.”

Beklemediği hareketimin şaşkınlığını yaşarken, yanından geçip gittim.

Görevliler tarafından ana kapının önünde hazır bekleyen at arabasına yönlendirildim. Metrelerce yükseklikteki ana kapıyı tek adımla geçtiğim an başka bir dünya başlıyordu sanki. Issız, kurak ve soluksuz bir dünya...

Kapalı vagona bindirilirken arka tarafa bir at arabasının daha yaklaştığına şahit oldum. Bunu sorgulayacak vaktim olmadı. Çünkü bir an sonra dar vagonun içinde yalnız yolculuk etmeyeceğim gerçeğiyle karşı karşıya kalmıştım. Seplin de benimle olacaktı.

Her zamankinin aksine bugün beyaz bir pantolon ve aynı renk gömlek giymişti. Omzuna dökülen saçları salıktı. Bacaklarını açarak oturduğu koltukta yanını işaret etti. Ayağım basamağa takılı kaldı, içeri geçmek için en ufak bir istek uyandıramadım içimde.

“Ne güzel bir sabah, öyle değil mi meleşim?”

Bakışlarındaki sabırsızlık hareket etmemi emrediyordu. İçeri geçtim ancak istediğinin aksine yanında değil, karşısına oturdum.

“Teodora yok mu?” Bakışlarım ilk kez onu aradı. Bizi

yalnız bırakmayacağını söylemişti ve bu benim dayanağım olmuştu.

“Arkamızdan gelecek.”

Bakışlarımı kaçırdım.

“Hep yanımızda olacağını düşünmüştüm.”

Benimle dalga geçercesine gülümsedi.

“Reddedemeyeceği bir teklif yaptım diyelim.”

Seplin’in talimatıyla hareket ettik. Bir an olsun bakışlarını üzerimden ayırmıyordu ve onunla burada kapana kısılmışım gibi hissediyordum.

“Neden biraz rahatlamayı denemiyorsun?”

“Rahatlamamı mı istiyorsunuz?” diye sordum kinayeli bir edayla. “Aşağı indiğim an derin bir nefes alacağım.”

Kes sesini Pera, diye haykırdı beni korumaya çalışan yanım ve devam etti: *Onunla burada yalnızsın.*

Seplin beklediğimin aksine cevap vermedi. Hatta bir süre tek kelime daha etmedi. Ancak at arabası varış noktasına yaklaştığını belli ederek yavaşladığında birden ayağa kalktı ve yanıma oturdu. Sırtımı anlık bir tedirginlikle koltuğun yumuşak yüzeyine yasladım. Bakışları kâküllerimin kamufle ettiği alнімdaydı.

“Bu kez kaçamazsın,” diye fısıldadı kısık ve tehlikeli bir sesle. Elini uzattı ve tüm özel alanlarımı işgal ederek yaklaştı. “Korkma, sadece bakacağım.” Kâküllerimi araladı. Görmek istediğini gördü. Yeşil gözlerine derin bir memnuniyet yayılırken dudakları ize yaklaştı. “Ah, seni baş tacım yapacağım.”

Yumruklarımı göğsüne bastırıp, “Dur,” dedim. Sesim beklediğimin aksine sert çıkmıştı. “Bana dokunmanı istemiyorum.”

İsteğim onun hoşuna gitmemişti. Sert bir soluk verip kollarımdan yakaladı.

“Bundan kaçamazsın. Daha önce de söyledim, Mihri-mah. Sen bana aitsin.” Her kelimeyi üzerlerine özel bir vurgu yaparak algılarıma ulaştırdı.

Yakınlığımızın verdiği rahatsızlık öyle yoğundu ki karşı-
sından buharlaşmak, silinmek istedim.

“Duydun, bana dokunmanı istemiyorum. Sen, Ulu Sep-
lin! Bir kıza zorla mı dokunacaksın?” Tutuşunu öfke per-
çinledi. Canım fazlasıyla acıdı ama sesimi çıkarmamak için
dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım.

“Haddini bil! Benim olana dokunurken, müsaade mi is-
teyeceğim?”

“Bırak beni, canım acıyor. Bırak! “

Atlar durdu. Seplin dudaklarını kulağıma yaklaştırıp,
sözlerini ruhuma kazırcasına konuştu.

“Kafa tutmaya devam edersen canın sadece yanmakla
kalmaz. Beni anladın mı?” Acıdan dolan gözlerim vagonun
kapısına kilitlendi. “Duydun mu!” diye bağırdı bu kez. İs-
temsizce başımı salladığım an vagonun kapısı açıldı.

Seplin aynı anda benden uzaklaşıp vagonun açık kapısı
önünde el pençe bekleyen hizmetkârlarına baktı.

“Geldik, ulu efendimiz. Tüm talimatlarınız yerine geti-
rildi.”

Seplin avuçlarını dizlerine yerleştirip bu evrene ve bana
kimin hükümdar olduğunu gösterdi.

“Her şey her zaman istediğim gibi yerine getirilecek. Bu
değiştirilemez bir gerçek.” Yeşil gözleri yandan bir bakışla
beni buldu ve fısıldadı. “Sen de zamanı geldiğinde benim
için hazırlanma görevini yerine getireceksin.”

Vagonu fırtına gibi terk ettiğinde, sebep olduğu titreme-
nin bedenimden ayrılması zaman aldı. Hissettiğim çaresiz-
lik ölüm kadar keskindi. Seplin her başkaldırışımı itinayla
ezecekti. Yükselen sesimi kısacak, uzaklaşan adımlarımı
sakat bırakacaktı. İntihar bu noktadan sonra acizlikten çı-
kıp zaruri bir ihtiyaca dönüşüyordu benim için. Seplin için
hazırlanmak ya da ölmek... Kesinlikle ölüm kulağa daha
cezbedici geliyordu. Ne acı.

“Orada öyle oturmaya devam edecek misin?” Teodo-
ra’nın neşeli sesine döndüm. En azından birimiz mutluydu!

“Öyle bir şansım varmış gibi konuşuyorsun. “

Sözlerime gücenmek bir yana dursun, gülümsemeye devam ederek benim göremediğim bir noktaya dikti siyah bakışlarını.

“Gel hadi, şu güzellikleri görünce burada oturmak istemeyeceksin.” Tamamı tül olan siyah elbisesi pelerinliydi. Tepede sımsıkı topladığı atkuyruğunun ucu göğsünden aşağı uzanırken, bugün kendine ayrı bir özen göstererek gözlerini sürmelemişti.

Siyah çimlere ayak bastığım an buram buram tatlı, ekşi, baş döndürücü ve mistik kokular duyumsadım. Çimenlerin orta yerinden akıp giden yemyeşil bir dere vardı. Derenin hemen yanında ise büyük ve kalabalık bir masa. Muhafızlar fazlasıyla uzaktan, etrafımızı halka şeklinde sarmışlardı ancak sırtları bize dönüktü. Seplin’in, altın varaklı kadehlerle bezenmiş masanın başköşesinde oturduğunu gördüm. Ancak asıl şaşırtıcı detay toplamda dört sandalye olduğuydu.

“Neden geldik buraya?”

Teodora’nın elini belimde hissettim. Ona ters bir bakış atarak yürümeye başladığım an elini çekti ve aramızda hatırı sayılır bir mesafe bıraktı.

“Sarayda sıkılmamış olamazsın.” Sıkılmak... Durumunun vahametine bu kadar basit bir kelime karşılık gelemezdi.

Teodora uzun masanın diğer başına oturmamı işaret etti. Varlığıyla boş olan son iki sandalyeden birini doldurduğunda ağabeyine minnetle baktı.

“Teşekkür ederim, Ulu Seplin. Bu anın benim için ne anlamlı, ne özel olduğunu bilemezsiniz.”

Onun aksine Seplin hoşnutsuz görünüyordu.

“Tahmin edebiliyorum,” diye konuştu, baştan savma bir tavırla. Ardından az önce canımı yakan kendisi değilmiş gibi baktı. “Görüyorsun ya, senin için nelere katlanıyorum?”

Sırtımı sandalyeye verip aynı umursamazlıkla cevap verdim.

“Merak ediyorum Ulu Seplin, nelere katlanıyorsunuz?”

Rahatsız edici bir sessizliğin ortasında onun sesi bomba etkisi yarattı.

“Bana.” Ante’nin sağlam ve kararlı adımlarla yaklaşan iri bedenine baktım. Bakışları ne benim ne Teodora’nın üzerindeydi. Siyah bir buz kütesini andıran bakışları Seplin’e dikilmişti. “Şu işe bak.” Teodora’nın karşısına geçti ve rahat bir pozisyonda otururken önündeki kadehi parmaklarının arasına hapsetti. “Seplin de olsan bir şeylere katlanmak zorunda kalıyorsun.”

Seplin kadehini masaya sertçe bıraktı.

“Kimin karşısında olduğunu yine unutuyorsun, Ante. Korkarım, bunu sana hatırlatmak için farklı yöntemlere başvurmak zorunda kalacağım.”

Teodora gülümsemesini bozmadan Ante’ye bir şeyler işaret etmeye çalıştı ama Ante oralı olmadı.

“Yöntemlerini merak etmiyor değilim, Seplin.”

Teodora telaşla tek sıra halinde dizilmiş kadehlerden birini aldı ve havaya kaldırdı.

“Neden kadeh kaldırmıyoruz? Buradayız ve iyiyiz. Üstelik törene çok az kaldı.”

Kız kardeşinin sözleri Seplin’in keyfini yerine getirmişti. Kadehini kaldırdı.

“Az kaldı. Ante’ye rağmen!..”

Her ikisi de kadehlerinden birer yudum alırken Ante ile bakışlarımız birbirini bulamıyordu.

“Bu durumun canınızı ne kadar sıktığının farkındayım,” diye söze girdi Teodora. Suratında el değmemiş bir ciddiyet vardı. “Ancak biliyorsunuz, Ante her zaman için adaletli bir adam oldu ve Mihrimah’ın mutsuz vaziyeti onun da gözünden kaçmamış olacak ki doğrulanmasını istedi. Zafer sizin, kayıp meleğin doğrulanması bir gün bile sürmedi.”

Teodora tahmin ettiğimden çok daha zeki bir kadındı. Bir yandan iki adamın arasını bulurken, diğer yandan ağabeyine hürmette kusur etmiyordu.

“Mertebesine dua etsin.” Seplin’in tiksindir gibi söyledikleri merakımı eşeledi.

“Bunu tören gecesi de duymuştum.” Tüm gözlerin üzerine çevrilmesine aldırmadan Seplin’e sordum. “Ne mertebesinden bahsediyorsunuz?”

Seplin bir yudum daha aldı. Kesinlikle çok daha keyifli görünüyordu.

“Meleğim benden bir cevap bekliyor.” Elmacıkkemiklerinin altından başlayıp çenesinin iki santim altında biten kumral sakallarını sıvazladı. “Hanedanlık tarafından verilen görevleri tamamlayan melekler kutsal mertebeye ulaşırlar. O meleklerin geçerli bir itiraz sunarak şahitlik etmediği törenler gerçekleşmez.” Seplin’in dudaklarında şeytani bir tebessüm yer etti. “Kutsal melek Ante, üzgünüm. İtirazını çürüttüm. İtiraz ettiğin törene şahitlik etmeye hazır ol.”

Ante’nin boğazından yükselen öfkeli hırıltıyla birlikte bakışlarımı ona çevirdim. Bakışlarında zehirli bir kazan kaynıyordu. Kırgın bakışlarım o kazana kapak oldu ve onu ardına kadar kapattı.

“Size bir teşekkür borçluyum. Sayenizde ben de kendimden emin oldum,” dedim, sahteliğe bulanmış gülünesi bir tavırla.

Ante sustu. Tek kelime bile etmedi.

Teodora anlattı. Beni ne zamandır aradıklarını, nasıl bulduklarını büyük bir zafer kazanmışçasına anlattı.

Seplin içti. Acıları dindiren, yaralara deva olan nehrin dibinde gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadan içti.

“İzninizle, Ante ile biraz dolaşacağız.” Teodora ayaklandı ama Ante oturmaya devam etti. Seplin eliyle gitmelerini işaret ettiğinde Ante hâlâ oturuyordu. Teodora masanın etrafından dolaştı ve Ante’nin omzuna dokundu. “Seni bekliyorum.”

Ante ağır ağır masadan kalkarken, Seplin ile yalnız kalmanın ağırlığı yığılıp kaldı üzerime.

“On dakika,” diye uyardı Seplin. “On dakika sonra buradasınız.”

Teodora hızlı bir reveransla ağabeyini onaylandıktan sonra yanımdan ayrıldılar.

Seplin’in işaretiyle bir görevli yaklaştı ve önüme kırmızı bir şişe koydu. Dikkatli bakıldığında çıplak kadın bedenini anımsatıyordu. Bel oyuntusu ve göğüs çıkıntısıyla usta ellerden çıktığı aşikâr olan şişenin içi doluydu ve ağız kısmında mantar bir tıpa vardı.

“Bu nedir?”

“Aç.” Hiç istemesem de mantarı çekip çıkardım ve kışkırtıcı kokunun havaya karışmasına izin verdim. Bolca şeker ve alkol kokuyordu. “Nasıl buldun?”

Mantar tıpayı yerine oturttum.

“Doğruyu mu duymak istersin yoksa hoşuna gidecek olanı mı?”

Sesli bir kahkaha attı. Bunu yaparken başı arkaya gitmiş, ince dudakları ortaya çıkmıştı.

“İçinden geçeni söyle.”

“Benlik değil. Ben...”

“Hafif ve pudramsı kokuları seversin.”

Doğru bilmesinin şaşkınlığıyla bakışlarımı yüzüne kaldırdım.

“Çok uzun zamandır parfüm kullanmıyorum ve bundan sonra da...”

“Seni her çağırttığımda bunu sıkmanı istiyorum,” diye kesti sözlerimi. “Senin için özel olarak hazırladım. Formülü bizzat bana ait. Teninde enfes duracağından şüphem yok.”

Şişeyi akıp giden nehre fırlatmak istesem de bunu yapacak cesareti taşı mıyordum. En azından şu an için...

Parfümü getiren görevli bu kez Seplin’e yaklaştı ve eğilip bir şeyler fısıldadı. Seplin’in ifadesi bir kaya kadar sertleşir-

ken, bir hışımla ayaklanarak at arabasına ilerledi. Yalnız kalmanın rahatlığıyla şişeyi olduğu yere bırakıp yerimden kalktım. Hafif rüzgârın dans ettirdiği yaprak sesleri aslında huzuru vadediyordu. Buraya başka şartlar altında gelmiş olsaydım hiç şüphesiz müdavimi olurdum.

Nehrin kenarında yavaşça yürüdüm. Etraf muhafız kaynıyordu ve görevlilerin gözü üzerimdeydi. Yani kaçmamın imkânı yoktu ve sırf bu yüzden adımlarım rotasızdı. Biraz sonra Teodora'yı gördüm. Hacimli bir taşın üzerinde oturuyordu. Yalnız ve düşünceli görünüyordu. Kendimi fark ettirmeden geri dönmek istedim ancak bunun için geç kalmıştım.

“Aşmamız gereken şeyler var.”

Omzumun üzerinden ona baktım. Aramızda hayli mesafe vardı.

“Ne?”

“Ante ve ben,” diye açıkladı. “Aşmamız gereken şeyler var.”

Geri dönmem gerekiyordu. Yapmam gereken buydu.

“Ne gibi şeyler?” diye sorarken doğru yolun ters istikametine saptım.

Omuz silkti, bakışlarındaki hayal kırıklığına rağmen dilindekiler umursamazdı.

“Her ilişkide olan basit şeyler... Bilirsin...”

Adımlarım ona yaklaştı. Yanlış yapıyordum. Büyük bir yanlış.

“Sevgilinin...” dedim ruhuma koca bir azap bahşederek. “... törende bahsettiği kız mı ufak (!) sorun?”

Afallayarak bana baktı. Benim kendimden beklemediğim bu çıkışı o da benden beklememiş olacak ki hazırlıksız yakalandı.

“O kız... Nora mı anlattı. Ah, boşboğaz...”

“Nora ya da bir başkası, ne fark eder ki? O kız...” dedim üzerine basa basa. “... sevgilinin alaşağı ettim diye

bahsettiği o kız... Sanırım, sorun zannettiğin kadar ufak değil, Teodora.”

Ayağa kalktığında ellerini nereye koyacağını bilemedi. Çıkık elmacıkkemikleri mümkünmüş gibi biraz daha belirginleşmişti. Bakışlarının ardındaki karmaşaya rağmen güçlü ve dokunulmaz duruyordu.

“Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum. Konu bizsek şayet, üçüncü bir kişinin esamisi dahi okunamaz aramızda.”

“Ne kadar öfkeli olduğunu görebiliyorum. Sen istediğin kadar saklamaya çalış. Kızgınlığın kime? Ante’ye mi yoksa o kıza mı? Her şeyden önce kendine açık olmalısın.”

Kendini görmesi için tuttuğum aynaya bakıyordu şimdi. Gördükleri hoşuna gitmemiş olacak ki, çekik gözleri donuk bir ifade takındı. İnce ve uzun kaşları şakaklarında gerildi.

“Ne hissettiğimi mi merak ediyorsun?” diye sordu kararlık bir sesle.

“Evet.”

Birkaç adımla aramızdaki tüm mesafeyi kapattı. Nefesinde ateş topları yuvarlanıyordu.

“O kızı elime geçirirsem boğabilirim,” dedi beni hayretler içinde bırakarak. “Yemin ederim, bunu yapabilirim!” Gözlerinde kararan ifade sözlerini tasdikliyordu.

Bir an için kanımın soğuduğunu hissettim.

“Sen... Sen nasıl bu kadar pervasız olabilirsin? Sevdiğin adamı o kızın kollarına sen attın. Bunu bile isteye yaptın, Teodora! Şimdi kalmış o kızı mı suçluyorsun?”

Hırslı bir soluk verdi. O güzel ve kibar görüntüsünün altında en az ağabeyi Seplin kadar acımasız bir kimlik yatıyordu.

“Sen ne anlarsın ki? Eminim hayatında bir kez bile âşık olmamışsındır? Daha kötüsü...” Sesi söyleyeceklerinin ağırlığıyla kırıldı. “... âşık olduğun adam, yanında uyurken hiç başka bir kadının adını sayıkladı mı? Bunu yaşadın mı?”

Dudaklarımı ısırdım. Aynı sözcükleri daha önce No-

ra'dan da duymuş olmama rağmen kalbimin aynı hazin tepkiyi vermesine engel olamadım.

“Üzgünüm, buna sen sebep oldun.”

Başını yüzüme eğdi. Siyah gözlerinde büyük bir giriftlik vardı.

“Bana olan sevgisinden hiç şüphem olmadı. Eminim ki, o kıza duyduğu şey basit bir vicdan meselesi.”

Biri takatıma darbe indirmiş gibi boşluğa düştüm. Çenemi ne zaman sıkmaya başladığımın farkında değildim.

“O halde sorun ne?”

“İstemiyorum!” diye bağırdı birdenbire. “Benden başka bir kadına duyacağı nefreti dahi istemiyorum. Onun aşkı, sevgisi, vicdanı hatta öfkesi bile yalnızca bana ait olmalı. Anlıyor musun? Yalnızca bana...”

Sıkıttığım avuçlarımı ilk kez bir kadına indirmek istedim. Bu his beni bile korkutmuştu.

“Tüm bunları isterken...” diye konuştum yabancı bir sesle. “... onun bedenini nasıl başka bir kadına sunabilirdin?” Henüz tanıştığım yeni yanım gülümsememi istedi ama bu isteği bastırdım. “Ona dokundu, onu hissetti. Düşündün mü hiç? Ona dokunurken kulağına bir şeyler fısıldadı belki de... Belki de...”

“Kes sesini!” Beni göğsümden ittiğinde sendeledim ama düşmedim. “Sen ne söylediğinin farkında mısın? Beni çıldırtmak mı istiyorsun!” Çenesini sıkan taraf bu kez oydu. Ante bize doğru yaklaşırken, çekinmeden sordu. “Sen yapmaz mıydın, Mihrimah? Sevdığın adama dokunabilmek için böyle bir bedeli göze almaz mıydın?”

Ante'nin adımları yavaşladı. Kıpırdamak üzere olan dudaklarımdan yanıt bekleyen yalnızca Teodora değildi.

“Yapmazdım, yapamazdım.” Bakışlarım Ante'nin bakışlarına saplanıp kalmıştı. “Ben sevdiğim adamı bir başkasına gönderemezdim. Sonsuza dek ona dokunamayacak bile olsam...”

Çenesi titredi. Ağlayacak mıydı? Arkasına döndü, uzaklaşmak isterken onu gördü. Ante'yi... Gidip kollarına sığınırken, biri kafamı duvara sürtüp kıvılcım çıkarsa daha az acı çekerdim. Teodora ağlıyordu. Ante kollarını ağır ağır kaldırdı ve onun ince belini sararken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Aramızda iki metre ancak vardı. Hayır, aramızda içinden ateşler yükselen devasa bir mezar vardı.

“Ne oldu ona?”

Seplin'in ani gelişiyile irkilemedim. Yanımda durdu ve elini belime götürdü. Bir yanım hızla geri çekilmek, bu temasa bir an önce son vermek istedi ama diğer yanım, adımlarımı olduğum yere bir mızrak gibi sapladı. Seplin bundan cesaret alarak iyice sokuldu ve parmaklarının tüm ayrıntılarını bel boşluğumda hissettirdi. İşte o zaman benim içimde koyulaşan cehennemın aynısını Ante'nin gözlerinde gördüm. Çenesi keskinleşti. Harelerinde zebaniler iniledi.

“Gidelim.” Seplin'e bakmadım ama sesi ondan hiç duymadığım kadar yumuşaktı. “Gidelim, meleşim.”

Saraya geri döndüğümüzde, vagondan atlarcasına inip odama koştum. Lilya'ya odaya kimsenin girmemesini tembihledikten sonra kapıyı sertçe kapattım. O andan itibaren gözyaşlarım dur durak bilmedi. Yatağın yanına çöken bedenim hıçkırıklarımın etkisiyle sarsılırken benim sığınabileceğim kimse yoktu. Öyle yalnızdım ki, yalnızlıktan ikrah ettim. Öyle boşluktaydım ki, o boşluğa kazınmak istedim.

Ne kadar geçti, bilmiyorum. Hava aniden zifriye çaldığında meşalenin altında beni beklediğini biliyordum.

Meşalenin altında, her gece...

Zaman acımasızca ilerlemeye devam etti. Ağlamaktan acıyan gözlerim, şişen dudaklarım beni derin bir uyku haline sürüklerken, bedenimi güçlkle kaldırıp yatağa bıraktım. Gözkapaklarım tamamen kapandığında artık daha az acı çekiyordum.

Duyduğum tıkırtıyla kirpiklerimi araladım. Etraf kap-karanlıktı ama aralanan kapı ağzından süzölmeye çalışan fersiz bir ışık vardı. Bir an sonra elinde gaz lambasıyla Nora göröndü. Önce bana, ardından odaya dikkatle baktıktan sonra başını arkasına çevirip bir şeyler fısıldadı.

“Nora, bu saatte burada ne işin var?” İşaretparmağını dudaklarına yerleştirip susmamı işaret etti. Telaşlı görünüyordu. “Ne oluyor?” diye fısıldadım bu kez. “Neden böyle davranıyorsun?”

Gaz lambasını yüzüne yaklaştırdı ve bana özür diler gibi baktıktan sonra gözden kayboldu. Onunla birlikte bir parça ışık da tamamen silinmişti. Bacaklarımı yataktan sarkıttım. Kapının kapanma sesini duymamıştım. Boyu uzun, omuzları geniş, beli ince ve yapılı bir adam girdi içeri. Yüzünü görmüyordum ama onu tanıyordum. Başımı yukarı kaldırıp en güçlü sesimle konuştum.

“Sen... Hemen çık dışarı, yoksa bağırırım.”

Durdu, baktı. Karanlığın ortasında yükselen omuzlarını, kabaran pazılarını görebiliyordum. Yerinden ayrılıp yanıma gelmesi bir saniye bile sürmedi. Hızla ayağa kalktım ama kaçmak için geç bir girişimdi bu. Beni sertçe yatağa itip avcunu ağzıma kapattı. Ondan beklemediğim bir hamleydi. Ne olduğunu anlamadan iri bedenini bedenimin üzerine kapattığında nefesim kesildi. Diğer eliyle çırpınmaya hazırlanan ellerimi yakaladı ve bileklerimi başımın üzerinde sabitledi.

“Neden gelmedin?” Sesi tehlikeli, tınısı yabancıydı.

“Kendinde misin sen!” Hiç durmadan kıpırdanıyor, tutuşundan sıyrılmaya çalışıyordum ama nafileydi. O çok güçlüydü ve tüm bedeniyle bedenimi esareti altına almıştı.

“Çırpınmanın bir işe yaramayacağını biliyorsun, değil mi?” Yorgun düşerek çırpınmayı bıraktığım an gözlerini

gözlerime kilitledi. Karanlığa alışan gözlerim, siyah bakışlarındaki gri çerçeveli kara lekeleri seçebildi. “Sakin bağırma. Bunu benim için değil, dışarıda bekleyen Nora için yap.”

Elini usulca dudaklarımdan çektiğinde ilk yaptığım şey yutkunmak oldu.

“Burada olmaman gerekiyordu.”

Cevabı gecikmesizdi.

“Senin de.”

“Dışarı çık,” dedim çatlayan bir sesle. “Yoksa Nora için bile tutmayacağım kendimi.”

Ağırlığıyla yükselmeye çalışan göğsümü ezdi.

“Seni bekledim,” dedi beni hiç duymamış gibi. “O boktan meşalenin altında seni bekledim!”

Gözlerim onda gördüğüm detayla kısıldı. Kızdığı ona gitmeyişi miydi?

“Gelmek zorunda değilim, gelmeyeceğimi söyledim.”

“Geleceksin.” Yükselen sesi birinin bizi duymasını umursuyormuş gibi değildi. “Gelmek zorundasın.”

“Katlanmam gereken öyle zorunluluklar var ki...” Kirli sakallı çenesinin seğirdiğini, hâlâ sakın olmadığını görebiliyordum.

“Zorunluluk gibi durmuyordu,” diye homurdandı.

“Ne demek istiyorsun?”

Sert bir soluk verdi, tüm yüzümü kırağılarının kapladığını hissettim.

“Duydun. O it sana dokunurken...”

“Bu seni ilgilendirmez!” Yüksek bir fısıltıyla dişlerimin arasından konuştum. “Seni il-gi-len...”

Alnını alnıma çarptığında, kelimelerim ufalanıp başımızdan aşağı yağdı.

“Öyle bir ilgilendirir ki!”

Onu tanıyordum ya da tanıdığımı sanıyordum. Onunla aç kalmıştım; soğukta, silahların altında ve ölümün kol-

larında kalmıştım. Hiçbirinde böylesine öfkeli, böylesine kabına sığamaz değildi.

“Git!” dedim, yenik bir sesle. “Git buradan.”

“Gitmiyorum.” Alnındaki nemi alnımda hissettim. Öfkesini bozguna uğratan bir şeyler vardı. “Sen bana gelmezsen ben sana gelirim.” Ağır ağır yutkundu. “Yine gelme, yine gelirim.”

Dolan gözlerim bir damla yaş gözpınarlarımdan aşağı bırakırken, “Gelmeni istemiyorum,” diye mırıldandım. “Belki de artık kabullenmeliyim.” İçimdeki garip dürtü ona sonsuz bir acı vermek istedi. “Belki de artık, Seplin’e ait olmanın zaman gelmiş...”

“Sakın tamamlayayım deme!” diye hırladı. Ağırlığını tamamıyla üzerime bıraktığında onu göğsümde, karnımda ve hissetmemem gereken bir yerde hissettim. “Sen sadece bana ait oldun,” diye fısıldadı bu kez boğuk sesiyle. “Sadece beni hissettin.” Dudakları burnuma dokundu usulca, varlığı bacaklarımin arasında büyüdü ve tutku saçlarımdan asılıp beni ona itti. “Ve hep bana ait kalacaksın.”

10. BÖLÜM

AŞK VE GÖZYAŞI

Appartenir à...

Ait olmak...

Bu kısacık ifade, hayatım boyunca üzerimde pot bir giysi gibi durmuştu. Kendimi bildim bileli, içimde hissettiğim yuvasız kuşun çırpınışlarına kulak verememiştim. Kanlı Ay'a düştüğüm ilk an ise o kuş beni tümüyle terk edip gitmişti. Fakat içimdeki hayali çırpınışları bir türlü bitmek bilmemişti. Üstelik bu seferki çok daha acıydı. Zira inkâr çabalarım da kâfi gelmiyordu.

Beni soluksuz bırakan bir hissin kollarında, çaresizce debelenip duruyordum. Onun kollarının arasındayken kalbim, mantığımın üzerine taş gibi oturdu ve yengiyle bağırdı: Sen ona âşıksın! Bu, ruhumun arka odalarından yükselen keskin bir yıkımdı ve o yıkımın doğuracağı tek şey şüphesiz ki gözyaşıydı.

Ante gözlerimin buğusundan kendini gördüğünde bana ne yaptığına inanamadı. Tek damla gözyaşım, gözbebeklerinde infilak etmek üzere olan koca volkanı söndürmüştü. Çehresinde gördüğüm acı, kıskançlık ve adının ne olduğunu bilmediğim o öldürücü duyguyu silikleştirdi. Aramızda hüküm süren tehlikeli yakınlıkta nefeslerimiz birbirini yakıp kavururken sessizce içimi çektim.

“Aitlik... Seplin de böyle söylüyor.”

Varlığı üzerimde taş kesildi. Hissettiğim her noktası şimdi kaya gibi sertti.

“Onun ne söylediği umurumda değil. Hayır. Seni ona vermeyeceğim.” Dudakları burnuma belli belirsiz bir buse bırakırken parmakları gözyaşıma dokundu. “Veremem.”

“Bunu neden yapıyorsun? Ante, neden gidilebilecek bir yer yok?”

“Sen ve ben... Kader bizimle dalga geçiyor.”

Başımı umutsuzca iki yana salladım.

“Dalga geçen sensin. Sen...” Susma, Pera! Bu kez değil. Bilmeli. Bilmeli ve bir daha gelmemeli. “Gözümün önünde ona sarılıp sonra bana gelemezsin. Onu sevip beni sahiplenemezsin. Buna göz yumacağıma, ölürüm daha iyi.”

Parmakları sabırsızca dudaklarıma dokundu.

“Şşşş... Sakın böyle söyleme. Mihrimah, istediğimin bu olduğunu mu sanıyorsun?”

“Ne istediğini görebiliyorum,” dedim, dudaklarımı parmaklarının altında kıpırdatarak. “Sırf bu yüzden, git.”

Nefesini yüzümün her karışında hissediyordum. Bana hiç acımıyordu. Dudaklarının sıcaklığını tenimde hissetmek beni öptüğü anları anımsatıyordu. Dudaklarıyla dudaklarımı sahiplendiği, büyük avuçlarına tenimi hapsettiği o saniyeleri hiç unutmamıştım. Ante bana unutulmaz buse-ler ve ruh vecaları bağışlamıştı.

“Senin bir şey gördüğün yok. Seni bu çukurdan çekip çıkarmayı istiyorum. Kimsenin sana dokunamayacağı bir yere götürüp seni kanatlarımin altında saklamayı istiyorum. İstedğim bu.”

Bu mümkün mü? Değil.

“Senin kanatlarının altında bir başkası var.” Dilimden kalbime zehir zemberek bir his aktı. “Kalbinde de öyle.”

Ellerimi omuzlarına götürdüm. Onu itmek istedim ama yine bunu yapacak gücü kendimde bulamamıştım. Ante anladı ve bunu benim yerime yaptı. Üzerimden kalktığında en

az o dağda üşüdüğüm kadar üşüdüm. İri bedeni karanlığın orta yerinde yere çöktü. Sırtını yatağa dayadığında verdiği soluklar umarsızdı.

“Kalbimi söküp ellerine verebilmeyi isterdim.”

“Verebilseydin, ne olurdu?” Sırtı bana dönüktü ve bir siluetten ibaretti. Burada yalnızca o güçlü sesiyle benimleydi.

“Tüm şu ettiğin lafların tekini bile edemezdin,” diye konuştu alay eder gibi.

Dudaklarımı dişledim, gözlerim yanıyordu ama yüreğimden fazla değildi.

“Ama veremezsin,” dedim, çatlayan bir sesle. “Zaten ben de istemem. Çünkü artık senden nefret etmiyorum.”

Başını omzuna çevirdi. Yüzünün sol kısmı hemen önümdeydi. Sivri burnuna, hatlı çenesine ve saçlarının alnına dökülüşüne elimi uzatsam dokunabilirdim. Elimizi uzatamadım, dokunamadım.

“Zindandayken, en karanlık ve ıstırap dolu gecelerde, senden nefret ediyorum, değişimini hatırlardım. Orada benimleydin. Soğuktan kızaran burnun, titreyen dudakların, kafa tutuşun ve hayatta kalma çabanla birlikte benimleydin. Yoktun ama benimleydin.”

Elini uzatamadı ve dokunamadı.

“Evimde, sıcak yatağında, dolunaylı gecelerde benimleydin. Titrerken, beni zorla kollarının arasına hapsettiğinde, bana hayatımın en acı çikolatasını yedirdiğinde ve son ekmeğini bana verdiğinde yoktun ama benimleydin.”

Gülümsedi. Bunu görmedim, hissettim.

“O zaman bile seninleyken, şimdi sende kara bir boşluktan ibaretim.”

Teodora'nın hayaleti birden aramızda beliriverdi. Gülümsedi ve “O, *benim!*” dedi.

“Öylesin.”

Başını ellerinin arasına aldı. Sıkıntıyla sıvazladı. Çıkı-

şı olmayan bir labirentteydi ve ben de aslında oradaydım. Orada bir yerlerdeydik, birbirimizi bulamıyorduk.

“Ona sözler verdim,” dedi, bunu benden çok kendisine söylüyor gibiydi. “Beni sevmesine izin verdim. Onu sevdim. Sen yoktun ve ben onu sevdim. Bizimle ilgili hayaller kurdun, onu dinledim. Ağladığında, onu bırakmayacağımı söyledim. Sen yoktun, senin evrende bir yerde yaşadığını bile bilmiyordum. Bana ne yapacağını henüz bilmiyordum.” Sesine saplanan sızıyla birlikte yutkunduk. “Ben dönecek bir adam değilim. Sözlerimi yok sayacak, kendini bana adayan bir kadına sırt çevirecek bir adam değilim.”

Onu dinlerken ruhumdaki ince zarın yırtıldığını hissettim. Kan revan içinde kalan aşkım can vermeye yüz tuttu. En fenası da ona tüm bunları söylediği için kızamazdım. Şayet kızabilseydim, içimdeki acı belki bir nebze olsun azalabilirdi. Ama yapamadım. Buna hakkım yoktu. Ne yazık ki onu anlıyordum. Teodora şanslıydı ki, onu önce bulmuştu. Çok önce...

“Hani hep diyorsun ya, ben senin vicdan meselenim diye...” Başımızın üstünde dönüp duran müziği duyuyor muydu? Ah, nasıl da acı acı çalıyordu. “O iş öyle değil. Mihrimah, tüm evrenin en tatlı kızı, vicdan meselem olan sen değilsin.” Oysa kemikli elleri benden uzaktaydı. Nasıl olur da kalbimi parmaklarının arasında sıkabilirdi?

“Sen dönecek bir adam değilsin,” diye tekrar ettim. Belki de bu yüzden sana kapıldım, diyemedim. Sesim katre katre tükeniyordu ama söylemekten başka yolum da yoktu. “Bu yüzden sevdiğin ve seni sevmesine izin verdiğin kadına git. Senin hayalini kuran ve bırakmayacağını söylediğin o kadının yanında ol. Burada değil.” Bunları hiç konuşmamalıydık. Tek kelimesini bile etmemeliydik.

“Nasıl yapacağım?” diye sordu bu kez, o sert sesine sinen çaresizliği iliklerime kadar hissetmiştim. “Seplin’in sana bakmasına bile katlanamazken bu dediklerini nasıl yapacağım?”

Cevap basitti. Cevabı ıstıraplı bir itiraftı aslında.

“Nasıl mı? Ben nasıl katlanıyorsam öyle.”

Bakışları saplanan bir bıçak gibi aniden üzerime döndüğünde göremeyeceğini bile bile bakışlarımı kaçırdım. Evet, bu keskin bir itiraftı. Bu gece üstü kapalı dökülen tüm cümlelerimiz, acı birer itirafın pençesindeydiler.

Yavaşça ayağa kalktı. Üzerime eğildi ve dudaklarını alnımdaki yara izine bastırdı. Sonra gitti. Zira kelimeler bu noktadan sonra orta yerinden kırılmıştı. Başımı yeniden yastıkla buluştururken, sancıyan kalbimin beni rahat bırakmayacağını biliyordum. Bundan sonra aldığım her nefeste bırakmayacağı gibi...

“Dik durun, Aziz Mihrimah. Evet, omuzlarınızı neden düşürüyorsunuz? Hayır, hayır, bu kadar hızlı nefes alıp vermeyin, iğne teninize batacak.”

Terzi kadın belimdeki korsenin iplerini sıkarken, Bireste'nin verdiği talimatlar uğultu suretinde kulağıma ulaşıyordu. On beş gece sonra gerçekleşecek işaret töreni için hazırlıklar şimdiden başlamıştı ve tam da şimdi bir bayılma numarası daha fena olmazdı. Sarayın dışına bir kez daha Bireste ile çıkmıştım. Birlikte kumaş seçerken her fikrini onaylamış, sonra da kendimi bu tek göz taş odada bulmuştum.

“Artık gidebilir miyiz?” diye sordum bezmiş bir sesle. “Belim sıkılmaktan kopacak.”

İç çamaşırımın üzerine geçirilen tarlatan, kabarık bir elbise giyeceğimi ele veriyordu. İpli korsenin amacı ise o kabarık eteğin üstünde belimi bir dal kadar ince bırakmaktı.

“İşimiz bittiğinde elbette gideceğiz.” Kahverengi saçları bu kez tepesinde sıkı bir topuz yapılmıştı. Üzerinde siyah, diz hizasında biten etekli bir takım vardı ve yine oldukça ketum görünüyordu.

“Bir şeyi merak ediyorum, Aziz Bireste. Burada neden sadece üç renk giyilebiliyor? Herkesin üzerinde ya siyah ya da beyaz var. Hanedan üyeleri altın rengi de giyebiliyor ama hepsi bu kadar. Başka bir renk neden göremiyorum?”

Aziz Bireste kendisine ikram edilen yüksek ayaklı kadehi parmaklarının arasına aldı ve koltuğa oturdu.

“Törenden sonra gerçekleşecek birçok şey var. Lanetimiz sadece kadın ve erkekler arasında değildi. Annenin günahı tüm Ay’ı ve sevdiğimiz birçok şeyi elimizden aldı. Bu tören bize her birini geri verecek, Aziz Mihrimah. Feryumların kokusunu, gökyüzünü, güneş ışığını ve renklerimizi... Her birini...” Annemin günahı... Hiç tanımadığım annem büyük bir günah işlemiştir ve bedelini benim ödememi istiyorlardı. “Ayrıca bilmeni isterim ki, gelinliğin kan kırmızısı olacak. O gece ilk rengi sen getireceksin.”

Tepkisizce onu dinlerken kapıda görünen tanıdık sima ile gerildim. Teodora iki kadın hizmetlisiyle birlikte içeri girdi. Yerinde olan keyfi dudaklarındaki tebessümden kendini ele veriyordu. Kalın askılı, siyah elbisesi beyaz tenini örterken siyah saçları dağınıktı. Şekerli kokusu ondan önce yaklaştı. Dudakları her zamankinden daha kırmızı, gözleri daha ışıltılı bakıyordu.

“Merhaba, Aziz Bireste.” Bireste ayağa kalkıp tıpkı Teodora’nın yaptığı gibi selam verdi. “Nasıl gidiyor?”

“Bitmek üzere,” diye cevap verdi Bireste. “Aziz Mihrimah da çok sıkıldı.”

Teodora çekik gözlerini büyüttü.

“Sıkılmak mı? Hangi kadın kıyafet diktirirken sıkılır ki?”

Sesli bir nefes verdim ve tarlatanı bacaklarımdan sıyrıp korseyi gevşettim.

“Bu kadarı yeterli. Gitmek istiyorum.”

“O halde sıra bende.” Teodora dökülen ifademe aldırmadan askıdaki kıyafetlere yöneldi ve bana bakmadan ko-

nuştı. “O gece yalnızca sen farklı bir renk taşıyacaksın. Senin yerinde olsam sırf bu yüzden bile mutlu olabilirdim, Mihrimah.” Sertleşen sesi bana hâlâ kızgın olduğunu gösteriyordu ve ben bunu zerre umursamıyordum. Keşke görebilseydi.

“İyi olduğum zamanlar vardı, evet. O zamanlar bile mutlu olmak için daha geçerli sebepler bulurdum.”

“Garip bir kızsın Mihrimah, geldiğin yerdeki yaşamını merak etmiyor değilim.”

Siyah elbisemi üzerime geçirirken alayla gülümsedim.

“Bencil olmayan sade bir yaşantım vardı.” Sesim belirgin bir sitem kazandı. “Evimden koparılmadan önce...”

Hızlı adımlarla dışarı çıktığımda Teodora peşimden geldi. Kolumdan tutup beni kendine çevirdi ve sorgularcasına baktı. Muhafızlar ve at arabaları dışında bizden başka kimse yoktu.

“Sırf bu yüzden mi benden nefret ediyorsun? Sırf seni evinden kopardım diye, öyle mi?”

Öyle, diyebilir misin Pera? Diyemezsin. Çünkü öyle değil. Öyle olmaması adil değil ama elinden başka türlü gelmez. Teodora’dan sırf bencil olduğu için nefret edemezsin. Kimse kimseden bu yüzden nefret etmez. Edemez.

“Başka ne olabilir? Aklında ne var?” Onun hararetli sesine karşın sakince sormuştum bunu.

“Bilmem. Ne olmasını isterdin? Görmüyor muyum sanıyorsun?”

Bir an için afalladım.

“Ne-neyi görüyorsun ki?”

Kararlı bir nefes aldı.

“Benden ölesiye nefret ettiğini! Elinde olsa beni bir kaşık suda boğabileceğini ve...”

“Ve?”

Bir adımla aramızdaki tüm mesafeyi kapattı.

“Beni kıskandığını...”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

“Hah! Saçmalık bu. Senin neyini kıskanacağım ben? Kafayı yemiş olmalısın.”

Şimdi yükselen benim sesimken, sakinleşen onun tavrıydı. Sol elini beline yerleşirdi, başı aynı taraftaki omzuna eğilmişti.

“Seviyorum,” dedi tek nefeste. “Ve seviliyorum. Âşık olduğum adamla birleşeceğim. Sense asla kabullenemediğin ve asla kurtulamayacağın bir adamla birlikte olacaksın. Bence bir kadının başka bir kadını kıskanması için yeterli bir sebep.”

Sözleri beni öfkелendirdi. Söylediği gibi onu bir kaşık suda boğmamak için kendimi müthiş bir takatla frenledim ama sözlerindeki doğruluk içimi bir akbaba gibi yiyip birtirmeye başlamıştı. O kadar acı verdi ki ona öfkemi bile gösteremedim. Dilinden zehir akmıştı. Hangi kelimesi için daha fazla kanayacağımı bilemedim.

Seviyorum.

Seviliyorum.

Asla kabullenemediğin ve asla kurtulamayacağın bir adamla birleşeceksin.

“Sen var ya, Teodora!..” Dişlerimi sıkarken gözlerim dolu dolu oldu. Lanet olsun ki onun önünde bu duruma düşmüştüm. Kaldırdığım parmağımı gözü önünde sallarken sesim oluk oluk kanıyordu. “Sen çok tehlikeli bir kadınsın. Tanrı, sevdiğini söylediğin insanları senin kibrinden korusun.”

Arkama döndüğüm an akan gözyaşlarım tenimi yakmıştı. Bedenimi güçlkle at arabasına sokup dişlerimi sık sık ağlamaya başladım. İnsan çaresizlik ve yalnızlıktan ölebilir miydi? Kalbi durmadan nefes almaya devam ederken, ölebilir miydi? Ölürdü. Tam da böyle ölürdü.

Bireste ile saraya geri döndüğümüzde kara demir kapının önünde beni bekleyen biri vardı: Nora. Siyah gözleri-

ni mahcupça açıp yanına gitmemi bekledi. At arabasından inip kızardığına emin olduğum gözlerimi zemine diktim. Onunla konuşmak istemiyordum. Kimseyle konuşmak istemiyordum.

“Mihrimah, bana kızgın mısın?” Yanıma sokulup koluma dokunduğu an Bireste’nin katı sesi aramıza düştü.

“Mihrimah mı? Haddini bil! Karşında efendimizin ulu eşi var.”

Bireste’ye ters bir bakış attım.

“Aziz Bireste, ona bu izni veren benim. Müdahale edilmezse sevinirim.”

Bireste bozularak suratını astı.

“Bilmenizi isterim ki, yanlış yapıyorsunuz. Hizmetliler üstleriyle bu şekilde konuşamazlar. Bu çok yanlış ve nahoş bir davranış!”

Başımı katlanamazlıkla yukarı kaldırdım. Sabrımın tamamıyla tükendiğini hissediyordum.

“Sizin hizmetlilerinizle nasıl konuştuğunuz beni hiç ilgilendirmiyor, biliyor musunuz? Lütfen benimki de sizi ilgilendirmesin. Benimle işiniz bittiyse iyi günler.”

İnce dudakları düz bir çizgi halini aldı. Başını zoraki sallayarak, “İyi günler, Aziz Mihrimah,” dedi ve yanımdan ayrıldı.

Nora tuttuğu nefesini serbest bıraktı.

“Aziz Bireste haklı. Doğru olan sana...” Yüzüme dik katli baktığında cümlesi yarıda kesildi. “Sen ağladın mı?”

“Hayır,” dedim ama ne titreyen çeneme ne de yeniden dolan gözlerime engel olabildim.

Nora derin bir iç çekip koluma girdi.

“Ah, Mihrimah... Gel benimle.”

Tören alanını geçip siyah çimlerin üzerinde yürüdük. Yüksek, sivri kubbeleri ve birçok camsız penceresi bulunan kara saray hemen arkamızda kalmıştı. Yapraksız, rengini yitirmiş ağaçların arasına girdik ve muhafızlardan müm-

kün mertebe uzaklaştıktan sonra Nora'nın yönlendirmesiyle çimlerin üzerine oturduk. Dakikalarca hiçbir şey konuşmadan sadece oturmaya devam ettik. Sessizce ağlıyordum, Nora ise hüzünlü ifadesiyle beni izliyordu. Arada dudaklarını aralıyor, her ne söyleyecekse bundan aynı saniye vazgeçerek yeniden sükûta esir oluyordu.

"Nora," dedim sesime bir nebze çekidüzen verebildiğimde. "Senden bir şey isteyebilir miyim?"

Hızla başını salladı.

"Tabii, ne istersen yaparım." Hafif rüzgârın hareketlendirdiği bebek sarısı saçlarını omzunun arkasına itti. Ağabeyine benzeyen bakışlarını yüzüme dikerek söyleyeceklerimi bekledi.

"Ağladığımı kimseye söyleme, olur mu?" Kimse derken kimi kastettiğimi ikimiz de biliyorduk.

"Söylemem. Söylemem ama her ne için üzüldüysen benimle paylaş, lütfen. İçine atmak zorunda değilsin. Ben buradayım ve sen istemediğin müddetçe kimseye tek kelime etmem." Elimi tuttu, sonsuz güven veren bakışlarını bakışlarıma dikti. "Kimse yoksa bile ben varım."

Nora'ya baktım ve Günce'yi gördüm. O da böyle söylledi: *Anlat Pera, kimse yoksa bile ben varım...*

"Ben... çok yorgunum. Bir oyuncak gibi hissediyorum kendimi, elden ele dolaşan bir bez bebek gibi... Altın kafese kapatılan zavallı kuştan farkım yok. Canım çok acıyor ve bu kimsenin umurunda değil." Başımı umutsuzca salladım. "Hiç ışık yok Nora, hiç ışık yok."

Burukça gülümsedi. Beklemediğim bir şey yaparak beni narin kollarının arasına çekti ve sarıldı.

"Güneşin ta kendisi hiç ışık olmadığını mı söylüyor yani?"

Başımı yasladığım omuz bir dostunki kadar sıcacıktı.

"Dünyanızı aydınlatırken içimi karartacağım. Tükeneceğim, Nora."

Parmaklarının şefkatli dokunuşunu sırtımda hissettim.

“Hayır, o buna izin vermeyecek.” *Yanılıyorsun*, diye geçirdim içimden. O da en az benim kadar çıkışsız. “Canını asıl yakan, ağabeyim mi?” diye sorarken, sesinde tereddüde yer yoktu.

Yavaşça geri çekildim ve parmaklarımla yüzümdeki ıslaklığı yok ettim.

“Boş ver. Artık ona kızgın değilim. Sen haklıydın, ağabeyin mert bir adam.”

“Mert ve kederli bir adam.”

Kalbime iğne batmış gibi irkildim.

“Ne demek bu?”

Kaşlarını indirirken dudakları bir çocuk gibi büküldü.

“Hiç gülümsemiyor, Mihrimah. Onun en çok gülümsemesini severdim ama artık gülümsemiyor. Hep düşünceli ve öfkeli. Az önce bahsettiğin kafese kapatılan sen değil de o sanki.” Ne kadar güzel gülümsediğini biliyordum. Çerçevesiz dudaklarının kıvrıldığı her an, içim adaletsizce titrediğinde şahit olmuştum buna.

“On beş gün,” diye mırıldandım. “On beş gün sonra sana yeniden gülümseyecek, üzülme.”

“Sen buna inanıyor musun?”

“Sen inanmıyor musun? Her birinizin beklediği bu tören değil miydi?”

Bakışlarını kaçırarak, “Evet,” dedi. “Hepimizin beklediği tören gecesi çok yakında ama böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Sen bir çiçek gibi karşımda solarken sevinmiyorum.”

Kolunu sıvazladım.

“Biraz Teodora’yı örnek almalısın. Mutluluktan havalara uçmak üzere.”

“Bana artık eskisi gibi davranmıyor. Bugün kıyafet diktirmeye onunla gelmek istedim ama...”

“Seni getirmedi,” diye tamamladım sözlerini.

Hüzünlü bakışlarıyla beni onayladı.

“Neden böyle davrandığını anlayamıyorum.”

Yerden destek alarak ayağa kalktığımda benimle ayaklandı.

“Benimle konuştuğun için olabilir mi?” İtiraz etmek istedi ama biraz düşününce bunu yapamadı. “Aranızın bozulmasını istemem. İstersen bundan sonra benimle konuşmayabilirsin.”

Saçma bir şey söylemişim gibi kaşlarını çattı.

“Teodora’nın bana neden böyle davrandığını bilmiyorum ama dediğin gibi, sebep seninle ilgiliyse bu onun sorunu. Bu sarayda olduğum müddetçe yanındayım.”

Sadece varlığıyla huzur veren insanlar vardı ve hiç şüphesiz Nora da onlardan biriydi.

“Sağ ol, Nora.”

Yanımdan uzaklaşırken görece daha iyiydim. En azından her an nefesim kesilecekmiş gibi hissetmiyordum. Saraydan içeri girip merdivenlere yöneliğim sırada duyduğum ses ile duraksadım. Emin olmak için etrafıma baktığımda kısık bir erkek sesi adımı fısıldadı.

“Pera...”

Bu ismin bana ait olduğunu bilen tek adam Ante’ydi ama ses ona ait değildi. Ses merdivenin altından geliyordu, orası çok karanlıktı. Telaşla tuttuğum korkuluğu bıraktım ve merdivenin altına doğru ilerledim. Tanıdık bir çift mavi göz gizlendiği karanlıktan sıyrılırken, dudaklarımdan taşmak üzere olan korku nidasını eliyle bastırdı ve bedenimi aşağı inen merdivenlere sürükledi. Korku dolu çırpınırlarım esnasında adımlarım zeminden uzaklaşmıştı. Bodrum katına ulaştığımız an dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve sessizce uyardı.

“Sessiz ol, iyiliğin için.”

Ellerini benden uzaklaştırdı. Sırtımı tozlu duvara yasladı. İşte yeniden karşıma çıkmıştı: *Beki*. Kendime gelebil-

mek için bağırmak yerine art arda nefeslendim. Aramızda birkaç adım belki vardı ve o, görmek isteyeceğim son kişi bile değildi.

“Ne istiyorsun?”

Ukalaca gülümsedi.

“Beraber onca zaman geçirdiğin birine fazla kaba davranmıyor musun, Pera?”

İşaretparmağımı havaya kaldırıp uyarıcı bir tonla konuştum.

“Kes sesini! Bana burada böyle hitap edemezsin.”

Başını tuttu ve yanlışı bir şey yapmış gibi salladı.

“Ah, özür dilerim.” Çenesindeki morluğu gösterdi. “Ante uyarmıştı.”

“Ne istiyorsun?” diye sordum bir kez daha. “Derdin ne?”

İfadesi bir anda ciddileşti. Alnına dökülen düz saçlarını bir kafa hareketiyle sola itip bana daha dikkatli baktı.

“Seninle bir derdim yok. Sadece üzerimdeki ağırlıktan kurtulmak için geldim.”

Ona anlamayan gözlerle baktım.

“Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Duydun. Ağırlığımdan kurtulacağım.”

Dalga geçer gibi gülümsedim.

“Bunun bir yolunu biliyorsan benimle de paylaşmalısın.”

“Paylaşacağım,” dedi kararlı bir fısıltıyla. “Ve sen de beni dinleyeceksin.”

Sırtımı duvardan ayırdım.

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilim.”

“Kal orada!” Sert uyarısıyla duraksadım. “Beni zor kullanmak zorunda bırakma.”

Korkmadım. Aksine üzerine doğru bir adım atarak ona kafa tuttum.

“Bana iyi bak. Karşında o dağdaki kızı mı görüyorsun?”

Eğer öyleyse seni uyarıyorum. O kızın aksine, benim kaybedecek bir şeyim yok!”

“Orada da inatçıydın. Şimdi de öylesin. İtiraf etmeliyim ki senden dişlisini görmedim.” Sözleri benim için tek bir anlam bile ifade etmiyordu. Arkama döndüm ama Beki tekrar konuşmaya başladığında sözleri bana gitme şansı vermemişti. “Ben yaptım,” dedi açıkça. Hiç olmadığı kadar dürüst görünüyordu Beki. “Tılsımları suya karıştıran bendim.”

Burukça tebessüm ettim.

“Bunun artık bir önemi yok, kalmadı.”

“İnandırıcı görünmüyorsun.” Mavi gözlerinde gezinen siyah lekeler durgundu. Benim içimde yükselen feveranın onda birini barındırmıyordu.

“İnanıp inanmamanla ilgileniyor gibi mi görünüyorum? Beni rahat bırakın artık.”

İstediğimin tam tersini yaparak yaklaştı. Dilinin ucunda dökülmek için yanıp tutuşan kelimeler vardı.

“Benim yaptığım bir şey daha vardı.” Ondan bir kez daha gitmesini isteyecektim ancak içimdeki ses susup onu dinlemem konusunda ısrarcıydı. “O gün, sen ve Ante mağarada yalnızken...” diye söze başladığında tüm algılarım söyleyeceklerine dikkat kesildi. “Sen uyuyordun ve ben oraya senin için gelmiştim. Çünkü biri göreve çıkmadan önce benden bir şey istemişti.”

“Ne istedi? Mağaraya neden benim için geldin, Beki? Anlamıyorum.”

Bakışlarını kaçırdı. Bunu benimle konuşurken ilk kez yapıyordu.

“Laneti kaldırmak için dört adamdan birinin bakire kızla olması gerekiyordu. Eğer laneti kaldıran Ante olursa birlikte olduğu kızı öldürmem istendi.”

Tek bir kelimesine bile şaşırmadım. Biliyordum. Bunu ondan kimin istediğini gayet iyi biliyordum.

“Teodora... Bunu senden o istedi.” Başını hafifçe salladığında, bir kez daha Teodora’nın Ante’ye nasıl hastalıklı bir aşkla bağlı olduğuna şahit oldum.

“Ama bilmen gereken asıl şey bu değil. Dinle Pera, şimdi sana asla bilmemen gerekeni söyleyeceğim.” Sonsuz gelen ağır bir nefes verdi ve Ante’nin beni o mağarada bırakıp gitmesiyle içimde başlayan yangına su olup aktı kelimeleri.

“Ante oraya neden geldiğimi biliyordu. Eğer sana elimi sürersem görevi kimsenin tamamlamasına izin vermeyeceğini ve hepimizi o lanet dağda öldüreceğini söyledi. Kabul etmekten başka şansım yoktu, ondan sadece benimle gelmesini istedim. Görevi ikimizden biri yerine getirmeliydi. Onu senden ben aldım ama senin yanına bile yaklaşamadım. Çünkü Ante bunun için canını ortaya koymuştu. “

Titreyen yumruklarımı usulca açtığımda tırnaklarımın avcuma verdiği kanlı hasar, ruhumdaki yarıklardan fena değildi. Beni bırakıp gittiğini düşündüğüm o ilk an, onun için döktüğüm o ilk gözyaşında boğulmuştum. Oysa Ante bana defalarca beni bırakmadığını söylemişti. *Seni nasıl bırakırım*, diye sormuştu.

Dudaklarım aralandı. Gülmeye başladım. Bu andan sonra hareketlerimden kati surette sorumlu değildim. Beki bana karşısında bir deli varmış gibi bakarken, uzaklaşan adımlarımın rotası belliydi. Çok değil, birkaç dakika sonra ardımda bıraktığım basamaklar beni istediğim noktaya getirdi. Yalnızca Seplin’in odasının bulunduğu, muhafızlarla dolu olan kattaydım. Bu iş şimdi, burada bitecekti. Geç bile kalmıştım. Koridor boyunca dizilen muhafızları ardımda bırakarak Seplin’in kapısının önünde durdum. Azrail benim için günahkâr çanlarını çalmaya başlamıştı. Duyabiliyordum.

Tik tak.

Tik tak.

Tik tak.

Haykırdım:

“Seplin!” Muhafızlar tehlikeyi algılayarak önümde et-
ten bir duvar ördüklerinde durmadım ve bir kez daha ba-
ğdırdım. “Seplin!”

Kapı açıldı. Kaftanının içindeki iri bedeni ve çatık kaşla-
rıyla tam karşımdaydı. Kızgındı. Ona hitap şeklim hoşuna
gitmemişti. Oysaki bu, duyacaklarının yanında hiçbir şey-
di. Henüz bilmiyordu.

“Açılın!” Emriyle birlikte muhafızlar ikiye ayrılarak
beni onunla karşı karşıya getirdiler. “Umarım bu hadsizli-
ğinin bir açıklaması vardır, Mihrimah.”

Bilmişlikle kaşlarımı kaldırdım.

“Olmaz mı? Beni odana almayacak mısın, Seplin?”

Çehresindeki kan dondurucu ifade ile geri çekildiğinde
içeri girmek için tereddüt etmedim. Odasında hiç görmedi-
ğim kadar büyük ve yuvarlak bir yatak vardı. Baştan başa
tüllerle, parlak kumaşlarla bezenmişti, ziyadesiyle gösteriş-
liydi. Yatak koca odanın tam ortasına konumlandırılmıştı.
Koyu kırmızı renkteki üçgen başlığı el oymasıydı. Girişteki
uzun ve gösterişli masanın bir eşi de buradaydı. Yüksek
ayaklı, altın varaklı şamdanlar, ilk kez burada gördüğüm
hayvanların duvara montelenmiş kafaları ve başımızın
üzerindeki kalabalık sarkıt avizeler avaz avaz efendilerinin
görmelerini haykırıyorlardı.

“Şu odanın ortasında öyle güzel duruyorsun ki, sanırım
densizliğini unutacağım.” Kırmızı zemine basan ayaklarım
bedenimi bir harabe gibi ayakta tutarken kapıyı kapattı ve
varlığını hemen arkamda hissettirdi.

“Densizliğimi unutacaksın, ne hoş. Sanırım buna sevin-
meliyim.”

Dişlerini gıcırdattığını duydum. Sabrını zorluyordum ve
bana yapabilecekleriyle açıkça ilgilenmiyordum.

“Ne içtin sen? İznim olmadan içki vermiş olamazlar.”
Başımın üzerindeki başını sağ omzumdan uzattı. Ağır, ba-

haratlı bir kokusu vardı. Kumral sakalları bir diken kadar sivri ve sıkı.

“İnsanların senden bu denli korkması nasıl bir his?” Gözlerim feryum bahçesinin derinliğini manzaralayan penceresindeydi. Onun yakın bakışları ise çehremden bir saniye olsun ayrılmıyordu.

“Güçlü,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Güçlü ve bitirici.”

“Güçlü ve bitirici...” diye tekrar ettim. “Sanırım, şu iki boktan hisle beni ele geçirmeye çalışıyorsun.”

Elleri ani bir hamleyle omuzlarımı tuttuğunda herhangi bir tepki vermedim.

“Daha kaç kere söylemeliyim? Sen zaten bana aitsin. Ana rahmine düştüğün andan beri, anlıyor musun?”

Omuzlarımı sertçe çekerek dokunuşundan uzaklaştım. Yönümü ona çevirdiğimde bakışlarım, buz kütleleri doğuracak kadar donuklaşmıştı.

“Anlamıyorum. Nasıl anlatacaksın?”

Yeşil bakışları kademeli olarak yüzümde dolaştı. İlk kez karşılaştığı bu halime tiksintiyle baktı. Ürkek ve kendini korumaya çalışan o kız yerine, acıları cilalanmış lakayt bir kız vardı şimdi karşısında.

“Anlatmak için kelimelerden daha etkili yöntemler biliyorum.” Bağrımda başlayan yangının sıcaklığı zihnimi yaktı. Aptal değildim. Ne söylemek istediğini gayet iyi anlamıştım. Ölesiye bağlı oldukları kurallar ve laneti şimdi umursuyor gibi görünmüyordu. Beni asıl şaşırtan da bu olmuştu.

“Bekle.” Pencereden dışarı çok daha dikkatli baktım. *Hadi*, diye tekrar ettim içimden. “Yöntemlerini sergilemeden önce sürprizimi görmelisin.”

“Beni şaşırtıyorsun, Mihrimah.” Elbisemin açıkta bıraktığı gerdanımda ve dudaklarımda gezdirdi bakışlarını. Bunu daha önce de yapmıştı, o zaman da midem nasıl bulanmıştı ancak şimdi hissettiğim çok daha fazlasıydı.

“Umarım sürprizini o güzel dudaklarından verirsin.”

İstediğim oldu. Hava bir anda karardı. Aynı anda gaz lambaları kendiliğinden harlanarak yanmaya başladı ve odaya hızla yayılan karanlığı örtbas etti. Gülümsedim. Vakit gelmişti.

“Seplin...” Masaya doğru yürüdüm ve bir gaz lambasını sapından tuttum. “Alnımdaki izi neden görmek istedin?”

Tutkulu ifadesi ağır ağır silinirken, yaklaşan adımları ağır ve tehlikeliydi.

“Ne demek neden? İşaretleneceğim kadının masumiyetine bizzat şahit olmak istedim.” Bıyıklarının altına saklanan ince dudakları zaferle kıvrıldı. “Ve gördüm.”

Gülümsemem genişledi.

“Ya da gördüğünü sandın. Ha bu arada, masumiyet kelimesinin anlamı eminim ki kafanızın içinde dolaşan o iğrenç düşünceler değildir.”

Masanın bir ucunda ben, diğer ucunda ise o vardı. Elimdeki gaz lambasını yavaşça yukarı kaldırırken gümüş rengi esasını kavradı.

“Ne demek istiyorsun?”

Korkmadım. Buraya korkmak için gelmemiştim.

“Ne söylemek istediğim açık.” Çenemi yukarı kaldırdım ve Seplin’in benim için yazacağı sona nail olmamı sağlayacak kelimeleri söyledim. “O, annesi gibi değil; yalnızca bana ait olacak, demiştin. Bunu saçma sapan bir gururla söylemiştin.” Ensemde hissettiğim soğuk nefes yapma, diyordu. Yanacaksın. “Yanıldın.”

Seplin sıkığı esasını kaldırırken çenesi sıkılmaktan titriyordu. Gözbebeklerine oturan kan, rengini tenine aktardı ve ölü beyazı teni korkutucu bir öfkeyle kızardı.

“Sen! Sen!”

Dişlerinin arasından tükürüklerle dökülen kelimeler gerçekleştireceğim eyleme engel olmadı. Elim gaz lambasıyla aydınlattığım yüzüme çıktı. Kâküllerimi araladım ve

geceyle birlikte yeniden kızaran yarım ay izini gözlerinin önüne döktüm.

“Benim masumiyetim bu. Asla utanmayacağım masumiyetim bu.”

Başımı dik tutacağım, nefes aldığım son ana dek...

“Kim!” diye bağırdı taş duvarları inleyen sesiyle. Adımları zemini bağırtarak üzerime geliyordu. “Kim!”

Üzerime inmekte olan ilk darbeden önce söylemeyi başarabildim.

“Sevdiğim adam.”

Ruhumdaki yara dudaklarımdan dökülen son kelimelerle kabuk bağlarken, zavallı bedenimin kaçınılmaz son ile buluşma zamanıydı. Seplin’in tokatları yumruklara evrildi. Asası yere serilen bedenime defalarca kez indi. Karnıma aldığım tekmelerle iki büklüm oldum lakin sesim hiç çıkmadı. Alnımdaki izden akan kan, görüş açımı ölüm kokan bir kırmızıya boyadığında bilincim usul usul uzaklaşmaya başlamıştı.

Haklısın. Ante, benim gözlerinde kara bir cehennem taşıyan sevgilim... Kader bizimle dalga geçiyor.

11. BÖLÜM

KURŞUNİ YAĞMUR

Ay kanar mıydı? Eğer içinde masum ve yaralı bir melek varsa en derin yerinden kanardı. Henüz kanatlarını keşfedemeden yaralanan o masum meleğin bedeni Azrail'e sunulmuştu. Cılız ve acı dolu iniltileri gecenin kör karanlığında Ay'ı oluk oluk kanatırken, kırılan parmakları düştüğü yerde kıpırdıyordu. Kan... Ne çok kan vardı. Hükümsüz bir zaman sonra acı çekmeyi bırakıp acımasız karanlığa gözlerini yumdu. Aynı anda onun bedenini terk eden ıstırap, başka bir meleğin kalbini yokladı.

Ante, nefesinin kaburgalarının arasında sıkıştığını hissetti. Birden ne uzandığı yatağa ne de içinde bulunduğu koca odaya sığabildi. Boğuk bir nefes vererek doğrulduğunda günlerdir kırpmadığı gözleri kısıldı. Neydi bu? Anlayamamıştı. Anlayamadığı başka bir şey de neden hâlâ Seplin'in kara sarayında olduğuydu. Çoktan gitmiş olması gerekiyordu ama gidemiyordu.

Başını ellerinin arasına aldı. Dakikalar önce hava kararmıştı. Bir şekilde Mihrimah'ın yanına gitmesi gerekiyordu. Zira dudakları bir an önce o yarım ay biçimindeki izle buluşmalıydı. Mihrimah bunu istemiyordu. Nora da bir daha ağabeyine yardım etmeyeceğini söylemişti. Çünkü ağabeyi ona Mihrimah'ın odasına neden girdiğini açıklamıyordu.

“Siktir!”

Ante ayağa kalkıp öfkeli ve kararsız adımlarını yıpranmış zeminin üzerinde gezdirdi. Esasen Ante de istemiyordu. Zoruna giden; kızı alnından öpmek değil, buna yol açan nedendi. İzin kızarmasına neden olan bizzat kendisiyken, gizlemeye çalışmak ağır geliyordu. Böyle anlarda Mihrimah'ın çaresizliğini ve savunmasızlığını düşünüyordu. Köşeye sıkışılıyordu. Onu kollarının arasına alıp, dudaklarını alnına götürdüğünde içine çöreklenen o eşsiz his bir zorunluluk haline geliyordu. Şimdi yanına gitse Mihrimah onu gördüğünde kahverengi gözlerini kocaman açacaktı. Ante, bunu düşündüğünde gülümsemekten kendini alamıyordu. Sonra çerçeveli dudakları yeniden düz bir çizgi halini aldı. Çünkü bağırması için ağzını kapatması gerekecekti. Çırpınışlarını bastırması, onu sakinleştirmesi gerekecekti. Mihrimah sakinleşmeyecekti ve Ante'nin onu kendine hapsedmekten başka çaresi kalmayacaktı. Mihrimah karşı koyamayacağını anladığında gözleri dolacaktı. Ante için işin asıl güç kısmı burada başlayacaktı. O, titreyen gözlerini Ante'ye dikerken Ante taş kesilen dudaklarını alnına bastıracaktı. İşte tam o noktada Ante bin parçaya bölünecekti. Asıl niyeti Mihrimah'a zarar gelmesini önlemekken Seplin'e istediği manzarayı sunmak, Ante'nin içine gümüş mızraklar saplayacaktı.

Ante bunu çok düşünmüştü. Bazen düşünmekten kafasının patlayacağını hissediyordu. Mihrimah oraya düştüğünden beri bir çıkış arıyordu ve bulamadıkça çıldırıyordu. Bir çıkış var mıydı, bilmiyordu ama bildiği başka bir şey vardı. Seplin'i Mihrimah'ın yanında her gördüğünde kanına fokur fokur kaynayan bir zehir karışıyordu. Zihnine saplanan çiviler, kalbinin kapıldığı feveran ve sıkılmaktan ağrıyan çenesi tam da bu zamanlarda baş gösteriyordu. Ante, bu duygunun adını biliyordu lakin her söylemek istediğinde dilindeki prangası kendini hatırlatıyordu. Susuyordu. Çünkü onun için aslolan Mihrimah'ı korumaktı. Mihrimah gü-

vende olmadığı sürece asla huzur bulamayacaktı. Gerisinin bir önemi yoktu.

Tüm bunları düşünerek kendini çıkmaza sürüklediği bir anda kapının kulpu indirildi. Genç adamın prangası olanca güzelliğiyle içeri girdi. Ante'ye baktı ve gülümsedi. Teodora, Ante'ye her baktığında gülümserdi. Kırmızı dudakları ve parlayan saçlarıyla kollarını Ante'nin beline doladı.

“Uyumadığın için mutluyum.”

Ante bakışlarını onun siyah bakışlarından kaçırdı.

“Uyumadım.”

“Ağabeyim saraydan çıkınca vakit kaybetmeden yanına geldim. Şanslıyız.”

Ante'nin bakışları dikkatle Teodora'ya döndü.

“Seplin çıktı mı?”

“Hı hı. Üstelik feci öfkeliymiş. Ben görmedim ama hizmetkârlar fırtına gibi saraydan ayrıldığını söylüyorlar. Onu kim bu kadar kızdırdıysa şimdi acınacak halde olduğuna eminim.”

Lanet herif, diye geçirdi içinden, Ante. Kimbilir yine kimin canını yakmıştı?

“Yine de gelmemeliydin. Ağabeyinin her yerde gözü kulağı var.”

Teodora'nın suratı sevdiği adamın uyarısı karşısına düştü.

“Bana ağabeyimden korktuğunu söyleme. Buna asla inanmam.”

“Elbette korkmuyorum, Teodora,” dedi sert bir sesle. “Ama seni buna pişman eder, biliyorsun?”

Teodora, Ante'nin elinden tuttu ve onu yatağa çekti.

“Umurumda olduğunu söyleyemeyeceğim. Evet, senin aksine ben ondan korkuyorum ama günlerdir burada olmana rağmen sadece birkaç kez yanına gelebildim. Üstelik, tamamen iyileştin ve çok yakında gideceksin. “

“Olması gerektiği gibi...” dedi Ante. “Yanıma her gelişinde kendini tehlikeye atıyorsun.”

Teodora yatağa iyice sinmişti ama Ante ucuna oturuyordu. Teodora bunu kendince şöyle yorumladı: *Önceden avcumun tam ortasındaydı, şimdiyse parmak uçlarımdan düşecekmiş gibi...*

“Birbirimizin yanına her gelişimizde kendimizi tehlikeye atmadık mı zaten?” Teodora haklıydı.

Ante de bunu söyledi.

“Haklısın.”

“O halde şimdi değişen ne?” Ante’ye arkasından sokulup başını omzuna koydu. Bunu yapabilmenin hayalini öyle çok kurmuştu ki, şimdi gerçekliğine inanamıyordu.

Ante ne tepki vermesi gerektiğini kestiremedi. Kolunu onun beline mi sarmalıydı? Dönüp gözlerine mi bakmalıydı? Hayır, ikisini de yapmak gelmiyordu içinden. Ayağa kalkmak istedi ama o zaman genç kadının başı boşluğa düşecekti. Ante bunu da istemiyordu.

“Bunu mu konuşacağız?”

Teodora, adamın sorusunu yanlış anladı. Çok yanlış anladı.

“Konuşmaktan daha cazip fikirler mi geliyor aklına yoksa?” Ante’ye biraz daha sokuldu ve elini siyah gömleğinin düğmelerine götürdü. “Bence de. Şimdi konuşmak çok saçma.”

Ante bakışlarını ona çevirene kadar Teodora birkaç düğmeyi açmıştı bile. Genç adam ani bir hamleyle yönünü değiştirdiğinde Teodora’nın başı değilse bile, eli boşluğa düştü.

“Yapma. Bu doğru değil.”

Teodora şaşırmadı. Bu Ante’nin ilk geri adımı değildi.

“Lanet yüzünden mi böyle konuşuyorsun? Lanet kalktı, Ante. Sen görevi tamamladın ve lanet kalktı. Şimdi birbirimize dokunamıyorsak bunun tek nedeni ağabeyim! Onun için yapmam gereken şeyi yaptım. Artık çekinmemize gerek yok. Kayıp meleği buldum, en çok da bizim için buldum.”

Lanet. Ante'nin Teodora'ya elini sürmek istememesinin tek nedeni bu muydu? Teodora içten içe emin olamıyordu.

Ante'nin düşündüğü şey ise çok farklıydı. Kayıp meleği bizim için buldum, demişti Teodora. Mihrimah'ın kalbine saplanan hançerlerden birisinin de kendisi olduğunu düşündü. Hiç istemese de gerçek buydu.

“Odana dön. Seplin her an dönebilir.” Ante'nin ceplerinde, Teodora'ya söyleyebileceği başka kelimesi yoktu. Beklediği gibi bu isteği genç kadını çılgına çevirmişti.

“Anlamıyorum!” diye isyan etti, Teodora. “Neden böyle davranıyorsun?”

Ante, yatakta oturmaya devam ederken ayaklarını yere bastırdı. Şimdi Teodora tamamen arkasında kalmıştı ve genç kadın yatağın içinde bacaklarını toplayarak ufalmıştı.

“Üstüme gelme, bunları daha önce konuştuk.” Ante dirseklerini dizlerine yerleştirdi. Gömleğinin önünde hâlâ Teodora'nın yarattığı açıklık vardı.

“Konuştuk mu yoksa sen her seferinde beni geçiştirdin mi?”

Ante sıkıntılı bir nefes eşliğinde ayaklandı. Kasvetli odanın içinde dönüp duran adımları bir an önce oradan ayrılmak istiyordu.

“Kafam dağınık,” dedi, dağınık bir sesle. “Son zamanlarda ikimizle ilgili atladığım birkaç şey var.”

Teodora da ayağa kalktı. Yatağın etrafında dönüp genç adamın karşısında durdu. Uzun boylu bir kadındı. Buna rağmen Ante'nin burun hizasına ancak geliyordu. Pera Mihrimah, onun boynunu geçmiyordu. Ante o hizayı biliyordu.

“Evet.” Sesi kısık, söyleyiş biçimi öfkeliydi. “Atladığın şeyler var. Bana gülmek, bana tutkulu sözler söylemek ve bana dokunmak gibi mesela...”

“Teodora...”

“Ante!” Beyaz ellerini genç adamın göğsüne koydu. Çe-

kik gözleri buğulu bakıyordu. Hazmedemediğini bir şeyler vardı ve hazmedememek konusunda ısrarcıydı. “Sana ne oldu? Söyle bana, sevgilim. Haydi, anlat, benim sevgilime ne oldu?” Genç kadının gözünden bir damla yaş düştüğünde Ante vicdanının sızladığını hissetti. Onu ağlatmıştı. Onu bekleyen, daima seven kadın şimdi onun yüzünden ağlıyordu. Son günlerde hep olduğu gibi...

“Üzülme, lütfen ağlama, Teodora.” Göğsündeki bileklerini kavradı ve bir zamanlar tutmanın hayalini kurduğu ellere baktı. Neden artık içinde bir kıpırtı yoktu?

“Bir zamanlar aramızda zehirli bir çit vardı,” diye konuştu Teodora hüzünlü bir sesle. “O çite rağmen, alacağımız hasarlara rağmen, birbirimize dokunmaya çalışırdık. O çitlerin arkasından, hayatım boyunca duyup duyabileceğim en güzel sözleri duydum ben. Şimdi aramızda o çit yok.” Başını hayal kırıklığıyla iki yana salladı. Bunu yaparken birkaç damla gözyaşı daha intihar etmişti. “O çitin yerini senin ördüğün duvar aldı. Artık seni göremiyorum bile... Bana aşkla seslenen sesini duyamıyorum. Ante, ben çok acı çekiyorum.”

Teodora doğru söylüyordu. Gözyaşlarının ıslattığı dudaklarını kendisine kederle bakan adama yaklaştıırken, ondan alacağı ilk öpücüğün bu şekilde olacağını hiç tahmin etmemişti. Teodora gözlerini usulca kapattı. Dudaklarının arasında sadece milimler kalmışken, odanın kapısı gürültüyle açıldı. İçeri nefes nefese giren kız Nora’ydı. Kimse onu daha önce böyle görmemişti. Yaşadığı o korkunç gecede bile... Kızaran yanakları gözyaşlarıyla ıslanırken iniltiliye benzeyen sesler çıkarıyordu. Sonunda eli, tutunduğu pervazdan kaydı ve yere yığıldı. O sırada dudaklarından birkaç kelime dökülebildi.

“Mihrimah. Ah, Tanrı’m... Mihrimah nefes almıyor!”

Ante, yaşadığı katıksız acıyla birlikte olduğu yerden ayrıldı. Öyle hızlıydı ki, kimse gerisinde bile kalamamıştı.

Zihninde Mihrimah'ın sesi yankılanıyordu. Mihrimah'ın çaresiz bakışları, serzenişleri ve sessiz yakarışları... Kız kardeşi onun nefes almadığını söylemişti. Ante koşarken bunu anımsadı ve nefes alamadı.

Rüzgâr gibi ilerleyen adımları Mihrimah'ın odasının önünde duraksadı. Yatağının başı kalabalıktı. Lilya ve diğer hizmetli kadınlar, Aziz Bireste ve soylulardan birkaç kişi daha... Herkes buradaydı. Ante kimseye bakamadı.

“Çıkın,” dedi, kısık ve iniltiye benzer bir sesle. Mihrimah'ın üzerindeki acıyan bakışlar onu bulduğunda Ante bir saniye daha beklemedi, bu kez bağırdı. “Çıkın!”

Saniyeler içinde odayı boşaltan kalabalık, Ante'ye dayanılmaz bir manzara bıraktı. Mihrimah, gökkuşağının tüm renklerini taşımasına rağmen kar kadar beyaz olan kız, şimdi yatağının üzerinde alabildiğine kırmızıydı. Ante tek adımla içeri girdi. Elini arkasına attı ve kırdığı kulpu ters çevirerek kapıyı açılmaz hale getirdi. Bakışlarını değil Mihrimah'tan ayırmak, kıpırdatamıyordu bile...

“Mihrimah,” diye fısıldadı, onun başucunda dizlerinin üzerinde çökerken.

Hareketsiz yattığı yatakta başı sola dönüktü. Dudağının kenarı kanıyordu. Burnu, kaşı, alnı... Her yerinde kan vardı. Elbisesinin göğüs kısmı açıktı ve orada yumruk büyüklüğünde bir morluk vardı. Ante dişlerini sıktı. Kaşları bir yay gibi gerildi. Mihrimah'ın inip kalkmayan göğsü boğazına taş gibi oturdu. Kızın çenesinden tuttu, başını çevirdi. İçi titriyordu. Dudakları onun kanlı dudaklarına yaklaşıırken elini tuttu ve avcunun içine hapsetti. Mihrimah'ın savaşı parmakları kırılıp Ante'nin avcuna düşmüştü.

“Ay parçası...” Önce sözleri dokundu kızın dudaklarına. Sonra dudakları...

Ante doğduğundan bu yana kimseden korktuğunu hatırlamıyordu ama şimdi, korkudan ölebileceğini hissediyordu. Nefesini dakikalarca onunla paylaştı. Ciğerlerindeki son

hava parçası tükenene dek bunu yapabilirdi. Mihrimah'ın dudaklarından belli belirsiz bir öksürük döküldüğünde Ante usulca geri çekildi ve kızın kendi kanına bulanmış kâküllerini saçlarının üzerine doğru sıvazladı. Mihrimah gözlerini açmaya çalıştı ama başaramadı. Ante'nin gözleri kara bir okyanusa benziyordu. Uçsuz bucaksızdı, derin ve sonsuzdu. O okyanustan sızan bir damla yaş Mihrimah'ın alnındaki ize dokundu.

“Hadi,” dedi genç adam, göğü yaracak kadar güçlü, bir damla suda eriyecek kadar zayıf bir sesle. “Aç gözlerini, yine seni öptüğüm için kız bana...”

Mihrimah başaramıyordu. Ante dudaklarını alnına götürdü. Bu kez hiçbir zorunluluğa tabi tutulmadan, şefkat ve pişmanlıkla öptü o izi. Mihrimah'ın kanı Ante'nin dudaklarına bulaştı. Bu, ölüm kadar acıydı.

“Ay parçam.” Ante'nin gözünden düşen başka bir damla yaş sakallarını ıslattı. “Affet beni, seni koruyamadım. Affet.” Kafasını duvarlara vurup parçalamak istedi. Tuzla buz olmak istedi, Ante. Avcundaki boğumları moraran parmaklara baktı. Dişlerini öyle sıktı ki, birkaçının kırılma sesi duyuldu. “Benim savaşçı kızım.” Başını kızın göğsüne koydu. Silik nefes alış verişlerini dinledi azaba bulanmış bir süre. “Şimdi anlıyorum.” Gözlerini kapattı, açtı. “Askeri şimdi çok iyi anlıyorum.” Başını koyduğu yerden Mihrimah'ın kapalı gözlerini izledi. “Siktir! O adam buna nasıl dayandı?”

Kapının ardından Nora'nın sesi yükseldi. Zorlanan kapı titreyip duruyordu. Ante ne onu ne de diğer sesleri duydu. Nihayet yutkunabildiğinde başını ağır ağır kaldırdı. Mihrimah'ın üzerinde onca kan varken nasıl hâlâ bu kadar güzel kokabilirdi? Ante, onu tanıdığı günden beri pudra koktuğunu biliyordu. Bunu hiç söyleyememişti. Ne ona ne de kendisine...

Ayağa kalktı. Kızın bez ayakkabılarını çıkarıp soğuk

ayaklarını tuttu. Bacaklarının her santimine dokundu. Onu incitmeden elbisesini çıkardı ve köprücük kemiğini yokladı. Omuzlarını, kollarını kontrol etti. Elleri kaburgalarının duraksadığında kaşlarını acıyla çattı. Çok sayıda kırık şimdi ellerinin altındaydı. Temiz elbiselerinden birini yırtıp göğsünün altından iki kat doladı ve sıkı bir düğüm attı. Bunu yaparken Mihrimah ellerinin arasından yağ gibi kayıyordu. Küvetten taşıdığı suyla yüzünü, boynunu ve gerdanını sildi. Tüm bunları yaparken, bakışları Mihrimah'ın tepkisiz suratından hiç ayrılmamıştı. Kırık parmakları için istediği şey odada yoktu. Kapıyı açmak zorunda kaldı. Karşısında kendisine bakan onlarca kişi vardı ve kaya kadar sert olan ifadesi her birine geri adım attırmıştı. Ante o kalabalığın içinde yalnızca kardeşini gördü.

“Sağlam çubuk ve temiz bez getir. Çabuk.”

Nora ilk şoku atlattıktan sonra hızlı hızlı başını salladı. Islak yüzünü silerek derhal oradan ayrıldı.

Ante kapıyı kapattığı sırada Bireste'nin sesi duyuldu.

“Teodora aşağıda bayıldı!”

Ante kapıyı kapattı ve Mihrimah'ın yanına döndü. Kızın altında yalnızca iç çamaşırı, üstünde ise kaburgalarından omzuna uzanan sargı vardı. Ante bol bir elbise bulup dikkatle onun başından geçirdi ve dizlerine kadar çekti. Yatağın sol boşluğuna otururken, Mihrimah'ın parmaklarını yeniden avcuna bıraktı. Başını eğdi ve her bir boğumunu tek tek öptü. Mihrimah gözlerini aralar gibi oldu. Ante bundan emin olamadı ama bu kadarı bile dilinin ucundakileri özgürlüğe kavuşturmak için yeterliydi.

“Beni duyuyor musun? Aslında duyup duymaman umurumda değil. Çünkü yine beni zor kullanmaya mecbur edeceksin.” Ante'nin çerçevesi dudaklarında o özgüvenli gülümsemesi belirdi. Mihrimah bunu görebilseydi, nereye bakacağını şaşırırdı. “Gideceğiz. Seni buradan götüreceğim. Çıkışa gideceğiz, güzelim. Bir çıkış var mı, bilmiyo-

rum.” Ante kararlıca başını salladı. “Olmasa da gideceğiz.” Mihrimah’ın eli hâlâ Ante’nin avcundayken, genç adam bir tutam saçına uzandı ve bu kez busesini soğuk kumral tellerin üzerine bıraktı. “Son nefesime kadar yüzüme bakmasan da gideceğiz.”

Ante yaklaşan adım seslerini duyduğunda, kızın elini kırılacak bir eşyaymış gibi özenle yatağa bırakıp ayağa kalktı.

“Ve ben de son nefesime kadar size yardım edeceğim, ağabey.” Ne ara içeri girdiğini bilmediği Nora burukça gülümsedi. Siyah gözleri pusuyla parlıyordu. “O yaralı bir kuş,” dedi Mihrimah’a doğru. “Bırakırsan yaşayamaz. Yaşatmazlar.”

Ante, “Bırakmam,” dedi. Sonra Mihrimah’a baktı. “Bırakmam.”

İstediği çubukları kızın kırık parmaklarına sabitlerken, dişlerinin arasından sordu Ante.

“Onu bu hale getiren, Seplin mi?”

“Onu Seplin’in odasında bulmuşlar.”

Ante hiddetle ayağa kalktı.

“Onu zorla odasına mı götürmüş!”

Nora bakışlarını kaçırdı.

“Ağabey, Mihrimah oraya kendi isteğiyle gitmiş.” Ante afalladı. Kafasında beliren ihtimaller düşüncelerini altüst etmişti. “Bir alt kattaki hizmetlilere sordum ama kimse Mihrimah’ın sesini duymamış,” diye konuştu Nora. “Bu kadar hırpalanırken, nasıl olur da çıtını bile çıkarmaz.”

Nora’nın aklı almıyordu ama Ante biliyordu. Mihrimah onun gördüğü en güçlü kızdı. En güçlü ve en inatçı...

“Nerede?” Ante’nin bakışlarını terk eden hüznün yerini tehlikeli bir öfkeye bıraktı. “O it şimdi nerede!”

“Bilmiyorum. Atına binip tek başına saraydan uzaklaşmış.”

Ante yumruklarını sıktı.

“Bulurum.” Mihrimah’a bakmadı. Çünkü bildiği bir şey

daha vardı. Ona bakarsa içini kavuran öfkesi yerle bir olacaktı. “Buradan sakın ayrılma. Ona iyi bak. Bir an önce toparlanması gerekiyor.”

Ante gitmek üzereyken Nora koluna yapıştı. Ağabeyini tanıyordu ve şimdi gözlerinde gördüğü ifade bir yangın kadar yakıcıydı.

“Eğer bu topraklardan uzaklaşırsan dokunulmazlığın kalkar. Seni öldürür, ölü bir Ante kayıp meleğin hiçbir işine yaramaz. Geri dönmek zorundasın.”

Kız kardeşine güven veren gözlerle baktı.

“Zamanı geldiğinde döneceğim.”

Ante, bir çığ gibi gitti. Sis gibi, harp gibi, sağanak gibi gitti. Beyaz akıntılı kara atının terkisinde kalbinde hüsrân, zihninde devasa bir nefretle gitti.

Bakabileceği her yere baktı. Feryum çiçeklerinin ötesine, taş köye, Başkâhin’in mağarasına hatta Nefs Uçurumu’na kadar uzandı kısırağının sağlam nalları. En sonunda onu kara nehrin kenarında buldu. Dördünün birlikte son bulundukları masada yalnızdı ve içiyordu.

Seplin, eli bir kadının kanına bulanmamış gibi dağınık ve düşünceli görünüyordu. Ante’nin yaklaştığı gördü. Onun attan inişini ve Azrail gibi üzerine gelişini tepkisizce izledi. Kadehini yavaşça masaya bıraktı. Kılıcının kabzasına dokunarak ayağa kalktığı anda karşısındaki adamın silahsızlığı biraz daha gevşemesine sebep oldu.

“Seni daha erken bekliyordum.”

Ante durdu. Aralarında iki metre ancak vardı. Zifiri geceyi aydınlatan siyah mumlar masanın üzerinde titrerken, Ante bakışlarındaki nefreti Seplin’in bakışlarına kustı.

“Demek buradasın.” Ante, arkaya meylettirdiği başını önce sağa ardından da sola kırarak kaskatı kesilen bedenini zihninden geçenlere hazır hale getirdi.

Seplin’in üzerinde, aceleyle giydiği siyah takımı vardı. Kolay kolay bu rengi giymezdi ama beyaz kaftanına sıçra-

yan kandan kurtulabileceği en kısa sürede kurtulmak istemişti.

“Buradayım, Ante. Sen neden buradasın? Yoksa yine haddin olmayarak bana hesap mı soracaksın?”

“Hayır, hesap sormaya gelmedim,” dedi Ante karanlık bir sesle. “Hesap kesmeye geldim.”

Seplin, Ante’nin gözlerinden akan kızıl volkanı gördü. Tek hamlede kabzasına davrandı ve ölümün kasvetli ışıltısıyla parlayan kılıcını çıkardı.

“O halde sana hoş geldin demeliyim.” Gülümsedi. Kemik rengi dişleri bir timsahınki kadar parlaktı. “Seni soy-suz, nihayet başkaldırdın.”

Ante’nin kılıcı yoktu. Onun silahı yüreğinde yanıp sönen öfkesiydi.

“Sadece bir kere soracağım. Ona hangi elinle vurdun?”

Seplin’in bakışları sendeledi. Anlayamadı. Karşısındaki adam buraya aralarında ezelden beri süren düşmanlık için gelmemiş miydi?

“Ne saçmalıyorsun sen?”

Ante kör olasıca geceden sabırsız bir nefes çekti.

“Söyle!” dedi tükürür gibi. “Ona hangi elinle vurduysan o elini kırıp seni üzerine oturtayım.”

Seplin yaşamı boyunca duyduğu ilk ve ahlaksız hakaret karşısında kıpkırmızı kesildi. Yeşil gözleri can alma hırsıyla kısılırken, iki adamın adımları da birbirlerinin etrafında dönmeye başladı.

“Sana ne lan!” Ağzı öfkeden tükürükler saçarken, metrelerce ötedeki iki at telaşla kişnedi. “Benim olana dokunurken senden izin mi alacağım!” Seplin’in sözü Ante’nin içindeki ateşe benzin olup damladı. Ancak o ateşin dağılıp her yana sirayet etmesini sağlayacak söz bir sonrakiydi. Seplin parmak boğumlarındaki kanı gösterirdi. Ante’nin omuzları genişledi. Sırtı gerildi. “O benim,” dediğinde, Ante’nin pazıları şişerek gömleğini parçaladı. Gözlerinde-

ki siyahlık dağıldı ve korkutucu bir şekilde ışıldadı. Seplin haykırdı. “Parmaklarıma bulaşan kanına kadar benim!”

Ante’nin sırtında karşılıklı iki delik açıldı. Deliklerden akan kan önce sadece süzüldü, sırtında biçimsiz yollar oluşturdu. Sonra çoğaldı, oluk oluk akmaya başladı. Ayaklarının altı kanıyla boyandı. Delikleri yararak kendini gösteren kanatları saniyeler içerisinde hacim kazanarak onu özüne ulaştırdı. Siyah pantolonunun üzerindeki karnı çıkıntılı bir hal aldı. Çıplak gövdesi göze alıcı bir biçimde ışıldarken, ayakları irileşerek ayakkabılarını parçaladı ve üryan kaldı.

Seplin inanmadı. Konuşmak istedi ama kasılan çenesi bir süre için buna izin vermedi. Kılıcını daha sıkı tuttu.

“S-sen! Dönüştün! Siktir!” Seplin’in adımları gayri ihtiyari geri gitti. “Bunu birleşme töreninden önce yalnızca ben yapabilirdim!”

Ante, başını gökyüzü dedikleri siyah tavana kaldırdı ve derinden gelen yabancı bir sesle konuştu.

“Yanılıyorsun, korkak herif. Öfken ve acın sahiciyse dönüşürsün.” Ante haklıydı. O bunu daha önce de yapmıştı, yalnızca bir kez... Sahici acının ağına düştüğü geçmiş ve kederli bir zaman diliminde, Mihrimah’ın kollarında dönüşmüştü.

“Pekâlâ...” Seplin kollarını açtı ve bedenine dönüşmesini emretti. Dönüşmesi sahici bir his sayesinde değil, soyuna bağışlanan genler sayesinde gerçekleşti. Sarı kanatları ve üç metreyi aşan boyuyla Ante’nin karşısına dikildiğinde sesine dikenli teller sarılmıştı. “Şimdi acının ve öfkenin üzerinde tepineceğim.”

İki adamın çarpışması, iki karabulutun hiddetle çarpışması gibi yeri ve göğü inletti. Ante geriye attığı kafasını Seplin’in suratına gömdüğünde Seplin’in burnundan gelen kırılma sesi kara kanını suratına boca etti. Halkın efendisi şimdi sahiden öfkelenmişti. İki eliyle kavradığı kılıcını Ante’nin üzerine savurdu. Ante zıplayarak kılıç darbesinden

kurtulurken, Seplin korkunç nidasını nehrin hırçın sularına karıştırdı.

“Zavallı kız kardeşim!..” Seplin kılıcını havaya dikmiş, indirmek için doğru anı kolluyordu. “Leşini ayaklarının dibine attığımda çok üzülecek.” Kılıcını kuvvetle savurdu ancak Ante usta bir manevrayla yine kurtuldu. Seplin dediğini yapana kadar pes etmeyecekti. Bu kez zıplayarak kılıcını savurdu ve Ante’nin göğsünde on iki santimlik derin bir yarık açtı. “Kılıcım o lanet kalbine saplanmak için sabırsızlanıyor, Ante.”

Ante’nin siyah gömleği kanıyla ıslanırken, donuk gözlerle Seplin’e baktı.

“O kılıcın girmesini istediğim başka bir yer var.”

Seplin alaycı bir kahkaha attı.

“Bir şeyi merak ediyorum doğrusu. Mihrimah seni neden bu kadar ilgilendiriyor?”

Ante konuşmadı. Mihrimah’ın ismini Seplin’in ağzından duymak onu daha da çığırından çıkarmıştı. Havada dönerrek Seplin’in göğsüne nefes kesici bir tekme indirdi. Seplin sırtüstü yere savrulurken, elinden fırlayan kılıcı nehrin kenarına düştü. İşte şimdi şartlar eşitti. Seplin düştüğü yerde doğruldu. Elinin tersiyle burnundaki kanı silip attı ve o ki-birli gülümsemesini elden bırakmadı.

“Bana alnındaki izi gösterdi. Kızarmış izini!” Bacaklarını kaldırdı ve destek almadan zıplayarak iki ayağının üzerine düştü. “Onca zaman beni kandırmış. İnanabiliyor musun? Beni, Ulu Seplin’i! Bunun elbette ki bir cezası olacaktı.”

Ante’nin yumrukları demir kadar ağırlaştı.

“Sen!” dedi, tehlikeyi gölgede bırakacak kadar tehlikeli bir sesle. “Seni soyuna gömeceğim!”

Ante üzerine atladığı Seplin’e sağlam bir yumruk geçirdi. Sonra bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha. Kendini kaybetmişti. Kemikli parmaklarının tamamı kanla

örtününceye değin vurdu. Seplin'in inlemeleri bir noktada kesildi, o saniyelerde bıçağın ete saplama sesi duyuldu. Ante durdu. Başını ağır ağır aşağı eğdiğinde karnına saplanan kılıcı gördü. Kabzadaki elin sahibi kanlı yüzüyle gülmüsyordu.

“Buradan leşinin çıkacağını söylemiştim.” Seplin kılıcını olduğu yerden çıkardı ve bu kez Ante'nin kalbini hedef aldı. “Sen de Mihrimah gibi yalvarmayacak mısın?”

Ante'nin aldığı hasar ağırdı. Ancak Mihrimah'ın o yaralı haliyle Seplin'e yalvarmadığını hayal etmek, çok daha ağır oldu. Kalbine saplanmak üzere olan kılıcı keskin ucundan yakaladı, sıktı. Avcu derin bir yarık ile baş başa kalırken, oradan akan kan damla damla Seplin'in suratına düşüyordu. Seplin'in yüzü şimdi gülmüyordu. Düşmanın bu hamlesi karşısında afallamıştı. Ante durmadı. Elini Seplin'in kılıcı tutan eline kaydırıp ve gözlerini, içinde kara lekeler gezinen yeşillerinden ayırmadan bileğini tek hamlede kırdı. Seplin acıyla haykırırken kılıç elinden gürültüyle düştü. Ante kılıcı aldığı anda, Seplin burnunun dibinde gezinen ölüme korkuyla baktı.

Ante, içinden geçeni yapamadı, kılıcı Seplin'in göğsüne bıraktı. Bedenini iğrenerek baktığı Seplin'in bedeninden ayırdı. Gitmeden önce yapması gereken son bir şey vardı. Seplin, Mihrimah'a hangi eliyle vurduğunu söylememişti. Ante seçeneğinin olmadığını düşündü ve çıldırtacak bir sakinlikle adamın diğer bileğini de kırdı. Ayağa kalktı, yerde kanatları çekilen Seplin'e bir pisliğe bakarmış gibi baktı. Onu öldürmeyi her şeyden çok istiyordu ama lanet adamın Ay'ın her köşesinde hüküm süren bir dokunulmazlığı vardı. Kara kanatları kanlı sırtında kaybolurken Seplin'in üzerine tükürdü ve atına binip gözden kayboldu.

Acının nefesi ensemde dolaşırken, içimde ne idiği belirsiz bir his kol geziyordu. Güçsüzlüğüme kafa tutan, üze-

rime yığılan kasveti kovalayan ve düşüncelerimi ölümden uzak tutan huzur dolu ve isimsiz bir his... Oysa son üç gündür her gözümü açtığımda, beni karşılayan tarifsiz vecalar vardı ve her biri dayanılmazdı. Ağladığımda başım, nefes aldığımda kaburgalarım, kıpırdamaya çalıştığımda parmaklarım sızlıyordu.

Her uyandığımda benimle olan bir şey daha vardı, Nora'nın umut dolu tebessümleri... Saçlarımı tarıyor, yaralarımı sarıyor, cevap vermesem de benimle konuşmaktan vazgeçmiyordu. Yasaklanmış gibi ondan başka hiç kimse odaya girmiyordu. Uyanık olduğum zamanlarda sarayda yükselen sesleri duyabiliyordum. Nora bazen kapıyı açıp birileriyle konuşuyordu ve kapıyı kapatıp yanıma geri döndüğünde belli etmese de çehresindeki tedirginliği görebiliyordum. Aslında ben de kapıyı her açtığında birbirine tezat iki farklı duyguya kapılıyordum: Biri, günler önce gözlerimi kıvrınarak kapatırken gördüğüm o korkunç simayı yeniden görme ihtimaliydi. Kapı kapanıncaya kadar sadece bu yüzden geriliyordum. Diğeri ise görmek istemiyor olmamama rağmen, gözümün kapıya dikilmesine sebep olan isimdi. Kapı her kapandığında yersiz bir hayal kırıklığına düşüyordum.

Dün sabah, "Korkma," demişti Nora. "Seplin nehrin kenarında yaralı halde bulunmuş. Biri onun iki bileğini de kırıp fena halde benzetmiş. Saray ayağa kalktı. Henüz kendine gelmediği için kimin yaptığını söyleyememiş ama o yaralı halde bile ceza almaktan kurtulamadı. Halkın efendisi dahi olsa hanedanlık tarafından kutsal kabul edilen birine zarar verdiği için bir müddet saraya geri dönemeyecek."

Kimin yaptığını sormadım. Şimdi nerede olduğunu bilmesem de Seplin'i o hale getirenin Ante olduğunu biliyordum.

Gecenin bir taş gibi havaya düşmesiyle birlikte gözlerimi kapattım. Seplin uyanacaktı ve onun adını verecekti.

Kimbilir, o andan sonra belki de onu sadece rüyalarımnda görebilecektim.

Karanlığın en bilinmez köşesine sığındığım bir vakitte, Tanrı duamı kabul etti. Saçlarımın arasındaki dokunuş tanıdıktı. Öyle tanıdık ve öyle güzeldi ki, gözlerimi açmaktan korktum. Sonunda boşluğa uyanacağım bir Anteli rüyaya daha tahammülüm yoktu. Bir an sonra sedir ağacı kokusunu duydum. Koku... Rüyalar beklenenin kokusunu getirmezdi.

“Buradayım,” diye fısıldadı yanı başımdan. Şimdi gözlerimi açmaktan daha fazla korkuyordum. Kirpiklerim titreyerek bana ihanet ettiğinde başımı soluma çevirdim. “Bakışlarını da mı sakınacaksın benden?” Kederli ve yine de sitemliydi tınısı. Parmakları hâlâ saçlarımın arasında, varlığı yatağın çöken sol tarafındaydı. “Haklısın. Ben olsam ben de sakınırdım. Bakmaya hakkım yok.”

Sızlayan burnum ve içimde doğrulan dudağımı ısırma isteği, aynı acımasız örgütün bir parçasıydılar. Oysa parmaklarımdaki çubuklar avuçlarımı sıkmama dahi izin vermiyordu. Neden güç alacaktım ben?

“Hayır.” Kirpiklerim yavaş yavaş aranırken, bir damla gözyaşı yastığa doğru süzüldü. Sönmek üzere olan gaz lambasının cılız ışığı eşliğinde birbirimize baktık. Siyah, yorgun ve dağınıktı. “Öyle değil,” dedim sessizce. “Seni suçlamayı bırakalı uzun zaman oldu.”

Elini bir suçlu gibi saçlarımdan ayırıp bakışlarını yüzümden kaçırdı. Siyah tutamları karışıktı, bir kısmı alnına dökülmüştü. Gözlerinin altındaki siyah halkalar loş ışıktaki bile kendini ele veriyordu.

“Ben ne zaman bırakacağım?”

“Ante...” Kısık sesimden isminin dökülmesiyle birlikte bakışları usulca çehremi buldu, ağır ağır her ayrıntımda dolaştı. Dudağımdaki yarada, elmacıkkemiğimin üzerindeki morlukta ve yarımdayızının açıklığında... Kaşları kederle çatıldı. “Yapma böyle. Ben... kendim gittim.”

“Neden!” dedi ani bir öfkeyle. “Neden yaptın bunu? Mihrimah, nasıl yaparsın bunu?”

İçinde uçsuz bucaksız bir acı barındıran tebessüm geldi ve dudaklarıma kondu.

“Başkasına ait bir adam, bir daha beni öpmek zorunda kalmasın diye...”

Kollarımdan tuttu ve beni yattığım yerden doğrulttu.

“Sen beni öldüreceksin. Duyuyor musun? Beni sen öldüreceksin.” *Sen bunu çok kez yapmıştın*, diyemedim. Onun yerine yaklaştığım gözlerine baktım ve onu azat ettiğimi düşündüm. Bu özgür hissettiren bir duyguydu. “Mihrimah...” Kollarımdaki avuçları giderek ısındı. Çerçevesi dudaklarını birbirine bastırdı, o an yüzündeki yaraları fark ettim. Her biri taze ve derindi. “Sen öptüğüm ilk ve tek kızsın. Alnından da...” Gülümsedi. Bu, kalbimi ellerinin arasına almasıyla eşdeğerdi. Elini aralanan dudaklarıma götürdü ve parmak ucuyla oradaki yaraya dokundu. “Dudaklarından da... Ve ben, o kızı derinden öperken yalnızca ona aittim.” Konuşamadım. Tek kelime bile edemezken, titremeye başlayan bedenim ona muhtaç kaldı. “Şşş...” Dudaklarını yarımaya bastırdı, güçlü kolları sırtıma uzandı. Hem içine sokmak ister gibi hem incitmekten ölesiye korkarak sarıldı. “İyileş, ay parçası. Bir an önce iyileş.” Kollarını benden ayırmadan alnını alnıma yasladı. Gözleri kapalıydı. “Seni buralardan götürebilmem için, bizim için iyileş...” Keskin bir gök gürültüsü duyuldu. Ay’ın ilk yağmuru bizim için yağmaya başlarken Ante sıcak dudaklarını kulağıma yasladı, fısıldadı:

Bu yağmur... bu yağmur... bu kıldan ince,

Nefesten yumuşak yağan bu yağmur...

Bu yağmur... bu yağmur... bir gün dinince

Aynalar yüzümü tanımaz olur.

*Bu yağmur kanımı boğan bir iplik,
Tenimde acısız yatan bir bıçak;
Bu yağmur yerde taş ve ben de kemik
Dayandıkça çisil çisil yağacak.*

*Bu yağmur delilik vehminden üstün;
Karanlık, kovulmaz düşüncelerden.
Cinlerin beynimde yaptığı düğün,
Sulardan, seslerden ve gecelerden...**

* Necip Fazıl Kısakürek'in "Bu Yağmur" adlı şiiri.

12. BÖLÜM

İŞIKSIZ YOL

Tanrı'nın ruhuma bıraktığı gücü, gözlerini geceden alan adamın sözleri perçinledi.

“İyileş ay parçası. Bir an önce iyileş. Seni buralardan götürebilmem için, bizim için iyileş...”

Bizim için...

Oysaki bedenim kendini sahibim sanan bir adamın darbesiyle dağılırken, ruhum çok daha büyük bir yıkımın pençesindeydi. Ante, tüm gardımı alaşağı etmişti. Kısık sesiyle okuduğu şiir zihnimde dönüp dururken, beni kollarının arasına aldığı saniyeler, düşündükçe kalbimi bir tüy tanesi gibi okşuyordu...

İlk kez beni öptüğünü söylemişti. *İlk ve tek. Tanrı'm!* Sadece birkaç kelimeyle bana nasıl bir cehennemde olduğumu unutturmuştu. Evim değil, Ay ya da bir başka yer değil. Ante'nin yalnızca varlığıyla beni götürdüğü yer neresiydi? Ona sığınmaktan ölesiye korkarken, ona karışmak bundan sonrasında çok daha kaçınılmaz olacaktı.

Gözlerimi bir kez daha kapattım, açtım. Muhtemelen birazdan hava aydınlanacaktı ve ben bir dakika bile uyuyamamıştım. Belki de uyumuştum. Onun odama gelişi, dimağıma nakşolan sözleri ve o derin bakışları birer rüyadan ibaretti. Ah, hayır! Geride bıraktığı o mistik kokusu yaşadığımız anı tüm çıplaklığıyla yüzüme vuruyordu. Ve

ben, artık haklı olduğunu biliyordum; onun için bir vicdan meselesinden çok daha fazlasıydım.

“Gelebilir miyim?”

Düşüncelerimin arasına süzülmeye çalışan zarif sese çevirdim bakışlarımı. Kapıdan başını uzatarak müsaade bekleyen Nora’ya belli belirsiz bir baş hareketiyle girmesini işaret ettikten sonra doğrulmaya çalıştım. Ancak daha istediğim pozisyona gelemeden kaburgalarımaya saplanan ağrıyla yüzümü buruşturdum. Nora bunu fark etmiş olacak ki, aceleyle kapıyı arkasından kapattı ve hızlı adımlarla yanıma geldi. Elinde çukur bir kap ve temiz sargı bezleri vardı.

“Ani hareketlerden kaçınmalısın. Kırıkların çok taze.” Koluyla sırtıma destek verdi ve yumuşak bir süngerini arkama yerleştirdikten sonra sargılarına uzandı. “Şunları bir değiştirelim. Sonra bedenini silip parmaklarına bakacağım.”

Sessizce işini bitirmesini bekledim. Nora sargılarımı değiştirirken, yaralarımaya pansuman yaparken ve parmaklarımdaki çubukları sabitlerken çok nazikti. Buna rağmen canım öyle yanıyordu ki inlememek için dilimi ısırıyordum. Nasıl göründüğümü bilmiyordum ama berbat görümdüğümünden şüphem yoktu.

“Nora,” dedim çatallı bir sesle. “O hâlâ burada değil, değil mi?”

“Ulu Seplin mi?”

İsmi duymamla tüylerim diken diken oldu.

“Evet.”

“Bilmiyorum ama senin için öğrenebilirim.”

Sormuştum ama öğrenmesinin bana hiçbir yararı yoktu. Burası onun sarayıydı ve önünde sonunda geri gelecekti. Babam her zaman korkunun ecele faydasının olmadığını söylerdi. Her zamanki gibi haklıydı. Seplin benim ecelimdi.

“Pera...” Beyaz elleri, sargılı parmaklarımda üzerini nazikçe örterken bana kimsenin bilmediği ikinci ismimle

hitap etmişti. “Seplin gelmeden seni buradan götürmüş olacak.” Şaşkın bakışlarım suratına dikildiğinde ince dudakları usulca kıvrıldı. “Biliyorum. Onu duydum, seni buradan götürecektir ve o bir şey söyleyince yapar. Muhakkak ki yapar. Aksi hiç olmadı. Bunu kız kardeşi söylüyor, Pera.”

Dudaklarıma yayılan buruk tebessüm silikti.

“Nora,” dedim kısık bir sesle. “İşaretli olduğu kadını nasıl bırakacak? Onu benden iyi tanıyorsun, Teodora’yı yarı yolda bırakamaz.”

Elini yavaşça geri çekti ve yatağın sol kenarına ilaştirdi minyon bedenini. İfadesi hem çok tereddütlü hem de çok kararlıydı.

“Eğer bunu Seplin sana zarar vermeden önce söylemiş olsaydın, hiç şüphesiz kelimesi kelimesine hak verirdim ama şimdi...” Gözleri irileşirken başını salladı ve bana çok daha yakından baktı. “Görmeliydin, Mihrimah. Sen yaralı bir kuş gibi yatarken ağabeyimin başındaki halini bir görmeliydin. Onu hiç böyle dağılmış görmemiştin.” Dudaklarım aralandı ama söylemek istediğim şeyi kelimelere dökemedim. Nora sessizliğimden beni anladı. “Evet, senin yanındaydı. Biliyor musun? Yaralarını o sardı ve seninle konuştu. Her gün gizlice feryum bahçesine geldi, sırf nasıl olduğunu öğrenmek için...”

Avcum gayri ihtiyari sargılarıma kapandı, Ante’nin güzel yüzü gözlerimin önüne düştü.

“Şimdi nerede?” Bunu sorarken bakışlarımı kaçırmıştım.

“Bilmiyorum ama saraya girmemekle iyi ediyor. Ulu Seplin uyanıp da ağabeyimin adını verirse...” Dehşete kapılarak birleştirdiği avuçlarını göğsüne bastırdı. “Tüm muhafızlar peşine düşer. Bu kez zinhar affedilemez.”

Saraya girmemekle... Nora ağabeyinin gece burada olduğunu bilmiyordu. Ante benim için kendini riske atarak yanıma kadar gelmişti.

“Nora!” dedim en az onunki kadar ele gelir bir telaşla. “Söyle ona bir daha feryum bahçesine de gelmesin. Görüyorsun, ben iyiyim ve günbegün daha iyi olacağım.”

“Olacaksın tabi... Ama iyi olmayan başka biri var, Teodora. Ağabeyi için üzgün ve üstüne ağabeyimi de görememesi onu iyice yıktı. Tüm gün ne odasından ne de yatağından hiç çıkmıyor.” Ayağa kalktı ve küvette ıslatıp sıktığı bezle yanıma geri döndü. “Bunları sana söylemem ne derece doğru bilmiyorum ama Teodora için üzülüyorum.” Silmeye bacaklarımdan başladığında yüzüme bakmıyordu.

“Sana kızdığımı mı düşünüyorsun? Hayır, Nora. Elbette ki kızmıyorum. Teodora uzun zamandır senin arkadaşın ve onun için üzülmen kadar normal bir durum yok.”

Bez üst bacaklarıma doğru yol alırken bir anda duraksadı.

“Ama Mihrimah, Teodora ağabeyime...”

“Lütfen,” diye kestim sözünü. Bedenimde artarak ilerleyen ağrılar konuşmamı istemiyordu. “Onların arasındaki şey beni ilgilendirmiyor.”

“Aslına bakarsan aralarında...” İsteksiz bakışlarımı gördüğünde sustu ve silmeye devam etti.

Bedenimle işi bittiğinde, küçük tutamlara ayırdığı saçlarımı yavaş yavaş taradı. Örerken birkaç kere konuşmaya niyetlendi ama her seferinde vazgeçti.

Nihayet, “Sor,” dedim. Ne soracağını biliyordum.

“Bir şey sormayacağım.”

Ağır ve yorgun bir nefes verdim.

“Nora, sor.”

Omzuma uzanan örgünün ucunu tutturduktan sonra karşımda dikildi. Sarı saçlarını toplasa da omuzlarında dağınıklardı. Teni, bir porselen kadar aydınlık ve gözkapaklarındaki damarlarını belli edecek kadar şeffaftı.

“Sana bunu neden yaptı?” Soru ne kadar beklendik ise cevap bir o kadar muammaydı. Aramızda hüküm süren ha-

dsiz sessizlik Nora'yı tedirgin etmişti. Cevap vermeyeceğimi düşünerek, "Affedersin," dedi fakat bir pişmanlık sözü daha etmesine izin vermedim.

Bileğimin üstüyle kâküllerimi geri iterek ona istediği cevabı verdim. Nora şaşırmadı. Alnımdaki izi, o izin neden kızardığını, hatta kimin sebep olduğunu biliyordu.

"Biliyor musun?" Gözlerine derin bir sis oturdu adımları gitmeye hazırlanırken. "Sen gördüğüm en cesur kızsın."

Buna benzer bir sözü kısa süre önce Beki'den de duymuştum. Oysa ben ne dişli ne de cesur biri olmak istiyordum. Ben yalnızca azat edilmek istiyordum. Azat edilmek ve sonsuz özgürlüğe karışmak...

Uykuma sızan huzursuz nefes alış verişleri ile gözlerimi açtığımda karşımda Teodora'yı buldum. Yatağımın ayağında durmuş, sessizce beni izliyordu. Çekik gözleri durgun ve kızarıktı. Solgun teni üzerindeki beyaz elbiseye eşlik ediyordu. Tepkisizliği ürkütücüydü. Ben ona anlamaya çalışır gibi bakarken o, çökük omuzları ile bana bir şeyleri görmek istermişçesine bakıyordu.

"Kötü görünüyorsun." Bunu söylerken yüzünde yalnızca dudakları kıpırdadı. "Epeyce kötü." Nora'nın gölgelemeye çalıştığı gerçeği açıkça söyleyen Teodora'ydı ve biliyordum ki bu konuda haklı olan Nora değildi.

"Bunu söylemek için mi geldin?"

Bakışları çehremdeki her yarada ayrı ayrı oyalandı. Ağzına kadar asitle dolu bir bardağa benziyordu, Teodora. Şayet taşarsa yakacağı ilk kişi ben olacaktım.

"Ağabeyimi döven, bileklerini kıran, onu ölmekten beter eden kim, biliyor musun?" Sessizce ona bakmayı sürdürdüm. Soru sormuyordu, teyit istiyordu. "Ante sen bu hale geldiğin günden beri ortada yok." Saçma bir gülümseme belirdi aydınlık yüzünde. "Neden acaba? Bu konuda senin bir fikrin var mı?"

“Yok,” dedim keskin bir tonla. “Olsa da bunu seninle paylaşmazdım.”

Avuçlarını sertçe önündeki yatak demirine yapıştırdı.

“Ağabeyimi yaralayanın kim olduğunu görmedim ama adım gibi biliyorum. Buna Ante’den başkası cesaret edemez. Buraya kadar her şey tamam ama neden o gün...” Zihnindeki bilinmezliğin getirdiği karmaşayla kirpiklerini sıktı. “Neden ağabeyimin sana zarar verdiği gün yaptı bunu? Neden, Mihrimah!” Kirpiklerini araladığında gözlerinin daha da kızarmış olduğunu gördüm.

“Bunun cevabı bende değil. Git, Ante’ye sor.” İçimdeki o garip duygu yine sözlerimi ele geçirdi. “Tabii bulabilirsen.”

Son iki kelimem Teodora’nın çekik gözlerinin buğulanmasına sebep oldu. Fakat hüznü öfkesinden ağır değildi.

“Törende de seni korumuştı. O zaman sana acıdığını düşünmüştüm.”

Ya şimdi, diye sormak istesem de dudaklarımı birbirine bastırdım ve bu isteğimin üzerini örttüm. Onunla bu konuşmayı yapmamalıydım. Doğrulamak için avuçlarımı yatağa bastırdım ama parmaklarımdaki acı ve güçsüzlük buna izin vermedi. Teodora, karşısındaki çaresizliğimi izlerken herhangi bir tepki vermedi. Ellerimle başaramadığımı dirseklerimle başardım ve güçlkle doğrulabildim. Henüz dikkatini çeken sargılı kaburgalarım baktı, kaşlarını düşürdü.

“Ne yaptın da seni bu hale getirdi?”

Suratıma okkalı bir tokat indirseydi belki bu kadar şaşırırmazdım. Kaşlarım çatılırken aralanan dudaklarım bir süre öylece kaldı.

“Ne dedin sen?”

“Duydun?” Tekdüze konuşmasını elden bırakmadı. “Ne yaptın da bu hale geldin?”

“Sen bir kadın olarak bunu nasıl sorarsın? Nasıl bu kadar vurdumduymaz, pervasız olabilirsin?”

Alaycı bir tavırla sordu.

“Kibirliden sonra şimdi bir de vurdum duymaz yakıştırması mı yapıyorsun bana? Merak ediyorum, hakkımda başka ne düşünüyorsun?”

Ayağa kalkabilmeyi, bu lanet odadan koşarak uzaklaşabilmeyi istedim.

“Beni bu hale getiren ağabeyin ve senin tek dert ettiğin şey Ante’nin benim yüzümden ağabeyini dövme ihtimali!”

Adımları yaklaşırken, avuçları demir ayaklığın üzerinde kaydı. Başımın üzerindeki yüzüne baktım. Onu daha önce hiç böyle görmemiş olsam da artık şaşırıyordum. Teodora’nın türlü yüzü vardı ve henüz birkaçıyla tanışabilmişim.

“Sence öyle bir ihtimal var mı?”

Burnumdan sert ve yılgın bir nefes verip başımla kapıyı işaret ettim.

“Teodora, sorularını da al git artık. Dinleneceğim.”

Beni hiç duymamış gibi dizlerini kırarak eğildi. İşaret ve başparmağıyla çenemi kısaç gibi yakalayarak yüzüne hizaladı. Şekerli kokusu tehditkâr edasına karışarak zihnimi bulandırırken, uzun kirpikleri bir ok gibi kaşlarına saplanmak üzereydi.

“Cevap ver. Hemen.”

Getireceği acıyı umursamadan elimin tersiyle bileğini ittim ve temasımıza son verdim.

“Sana söyledim. Aradığın cevap bende değil. Muhatabın ben değilim, anlıyor musun?” Başımı hayal kırıklığıyla iki yana salladım. “Anlamıyorsun. Bir an buraya benim için geldiğini düşünmüştüm. Ne aptalım, senin kendinden başka kimseyi düşünmediğin aşikâr. Ölsem kılın kıpırdamaz, tek bir an bile beni buraya getirdiğin için vicdanını sorgulamazsın. Git buradan Teodora ve lütfen bir daha bana yaklaşma. Lütfen.”

Geri çekilirken sözlerimden zerre etkilenmişe benzemiyordu. Uykusuz ve yorgundu. Özlem ve acı çekiyordu.

Tüm bunlar bir yana, zihnini eşıleyen soruların cevabını bulamadıkça rahat etmeyecekti ve o cevaplar birilerine çuvaldız olup batacaktı.

“Bulacağım,” dedi kararlılıkla. “Ante’nin ağabeyime neden saldırdığını bulacağım. Tüm soruların cevabı gün yüzüne çıktığında eminim ki çok uzakta olmayacaksın.”

Üzerime kondurduğu son şüpheli bakıştan sonra odadan çıktı. Ancak daha kapı kapanamadan görmeyi istemediğim bir sima daha karşımda belirdi.

“Geçmiş olsun, Aziz Mihrimah. Umuyorum ki daha iyisinizdir.” Bireste kapının önünden sadece birkaç adım ilerledi ancak bana yaklaşmaktan çekinmiş gibi bir adım daha atmadı.

“Nasıl görüyorsan...” Başımı geriye yaslayıp bakışlarımı camdan dışarı uzattım.

“Sizi almak için geldim. Ayağa kalkabilecek misiniz?”

“Hayır. Bir yere gidebilecek durumda gibi mi görünüyorum?”

Lilya’ya seslendiğinde beraberinde odaya üç hizmetli kız daha girdi.

“Aziz Mirimah’ı hazırlayın. Şifalı nehrimize götüreceğiz, çokça kıyafet ve örtü alın.”

Bireste’ye sert bir bakış attım.

“Aziz Bireste, ben bir yere gitmek istemiyorum.”

“Affedersiniz ama bu hanedanlığın kararı. Bir an önce iyileşmenizi istiyorlar ve bunun yegâne yolu şifalı nehrimizden geçiyor. Rahat olun lütfen, size çok iyi gelecek.”

“Yani diyorsun ki, istesen de istemesen de götürüleceksin.” Umursamazca omuz silktim. “Anlıyorum.”

Bireste benimle daha fazla muhatap olmadı. Belli ki benimle ilgilenmesi bir zorunluluktan ibaretti ve görevini tamamlayıp benden uzaklaşma peşindeydi. Aslında sadece o da değil, Lilya bile artık odaya girmiyordu. Bazen kapı açıldığında bana baktığını görüyordum ama uyanık oldu-

ğumu fark ettiğinde hemen olduğu yerden uzaklaşıyordu. Lanetliymişim gibi kimse bana yaklaşmak istemiyordu. Bunun nedeni basitti. Beni bu hale getirenin Seplin olduğunu biliyorlardı. Tıpkı efendilerinin geri döneceğini bildikleri gibi...

Bireste arabada kalıp Nora ve diğer hizmetliye beni suya sokmalarını emretti. Etraf sessiz ve alabildiğine siyah çimenlerle kaplıydı. Seyrek ağaçlar ve birkaç muhafızdan başkası yoktu. Çıplak ve kasvetli olan hava, yağacak ikinci yağmurun haberini verirken, akıp giden nehre baktım. Koyu yeşil ve parlaktı. Her iki tarafında da uzun boylu sık otlar vardı. Hizmetli kız nehrin hemen yanına büyük bir örtü serip benim için hazırladığı çantadan yedek kıyafet ve kurulanmam için örtü çıkardı.

“Soyunmana yardım edeyim.”

Nora’ya isteksizce bakıp, “Soyunmasam olmaz mı?” diye sordum.

“Olmaz, Mihrimah. Suyun yaralı bölgeye direkt temas etmesi gerekiyor.”

Diğer kıza arkasına dönmesini söyledikten sonra elbise mi başımdan sıyırıp aldı. Sargılarımı çözdüğünde kaburgalarımın şiş ve morarmış olduğunu gördüm. Otları aralayıp beni yalnızca külotumla nehre sokarken, bakışları kısa bir an arkama takıldı ve duraksadı.

“Ne oldu?”

Bir güç tarafından ısıtılmış gibi sıcacık olan nehre gömüldüğüm sırada, Nora bakışlarını hızla takıldığı yerden aldı.

“Hiç... Biraz suda kalman gerekiyor, içinde ilerleyebilirsen su bedenini tamamen saracaktır.”

Geri çekilecekken nehre uzanan elini tuttum.

“Sen gelmeyecek misin?”

“Hayır, bizlerin girmesi yasak. Ben burada olacağım.” Kenara serdikleri örtüyü işaret etti. “Otlardan göremezsin ama seslenirsen duyarım.”

Beni nehrin içinde bırakıp geri çekildi ve ikiye ayırdığı otları özgür bırakarak tamamen kamufle olmamı sağladı. Su göğsümün iki parmak üzerindeydi. Suyla temas eden benim ılınırken, dışarıda kalan omuzlarımın üşüdüğünü fark ettim. Öte yandan nehre neden şifalı dediklerini henüz anlıyordum. Sızının usul usul benden uzaklaştığını, kemiklerimin gerildiğini hissedebiliyordum. Bundan diğer yaralarımın da nasiplenmesi için eğildim ve tamamıyla suyun içine gömüldüm.

Suyun altında, akıntıya ve dinginliğe kulak vermişken bir hareketlilik hissettim. Bir gariplik vardı. Bileklerimle saçlarımı geriye iterek sudan çıktığım an onu gördüm. Ante'yi. Gerçekten burada mıydı? Islak kirpiklerimi kırpıştırıp onun gerçekten burada olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Su beline kadar ancak ulaşıyordu. Buna rağmen çıplak göğsü ve saçları ıslaktı, bana bakıyordu. Gerçekten buradaydı!

“Sen...” Ellerini omzuma yerleştirip beni kendisiyle birlikte aşağı çekti ve sırtımı yosunlu kenara yasladı. Şimdi ben boynuma, o da göğüs hizasına kadar suyun içindeydik ve çok yakındık. Nefesimi bir nebze düzene sokabildiğimde, “Ante,” diye fısıldadım. “Senin burada ne işin var?”

Elleri hâlâ omuzlarımdaydı. Keskin bakışları bir nişancı gibi etrafta dolaştıktan sonra gözlerimi buldu.

“Nehirden su almak için gelmiştim.”

Bedeninin görebildiğim kadarına baktım aceleyle.

“Yaralandın mı!”

“Şşş...” Çerçeveli dudakları üzerimdeki telaşla birlikte kıvrıldı. “Kendim için değil, senin için.”

İçimden rahat bir nefes almak geldi ama bunu yapmadım.

“Deli misin sen? Seplin kendine gelmek üzeredir. Adını verirse...”

“Anma şu itin adını!” dedi alçak fakat sert bir vurguyla.

Elleri omuzlarımdan kaydığında, çıplaklığımı hatırlayarak irkildim. Kollarım usulca birbirine kapanırken bakışlarım arsız bir damla gibi suya düştü. “Mihrimah...” İki parmağıyla çeneme dokundu ve usulca bakışlarımı bakışlarına kaldırdı. “Utanıyor musun?”

Kendimi zorladım ve “Hayır,” diyebildim. “Utanmıyorum.”

Başını biraz eğdiğinde temas etmese de alnının sıcaklığını alnımda hissettim. Ante’yi hissedebilmem için bana dokunmasına gerek yoktu. Onu düşünmem bile içimde saltanat kurması için yeterliydi. Anca anca anlıyordum

“Utanma, benden sakın utanma.” Fısıltısı, sakinliğimi boğazladı.

Islak tutamlarından esmer omuzlarına düşen su damlacıkları kadar çaresizdim karşısında. En az onlar kadar düşmekten korkuyor, en az onlar kadar düşmekten kurtulamıyordum.

“Utanmıyorum,” diye tekrar ettim. Kollarım yavaşça iki yanıma düştü.

Ante şakağıma düşen ince bir tutamı kulağımın arkasına itti. Ancak eli amacına ulaşmasına rağmen oradan ayrılmadı.

“Burada yakalanacak olmamdan korkuyorsun.”

Telaşla gözlerimi açtım ve saçımı parmaklarının arasından kurtardım. Tanrı’m! Bunu hâlâ yapabiliyordu, düşüncelerimi hâlâ okuyabiliyordu... O halde ben de yapabilirdim. Parmak uçları boynuma temas ederken göğüs kafesim daralıyordu. Elimi uzattım ve sağlam parmaklarımla kulağının altına uzanan saçlarına dokundum. Zihninden geçenler zihnime akarken beni de derin bir utanç denizine batırmıştı.

“Seninle biz, yine böyle boktan bir zamanda, yine böyle boktan bir yerde...”

Elimi hızla geri çektim.

“Devam etme.”

Beni dinlemedi. Başparmağı köprücük kemiğine uzandı, nazıkçe okşadı. Zihninden geçenlerin devamı dudaklarından döküldü.

“Yine böyle bir suyun içinde...”

“Ante, sus...” dedim yalvarırcasına.

Sığ bir nefes alıp elini enseme uzattı ve beni kendine çekip alnını alnıma yasladı.

“Unuttun mu, ay parçası?”

Ona söylemeli miydim? *Bir kez olsun*, diye fısıldadı ona ait yanım. *Bir kez olsun söyle.*

Ellerimi kaldırdım ve sargılarından kurtulan parmaklarımı koluna koydum.

“Ben o anı seninle sadece bir kez yaşadım. Sadece bir kez...” Başımı kaldırdım ve alnı hâlâ alnımdayken gözlerindeki siyah okyanusta boğuldum. “Ama biliyor musun? Rüyalarımda Mont Blanc’un sivri tepelerinde, o kuytu mağarada ve o suyun içinde birlikteydik. O buzun üzerinde, senin yanında yatıyordum ve bu kez...” Başım binbir kırıklıkla omzuma meyletti. “... gözlerimi açtığımda seni yanımda buluyordum.”

“Mihrimah,” dedi, sesini ele geçiren kusursuz bir pişmanlıkla. “Zamanı geri alabilseydim, gözlerini açtığında beni o güzel yüzünü izlerken bulurdun.” Dudakları alnımda gezindi. Öpmedi. Bir kez bile öpmedi. Girmek istediği ama asla giremeyeceği evin kapısında dolaşır gibi dolaştı.

“Zamanı geri alamayız.”

“Kalan zamansa aleyhimize işliyor.” Büyük elleriyle yüzümü kavradı ve geri çekilip bana baktı. “Öyle. Bana nasıl olduğunu söyle.”

“Seninle gelebilecek kadar iyi değilim.”

“Geleceksin,” dedi, diğer tüm seçenekleri ucundan tutuşturarak. “Gerekirse sırtımda taşıyım seni.” Gülümsediğinde dudağının sol kenarında minik bir çukur oluştu.

“Gerekme de taşırım.” Parmaklarımı avcuna koyup güzel bir şeye bakıyormuş gibi baktı. “Yalnızca bir-iki gün daha... Sonra...”

“Sonra ne olacak, Ante? Arkada bıraktıkların ne olacak? Biliyorsun değil mi? Kafanın içindekileri ardında bırakamazsın.”

“Biliyorum.” Tecrübe etmiş gibi başını salladı. “Çok iyi biliyorum.”

“Ante,” dediğimde, sanki tüm evrenin en güzel kelimesini söylemişim gibi baktı bana. “Çıkış var mı?”

“Bilmiyorum.”

“Nereye gideceğiz?”

“Bilmiyorum.”

Bizi kapattıkları kafeste çırpınıp duruyorduk. O kafeste kaçıp saklanacak bir yer bulmak mümkün müydü?

“Seni asla affetmez,” dedim, Teodora’nın ismini söylemekten imtina ederek. “Bunu da biliyor musun?”

Ani bir öfkeyle başını çevirdi.

“Evet. Biliyorum.”

Bu ona acı vermişti. Açıkça görebiliyordum ama görebildiğim bir şey daha vardı. Bana baktı ve bakışlarındaki öfkenin dağılmasına izin verdi. Elleri kaburgalarını sararken, parmaklarının dış boğumları göğsümün altına temas ediyordu. Dudaklarından belli belirsiz bir inilti dökülürken utanmadım. Parmakları orayı okşadı, şimdi nehrin şifasının esamisi okunmuyordu.

“Düşündüğüm tek şey seni buradan götürmek. Başka bir şey bilmiyorum. Başka bir seçenek aramıyorum. Yalnızca seni o lanet sarayından çıkaracağım, tek bildiğim bu.”

Kollarını belime kaydırды. Bana sarılacak mıydı? İkimin üzerinde de bir şey yoktu ve Ante bana sarılmak üzereydi. Bir an nefes alamadığımı hissettim. Aynı anda Bireste’nin sesi duyuldu.

“Aziz Mihrimah, iyi misiniz?”

Ante'yi iterek kendimden uzaklaştırırken, yarattığı bir saniyelik fırsatta dudaklarını saçlarıma bastırdı. Sonra da suyun altına dalarak yok oldu.

“Beni duyuyor musunuz?” Otları ikiye ayırıp başını uzattı. Beni görmesiyle rahat bir nefes alarak geri çekildi. “Sizi çok merak ettim. Artık çıkabilirsiniz, iyisiniz.”

Bakışlarımı suyun derinliklerine götürdüm ve fısıldadım.

“İyiyim. Şimdi çok daha iyiyim.”

Sabahın erken saatlerinde Nora nefes nefese odaya girdi. Seplin'in döndüğü haberini beklerken, verdiği haber en az beklediğim kadar fenaydı. Ağabeyiyle feryum bahçesinde buluştukları sırada yakalanmaması gereken birine yakalanmışlardı. Teodora'ya... Teodora sevinçle Ante'nin kollarına atlamış ve onu Nora'nın odasına götürmüştü. Nora'nın söylediğine göre bana sorduğu soruların hiçbirini Ante'ye sormamıştı bile! Şimdi ise Nora beni yürütmek için uğraşırken o ikisi aşağıda bir yerde yalnızlardı!

“Hadi ama Mihrimah, biraz daha yürümelisin.”

Nora elimi tuttu ve hafifçe çekti. Onu kırmamak için attığım her adım, kaburgalarıma ince sızılar yolluyordu. Bir an önce iyileşmeyi ben de istiyordum ama hırpalanan bedenimi terk etmeyen veca buna henüz hazır olmadığımı gösteriyordu.

“Bekle, nefesim sıkışıyor Nora. Biraz dinlenmeliyim. Sonra da beni odaya götür, bugün daha fazla devam edemeyeceğim.”

Nora anlayışla başını salladı. Sırtımı dar koridorun duvarına yaslarken Teodora'nın yaklaştığını gördüm. Çehresindeki garip gülümsemeyle, “Merhaba,” dedi. Bakışları, baştan ayağa üzerimde dolaştıktan sonra yüzümde sabitlendi. “Daha iyi görünüyorsun.”

“İyiyim.” Sesimdeki soğukluğa kendim inanamadım, zihnim hislerimin hükmündeydi.

“Güzel, sana seveceğin bir şey getireceğim.”

Getireceği her ne ise zerre merak etmiyordum.

“Gerek yok, Teodora. Bir şeyle ilgilenecek halde değilim.”

Burnuma hafifçe dokunup elini çekti.

“Çikolata seviyorsun, değil mi? Muhakkak seviyorsundur. Sana getireceğim küçük salkımlar tıpkı çikolata gibi kokuyor ve bire bir aynı tadıyor. Hatta bence çok daha güzeldir...” Hafızam Ante’nin bana uzattığı o tatlı salkımı yad ederken, gülümsememe engel olamadım. “Bak, düşüncesi bile hoşuna gitti, değil mi?” Teodora, bir sır verir edasıyla yaklaştı ve sesini alçaltarak konuştu. “Hava kararınca Ante’den beni o salkımların olduğu yere götürmesini istedim. Ağabeyimin yokluğu için üzgünüm ama bu fırsatı kaçıramazdım.” Geri çekildiğinde gülümsemesi genişlemişti. “Şimdi gidip hazırlanmam gerekiyor. Görüşürüz kızlar.”

Dişlerimi birbirine bastırıp, heyecanlı adımlarla uzaklaşan Teodora’nın arkasında düşmanca baktım.

“Mihrimah...”

Nora her ne söyleyecekse sonraya bırakmalıydı.

“Yalnız kalmak istiyorum.” Yerimden hareketlendiğim an koluma girdi. Nazikçe kolumu ellerinden kurtarıp, “Lütfen!” dedim.

Hiç istemese de sessizce ayrıldı yanımdan. Topallayarak odama girdim ve kapıyı sertçe ittim. Önceden olsa yalnızca kırılır ve bunu kendime itiraf edemezdim. Şimdiyse kırgınlığımı bastıran keskin bir his vardı: kıskançlık! Kıskançlığın getirdiği öfke şu yaralı halime bakmadan her yana saldırmamı istiyordu. Güçlükle bu isteği bastırıp yatağa oturdum. Uyumak istedim ama Teodora’nın o mutlu ve kibirli suratı aklımdan çıkmıyordu. Az sonra hava ansızın karardığında dudaklarımı kemirmeye başladım. Gaz lam-

basını yakma gereği duymamıştım. Zira zihnime hücum eden düşünceler yeterince aydınlıktı! Şimdi birlikteler miydi? Teodora, onun kopardığı tatlı salkımları mı yiyordu?

Daha nicesini kafamın içerisinde kurgularken, dolan gözlerimi aralanan kapıya çevirdim. Karanlığın içinden süzülen tanıdık beden yüksek sehpanın yanına ilerledi ve üzerindeki gaz lambasını yaktı. Bu manzaranın karşımda ilk kez sergilenmemesine rağmen nutkumun tutulmasına engel olamadım. Yeniden burada, benimleydi.

Odaya doluşan ışık onun güzel yüzünü gözlerimin önüne dökerken şaşkınlığımı gizleyemedim.

“Sen... Gitmedin mi?” Boş bulunarak sorduğum sorudan aynı saniye pişmanlık duydum ama artık çok geçti.

Kendinden emin adımlarla yaklaştı ve dizimin dibinde oturdu. Çerçevesi dudaklarında o iç titreten tebessümü vardı.

“Nereye gitmem gerekiyordu?”

Omuzlarımı kaldırıp, “Hiç...” dedim. “Hiçbir yere...”

Karanlıktan daha karanlık olan gözleri dikkatle beni inceliyordu.

“Daha iyisin.”

“Hı hı...”

Az önceki kasvetli düşüncelerle dolan gözlerim, buğusunu gözpınarlarıma toplamıştı. Gözlerimi kırptığım an akacaktı ve bunu hiç istemiyordum.

“Mihrimah...” Fısıltısıyla telaşlandım ve parmaklarım gözlerime doğru hareketlendi. Ante benden önce davranmıştı. Bileğimi yakaladığı an istemsizce gözlerimi kırptım. Aynı anda gözpınarımdan sarkan gözyaşını dudaklarıyla yakaladı ve oradan ayrılmadan fısıldadı. “Benim yaralı, şaşkın ve kıskanç kızım.” Nefesi kokusuna bulanmıştı. Bense nefes alamazken, dudakları usulca burnuma kaydı.

“Şunu aklına kazı, çikolata uzatacağım tek kız sensin.”

Bakışlarının bir kurşun gibi dudaklarıma düştüğü an

kapı ansızın açıldı. Ante hızla ayağa kalktı ve beni arkasına aldı. Korktuğum olmadı, gelen Nora'ydı ama suratındaki ifade korkulacak bir şeyler olduğunu ele veriyordu.

“Teodora ve Beki birbirlerine girdiler. Beki'yi muhafızlar yakaladı ama zindana götürülmeden önce seni görmek istiyor. Ağabey, bilmen gereken bir şey var...”

13 . B Ö L Ü M

KAÇIŞ

Beki ve Teodora.

Birbiriyle alakasız bu iki ismin ortak çıkarları kadar kavgalarının da tam bir kaos olduğunu tahmin edebiliyordum. Nora'nın telaşla inip kalkan göğsü bu tahminimi haklı çıkarırken, sürekli kapının çevresinde dönen bakışları tedirgin etmişti. Ante hâlâ yanımdaydı ve bu odada ikimizi yalnız görecektik fazladan bir çift göz felaketimiz olurdu. Nora'nın verdiği haberle değilse bile bu olasılığın getirdiği korkuyla irkildim. Ante hemen önümdeydi ve arkası dönük olduğu halde hissetmiş gibi başını bana çevirdi.

“İyi misin?”

Anlamaya çalışan gözlerine birkaç saniye bakabildikten sonra hızlıca başımı salladım.

“Git. Çık odadan.”

Bana biraz daha döndü ve bakışlarını bakışlarıma sabitledi.

“İyi misin?” Bu kez daha net sormuştu. Cevabını almadan gitmeyeceğine emin oldum.

“İyiyim Ante,” dedim. Gayri ihtiyari elimi göğsüne koyup hafifçe ittim. “Git hadi.”

Kaldırdığı elini göğsünde duran elimin üzerini koyacakken Nora'nın güçlü fısıltısı duyuldu.

“Ağabey! Herkes aşağı iniyor, acele et!”

Yatağa oturduktan iki saniye sonra Ante artık burada değildi. Nora ile bulunduğum katı terk ettiklerinde kapı-

mın önünden rüzgâr gibi geçen Lilya ve birkaç muhafız daha aşağı indi. Aşağıdan gelen karmaşık sesler bir süre daha devam etti ancak bir noktada aniden kesildi. Neler oluyor, diye sorabileceğim birilerinin değil yanımda, bulunduğum katta bile olmadığını farkındaydım.

Elimi sargılı kaburgalarımın götürüp ayağa kalktım. Küçük adımlarla kapıya kadar gidip önce koridora, ardından da aşağı inen merdivenlere baktım. Boştu. Tek bir kişi bile yoktu. Rahatsız edici sessizlik tüm haşmetiyle sürerken sırtımı pervaza dayadım. O sırada tekrardan birtakım sesler duyar gibi oldum. Giderek yaklaştı, yaklaştı. Bunlar adım sesleriydi ve bir değil, iki kişiye aittiler. Kaşlarımı çatarak merdivenlere baktığımda, basamakları koşar adımlarla tırmanan Teodora'yı gördüm. Suratı kıpkırmızıydı. Öyle telaşlıydı ki beni fark etmedi bile. Hızı yüzünden onu yalnızca iki saniye görebilmişim. Zira birkaç metre ötemdeki merdiven kıvrımını hızla dönerek üst kata ulaşmıştı. Bunun şaşkınlığını henüz yaşarken, Teodora'nın adımlarını ondan çok daha hızlı bir şekilde başka adımlar takip etti.

Beki'ninkiler.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Aynı anda alt katlardan arbede sesleri yükseldi. Sesler giderek dağıldı ve çoğaldı. Herkes Teodora ve Beki için aşağıya inmişken, o ikisinin yukarı katlardan birinde olduğunu benden başka bilen yoktu. Bir şeyler oluyordu ve bunu kavrayan beynim ayaklarımın hareket etmesini emretti.

Acıyla yürüyerek, çoğu yerde yalpalayarak merdivenlere ulaştım. Korkuluklardan aldığım destekle üst kata ulaştığımda zorlanan kaburgalarım beni nefes nefese bırakmıştı. Şans benden yanaydı ki bir kat daha çıkmak zorunda kalmayacaktım. Zira Beki'nin tanıdık sesi ulaştığım kordordaki odalardan birinden geliyordu. Kuvvetli bir nefes alarak yürüdüm. Önünden geçtiğim her odaya kulak kabartıyordum. Henüz tam olarak iyileşmeden bedenimi bu

kadar zorlamam doğru değildi ancak merakım öyle güçlüydü ki kendimi umursayacak durumda değildim. Muhafız ve hizmetlilerin sesi odamın olduğu bir alt kata kadar yaklaşıırken, Teodora'nın sesini üçüncü odada yakalayarak duraksadım.

İçeriden yükselen bağırışma ve kırılma seslerinin arasından duyduğum birkaç kelime kulağımın kapıya dayanmasına sebep oldu. Dinledim. Dinledikçe dudaklarımı dişledim, gözlerimi büyüttüm ve dişlerimi sıktım. Serzenişleri, yakarışları, tehditleri ve hakikatleri dinledim.

Tanrı'm!

İşittiğim son kelimeyle birlikte muhafızları karşımda buldum. Yüzleri görünmeyen ruhsuz askerler yaklaştılar ve kapıyı iki tekme darbesiyle kırdılar. Onlar bunu yapmadan birkaç saniye evvel bedenimi karşı odanın aralık kapısından içeri itmeyi başarmıştım. Heyecanla tutunduğum kapının ardından, Teodora'nın çığlığını duydum. Hemen ardından Beki'nin acı nidası yükseldi. Titreyen bakışlarımı ince bir çizgiyi andıran kapı aralığından koridora uzattığımda odadan çıkan muhafızların derdest ettikleri Beki'yi gördüm. Alnı kanıyordu, gözleri kapalıydı ama bilinci onu tam olarak terk etmemişti. Arkalarından görünen Teodora, yaşlı gözleriyle birlikte pervaza yaslanıp avuçlarını yüzüne kapattı. Koridor birkaç dakika içinde hizmetliler ve hanedan mensuplarıyla kalabalıklaştı.

Kime ait olduğunu bilmediğim bu odada yakalanacağım korkusuyla olduğum yere sinerken omzumun üzerinden detaylara baktım. Temiz, düzenli ve fazla beyazdı. Hiç şüphesiz ki bir soyluya aitti. Beyaz yatak, beyaz çarşaf, aynı renk halı ve çalışma masası odanın dört bir köşesine özenle yerleştirilmişti. Masanın üzerinde sarımtırak, eski bir kâğıt ve bir de mühür vardı. Kulpu indirerek kapıyı tamamen kapattım. Gözümü masadan alamıyordum. Zihnime yerleşmeye çalışan niyet tehlikeli ve belki de yersizdi.

Ah, hayır! Bir an önce, kimse beni fark etmeden kaldığım odaya geri dönmeliydim. Bu düşünceme tezat adımlarım masaya doğru ilerledi. İçim duyduklarımın etkisiyle çalkalanıyordu ve hâlâ şokunu üzerimden atabilmiş değildim. Kâğıdı elime aldığımda, daha önce bana öğretilmeyen ancak buraya düştüğüm andan itibaren profesyonelce konuştuğum lisanın alfabesini gördüm. Konuşabildiğim dili okuyamıyordum!

İyileşmeye yüz tutan parmaklarımın arasında tuttuğum kâğıt yaprak gibi titriyordu. Bu ana dek titrediğimin farkına varamamıştım. Kirpiklerimi kırpıştırıp kâğıda daha dikkatli baktım. Çok fazla şey yazıyordu ve her biri aynı orantıda yabancıydı. Kâğıdın sol ve sağ tarafına karşılıklı yazılmış yalnız kelimeler vardı. Bu sıra aynı şekilde aşağı kadar uzanıyordu. Kelimelerin ortasında ise farklı figürler yer alıyordu. Bunları çarpıya, ağaca, dumana, yıldıza, güneşe ve aya benzetebilirdim.

Ay'a!

İşaretparmağımla alnımdaki izin bire bir aynısı olan figüre dokundum. Sonra sağ ve sol tarafında yazan kelimelere baktım. Ne olabilirdi? Zihnime süzülen ışık huzmesi mantığımı aydınlattı. En baştan başlayarak tek tek figürleri saymaya başladım.

Doksan dokuz!

Tahmin ettiğim gibi tamı tamına doksan dokuz figür vardı. Şayet bunlar eş olan kadın ve erkeklerin işaretlerini temsil eden figürler ise karşılıklı kelimeler de işaret sahiplerinin isimleri olmalıydı. En başta yer alan Ay figürüne baktım. Sol ya da sağ tarafında yazan isimlerden biri bana aitti. Peki ya diğeri kime aitti? Seplin'e mi?

Başımı hüsrarla iki yana salladım. Bunu yapmak istemiyordum ama bakışlarımın Teodora'nın işareti olan biçimsiz kalp figürünü bulmasına engel olamadım. Okuyamayacağımı bile bile figürün her iki yanında bulunan isimlerde göz gezdirdim.

Ante ve Teodora.

Yazan isimler bunlar mıydı? Kalbimde beliren ince sızıyla birlikte kâğıdı yerine bırakmaya yeltenirken aklıma gelen yeni ve tehlikeli fikirle duraksadım. Kâğıtta yazanları ben okuyamıyordum ama okuyacak birileri muhakkak olmalıydı. Kime ait olduğunu ve ne denli mühim olduğunu bilmiyordum. Bu odadan kâğıtla birlikte çıkarsam peşine düşölüp düşölmeyeceğini bilmiyordum. En önemlisi bu kâğıt için kaldığım odaya girilip girilmeyeceğini de bile bilmiyordum. Göze alabilir miydim? Alnımdaki iz bir eşini Ante'nin bileğine bıraktığı için alabilirdim.

Kâğıdı, yerine koymaktan vazgeçerek dörde katladım ve elbisemin göğüs kısmına sıkıştırdım. Kalp atışlarımı ağzımda hissederek son kişinin gittiğine emin olana dek elim kulp-ta bekledim. Dakikalardır odamda yoktum ve yokluğumun fark edilmeme imkânı çok azdı. Tüm sesler kesildiğinde, derin bir nefes alarak odadan çıktım. Odaların nöbetini tutan birkaç muhafızdan başkası yoktu. Sadece tehlikeli durumlarda harekete geçen ruhsuz askerlerin konuşmadıklarını biliyordum. Bunun rahatlığıyla sessizce önlerinden geçtim ve bir alt kata inerek odama doğru yürüdüm. Odamın kulpuna uzandığım sırada, kapıyı bana açan Nora'nın korku dolu bakışlarıyla olduğum yerde kalakaldım.

“Tanrı aşkına, Mihrimah! Neredesin sen?” Bileğimden yakaladı ve beni içeri çekti. Kapıyı üstümüze kapattıktan sonra siyah kapüşonunu indirerek dağılmış sarı saçlarını ortaya çıkardı. Siyah gözlerinin çerçevesi kızarmıştı. “Seni göremeyince çok korktum.” O odada duyduklarımın sonra Nora gözüme bir başka görünüyordu. Mont Blanc'da uğruna yalnızca ağabeyinin savaş verdiğini düşünüyordum oysaki. Bu, koca bir yanılgıydı. “Söylemeyecek misin? Neredeydin?”

Onu arkama alarak yatağa ilerledim. Bedenimde sızlamayan nokta yok gibiydi.

“Yalnızca neler olduğunu öğrenmek için dışarı çıktım.”

“Çok kötü şeyler oldu Mihrimah, çok...”

Ona yalan söylemenin verdiği rahatsızlıkla yüzüne bakmadım. Yatağa uzanıp sırtımı soğuk yüzeyle buluştururken, Nora rotasız adımlarla odanın içinde dolaşıyordu.

“Ne oldu?”

“O ikisinin kavgaları tören bahçesinde başlamış ama biz aşağıya indiğimizde orada değillerdi. Teodora herkes başlarına toplandığı an ortadan kaybolmuş. Ardından Beki muhafızların elinden kurtulup peşinden gitmiş. Koskoca saray! Alt kattan başlayarak tüm odalara tek tek bakıldı. Nihayet muhafızlar onları üst kattaki odalardan birinde buldular. Beki fena halde hırpalandı ama istediğini de yaptı.”

“Ne?” Bakışlarımı yanıma gelen Nora’nın gözlerine diktim. “Ne yaptı?”

Avuçlarını birbirine yapıştırıp parmak uçları burnunu bakacak şekilde dudaklarına bastırdı.

“Saraydan çıkarılmadan önce o kanlı yüzüyle ağabeyime baktı ve söyleyeceğini söyledi. Ah Mihrimah, sana iki haberim var. İkisi de birbirinden kötü.” Gözlerine diktiğim bakışlarım her ne söyleyecekse acele etmesi konusunda onu uyardı. Nora gözlerini kapattı ve tek nefeste söyleyiverdi. “Seplin kendine gelmiş. Cezası yarın sona eriyor.”

İçime saplanan o kasvetli hisle birlikte yutkundum.

“Daha kötüsü ne?” *Daha kötüsü ne olabilir ki, Nora!*

Yaklaştı. Yatağımın önünde diz çöktü ve bakışlarında dolanan karabulutları görmemi sağladı.

“Beki ağabeyime bir şey söyledi. Nasıl söyleyeceğim...” Bir süre kendince düşündü. “Mihrimah, o dağda Beki’yi seni öldürmesi için görevlendiren kişinin Teodora olduğunu ağabeyim artık biliyor.” Başını kafasından geçen ihtimallerin yarattığı korkuyla iki yana salladı. “Bu sarayda artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.”

Yataktan hızla doğrulduğum an, kaburgalarımın sapla-

nan acıyı umursayamadım. Dudaklarım aralanırken bur-
numun yanmaya başladığını hissettim.

“A-ante bilmiyor muydu?”

“Beki’ye bu görevi verenlerin hanedan üyeleri olduğunu
sanıyordu. Aslına bakarsan ben de öyle sanıyordum. Teo-
dora’ya bunu...”

“Konduramadınız. Öyle değil mi?”

Onun yerine tamamladığım cümlesine baş sallayarak
onay verdi.

“Böyle bir şeyi nasıl yapar! Aklım almıyor. Konu ağabe-
yim olunca gözüne siyah bir perde indiğini uzun zamandır
biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum.” Sanki bunu
Teodora değil de o yapmış kadar mahcupça bakıyordu şim-
di bana. “Teodora bilmesede öldürmek istediği kız, sendin.
Bunu bilmek beni daha fazla üzüyor.”

Nora tıpkı kendisi gibi bu gerçeği henüz öğrendiğimi sa-
nıyordu. Onu benden başkası anlayamazdı. Beki bu gerçeği
acımasızca yüzüme çarptığında şaşırmasam da üzülmüş-
tüm. Bir kadının hiç tanımadığı başka bir kadını öldürme
isteği korkutucu olduğu kadar trajikti de.

“O adamın... Seplin’in geleceği doğru mu?” İsmi-
ni anarken gözümün önünde belirenler feciydi. Üzerime atla-
dığı an, sesindeki korkunç tını ve bana zarar verirken bir-
kaç saniye için görebildiğim şeytani ifadesi asla aklımdan
silinmeyecekti.

“Beki zindana götürüldükten sonra Bireste bizlere ba-
ğırmağa başladı. Onun gözünde Beki sıradan biri ve Teodo-
ra’ya hiçbir koşulda sesini yükseltmesi mümkün değil. Tüm
bunların Seplin başımızda olmadığı için gerçekleştiğini dü-
şünüyor. Yarın Ulu Seplin gelecek ve hepiniz yeniden dize
geleceksiniz; Tanrı bile sizleri onun kudretinden koruyama-
yacak, diye bağırdı.” Bireste’nin bunları söylerken, çehre-
sinde oluşan ifadeyi tahmin edebiliyordum. Lanet kadın!

“Bireste başka bir şey söyledi mi?”

Ne sormak istediğimi anlayarak gülümsemeye çalıştı.

“Hayır, sanırım Seplin henüz ağabeyimin adını vermedi. Yine de ağabeyime bir daha saraya gelmemesini söyledim. Feryum bahçesine de öyle... Sen buradayken beni ne kadar dinler, bilmiyorum ama artık çok daha fazla dikkatli olması gerektiğini o da biliyor.” Dirseklerimi dizime bastırıp avuçlarımı yüzüme kapattım. *Ne yapacağız biz! Ne yapacağız?* “Korkma, korkman gerekmiyor. Bireste’yi ağabeyim de duydu. Sen de ben de biliyoruz ki, Seplin’in seni görmesine bile izin vermez,” dedi, asıl sıkıntım buymuş gibi. Nora başını omzuna doğru eğdi. “Mihrimah, ağabeyim sana bir şey söylememi istedi.”

Nora’ya doğru eğilip bakışlarını yakaladım.

“Ne, ne söylemeni istedi?”

Ellerimi küçük avuçlarının içine aldı. Şimdi yüzünde korku ya da kötü başka bir ifade yoktu. Umut vardı.

“Kaçış planını anlatmak için bu saraya son kez gireceğini söyledi ve korkmamamı... Dedi ki; ben yanımdayken korkması için sebep yok, yaşamak için ilk kuralım onu korumak...”

Tüm o korkunun, kötü ihtimallerin ve çelişkilerin arasında, Ante’nin benim için söylediği sözler içimin sıcacık olmasına sebep olacak kadar güzeldi. Kelimesi kelimesine doğru biliyordum. Beni korumak için canını ortaya koyacağından, hiçbir şeyden emin olmadığım kadar emindim.

“Çok güzel, değil mi?” diye sordu Nora. Gözleri mi dolmuştu?

“Güzel olan ne?”

“Birinin yokluğunda dahi gölgesini senin üzerine bırakması...”

Sırtını sıvazladım.

“Ağabeyinin gölgesi benden çok senin üzerinde, bunu biliyorsun.”

Anlatmak istediği çok başkaydı, biliyordum.

“Biliyorum ama bahsettiğim, gerçek sevgi. Bunu seninle daha önce de konuşmuştuk, hatırlıyor musun? En başından beri işaretlere ve bizimle aynı işarete sahip insanlara adanmaya alıştırdık. Kimse gerçek sevgiyi sorgulamadı ama ben... Ben o korkunç günden sonra sorguladım.” Gözünden akan bir damla yaş pembe dudaklarına ulaştı. “Gerçek sevgi yaralar mı, ağlatır mı, Mihrimah? Gerçek sevgi zarar verir mi?” Elinin tersiyle o bir damlayı silip atarken burukça gülümsedi. “Hayır. Gerçek sevgi yaralamaz. Ağlatmaz. Asla zarar vermez. Biliyorum ben, yaşamamam da biliyorum. Gerçek sevgi var eder, sakınır. Tıpkı ağabeyimin seni...”

“Nora,” diye kestim sözlerini. Üzüntüsü yüreğime dokunmuştu. “İşaretlendiğin o adamı sevmiyorsun, değil mi?” Buna cevap veremedi ama bakışları her şeyi anlatıyordu. “Sevmiyorsun.” Bundan emindim. “Nasıl iş bu?”

Ayağa kalkıp toparlanmaya çalıştı.

“Bir bilsem... Burada işaretlerimiz hakkında bırak konuşmayı, karşıt düşüncelerimiz bile yasak. Sen beni anlıyorsun. Şimdi gitmeliyim. Kapıyı aralık bırakacağım. Lilya’ya bu gece sabaha kadar başında bekleyeceğimi söyleyip onu uzaklaştıracam. Bir şeye ihtiyacın olursa karşı odadayım, uyumaya çalış. O büyük gün çok yakında; toparlanmalısın, Mihrimah.”

Gidişinin ardından düşünmem gereken çok fazla şey vardı: Nora’nın çok yakında diye bahsettiği kaçış, Seplin’in yakında gelecek olması, koynumdaki kâğıt ve zihnimi en çok işgal eden Teodora ve Beki arasında gerçekleşen konuşmalar...

Nasıl olurdu bu, nasıl...

Başımı ellerimin arasına alıp duyduklarımı hazmetmeye çalıştım. Bir yanım ısrarla gerçek olamayacağını söylüyordu. Diğer yandan ne duyduğumu iyi biliyordum. Açıkça söylemişti, açıkça! Gözlerimi yavaşça kapattım ve saniye-

lere sığan ancak mantığıma sığmayan o kısacık anı anımsadım:

“Anlaşmayı bozan sendin, Teodora! Ben onun yaralarını sarmak isterken, sen aramıza başka bir duvar örmelerine izin verdin! Mum heykel töreni gerçekleşti, kız zindandan çıkan lanet bir adamla işaretlendi.” Beki’nin sesi öfkeli ve hüsrana doluydu. Kustuğu nefret bitecek gibi değildi.

“Yalvarırım sus!” Teodora ise onun aksine ağlamaklıydı. *“Ante’ye bir şey söyleme, ne istersen yaparım.”*

Beki burnundan soludu. Aramızda koca bir kapı olmasına rağmen bunu net bir şekilde duydum.

“Ben, senden tek bir şey istedim. Tek bir şey, Teodora!”

“Yapamadım,” diye inledi Teodora. “Gücüm yetmedi.”

“Gücün mü yetmedi yoksa umursamadın mı? Benden Ante’nin birlikte olduğu kızı öldürmemi isterken, verdiğin sözün sonuna kadar arkasıdaydın.” Alaycı bir gülümsemenin ardından yeniden saldırgan bir sesle konuştu. *“O zaman o sikik törenin asla gerçekleşmeyeceğini söylüyordun!”*

Teodora’nın hıçkırıkları yükseldi. Korkuyordu. Korkusunu hissedebiliyordum.

“O zaman... Ben...”

“Sen istediğini aldın ve ben aklının ucundan bile geçmedim.”

“Senin isteğin bir başkaldırıydı, Beki! Böyle bir şey nasıl olabilir ki? Sen Eilda ile işaretlisin. Nasıl olur da başka bir kadını aklından geçirirsin!”

Bir kırım sesi duyuldu. Ardından bir tane daha. Yaklaşan muhafızların ayak sesleri duyulurken, buradan uzaklaşmam gerektiğini biliyor, ancak uzaklaşmak için tek adım dahi atamıyordum.

“Bunu o zaman da sorgulayabilirdin ama yapmadın. O kızı öldüreceğimin sözünü verdikten sonra sıra benim isteğime geldi ve sen itiraz etmedin. O zaman da Eilda ile işaretliydim, o zaman da onu sevmiyordum!”

“Böyle bir şey olamaz. Olamaz... İşaretli olduklarımızı sevmek zorunda...”

“Ante de seninle işaretli ama...”

Teodora hiç ağlamamış gibi tüm gücüyle bağırdı.

“Kes sesini!”

“Kesmeyeceğim! Dinle. Şimdi sana çok hoşuna gidecek bir şey söyleyeceğim: Yalan söyledim. Ben o kızı öldürmedim. Öldüremedim, çünkü işaretli olduğun adam buna izin vermedi!”

“Sen... Seni adi yalancı!”

Muhafızlar koridorun başında belirdiğinde gözlerim korkuyla aralandı.

“Bu daha ne ki? Bir de şimdi söyleyeceklerimi dinle.” Beki Teodora’yı cehenneme, beni ise arafa kilitleyen o sözleri acımasızca ortaya saçtığında kalbim göğüs kafesimin içinde titriyordu. “Uğraştım. Seni aklından çıkarmaması için, o kıza kapılmaması için çok uğraştım. Ante o kızın gözünün içine bakarken, ben sürekli senden bahsettim. Ante o kız için fedakârlık yaparken, onu yerin dibine soktum! Kendini suçlamasını sağladım. Olmadı, Teodora. Ante o kıza tutuldu. Tıpkı benim Nora’ya tutulduğum gibi...”

Avuçlarımı kulaklarıma bastırıp, bedenimi ağır bir külçe gibi yatağa devirdim. O dağı hatırladım. Ante’nin benim için yaptığı fedakârlığı, gözlerimin içine bakışını anımsadım. Beni kollarının arasına alışını, bulduğu ilk ve son ekmeği bana uzatışını anımsadım. Onu sırtından bıçakladığım anı ve elime bulaşan siyah kanını anımsadım. Bu sonuncu acı hatıra kalbime hüznün, gözlerime sis bulutu oturtmuştu.

Öte yandan Beki haklıydı, sürekli Teodora’dan bahsetmişti. Ante’ye aksi yerine, Teodora’yı gösteren bir ayna olmuştu ilk andan son ana dek. Tüm bunları işaretli olduğu kadın için değil, canı ve Nora için yapmıştı! Nora gerçek sevginin kendisine bin yıl kadar uzak olduğunu düşünürken, Beki doğru adam olmasa da Nora’ya gerçek sevgiyi sunabilecek, onu sakınabilecek tek adamdı.

Bilincimi saran uyku hali, gözlerimi kapatmamı emrederken beni tüm bu girift düşüncelerden soyutlayacağı için memnundum. Gözlerimi kapattım. Uyuyup uyumadığımı bilmiyordum. Ne kadar geçtiğini ya da gecenin hangi kör noktasında olduğumun farkında değildim. Yalnızca yüzümün önünde hissettiğim varlığıyla kirpiklerimi aralamıştım. Buradaydı. Geceye kafa tutan gözleriyle, endamı, dağınık saçları ve tanıdık kokusuyla yanı başımdaydı. Çehresinin keskin hatlarını aydınlatan gaz lambasının sarı ve titrek ışığına minnettar olarak ona baktım.

“Geldin.”

Gülümsedi. Birinin tebessümü dahi bu kadar güvende hissettirebilir miydi?

“Geldim.”

“Ama gelmemeliydin,” dedim yattığım yerden. “Biliyorsun. Sep...” Onun ismini yanında son andığım an verdiği öfkeli tepkiyi anımsayarak düzelttim. “Kendine gelmiş, yarın sarayına geri dönecek.”

“Onu görmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğimi bilmen gerekirdi,” derken, çehresindeki muazzam ciddiyet az önce gülümsediği gerçeğini perdeledi.

“Düşündüğüm bu değil. Düşündüğüm...” Nasıl anlatabilirdim? Konuşmadan anlatmanın bir yolu var mıydı? “Burada olmamalısın.”

Eli yavaşça saçlarıma uzandı. Esmer parmaklarıyla boynuma yerleşmeye çalışan tutamlarımı sıvazlarken gözleri kısılmıştı.

“Sen beni düşünme. Yalnızca kendini düşün.”

“Sen neden beni düşünüyorsun?” diye sordum plansızca. Üzerinde düşünseydim, sorma ihtimalim yok denecek kadar azdı.

“Seni düşünmek...” Elinin sıcaklığını boynumda hissettim. Tenimle teması olmamasına rağmen onu başımın altındaki yastıktan daha fazla hissediyordum. “Seni düşün-

mek yönetebileceğim bir eylem değil. Seni düşünmek nefes almak kadar gerekli, ay parçası.”

“Ante...” Sesim söyleyeceklerimin ağırlığıyla cılız çıktı. “Artık biliyorsun.”

Biliyordu. Bu yüzden sıkıyordu dişlerini ve bu yüzden belirginleşmişti köşeli çenesi.

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Bilmediğim şey, nasıl bu kadar acımasız olabildiği.”

“Seni seviyor.” Bunu söylemek içime taş gibi oturmuştu. “Farklı seviyor ama seviyor işte.”

Saçlarımdan ayırdığı elini saçlarının arasından geçirdi. Bu durumun onu ne kadar sıktığını ve sıkılmaktan daha öte acı verdiğini görebiliyordum.

“Hiçbir his, yaptırmak üzere olduğu canılığı örtbas edemez.”

Teodora’yla konuşmuş muydu, soramadım. Bildiğimiz bir şey vardı. *Beki o gün mağaraya beni öldürmek için gelmiş olmasaydı, şu an Ante’yle başka bir şekilde konuşuyor olabilirdik. Belki yine aynı konumda olurduk ama başka türlü olabilirdi,* diye düşünmekten kendimi alamadım.

“Ante...” dediğimde yumuşayan bakışları bakışlarımı buldu. “Gitmek konusunda ciddi misin?” Nora’nın beni bu düşünceye hazırlamasına rağmen bir türlü idrak edemiyordum. Buradan asla kurtulamayacağım düşüncesine öyle berbat bir hisle inanmıştım.

“Gideceğiz. Bizim için üç farklı rota çizdim. Biri değilse diğeri bize kollarını açacak. “

Ciddi olmaya çalışarak, “Ya gelmezsem?” diye sordum. “Seninle geleceğimden nasıl bu kadar eminsin?”

“Emin değilim. Hayır deme ihtimalin var. Zaten sen bana genelde hayır, dersin.”

İşte şimdi gülmemek için büyük çaba sarf ediyordum.

“Bu kadar uğraştığına göre gelmezsem yalnız gitmek niyetindesin.”

“Hayır.” Dudaklarında serseri bir tebessüm yer etti. “Gelmek istemezsen seni kaçırma niyetindeyim. Üstelik bu konuda çok da tecrübesiz sayılmam.”

Gülümsedik, ikimiz birden.

Biraz sonra “Ya Nora?” diye sordum. “Onu burada mı bırakacağız?”

“O da bizimle gelecek. Kardeşimi o itin insafına bırakmam.”

Gülümsemeye çalıştım. Kalkmak istiyordum, nedense yapmıyordum.

“Bırakma zaten. Senin yanında daha mutlu olacak.”

“Sen?” diye sorduğunda, beni hazırlıksız yakaladığının farkında değildi. “Sen mutlu olacak mısın?”

“Evimi özlüyorum.”

“Biliyorum.”

Camsız pencereden süzülen rüzgâr tenime tatlı bir ürperti bırakırken kollarımı bedenime sardım. Aynı anda hissettiğim acıyla yüzümü buruşturmama mâni olamadım.

“Canın mı acıyor?”

Doğrulup oturma pozisyonu almaya çalıştım. Bunu kestirerek belimden tuttu ve canımın bir kez daha yanmasına izin vermeden beni doğrulttu.

“İyileşiyorum.”

Üzerimde beyaz, diz hizasında biten bir elbise vardı ama yattığım için neredeyse kalçalarım kadar sıyrılmıştı. Dizimdeki morluklar iyileşmek üzere sarıya çalarken, Ante dikkatle tüm yaralarımın bir bir baktı. Bakışları en son kaburgamda duraksadığında, ne düşündüğünü anlamaya çalıştım.

“İyileşiyorsun. Kaburgaların ne durumda, önemli olan kırıkların?”

Parmaklarımı gösterdim. Nora bugün parmaklarıma sabitlediği çubukları çıkarıp elimi sert bir bezle sarmıştı.

“Parmaklarım iyi ama kaburgalarım ne durumda bilmiyorum. Ani hareketler yaptığımda sızlıyor.”

Eli kirli sakallarına gitti, aklında bir şeyler olduğunu anladım.

“Aslında...” dedi tereddütle.

“Aslında?”

Elbisemin altında kalan sargımı işaret etti.

“Bakmama izin verir misin? Bakmak derken, bakmaya-
cağım.” Cümlesinin sonuna doğru sesi boğuklaştı. Ante net
ve kararlı bir adamdı ama şu an söylediği şey onu epeyce
zorlamıştı. “Ellerimle, ellerimle kontrol edeceğim.”

“Tamam.”

“Eğer istemezsen elbisenin üzerinden...”

“Ante...” diye böldüm sözlerini. “Tamam, bakabilir-
sin.”

Kaşları hızlıca indi.

“Bakabilir miyim, ellerimle?”

Gülümsememi zorlukla bastırdım.

“Bakabilirsin, ellerinle... Ama elbisemi sıyırmama yar-
dım etmelisin. Kollarımı yukarı kaldıramıyorum.”

“Ederim,” demeden birkaç saniye önce elleri elbisemin
eteklerini buldu. Yukarı sıyırırken ikimiz de birbirimize
bakamıyorduk. Elbiseyi tek kolumdan çıkarıp omzuma bı-
raktı. Altımda beyaz bir külot ve göğüslerimi örten sargılar
dışında bir şey yoktu. Utanmıyordum ama garip bir gergin-
lik vardı üzerimde. Ante dikkatle sargılarımı açmaya başla-
dı. Sargıyı etrafımda her çevirişinde yaklaşıyor, uzaklaşıyor,
yaklaşıyor ve kokusuyla beni afallatıyordu. Sargı tama-
men açıldığında açıkta kalan göğüslerim içgüdüsel olarak
omuzlarımı içe doğru itmeme sebep oldu. Ante bunu fark
ederek ellerini tamamen benden ayırdı. Bana bakmıyordu.
Kesinlikle bakmıyordu.

“Devam et,” dedim sessizce. “Üşüyorum.”

Ellerini kaburgalarımın iki yanından sardığında âdeta
etrafımda bir çember oluşturmuştu. Elleri öyle kocamandı
ki kaburgalarımı tamamen sarmasına rağmen parmakları

birbirine temas edebiliyordu. Yaklaştı, kendimi onun kafesinde gibi hissettim. Bedenim Seplin'in, ruhum Ante'nin kafesindeydi.

“Kaynamaya başlamış.” Avuçları kırıklarımın üzerinde dolaştı, yavaş, çok yavaş... “Tamamen iyileşmesi bir iki haftayı bulacak.”

“O halde bekleyecek miyiz?” Hayal kırıklığıyla başımı kaldırdım, alınlarımız birbirini bulmak üzereydi.

“Gideceğiz,” dedi bir an bile düşünmeden.

“Ama iyileşmedim. Rahat hareket edemiyorum. Bu halde size ayak bağı oluru...”

Sözlerimi ezen Ante'nin dudaklarıma bastırıldığı işaret-parmağıydı. Diğer eli halen çıplak tenimdeki varlığını koruyordu.

“Bunu bir daha duymayacağım. Ne ayağıma bağ olmasın? Sen başımın üzerindesin. Seni orada taşıyorum.”

Dudaklarını usulca eğdi ve alnımdaki ize dokundurdu. Kalp atışlarım sertçe göğüs kafesime vururken gözlerimi ağır ağır kapattım.

“Kalp atışların...” Kaburgamın üzerindeki konumunu bozan eli usulca yukarı çıkmaya başladı. Şimdi sıcak avcu savunmasız kalbimin üzerindeydi. “... fazla hızlı.”

Nasıl yaptım bilmiyorum ama ben de avcumu onun göğsüne bastırdım. Avcumun bir kısmı gömleğiyle, bir kısmı düğmelerinin açık bıraktığı çıplak göğsüyle sinanıyordu.

“Hım... Seninki de pek yavaş sayılmaz.”

Erkeksi gülümsemesi içimi titretirken, hafifçe geri çekilip gözlerime baktı.

“Sen karşımda bu şekilde oturuyorsun ve ben sana dokunuyorum. Şu an kalbim infilak etmediği için şanslı olmalıyım.”

Bakışlarımı kaçırdım.

“Sanırım orada işin bitti.”

“Nerede?”

“Şey... Yeniden sarar mısın?”

Başını salladı.

“Sararım.”

Sarmadı. Ne o ellerini üzerimden ayırıyordu ne de ben ayırsın istiyordum.

Oysa ikimiz de bir an önce gitmesi gerektiğini biliyorduk.

“Ante...” Bakışlarım kurşun gibi yere düşerken çenemdeki eli boynuma uzandı. “Bunu açıkça bilmeden seninle gelemem. Üzgünüm... Onu arkanda bırakabilecek misin? Biliyorsun, bunun dönüşü yok. Eğer bir gün dönmek istersen...” Sözler sivri birer taş gibi boğazıma batıyordu ama sormaktan da başka çarem yoktu. “Teodora’nın elini bırakabilecek misin?”

Dudaklarımın kapandığı an sırtımdan koca bir yükün kalkıp Ante’nin sırtına bindiğini hissettim. Boynumdaki eli ile yüzümü kendisine çevirdi. Siyah gözleri derin ve tutsak bakıyordu. Çerçeveli dudakları aralandığında bakışlarım gayri ihtiyari oraya kaydı.

“İyi dinle, bu konuyu seninle son kez konuşacağız. Bunun için daha ne kadar kendimden nefret edeceğim bilmiyorum ama Teodora’yı gönlümden düşürelili çok oluyor. Senin canına kastettiğini öğrendiğim an vicdanımdan da düşürdüm. Gerisi yok, ilerisi yok. Lütfen beni anladığını söyle.”

Her bir kelimesi öyle baskın ve netti ki üzerine söyleyebileceğim tek kelime bile olamazdı. Avuçlarımın yandığını hissettim ama bu yangın acı değil, haz veriyordu. Adını Teodora’nın adıyla yan yana çoğu kez duymuştum. Her biri bana başka bir his sunmuştu ama son zamanlarda hissettiğim şey katıksız bir kıskançlıktı. Artık ikisinin ismini yan yana duymaya katlanamadığım son noktada ise Ante’nin dilinden benim adım dökülüyordu.

“Ante...” Ellerim sakallarına çıktı. Ona korkusuzca ve

tutkuyla dokundum. “Beni kaçırmak zorunda kalmayacaksın.”

Aynı tutkuyla baktı gözlerime. Sonra elimi sakallarında daha fazla hissetmek istermiş gibi gözlerini kapattı.

“Yarın gece her şeyi arkamızda bırakıp gideceğiz. Sana çıkışı vadedemem ama son nefesime kadar kokundan vazgeçmeyeceğime yemin edebilirim.”

Gözlerim puslanırken dudaklarımda asi bir gülümseme yer etti.

“Onca şeyden sonra bunu söylemek ne denli doğru bilmiyorum ama... sanırım sana koşulsuz güveniyorum.”

Eğildi ve boynuma uzun soluklu bir öpücük bıraktı.

“Dinle, bu benim söyleyeceğim en doğru şey: Kalbim atabildiği müddetçe orada olacaksın. Atabildiği müddetçe...”

14 . B Ö L Ü M

HALAS

Birinin kalbi sonsuza dek atabilsin diye kalbinizi iblise satabilir miydiniz? Ante bana böyle bakarken, bir an bile düşünmeden satabilirdim.

Siyah gözlerindeki efsunkâr bakışları, gidişinin ardında bıraktığı dakikalarda, hatta tüm gece, rüyalarımda bile benimle olmuştu. Sabahın ani ışığıyla birlikte gözlerimi açtığımda ise korkmam gereken bugünü cesur ve soğukkanlılıkla karşılıyordum. Biliyordum. Bu gece Seplin sarayına geri dönecekti ama ben bıraktığı yerde olmayacaktım.

Ante kafasında zekice kurguladığı planı hızlı bir şekilde anlattıktan sonra dudaklarını alnıma yaklaştırdı dün gece. Ancak dışarıdan duyduğumuz tıkırtılar yüzünden istediğini yapacak vakti olmadı. Birbirimize son kez baktığımız anları anımsadım: O buseyi alamadığım için gözlerimde beliren hayal kırıklığını ondan gizlememiştim. Gülümsedi. Gülümsemesi, teselli edeceğim, der gibiydi. Gülümsedim. Gelişi gibi gidişi de seri ve göz doldurucu olmuştu.

Kimse odaya girmeden küvete girdim ve kısa bir banyo yaptım. Soğuk kumral saçlarımı tarayıp ördüm. Sargılarımı kendim sarmak epey zor ve can yakıcı olmuştu. Dün gece yastığımın altına bıraktığım kâğıdı oradan aldım ve yeniden elbisemin içine sıkıştırdım. Hissedebiliyordum, bizlere ait figürlerin var olduğu o kâğıtta bir şeyler gizliydi, her ne ise bulacaktım.

Dışarıdaki hareketliliğe kulak vererek camsız pencereye ilerledim. İnsanlar yoğun bir telaş haliyle oradan oraya koşturup duruyorlardı. Sarayın devasa çıkış kapısının önünde duran Bireste, insanlara emir yağdırmaya devam ederken gözleri bana ilişti. Bakışlarındaki soğukluğu aramızda metrelerce mesafeden hissedebiliyorum. Derhal içeri girip kapıyı açtım. Lilya oradaydı. Ellerini birbiri üzerine bindirip başını önüne eğdi.

“Aziz Mihrimah, bir isteğiniz mi vardı?”

Etrafıma bakındım. Birkaç muhafız ve bizim dışımızda kimse yoktu.

“Nora nerede?”

Lilya başını kaldıracak gibi olduysa da bundan vazgeçerek soruma cevap verdi.

“Aziz Bireste onu hizmetimizden aldı efendim. Yalnızca aşağıda hizmet verecek.”

Kaşlarım öfke ve şaşkınlıkla havalandı.

“Ne demek aldı? Ne hakla böyle bir şey yapar!” Zavallı kız cevap veremedi. Benim öfkemin muhatabı da o değildi zaten. Elimi sargılarıma götürüp aklımdan geçeni yapmak için cesaret aldım. Yapabilirdim. “Peşimden gelmeyin.”

Arkamdan sertçe kapattığım kapının sesi tüm koridorda yankılanırken, henüz düzgün atamadığım adımlarım merdivenlere yöneldi. Lilya beni dinlemeyerek diğer hizmetli kız ile peşime takıldı. Bilhassa peşimde dolaşma konusunda kesin bir emir aldıkları aşikârdı ancak bu beni yapacağımdan geri koyamazdı. Nefes nefese sarayın kara kapısından çıkıp, yanına gitmeyi beklemeden bağırdım.

“Bireste!”

Tokat yemiş gibi irkilerek bana baktı. Belki küfretseydim daha az şaşırırdı.

“Bu ne cüret!”

Titremeye başlayan bacaklarımı yanına kadar sürükledim. Aldığım darbelerin bıraktığı sızı hâlâ beni terk et-

memişti, verdiği sinyallerle bir süre daha benimle olacağını hissettiriyordu.

“Sizin gösterdiğiniz cretin yanında benim hitabımın esamisi okunamaz,” dedim sert bir sesle.

Sakin kalmaya çalışarak ellerini birbirine kenetledi. Saçları her zamanki gibi ensesinde sıkı bir şekilde topuzlaştırılmıştı. Bakışlarında ise aynı ketum ifade yer alıyordu.

“Mnasebetsizliğinizi göz ardı ederek soruyorum, derdiniz ne Aziz Mihrimah?”

Bozulan sinirlerim sesli bir gülümseme olarak yansıdı dudaklarıma.

“Nora’yı neden yanımdan uzaklaştırdın? Ne sebeple?”

Burnunu hafifçe yukarı kaldırıp bakışlarını açık kapıdan dışarı uzattı. Gge uzanan kara kapıdan dışarı baktığımda buraya ilk geldiğim anı anımsadım. Teodora tarafından evimden koparılarak bu bataklığa getirildiğim anı unutmam mümkün değildi. Sarayın dışarı açılan kapısı öyle ıssız ve ürkütücüydü ki, sanki o noktadan sonra yaşam bitiyordu. Simsiyah toprağı kf gibiydi, ne bir ağaç ne de başka bir şey yoktu.

“yle olmasını uygun gördüm.”

Yüzüme bakmadan söyledikleriyle fkem had safhaya ulaştı.

“Ne demek öyle olmasını uygun gördüm! Kafayı mı yedin sen?”

Yüzüme çevrilen bakışları tehditkâr bir ifadeyle irileşti.

“Korkarım ki bu terbiyesizliğinizi Ulu Seplin’e bildirmek durumunda kalacağım.” Dudaklarında peyda olan sinsi gülümsemenin nedenini biliyordum. Beni bu hale getirenin Seplin olduğunu biliyor ve ondan korktuğumu düşünüyordu. Sözleri de tam olarak birer tehditti. “zlerek...”

Alaycı bir gülümsemeyle başımı iki yana sallarken adımlarım aramızdaki mesafeyi tamamıyla örttü. Cesaretimi kimden aldığımı biliyordum.

“Senden de efendinden de korkmuyorum. Nora derhal yanıma gelmezse efendine değil ama atalarınıza söyleyecek birtakım sözlerim olacak.” Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp fısıldadım. “Ve biliyor musun, mübalağayı çok severim.”

Yanından ayrılırken son gördüğüm detay yutkunmaya çalıştığıydı. Babamın her daim övündüğü kıvrak zekamı kullanmamın iç huzuruyla odama döndüm.

Yalnızca beş dakika sonra Nora yanımdaydı. Beline uzanan sarı saçlarını sol omzuna toplayarak karşımda gülümsedi.

“Aziz Bireste’ye ne söylemiş olabilirsin?”

Omuz silktim.

“Önemsiz, yalnızca ufak bir ricada bulundum.”

“Eminim ki öyledir. Üstelemiyor olmamın sebebi konuşacak daha önemli meselelerimizin olması.” Yatağa gelip yanıma oturduğunda dizlerimiz birbirine temas etti. “Ağabeyimle konuştunuz, değil mi?”

“Evet.”

“Sana planı anlattı mı?”

“Evet.”

Korktuğunu alenen belli eden bir yüz ifadesiyle sordu.

“Korkmuyor musun?”

“Hayır,” dedim büyük bir kararlılıkla. “Hiçbir şey bu esaretten kötü olamaz.” Gülümsemeye çalıştım. “Yine de yakalanmasak iyi olur tabii...”

“Yakalanmaktan korkmuyorsun, en azından kendin için,” dedi muzip bir ses tonuyla. “Ah, şu işe bak...”

“Başarabilmeyi hepimiz için istiyorum Nora, hepimiz için.”

“Başarabilecek miyiz sence?”

Korkusunu biraz olsun dindirmek için elini tutup dizimin üzerine koydum.

“Ante’nin yaptığı plan oldukça sağlam. Başarmak istiyorsak harfiyen uymalıyız.”

Bana yaklaşırken gözleri büyüdü.

“Herkes uyuduktan sonra feryum bahçesine inmemizi söylüyor.”

“Evet. Biz de öyle yapacağız.”

“İyi de Mihrimah, herkes uyuyabilir ama muhafızlar uyumuyor ki!” Evet, sanırım ben de bunun için endişelenebilirdim.

“Onlara tehlikeyi hissettirmezsek harekete geçmezler.”

Hayal kırıklığıyla başını salladı.

“Şimdi bile yüreğimi ağzımda hissediyorum. Söylesene, kaçarken sakın kalmayı nasıl başaracağım?”

Ona ne cevap vereceğimi bilemezken kapı aniden açılıverdi. Gelen Teodora’ydı. Bakışlarını Nora ve benim üzerine kilitledi, havaya kaldırdığı elini geriye iterek kapıyı kapatmalarını emretti. Emri yerine getirilen Teodora iyi görünüyordu. Oldukça iyi... Nora sessizce ayağa kalktı, ellerini önünde birleştirdi.

“Daha sonra görüşürüz, Mihrimah.” Çıkmaya hazırlanırken, Teodora’nın buz gibi sesi odayı soğuttu.

“Sana çıkabilirsin, demedim.”

Nora’nın atamadığı adımı havada kaldı. Tam da bu noktada hoş olmayan şeyler olacağını sezerek ben de ayağa kalktım.

“Ne istiyorsun?”

Altın rengi, bedeninin her köşesini örten elbisesinin içindeki beyaz yüzü ışıldıyordu. Şekerli kokusu tüm odayı hakimiyeti altına alırken, bakışları beni baştan ayağa süzmeye koyuldu.

“Hiç... Yalnızca merak ediyorum.” İşaret ve ortaparmakğı ikimizin arasında gidip geldi. “İkinizin ne haltlar karıştırdığını.”

Nora cevap vermek üzere dudaklarını araladı ama buna izin vermedim.

“Hiçbir şey karıştırmıyoruz Teodora ama karıştırtıyorsak bile bu seni zerre ilgilendirmezdi.”

Düşen yüzünü çarçabuk toparlandı.

“Ah Mihrimah, nerede durman gerektiğini hiç bilemedin.” Gözleri kısılrken, hafifçe tebessüm etti. “Başına gelenler de bu yüzden.”

Nora daha fazla dayanamadı.

“Buraya benim için geldin, Mihrimah ile uğraşmana gerek yok.” Dik durdu ve başını kaldırdı. “Sen sormadan söyleyeyim. Hayır, Aziz Teodora, ağabeyimin nerede olduğunu bilmiyorum.”

Teodora’nın bir kez daha düşen yüzü bu kez öylece kaldı. Ağır ve tehlikeli adımlarla yaklaştı, Nora’ya iki adım kala durdu.

“Nerede olduğunu sormayacağım, neden kaçtığını soracağım?” Tek kaşı şüpheyle havalandı. “Var mı bir fikrin, Nora? Sence Ante neden kaçıyor?”

“Bunu nereden çıkardın?”

Teodora, en ufak bir hareketinden bir mana çıkarmak ister gibi bakıyordu Nora’ya.

“Âşık olduğu kadın bu sarayda ve Ante gelmiyor. Bir sebebi olmalı.” Nora gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken, Teodora fark ettiği bu durumdan hiç hoşlanmadı. “Bana cevap ver. Karşımda susma hakkın yok!” Bağırmadı ama sesindeki baskın emir sinirlerimi bozmuştu.

“Neden gidip kendin aramıyorsun?” diye araya girdim. “Burada bizimle vakit kaybetmek yerine git ve onu kendin bulmayı dene.”

Şüpheci bakışları bu kez benim üzerime döndü. Bununla birlikte yana kayan adımları bizi birbirimize daha fazla yakınlaştırmıştı.

“Bir şey biliyorsun, bunu hissedebiliyorum. Her ne biliyorsan hemen söyle yoksa...”

“Yoksa!” Yükselen sesim sabırsızdı. “Ne yaparsın? Ağabeyinden arta kalan parmaklarımı da sen mi kırarsın?”

Göğsü yükseldi, alçaldı. Bir şeylerin farkındaydı, yalnız-

ca emin değildi. Bense bazı şeyleri onun yüzüne vurmamak için kendimle cebelleşiyordum.

“Hak etmediğini söyleyemem.”

Nora kaldırdığı elini Teodora’nın omzuna koydu.

“Dışarı çıkalı...”

Nora’nın cümlesini tamamlanmasına müsaade etmeyen şey yüzüne inen sert tokattı. Ne olduğunu anlayamadı, avcunu yüzüne bastırıp kalakaldı. Tokadın sesi yerini berbat bir sessizliğe bırakmıştı. Dudaklarım aralanırken inanamadım. Saniyeler sonra konuşabildiğimde, ağzımdan çıkan her kelime bir diken olup Teodora’ya saplanmak istiyordu.

“Sen! Sen korkunç bir insansın. Duydun mu beni! Tıpkı ağabeyin gibi ruh hastasının tekisin!”

Tiz bir çığlık atıp ellerini kaburgalarımın doğru savurdu ve beni acı içinde bırakarak yatağa itti. Gözü dönmüş gibiydi. Bakışlarında ağabeyi Seplin’in öfkesi vardı. Nora yanağını bırakıp benim için telaşlanırken, kin kusan bakışlarım Teodora’dan ayrılmıyordu.

“Sizinle hesaplaşacağız!” Dişlerini sıktı, titremeye başlamıştı. “İkinizle de.” Hırçın bir soluk verdi. “İkinizle de hesaplaşacağız!”

Teodora’nın arkasına dönmesi ile kapının açılması eşzamanlıydı. Gelen Teodora’nın başhizmetlerinden biriydi ve haline bakılacak olursa getirdiği haber iyiye alamet değildi.

Kadın, kesik kesik aldığı nefeslerin arasından, “E-efendim,” diyebildi.

“Ne var?” Kadından bir cevap gelmeyince sesini yükseltti. “Ne var Şihin, konuş!”

“Aziz Teodora, efendimiz Ulu Seplin bir talimat verdi.”

“Ne talimatı!” diye sordu sabırsızca. “Doğrudan anlat şunu.”

Kadın başını kaldırıp kelimeleri toparlamaya çalıştı.

“Efendim, Ulu Seplin kendisine saldıran kişinin Ante Davies olduğunu bildirdi. Ante Davies’i bulmaları için çok

sayıda muhafız görevlendirildi ve kıymetli hanedanlık şimdilik gizli tutulan cezasını onadığı haberini duyurdu.”

Teodora bir an dengesini kaybeder gibi olurken, kalbim ani bir krampla kasıldı. Aklımda tek bir ihtimal vardı ve o ihtimal kahrediciydi: Ya bulurlarsa?

“Lanet olsun!” diye bağırdı Teodora. “Lanet olsun! Ne yaptın sen Ante, neden yaptın bunu bize?” Koşar adımlarla odadan çıktı.

Nora’nın ağlayan sesini duyabiliyordum, öylece boşluğa bakmayı sürdürdüm.

“Bir gün...” dedi çatlayan bir sesle. “Bu bir gün sonra olsa ne olurdu?”

İçimi çekip ona baktım.

“Ona ulaşmanın bir yolu var mı? Saraya kati surette yaklaşmamalı, her neredeyse biz gidelim.”

Ellerini yüzüne kapattı.

“Bana belirli bir yerde kalmadığını söylemişti. O istemeden onu bulmamız mümkün değil, Mihrimah.”

Ayağa kalkıp odanın içinde adımladım. Bir yolu olmaydı. Bir yolu olmak zorundaydı!

“Belki de uzaklarda arıyorlardır. Buraya geri döneceğini neden düşünsünler ki?”

Nora’nın ortaya attığı ihtimale tutunmaktan başka şansımız yoktu. Öte yandan biliyordum: Gelme, desem de gelecekti Ante.

“Nora!” Aklıma düşen başka bir ihtimalle Nora’nın kollarından tuttum. “Hemen git, hava kararıp vakit gelene kadar da ortalıkta görünme.”

Afalladı.

“Ne, ne oldu?”

“Ağabeyini bulmak için seni kullanabilirler. Hatta bunu yapmaları kaçınılmaz. Lütfen hemen git ve seni kimsenin bulamayacağı bir yere saklan.”

Hızla yüzünü sildi.

“Haklısın, aman Tanrı’m! T-tamam gideceğim. Gideceğim ama... Bak, dinle beni.” Sesi titriyordu, tıpkı siyah bakışları gibi... “Vakit geldiğinde seni bodruma inen merdivenlerin başında bekleyeceğim. Lütfen geç kalma ve lütfen dikkatli ol.”

“Söz veriyorum.”

Seri adımlarla kapıya gittim ve koridoru kontrol ettim. Kimsenin olmadığından emin olduktan sonra onu kalbimde koca bir kasvetle uğurladım.

Tanrı’m, lütfen bize bir şans ver.

Zaman müthiş bir yavaşlıkta ilerliyordu. Nora’ya sakın olmasını söylemiştim ama içimde yoğunlaşan tedirginlik yüzünden bir an bile oturamamıştım. Gözüm sürekli penceredeydi. Aşağıda göz yoran bir karanlık vardı, en ufak bir ses bile duyulmuyordu.

Vakit yaklaştığında Nora’nın getirdiği bez çantaya iki elbise ve gerekli olacak birkaç parça şey koydum. Nereye gideceğimizi bilmiyordum. Hangi yoldan ilerleyeceğimizi, o yolun bizi nereye çıkaracağını bilmiyordum. Tek bildiğim şey Ante’nin yolumuzu aydınlatacağıydı, hep söylediği gibi... Ona tek çarem olduğu için değil, kalbim izin verdiği için güveniyordum. Ona ait bir kalp, sürekli onun lehine şeyler fısıldıyordu kulağıma ve duyacaklar diye ölesiye korkuyordum.

Yaralarımın verdiği yorgunlukla başımı yastığa koyup onu düşünmeye devam ettim. Düşündükçe, tüm hücrelerimi geren panik hali usulca uçup gitti...

Gecenin muamma bir noktasında gözümü açtığımda ter içindeydim. Yataktan nasıl fırladığımı hatırlamıyordum ama kapıya ulaştığında nefesim boğazımda düğümlenmişti. Nasıl yapardım böyle bir hata! Nasıl uyuyup kalırdım! Gözlerimi kapatıp çok geç olmaması için dua ederken, kulpu yavaşça indirdim. Karanlık koridoru küçük bir gaz lambası aydınlatıyordu. Yetersiz ışıktaki heykel gibi dikilen

muhafızlara baktım. *Sakin ol Pera, sakın, sakın...* Hiç durmadan içimden tekrarladığım sözler bunlardı.

Bedenimi odanın dışına çıkardığımda, gözlerim muhafızların üzerinde gidip geldi. Küçük adımlarla merdivenlere doğru yürüdüm. Kalbim müthiş bir hızla göğüs kafesi-me vururken basamakları inmeye başladım. Ne kadar geç kalmıştım? Son basamağa kadar kendimi tuttuğum soru yağmuruna, yine kendime ettiğim sitemler eşlik etti. Elimi sargılarıma götürdüm, dinmeye yüz tutan ağrılarım Teodora'nın beni itmesiyle yeniden gün yüzüne çıkmıştı. Kaburgalarım vurduğu an kemiğimin etime battığını açıkça hissetmiştim. Dişlerimi sıktım.

Son basamakta birinin koluma dokunmasıyla telaşlanarak ayağımı burktum, bedenim yere devrilmek üzereyken cılız kollar beni yakaladı ama tutmayı başaramadı. Nora ile birlikte düştük. Ağzımdan taşan acı nidayı elimle bastırdım ama bu gece bir kez daha geç kalmıştım. Muhafızlar kıpırdadı ve biz birbirimize baktık.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadım büyük bir suçluluk duygusuyla. “Bizi fark ettiler.”

Muhafızların tek bir ritme ayak uyduran adım sesleri duyuldu.

“Ayakkabılarını çıkar,” diye fısıldadı. Bunu benden neden istediğini bilmiyordum ama sorgulamadan dediğini yaptım.

Nora'nın puslu gözleri karanlıkta göze çarparken ayakkabısını çıkardı ve dış kapıya fırlattı. Muhafızların adım sesleri o tarafa doğru uzaklaştığında tehlikenin geçmediğinin ve bir süre sonra yeniden bizi bulacağının ikimiz de farkındaydık.

“Şimdi ayağa kalkıp bahçe kapısına kadar koşacağız.” Eliyle metrelerce uzunluktaki yemek masasını gösterdi. “Ben arkasından koşacağım, sen önünden. Hedef şaşırtmalıyız.”

Birbirimizden destek alarak ayağa kalktık.

“Birlikte gidelim. İki, en fazla üç dakikada bahçe kapısına ulaşırız.”

Anında reddetti.

“Hayır, ayrı ayrı koşacağız.” Son yaptığımız konuşmada endişeli ve ürkek olan Nora’ydı ama şimdi cesur ve gözü kara olan yine oydu. Tartışacak vakit yoktu. “Üç deyin-ce...” Yineledi. “Üç deyince...”

Kötü ruhların ettiği beddualar kulaklarımda yankılanırken, ayağımıza taktıkları görünmez çelmeden kurtulmaya çalışıyorduk.

“Bir... iki...”

Birbirimize baktık, fısıldadım.

“Üç!”

Koştuk. Ayrı ayrı, aynı yöne koştuk ve adım seslerimiz muhafızların adım seslerini peşi sıra sürükledi. Yere bastırduğım her adımda çektiğim acılara meydan okuyarak, en nihayetinde onun kollarında soluklanacağım umuduna sığınarak koştum. Onun boynuna sığınarak acılarımı tüke-teceğim umuduyla koştum.

Bahçe kapısına ulaştığımda Nora’nın benden önce gelmiş olduğunu gördüm. Zincirle kilitlenen kapıyı açmak için uğraşıyordu. Elinde iki sivri çıkıntısı bulunan ince bir demir vardı. Onu ağabeyinden aldığını tahmin etmek zor değildi. Öte yandan o kapının açılmama ihtimali zehir zemberek bir hissi içime boca ediyordu.

“Hadi! Hadi!” İki eliyle demiri kilide saplamaya çalışıyor, her seferinde sivri uç kayarak kapıya vuruyordu. “Lanet olsun açıl hadi! Açıl!”

Tekrar, tekrar, tekrar denedi. Olmadı. Muhafızların adım sesleri yemek masasının diğer ucunda toplandı. Telaşla Nora’nın elindeki demiri kaptım.

“Çekil.”

Demiri iki elimle sıkıca kavradım, havaya kaldırdım ve

kilide saplamaya çalıştım. Olmadı. Tekrar denedim. Olmadı. Tekrar. Tekrar. Tekrar... Demir kilide saplandı.

Nora heyecanla, “Sola çevir,” dedi. “Ağabeyim böyle söyledi. Sol, sol!”

Dediğini yaptım ve demiri sola çevirdim. Aynı anda anlık bir tık sesi duyuldu ve demir, kilitten ayrıldı. Nora büyük bir gürültüye yol açarak zinciri kapıdan söküp aldı ve yere attı. Kapıyı açıp nefes nefese bana baktı.

“Git.”

“Ne!”

“Duydun!” dedi, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade eşliğinde. “Git. Arkana bakma, ağabeyime ulaşana kadar koş.”

“Hayır!” Başımı hızlı hızlı iki yana salladım. “Seni bırakıp gitmem. Kafayı mı yedin! Buradan beraber çıkacağız.” Onu bırakamazdım. Nora masum ve savunmasızdı. Özgürlüğüm için üzerine basıp geçemezdim.

“Lütfen!” Omzunun üzerinden korku dolu gözlerle geriye baktı. Muhafızların iri adım sesleri giderek yaklaşıyordu. Bu, onu daha da telaşlandırdı. “Lütfen, gitmek zorundasın. Ben bir yolunu bulurum. Git buradan.”

Beni kapı aralığına çekti. Niyeti beni feryum bahçesine itip kapıyı üstüme kapatmaktı. Başaramadı. Buna izin veremeyecektim. Var gücümle itmeye çalıştığı kapıyı tuttum ve tek bir adım daha atmadım.

“Eğer kaçmama senin yardım ettiğini anlarsa, ki anlayacaklar, sana neler yapabilecekleri hakkında bir fikrin var mı! Gel, birlikte gideceğiz. Bize zaman kaybettiriyorsun!”

İkimiz de kapıyı birbirimize doğru iterken Nora ağlamaya başladı. O, minyon bir kızdı ve ben istemeden gücünün kapıyı kapatmaya yetmeyeceğini biliyorduk.

“Artık çok geç, planladığımız süreyi çoktan geçtik. Bizi fark ettiler, bunun şimdi olmaması gerekiyordu. Senin hâlâ şansın var, hemen git ve onları oyalamama izin ver!”

“Hayır!” dedim yüksek bir fısıltıyla. “Hayır!”

Birden kapıyı bırakıp önümde diz çöktü. Gayri ihtiyari ben de onunla çöktüm ve ellerini tuttum. Yaşlı gözleri korku dolu bakıyordu.

“Ağabeyim benim için hayatının en büyük fedakârlığını yaptı. İzin ver şimdi de ben yapayım. Seni feryum çiçeklerinin arasında bekliyor. Lütfen Pera, lütfen ona git.” Titreyen parmaklarını yüzüme uzatıp şefkatle okşadı. “Ben iyi olacağım.”

Muhafızlar gölgelerini bize sunduklarında hızla ayağa kalktı ve ondan beklenmeyecek bir güçle koluma yapışarak beni dışarı itti. Sırtüstü toprak zemine düştükten sonra Nora, kapıyı kapatmadan önce yüzünde derin bir zaferle son sözlerini söyledi.

“Ben iyi olacağım. Koş hadi. Ona âşık olduğu kadını verdiğimde çok iyi olacağım.”

Kapı yüzüme kapandı. Ben dışarıda, Nora cehennemde kaldı. Kapıyı açmaya yelteneceğim an, bunun bir işe yaramayacağı gerçeği taş gibi içime oturdu. Ne ara döküldüğünü bilmediğim gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken acı bir sesle fısıldadım.

“Nora, affet beni... Affet...”

Kapıdan uzaklaştım. Koşacak gücüm yoktu. Tek yapabildiğim hızlı adımlar atmaktı. Önümü görmüyordum. Çiçekler bacaklarıma, belime, karnıma çarpıyordu. Duyduğum tek şey aceleci adımlarımın toprak zeminde bıraktığı ses ve düzensiz nefes alış verişlerimdi. Bir de Nora’yı geride bırakmanın pişmanlığı, o pişmanlığımın içimde bıraktığı buruk ses... En keskin ve çekilmez olanı buydu.

Kara başlı feryum çiçekleri boyumu aştığında sarı bir ışık gördüm. Üç adım daha attığımda ise o karşımdaydı. Varlığını hemen fark etti ama ben olanların mahcubiyeti ile bakışlarımı, gözlerimi bulan gözlerinden kaçırdım.

“Mihrimah!” Dakikalardır nefessiz kalmışçasına derin

bir nefes aldı. Başım hâlâ önümdeyken, koşup kollarının arasına aldı beni. Kollarının arasında kaybolduğum an, gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı. “Geldin.” Alnım göğsündeydi. Hıçkırıklarımı duyduğunda, yüzümü ellerinin arasına alıp alnımı alnına yasladı. “Geçti; ağlama, geçti.” Bakışlarımı yavaşça yukarı kaldırdım, dudaklarımı ısıırıyordum. O an fark etti kardeşinin yokluğunu. Beni gördüğünde bakışlarında beliren o rahatlama hissi, yerleşmeden defolup gitti. “Nora,” dedi, sessizce. “O nerede?”

Başım omzuma meyletti. Biri kör bir bıçakla içimi deşiyordu sanki.

“Özür dilerim.” Acıyla içimi çektim. Bu hissi tanıyordum. Günce’yi kaybettiğimde bir eşini yaşamıştım. “Ante, özür dilerim. Benim yüzümden...”

Omuzlarım sarsılmaya başladığında beni tekrar göğsüne bastırdı.

“Şişşş...” Kolu belimi sararken eli saçlarımdaydı. Acımı dindirmeye çalışıyordu ama göğsüne bıraktığım acının kaburgalarını ikiye böldüğünü hissedebiliyordum.

“Direndim. Yemin ederim, direndim Ante. Onunla gelmeyi istedim ama...” Geri çekilip ıslak gözlerimi geldiğim yöne çevirdim. “Gelmedi.” Ante de oraya baktı. Adımları o tarafa doğru gitmeye kalktı, bana baktı, vazgeçti. Başını ellerinin arasına aldığı anda, iç bileğimle gözlerimi silerek yaklaştım. Parmak uçlarımda yükselirken, bu kez onun yüzü benim ellerimin arasındaydı. “Ante, sana güvendiğimi söyledim. Ben, sana koşulsuz güvendiğimi söyledim.”

Kaşları indi, gözleri kısıldı. Burnundan sert bir soluk verip çerçeveli dudaklarını araladı.

“Biliyorum. Seni burada bırakıp gitmeyeceğim.” Düşündü, çırpındığı çıkmazın ucu bucağı yoktu. “Seni güvenli bir yere bıraktıktan sonra kardeşim için geri dö...”

“Hayır!” diye kestim sözlerini. Parmak uçlarım usulca kirli sakallarının üzerinde kayarken, “Şimdi,” dedim.

“Şimdi kardeşine gideceksin ve ben sana daha fazla güveneceğim.”

Elini elimin üzerine koydu. Ellerimizi yavaşça aşağı kaydırды, dudaklarının üzerine... Avcuma derin bir öpücük bıraktı.

“Eğer gidersem, geri dönemeyebilirim.”

Başımı salladım, o sırada ince bir damla yaş yanağımdan çeneme ulaştı.

“Biliyorum.”

“Seni burada tek başına bırakamam. Yaralısın. Sana dönememe ihtimalini göze alamam.”

“Ante...”

Mırıltımı nefesiyle kesti. Yaklaşan dudaklarını dudağımanın kenarına bastırduğında ellerim koluna tutundu. Nefesindeki kederi tenimde hissedebiliyordum. Dayanılmazdı.

“Seni korumak için ant içtim.” Burnunu, burnuma ağır ağır dokundurdu. “Şimdi buradan gideceğiz. Güvende olduğuna emin olacağım. Sonra...”

“Sonra geri döneceksin.”

“Evet, Nora için.”

“Nora için.”

Saçlarımı sıvazladı. Gözleri gözlerimdeydi.

“Sana geri dönemezsem kızar mısın bana?”

Burnumun direği sızladı.

“Senin gerçek bir kahraman olduğuna inanırım.” Gülmsemeye çalıştım, oysa imkânsız gibiydi. “Tanıdığım en yakışıklı kahraman.”

Aynı buruk tebessüm onun dudaklarında da yer aldı.

“Güzeller güzelim...” Parmakları dudağımda gezindi. “Ay parçam, benim tüm yollarım sana çıkar. Eğer o yolun birinde düşersem bil ki ruhum tam burada.” Avcunu kalbime bastırdı. Olduğu yere....

“Hayır, işte bunu kabul etmiyorum.” Parmak uçlarımda yükseldim. Bu kez yapmak istediğim şey bambaşkaydı.

“Neyse ki boktan bir yola girmene gerek kalmayacak.” Tanıdık ancak beklenmedik sese döndüğümde tabanlarım sevinçle yere çakıldı. Beki, yanında gülümseyen Nora ile oradaydı! “Sizce de burada fazla zaman kaybetmedik mi?” diye sordu Beki, gecenin ortasında parlayan mavi gözlerini açarak.

Nora yanımıza geldi ve kollarını ağabeyinin koluna dolayarak Beki’nin sözlerini onayladı.

“Bu güzel anı bölüyoruz ama sanırım artık gitmemiz gerekiyor.”

15. BÖLÜM

BAŞLANGIÇ

Gülümsedi.

Başka bir manzara kalbimi bulandığı kasvetten arındıramazdı. Nora buradaydı ve Ante gülümsüyordu. Buraya geldiğimden beri yaşadığım en iyi şey tam olarak buydu.

“Biraz daha burada kalırsak yaşadığımız tüm o aksiyon çöp olacak,” dedi burada olmaması gereken Beki. “Gitmiyor muyuz?”

Haklıydı. Ne orada bir dakika daha kalacak ne de onu sorgulayacak vaktimiz vardı. Nora hızla koluma girdi ve biz iki kız birlikte ilerledik. Ante önümüzdeydi, Beki arkamızda. Boyumuzu aşan siyah feryumların arasında dakikalarca yürüdük. Işık yoktu. Ante, Nora’nın getirdiği gaz lambasını tehlikeli olabileceği gerekçesiyle yaktırmamıştı. Elindeki sopayla çiçekleri aralıyor, bize güvenli yol açıyordu. Beki geriye kontrol ederken kimse konuşmuyordu ve dört çift adım sesinden başkası duyulmuyordu.

Çiçeklerin bittiği yerde siyah çimler başladı. Görebildiğim kadarıyla tek tük ağaçlar vardı. O ağaçlardan birinin altındaki at arabasına ilerledik. Ante ve Beki dışarıda kalarak atlara binerken, Nora’nın yardımıyla vagona bindim. Vagon dardı, karşılıklı iki oturma alanı vardı ve yakın temas halinde dört kişi sığabilirdi. Yürürken ara ara göğsüme vuran sancılar oturduğum an kendini tamamıyla hissettirmekten çekinmedi. At arabası hareket ettiğinde ise

sargılarına dokunarak bedenimi yumuşak koltuğun üzerinde kaydurdım ve sığabildiğim kadarıyla uzanmaya çalıştım. Nora, içinde giysilerin bulunduğu bez çantayı başımın altına yerleştirdiğinde karanlık, ifadelerimizi birbirimizden saklıyordu.

“İyi misin?” diye fısıldadı. “Yapabileceğim bir şey varmı?”

Sesimi güçlü tutmaya çalışarak, “İyiyim,” diye yanıtladım. “Sanırım yorulдум.”

“Doğruyu söyle, Mihrimah. Vagona kadar kol kola geldik; birçok kez nefesin tılandı, boğazından gelen iniltileri duydum.”

Oysa renk vermemek için kaskatı kesilmiştim. Yüzümü görmeyişine güvenerek tekrar, “İyiyim ben,” dedim. “Biraz dinlenince daha iyi olacağım.”

İki saati aşkın bir süre hiç durmadan yol aldık. Nal sesleri kimi yerde hızlanıyor, kimi yerde ise yavaşlıyordu. Geçtiğimiz nehirden yayılan su sesi gecenin karanlığına karıştı, Nora’nın düzene giren nefes alış verişlerinden uyuduğunu anlamıştım. Bir süre sonra atların üzerinden geçtiği taşlar vagonu salladıkça salladı. Canım öyle yandı ki inlememek için avcumu dudaklarıma bastırdım. Aynı anda gözlerim birkaç damla yaş parmaklarımdan üzerinden akıttı.

Arabanın yavaşça durduğunu fark ettiğimde, dikkatle doğrulup yüzümü kuruladım. Ante durumu fark ettiği an yola devam etmezdi, biliyordum. Vagonun kapısı onun tarafından açıldı. Önce uyumaya devam eden kardeşine baktı, sonra bana... Karanlık halen hükmünü sürüyor olsa da geceden daha karanlık olan gözleri kafa tutarcasına parlamaya devam ediyordu.

Elini uzattı.

“Kısa bir mola vereceğiz. Hava almak ister misin?”

Önüme uzattığı parmaklara baktım. Tutmayı çok istediğim halde, “Hayır,” demek zorunda kaldım. Her hare-

ketimde canım daha fazla yanacaktı ve onun karşısında şekilden şekile girmek şu an isteyeceğim son durumdu. “Uyumak istiyorum.”

Elini usulca geri çekti. Anlayışla başını salladı.

“Nasıl istersen. Üzerine örtecek bir şey var mı?” Tek örtü vardı, o da uyuyan Nora’nın üzerindeydi. Ante bunu fark ettiğinde ceketini çıkardı ve dizlerime bıraktı. Tıpkı o dağda yaptığı gibi...

Gülümsedim.

“Sen hiç değişmeyeceksin, değil mi?”

Aynı gülümseme onun dudaklarında da yerini aldı.

“Hiç. “

Vagonun kapısını kapattıktan yaklaşık on dakika sonra yeniden harekete geçtik. Peşimizde muhafızların olduğu aşikârdı ama bize ne yakınlıkta olduklarını bilmiyorduk. Ante her ihtimali göze alarak hızlı davranıyordu. Birkaç saat sonra hava halen zifiri karanlık olsa da sabaha yakın olduğumuzu biliyordum.

Atın toprak zemine sürtünen nal sesinden farklı bir yere geldiğimizi anlamıştım. Durduk. Nora uyandı, uyku mahmuru halde etrafına bakınırken karanlığa alışan gözleri beni buldu.

“Uyumadın mı sen?”

Yalan söylemek ne yazık ki köşeye sıkıştırılmaktan kurtarıyordu bazen.

“Yeni uyandım.” Üzgünüm Nora, ağrılarım yüzünden uyuyamadığımı söylesem vakit kaybetmeden ağabeyine iletirsin.

“Geldik mi?”

“Sanmıyorum. Saatlerdir yoldayız, yorulmuş olmalılar.”

Başını salladığını fark ettim. O sırada vagonun kapısı açıldı. Beki elindeki gaz lambasını yakmış, etrafı kolaçan ediyordu. Çöle benzeyen bir yerde olduğumuzu gördüm. Etraf alabildiğine kumdu. Başka tek bir şey bile yoktu. Ze-

min inişli çıkılıydı ve bu garip yerin tam göbeğinde gibiydik.

“Etraf temiz,” dedi omzunun üzerinden Ante’ye bakarak. Ön kısımda kaldığı için Beki’nin aksine Ante’yi görmiyordum.

“Lambayı söndür o halde. Muhafızlar ışığa gelir, biliyorsun.”

Beki, Ante’nin sözünü ikiletmedi ve tek nefeste lambayı söndürdü. Ardından vagonun açık kapısına dayanıp içeriyi görmeye çalıştı.

“Orada bize yer var mı kızlar?”

Cevap Ante’den geldi.

“Yok.”

Beki yılmış bir sesle, “Atın tepesinde mi dinleneceğiz?” diye sordu. “Bir bu kadar daha yolumuz var.”

Ante sağlam adımlarla, bir siluet olarak görüş açıma girdi.

“Dinlenmek zorunda kaldığımız daha boktan yerler olmuştu. Onları mı tercih ederdin?”

Beki sessiz kaldı. Nora karşılıklı oturduğumuz koltukların arasında kalan boşluğu görmeye çalıştı. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Bakışlarıyla benden onay aldıktan sonra ağabeyine seslendi.

“Ağabey...” Utangaç çıkan sesiyle fikrini söyledi. “Yerde yan yana uzanabilirsiniz. Atın tepesinden iyidir.”

“Harika bir fikir.” Beki’nin hevesli haline karşın Ante dikkatle yere baktı.

“İkimizin yan yana yatacak olmasının nesi harika?”

Nora kendini tutamayıp kıkırdadı. Belki canım bu kadar acımasaydı ben de gülümseyebilirdim.

Nora üzerindeki kalın örtüyü yere serdi. Beki geçip Nora’nın ayaklarının dibine uzandığında, Nora aynı mahcup tavırla ayaklarını yukarı topladı.

“Ben uyuyacağım. Orada durmak istiyorsan tercih senin.”

Ante vagonun kapısını kapatmaya yeltenince kendimi tutamadım.

“Ante.” Sesim öyle cılız çıkmıştı ki, beni duyup duymadığından emin olamadım.

Eli kapının üzerindeyken duraksadı, bakışlarını dikkatle yüzüme kilitledi.

“Efendim?” Tek bir kelime. Tek ve sıradan bir kelimeyle nasıl bu kadar heyecanlanabilirdim?

“Yolumuz uzun, dinlenmeye ihtiyacınız var.” Başım la ayaklarımın dibini işaret ettim. Hemen ardından Nora gibi bacaklarımı yukarı topladım. “Burada epeyce yer var.”

Bir saniye bile beklemedi. İçeri girdi ve kapıyı kapatıp yere uzandı. Sırtı Beki’ye yüzü bana dönüktü. Pazısını başının altına koydu ve uyuma pozisyonu aldı. Sessizdi. Nora yeniden uyumuşt u ama içimden bir ses Beki’nin onu izlediğini söylüyordu. Karanlıktan aldığım cesaretle ben de bakışlarımı Ante’nin yüzüne diktim. Üstelik onun da bana baktığını açıkça görmeme rağmen bakışlarımı gözlerinden çekmiyordum. Birkaç dakika sonra, yatağın kenarında duran elimin üzerinde onun parmaklarını hissettim. Kalp atışlarım bağımsızlığını ilan ederken, nefesim boğazımın orta yerinde donup kaldı. Elinin altındaki elimin titremesinden korktum. Parmakları avcuma sızarken, başparmağı dışarıda kalıp elimin üzerinde gezinmeye başladı. Dokunuşu kuş tüyü kadar hafif, hissettirdikleri taş gibi ağırdı.

Bu nazik okşamayla gözkapaklarımın ağırlaşmasına engel olamadım. Bedenimdeki ağrı geçmeden uyuyamayacağımı sanırken, onun dokunuşuyla derin bir uykuya teslim olmamın ismi ne olabilirdi?

“Mihrimah, uyan, geldik.” Omzumdaki temasla gözlerimi araladım. Nora yanı başımdaydı ve hava aydınlıktı. “Günaydın,” dedi gülümseyerek. “Şu daracık yerde nasıl böyle derin uyuyabildin?”

“Günaydın.” Elim istemsizce sargılarıma gitti. Yavaşça doğrulup etrafıma baktım. İkimizden başka kimse yoktu vagonun içinde. “Nereye geldik?”

Oturduğu yerden kalkıp kapıyı açtı.

“Gel hadi.”

Nora’nın ardından ben de vagondan çıktım. Kısa bir şaşkınlığın ardından büyüyen gözlerim etrafı incelemeye koyuldu. Birçok mağaranın belli aralıklarla sıralandığı taş bir köyün içindeydik. Ayağımızın altında kocaman beyaz kayalar vardı ve mağarayı oluşturan taşlar da en az onlar kadar beyazdı.

“Ağabeyim ve Beki bir şeyler bulmak için az önce çıktılar. Fazla uzaklaşmayacaklarını söylemişlerdi, gelmek üzerelerdir. Gel de içeri girelim. Ortalıkta fazla görünmesek iyi ederiz.”

Siyah kapüşonunu açtığında sarı saçları omuzlarında dağıldı. Siyah gözleri umutlu bakıyordu. Suratının ortasına kondurduğu tebessümle arkasına döndü ve alçak girişten içeri girdi. Onu takip ederken, geçmesini dilediğim veca katlanarak artmıştı. Her an uzanma ve uyuma isteği duyuyordum. Kısa ve dar girişten geçtikten sonra önümüze iki oda çıktı. Biri diğerinden gözle görülecek kadar daha büyüktü. Odaların içinde uzanmak ve oturmak için irili ufaklı kayalar vardı. Değil bir yastık ve örtü, bir eşyaya rastlamak bile mümkün değildi. Nora küçük olan odaya girdi. Elindeki örtüyü dikdörtgen biçimindeki kayanın üzerine serip bez çantayı başa koydu. Bir şey söylemesini beklemeden geçip uzandım. Gerekmedikçe onunla göz teması kurmuyordum. Çünkü gün ışığının gizlemeye çalıştıklarını uluorta sermesinden korkuyordum

Nora ağzını açtı ancak konuşmaya zaman kalmadan Beki ve Ante içeri girdi. Elllerinde birkaç örtü, yastık ve şişeler vardı. Nora ağabeyinden aldığı örtüyü üzerime serdi. Beki elindekileri bir köşeye bırakıp kayalardan birinin üze-

rine oturdu. Ante'nin bakışlarını üzerimde hissediyordum ama o bakışlara cevap verecek cesaretim yoktu.

“İyi misin?”

Beklediğim soruya baş salladım.

“İyiyim.”

“Emin misin?”

Onu daha fazla şüphelendirmemek için başımı yukarı kaldırdım ve yüzüne baktım. Siyah gömleğinin birkaç düğmesi açıktı. Saçları düzensizdi ama her zamanki gibi parlak ve gözalıcı görünüyordu. Sadece ona bakarak acımın dinmesini bekleyebilirdim.

“Eminim.” İfademi stabil tuttuğuma emindim, nasıl oldu da anlayabilmişti?

“Burası mağara köyü, değil mi?” diye sordu Nora. “Burada ne kadar kalacağız?”

“Gerektiği kadar.”

Nora soru sormaya devam etti. Ağabeyinin dikkatini üzerimden alarak bana nasıl bir iyilik yaptığını bilmiyordu. Her geçen dakika daha katlanılmaz bir hal alıyordu. Kirpiklerimi birbirine bastırıp başımı taş duvara yasladım. Eğildiğim her an kaburgalarım etime müthiş bir baskı yaparak canımı yakıyordu. Dik durmaya çalışmak ise bir noktadan sonra yorucu bir hal almıştı.

“Yeter!” Ante bana doğru birkaç adım atıp sitem dolu bakışlarını yüzüme dikti. “Acı çekiyorsun.” Ona iyi olduğumu söylemek için dudaklarımı araladım ama bu kez müsaade etmedi. “Sakın bir kez daha iyiyim, deme. İyi olmadığınızı görüyorum. Şimdi söyle, tam olarak neren acıyor?”

Beki kapısız girişin ağzında dururken Nora, küçük taş odanın bir köşesine sinmiş bize bakıyordu.

“Yok bir şey,” dedim bakışlarımı ondan kaçırarak.

“Var bir şey.” Bunu söyleyen Nora'ydı ve itiraf etmeliyim ki, ondan böyle bir çıkış beklemiyordum. Ante'nin odağı bu kez kardeşinin üzerine çevrildi. Nora'ya susma-

sını işaret ettim ama o bunu yapmadı. “Teodora onu itti, hem de sargılarının üzerinden.”

Ante yumruk yaptığı elini avcuna vurdu.

“Siktir! Nasıl böyle bir şey yapar?” Öfkeli adımları olduğu yerde kalamadı. Adımlayıp durdu. Bakışlarındaki karartı, bakışlarımı hiç bırakmayacak gibi yakalamıştı. “Ve sen tüm yol boyunca acıdan kıvranıp sesini çıkarmadın, öyle mi?”

Başım omzuma meylederken, “Ante,” diye mırıldandım. “Duramazdık.”

Nora oturduğu yerden, “Ne yapacağız?” diye sordu? “Muhtemelen kırıkların kaynaması bozuldu.”

Ante sıkıntılı bir tavırla başını salladı. Ellerini saçlarının arasından geçirirken bir çözüm aradığı aşikârdı.

“Forki’den onun için şifalı tohum alabiliriz.” Tüm gözler Beki’ye çevrildi. Forki... Ante ile daha önce yanına gittiğimiz ihtiyardan başkası değildi. Beki ile de ilk kez tam olarak orada karşılaşmıştık.

“Tamam.” Ante ayağa kalkıp çıkışa yöneldiği sırada Beki önüne geçti.

“Ben giderim.” Ante ona sorgular gibi baktı. “Yakın sayılmaz. Her yerde bizi arıyorlardır, seni Forki’nin evine girerken gören olabilir.” Beki’nin mavi gözleri kararlılıkla ışıldadı. “Halledebilirim. Yalnızca yanıma bir gözcü gerek.” Başıyla beni işaret etti. “Sen onunla kal; Nora benimle gelsin, izninle...”

Ante düşündü. Akabinde bakışları yavaşça kardeşini buldu. Aralarında geçen bakışma bir soru-cevap barındırıyordu.

Nora o soruya olumlu yanıt vermiş olacak ki Ante, “Tamam,” dedi. “Kardeşimin kılına zarar gelirse başına gelebilecekleri biliyorsun.”

Beki işaretparmağını boğazının önünden geçirirken kesme sesi çıkardı. Ante, Beki’nin kız kardeşine duyduğu aşkı

bilmeden birlikte gitmelerine izin verdi. Nora ve Beki taş evden ayrıldılar.

Ante, baş başa kaldığımız taş mağaranın bu küçük taş odasında bana yaklaştı. Parmakları nazikçe dokunduğu çenemi yukarı kaldırdığında, gözlerimiz özlemle birbirine tutundu.

“Güzelim, tüm yaralarından tek tek öpmeme izin verir misin?”

Çenemdeki eline dokundum, korkusuzca tutup onu yanıma çektim. Aynı taşın üzerinde ben uzanırken o oturuyordu.

“Eğer bunu yaparsan acıdan değil ama heyecandan ölebilirim.”

Eğildi, ciddi görünüyordu. Yüzü yüzüme çok yakın bir noktada duraksarken, büyük eliyle boynumu kavradı.

“Seninle anlaşmamız gereken bir konu var: Bir daha acı-
nı benden saklama. Ne olursa olsun, nerede olursak olalım,
bunu yapma.”

Hayal kırıklığıyla başımı salladım.

“Sana ayak bağı olacağımı söylemiştim.”

Alnını sertçe alnıma yasladı.

“Ben de sana başımın üzerinde olduğunu söylemiştim.”

Ellerim kollarına uzandı ve ona sıkıca tutundum.

“Biraz önceki teklifin hâlâ geçerli mi?”

Gülümsedi, bu gerçekten eşsiz bir manzaraydı.

“Sonsuza dek geçerli. Sonsuza dek.”

Dudaklarını kaşımın ucundaki yara izine bastırdı, kokusu burnumun dibindeydi ve bu, ilaç gibiydi. Usulca aşağı kaydı, elmacıkkemiğimin üzerinde duraksadı, oradaki morluk son gördüğümde iyileşmek üzere sarımsı bir renk almıştı. Yine de uzunca öptü.

Dudağımın kenarında bir yara daha vardı. Dudakları oraya doğru yol alırken, istemsizce elimin altındaki kollarını sıktım. Dudakları, dudaklarımın kenarındaki yarada

duraksadı; kalbime bıraktığı sıcacık his beni avcunun içine almıştı. En uzun öpücüğü oraya bıraktı. Hafifçe geri çekildiğinde gözlerime tutkuyla bakıyordu.

“Bunu bir daha yapamayacağımı düşünmüştüm. İmkânsız gibiydi. Oysa daha fazla özlediğim hiçbir şey olmadı.”

Bunu nasıl yaptım bilmiyordum ama onu kendime çektim ve yanağımı sakallı yanağına dayarken dudaklarımı kulağına uzattım.

“Ante,” dedim mırıltı halinde. “Sanırım dudaklarınla iyileştirmen gereken bir yaram daha var.”

Hızlanan nefesinin buğusu boynuma vuruyordu.

“Yapamam,” diye fısıldadı, beni her an kırılabilecek bir eşyaymışım gibi tutuyordu. “O noktadan sonra kendimi durduramam. Çünkü seni ölesiye özledim.”

Söylemem gereken tek kelime vardı. Tek nefeste söyledim.

“Ben de...”

Kollarımın arasındaydı ve kollarının arasındaydım. Şu an için tek bildiğim bunun ikimize de yetmediği idi. Yaralıydım, onu durmak zorunda bırakan da buydu.

“Sana bir şey söylemek istiyorum.

“Başımı taşın üzerine bırakıp yüzüne baktım. Gözleri atlamak istediğim derin ve kara bir okyanus gibiydi.

“Söyle, kar tanesi.”

Gülümsedim.

“Kar tanesi mi? Galiba bunu sevdim.”

Burnunu iç gıdıklayan bir hareketle burnuma sürttü.

“Biz oradayken, sen beyaz karların ortasında tıpkı bir kar tanesi gibi parlıyordun. Onlardan farkın yoktu. Yalnızca daha güzeldin, çok daha güzel...”

Avcum sakallarının üstüne kapandığında gözleri ağır ağır kapandı.

“Ne söyleyecektin?”

Gözlerinin kapalı olması bana cesaret verdi.

“Senden sonra kimse olmadı. Bunu neden sana söylediyimi bilmiyorum ama... Kimseye kalbimin kapılarını açmadım.”

Çerçevesi dudakları kıvrılırken, belli belirsiz başını salladı.

“Biliyorum, biliyorum.” Gözlerini açtığı anda, oradaki kırıklığı gördüm. “Seni çok üzdüm, değil mi? Gözünün önünde...”

“Üzülmedim.” O anları anımsamak bana tek bir duyguyu hissettiriyordu. “Öfkelenmişim. Katlanamadım.”

“Katlanamamak... Bunu benden iyi anlayamazsın. Sepilin sana her yaklaştığında boynumda sürekli çekiliştirilen bir zincir hissettim. Kaldığım zindanda bana vurulan zincirlerin bir hiç olduğunu o zaman anlamıştım.”

“Anlarım,” dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan. “Belki senden çok değil ama senin kadar anlarım.”

Ayağa kalktı. Arkama geçti. Ne yapacağını anladığı anda, doğrularak ona yardımcı oldum. Sırtını duvara dayayıp sırtımı göğsüne yaslarken, kollarını iki yanımda uzatıp kavgalarını sardı.

“Böyle iyi misin?” Elleri usul usul sargılarımın üzerini okşadı.

“Evet...” Gözlerimi yavaşça kapattım. “Uzun zamandır daha iyi olmamıştım.”

“Ben de öyle, güzelim. Bende öyle...”

Uykuya teslim olurken, saçlarımdaki fısıltısı bir ninni gibiydi. Ne söylediğini bilmiyordum ama önemli olan ne söylendiği değildi, sözlerin sahibinin o olmasıydı.

“Uyandırsak mı?”

Başım, bulunduğu sert yerde kıpırdandı.

“Ante’yi uyandırmaya cesaret edemem,” dedi Beki. “Üstelik tam da şimdi.”

Nora'nın kıkırtısını duydum. Aynı anda arkamdaki hareketliliği hissettim.

“Şişş... Uyanıyorlar işte,” diye uyardı Nora.

Gözlerimi açtığımda ikisini de karşımda buldum. Kalkmaya niyetlendim ama tutuşunu sıkılaştırarak buna izin vermedi.

“Getirdiniz mi?”

Nora elbisesinin cebinden çıkardığı bir avuç beyaz tohumu ağabeyine gösterdi.

“Evet, Forki ezip sargının altına koymamız gerektiğini söyledi. Günde iki kez.”

Ante dikkatle doğruldu ve ayağa kalktı.

“Hemen yapar mısın Nora, biz yan odaya geçiyoruz”

Beki, bunu bekliyormuş gibi Ante'ye yaklaştı.

“Geçelim, yolda bazı şeyler gördük. Bilmelisin.”

Üçü birlikte çıktılar. Kısa süre sonra Nora bir kap su ve bezle geri döndü. Elbisemi başımdan sıyrıp sargılarımı çözerken ağzını bıçak açmamıştı. Sanırım Beki'nin gördük, diye bahsettiği şey Nora'nın hoşuna gitmemişti.

“Ne gördünüz Nora?”

Sargılarımı tamamen açtığında gözleri büyüdü. Morluklarım hiç olmadığı kadar koyulaşmıştı. “O-o kadar da kötü değil.”

Burukça gülümsedim.

“O kadar kötü, Nora. Görüyorum.”

“İyileşecek,” dedi güven veren bir sesle. “Forki üç güne kalmaz toparlayacağını söyledi. Bu tohumlar sana iyi gelecek.”

“Umarım. Şimdi anlat, ne gördünüz?”

Nora derin bir iç çektikten sonra tohumları ezmeye başladı.

“Muhafızlar her yerde, Mihrimah. Karınca gibi dağılmışlar. Seplin bizi bulmaları için neredeyse adamlarının hepsini seferber etmiş. Hanedanlıktan aldığı destekle çok daha fazla yayılacaklar, kuşkusuz.”

Sözlerinin içime saldığı kasvetle gerildim. Seplin güçlüydü, bizi arayacağını elbette biliyordum ama etrafımızı böyle çember gibi saracaklarını tahmin etmiyordum.

“Korkma, siz emin değilsiniz ama ben biliyorum. Bir çıkış var ve biz o çıkışı bulacağız.”

Temiz sargıları gövdeme üç tur doladıktan sonra ezdiği sert tohumları altına sıkıştırdı.

“Yarın daha iyi hissedeceksin.” Giydirmek için eline aldığı elbisemden bir şey düştü. Bakışlarımız aynı anda yerle buluştuğunda Nora’nın kaşları çatıldı. “Bu kâğıt neyin nesi?” Eğildi ve Bireste’nin odasında bulduğum kâğıdı aldı. “Elbisenden düştü, sana mı ait?”

“Ben saklıyordum ama bana ait değil.” Anlamayan gözlerle yüzüme baktı. Nora o kâğıtta yazanları okuyabilir miydi? Şu an merak ettiğim tek şey buydu. “Açar mısın? İçinde ne yazdığını bilmiyorum.”

Dörde katladığım kâğıdı açtı ama tereddütlü bakışları hâlâ üzerimdeydi.

“Nereden buldun?”

“Bireste’nin odasından.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Aman Tanrı’m, nasıl alabildin Mihrimah?”

Kâğıdı işaret ettim.

“Aldım bir şekilde. Okuyabilir misin orada yazanları?”

Nora kâğıdı kendine yaklaştırdı, dikkatle baktı. Gözleri her ayrıntıda dolaştı ama okuyamadığı ortadaydı.

“Burada isimlerimiz var.”

“Onu anladım. Bu sizin diliniz değil mi?”

Tekrar baktı kâğıda.

“Hayır, bu hanedanlığın özel dili. Bizler bilmeyiz.”

“Kim bilir?”

Düşündü. Birkaç saniye sonra aradığını bulmuş gibi gülmüsedü.

“Okuyabilecek birini tanıyorum. Üstelik bir sonraki durağımız da onun yanı!”

Kâğıdı ondan aldım ve katlayıp tekrar elbisemin içine koydum.

“Kim?”

“Nemfet. Onu uzun zamandır görmüyorum. Halktan biri değil. Çok eskiden cezalandırılıp cezası sona erdikten sonra Nefs Uçurumu’nun diğer tarafına gönderilen yaşlı bir melek.”

“Onu nereden tanıyorsun?” diye sordum, Nora’nın gözlerine hüznün bulutu çökmesine sebep olarak. “Üzgünüm, sanırım sormamam gerekiyordu.”

“Hayır, hayır.” Gülümsemeye çalıştı ama başarılı olduğunu söyleyemezdim. “Sorun değil. Nemfet ile o gece tanıştım, başıma o korkunç olayın geldiği gece... Beni buldu ve iyileştirdi. Ağabeyim ve ben ona sonsuz itimat ederiz.”

Ah Nora...

“Anlıyorum. Şimdilik bu kâğıttan kimseye bahsetmeyelim, olur mu? Belki de önemsiz bir şeydir.”

Gözlerini anlayışla kapatıp açtı.

“Sen nasıl istersen.”

Nora yanıma kıvrıldı. Art arda yaptığı iki yolculuk onu yormuştu, çok geçmeden uykuya daldı.

Bugün yeterince uyuduğum için hiç uykum yoktu. Onca zamanı ayrı geçirmemişiz gibi birkaç saattir görmediğim adamı arıyordu gözlerim. Derken, kapının ağzında belirdi. Gülümsedi, gülümsedim. Sessizce yanıma gelip beni kollarının arasına aldı ve oturduğum yerden ayırdı.

“Ne yapıyorsun, indir beni. Nora uyanacak.”

Fısıltımı duymamış gibi bizi odadan çıkardı ve mağaranın çıkışına doğru yürüdü. Dışarı çıkacağımızı düşünürken, sol tarafta kalan bölmeye yöneldi. Bölmenin ebatı yarım kapı büyüklüğünde ancak vardı. Eğildi ve bedenimi o daracık yerden hiçbir yere çarptırmadan geçirdi.

“İnanmıyorum!”

Bölmenin bizi getirdiği manzara karşısında büyülenmiş-

tim. Küçücük bir taş odadaydık. Yerde yüzlerce parlak kırmızı taş vardı. Her biri bilye büyüklüğünde ışıklı toplara benziyordu. Ante, çıplak ayaklarıyla onların içinden yürüdü. Tam ortada yaklaşık yarım metre yükseklikte, yuvarlak bir kaya vardı. Ante oraya oturdu ve bedenimi dizlerine bıraktı. Kollarımı, doladığım boynundan ayırmadan etrafıma baktım.

“Beğendin mi?”

“Çok...” Gözlerim beni izleyen gözlerini buldu. “Nasıl buldun burayı?”

“Çıkarken gözüme takılmıştı. Görünce hemen sana göstermek istedim.”

Ona minnet dolu bakışlarımı armağan ettim. Taşların etkisiyle oda loş ve kırmızıydı. Ante bu ışılda mümkünmüş gibi daha güzel görünüyordu. Kalın ve gergin kaşları, düzgün burnu, çerçevesi dudakları ve hatlı çenesine sırayla bakarken gülümsediğini fark ettim.

“Buraya beni değil, taşları izlemen için getirmiştin.”

Hızla bakışlarımı yüzünden ayırdım.

“Haklısın, çok güzeller.”

“Bana bak.” Alnını şakağıma dokundurdu. Tanrı’m, bu kadar yakinken ve farkındayken nasıl ona bakabilirdim? Belime dolanan elleri bedenlerimizi bir bütün kılıyordu. “Mihrimah, bana bak güzelim.” Nefesim aralanan dudaklarımdan dışarı taşarken ona baktım. Alınlarımız birbirine dokundu, Ante sabırsız bir nefes aldı. “Biliyor musun? İçim gidiyor sana bakarken.”

“Ante...” Ne diyecektim. Bu kadar yakinken dilim ağzımın içinde kayboluyordu sanki.

“Yarın yeniden yola çıkacağız,” dedi birdenbire. “Çok kalabalıklar.”

“Her şeyi göze aldık.” Cesaretimi ondan alıyordum, bana hissettirdikleri kusursuzdu.

“Her şeyi değil.”

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım.

“Ne demek bu?”

Omzundaki elimi aldı ve dizime bıraktı. Parmakları parmaklarımın arasından geçerken, birleşen avuçlarımızda bir yangın başladı.

“Sen her şeyden çok daha fazlasısın. Kaybetmeye göze alamayacağımsın.”

Önce sakalları dokundu dudaklarıma, sonra dudakları. Sıcak öpüşünü dudaklarıma bıraktı ve geri çekti. Bıraktı ve geri çekti. Bıraktı. Geri çekilmesine izin vermedim. Aralık dudaklarına yerleştirdiğim dudaklarım, ateşli bir öpücüğün ilk nişanesiydi. Birbirimize daha sıkı tutunurken Ante beni sahiplenircesine, son nefesini dudaklarımda verircesine öptü. Yakarcasına ve yanarcasına öptü. Sonsuza dek sürecekmış gibi öptü. Nefes nefese geri çekildiğinde gözleri kapalıydı. Birbirine yaslanan alınlarımız ise bu kez terli... Gözlerimi açamadım ama bu, onu görmeme engel değildi.

“Kaybedersem kaybolacağımsın. Mihrimah, çok seviyorum seni.”

16. BÖLÜM

TEHLİKE

Zaman, tutkuyla harmanlanmış efsunkâr anlarda hükmünü yitiriyordu. Ante, kalbimi avuçlarının arasına almışken ne ilerisi ne gerisi vardı. Tek bir an vardı ve tek bir gerçek... Beni sevdiğini söyleyen sözcüklerine eşlik eden siyah incileri...

Gözkapaklarının altında ışıldayan bir çift inciye bakarken, gözyaşlarım usulca akıp gitti. Dudaklarımı araladım ama sevgimi kelimelerle nasıl tarif edebileceğimi bilemedim. Zaten Beki'nin Ante'yi çağıran sesi de buna izin vermedi. Bizi apar topar küçük bölmeden çıkardığında Beki, yüzünde muzip bir gülümsemeyle Ante'nin kollarındaki varlığıma baktı.

"Zamanlamam yerinde olmadı sanırım." Parmakları ikimizin arasında gidip geldi. "İsterseniz odaya geri dönebilirim."

Ante onu hiç duymamış gibi yanından geçti ve bedenimi aldığı yere bıraktı. O sırada uyanan Nora doğrulurken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Bir şey mi oldu?"

Ante ellerini üzerimden ayırıp birkaç adım geri çekildi.

"En geç sabaha yola çıkmalıyız."

Beki hemen arkasındaydı. Ante'nin görmüyor olmasından faydalananarak uyku mahmuru Nora'ya hayran bir bakış attı.

“Ne oldu?” Aklına gelen ihtimalle gözleri açıldı. “Yoksa bizi buldular mı?”

Nora’nın sorusunun muhatabı ağabeyiydi ancak cevaplayan Beki oldu.

“Korkma, kimsenin bizi bulduğu yok. Güvendeyiz.”

Nora derin bir nefes aldı ama yüzüne düşen sarı tutamını kulağının arkasına iterken gözü hâlâ ağabeyindeydi.

“Beki haklı, şimdilik korkulacak bir durum yok ama işimizi şansa bırakamayız. Bir an önce buradan ayrılırsak iyi olur.”

Nora başını kaldırıp tavana baktı.

“Şimdi gidelim o zaman. Neden sabahı bekliyoruz?”

Ante kesin bir tavırla başını iki yana salladı.

“Yolumuzu aydınlatmadan adım atamayız. Nefs Uçurumu’nun sınırındaki muhafızları biliyoruz. Asıl sorun, uçurumun ardına geçmemiz için bulduğum gizli geçidin temiz olup olmadığı. Oradan emin olmalıyım.”

Dakikalardır yüzüyle buluşturamadığım bakışlarım birden ciddi ifadesine kilitlendi.

“Nasıl emin olacaksın?”

Bakışlarımı karşılayan gözleri kısıldı. Aramızda kimse-
nin bilmediği, daha önce kullanmadığı, sözsüz fakat birçok
anlam barındıran bir lisan vardı. “Önden gidip kontrol
edeceğim.” Bunu yalnızca bana söylemiş gibi bir an olsun
dikkati üzerimden ayrılmadı. “Dikkatli olacağım.”

“Yine de çok tehlikeli,” demekten kendimi alamadım.
“Başka bir yol bulalım.”

Nora hızla bana katıldı.

“Pera haklı, başka bir yolu olmalı. Tek başına gidemez-
sin.”

Ante aynı taşın üzerindeki varlığımıza yaklaştı. İkimiz
de itiraz etmiştik lakin ikimiz de biliyorduk ki Ante kafası-
na koyduğunu yapacaktı.

“Sizi riske atamam. Burada, Beki ile kalmanız daha gü-

venli olacak. Bir an önce geri dönmek için elimden geleni yapacağım.”

Onu durduramayacak olmanın kabullenışı ve bu kabullenişin getirdiği umarsızlıkla başımı önüme eğdim. Aynı saniye, Ante hiç konuşmadan Beki ve Nora’nın dışarı çıkmasını sağladı. Nora’dan arta kalan boşluğa otururken, işaret ve başparmağının yarattığı dokunuş çenemi yukarı kaldırdı ve bakışlarımızı yeniden hudutsuzca bir araya getirdi.

“Mihrimah,” dedi, içimi ateşe veren sıcacık bir sesle. “Ay parçam, asma güzel suratını.”

Duygularımın dümeni onun ellerindeydi. Artık ne zaman ne tepki vereceğimi kestiremiyordum. Şimdi de o anlardan birindeydik.

“Özür dilerim,” dedim oldukça kısık bir sesle. “Seni zora soktuğumun farkındayım ama elimde değil, korkuyorum.”

“Beni bir şeye soktuğun yok. Ne için korkuyorsun?” Sesindeki ciddiyeti gölgeleyen tatlı bir muziplik vardı.

Saklamadım.

“Senin için.”

Dudaklarındaki gülümseme öyle güzeldi ki, bunu söylediğim için bir saniye bile pişmanlık duymadım.

“Hayır, bunu kabul etmiyorum, Mihrimah. Bu oyunda o rolü ben üstlendim. Kayda değer tüm zamanlarım senin için endişelenerek geçti. Biliyor musun? Tek bir anından bile vazgeçmem.”

Yüzüne uzattığım parmaklarımı yanağıyla buluşturdum. Gözkapakları usulca kapanırken, sakalları avcumu dolduruyordu.

“Kendine dikkat et. Ante...” Elim usulca yanağından kayarken, yerini dudaklarım aldı. Onu utanmadan uzun uzun öptüm. “Bana geri gel.”

Gözlerini açtı ve harelerindeki karanlıkla ruhuma ışık tuttu.

“Sana geleceğim.” Burnumun ucuna küçük bir buse bıraktı. Dudaklarımda dakikalar önceki öpüşmemizin yakıcı hissi vardı, hiç geçmeyecek gibiydi. Hiç geçmesindi de zaten. “Hep sana geleceğim.”

“Bunu bir söz olarak kabul ediyorum, Ante Davies.” Gülümseyerek konuşmaya, aramızdaki hüznü kaldırmaya çalıştım ama ne denli başarılı oldum, bilmiyordum.

“Burada uslu uslu oturup beni bekleyeceğine söz verirsən...”

“Sözler karşılıklı diyorsun...”

Hafifçe burnuma dokundu.

“Bu seferlik öyle, diyorum.”

Omuzlarımı dikleştirip kollarına tutundum. Tek başına gideceğini düşündükçe suratımdaki gülümsemeyi muhafaza etmekte zorlanıyordum.

“Ante, biliyorsun, değil mi? Senden başka kimsem yok.”

Şimdi aynı ciddiyet onun da ifadesini ele geçirmişti.

“Biliyorum güzelim, biliyorum. Ama sen de bil, kimsen olmayı hiçbir şeye değişmem.”

Ne yazık ki zaman gelmişti... Ayağa kalktı, dudaklarını alnıma bastırdı ve endişeli bakışlarımı arkasına alarak yanımdan ayrıldı.

Nora da en az benim kadar endişeli olmasına rağmen yüzüne kusursuz bir gülümseme oturtup yanıma geldi. Beni taş evin önüne çıkmaya ikna etti. Önce Beki çıktı ve etrafı kolaçan etti. Temiz olduğuna emin olduktan sonra evin önüne oturmamız için üç koca taş yuvarladı. Şimdi Nora, ben ve Beki; açık havada yan yana oturmuş, Ante’nin dönmesini bekliyorduk. Beki arada Nora’ya kaçamak bakışlar atıyordu. Sanki zaman zaman Nora da... Hayır, sanırım yanlış görmüştüm.

“Bu kadar endişe etmeyin, Ante işini bilir.” Beki alnına dökülen saçlarını karıştırıp bizi rahatlatmak için konuşmaya devam etti. “En fazla iki saat sonra burada olacak.”

Nora gülümsedi ama bakışlarını ondan tarafa çevirmedi.

“Bundan ben de eminim.”

“Ya sen?” Beki’nin sorusunun muhatabı bendim.

Hızla başımı sallayıp, “Gelecek,” dedim. “Biliyorum, gelecek.” Düşündüm. “Beki, Ay ne kadar büyük? Saray, nehir, taş köy, siyah çimenler, Nefs Uçurumu ve ağaçlık dışında gidebileceği yerler var mıdır?”

Beki oldukça kısa olan sakallarını ovuşturdu, düşünüyordu. Gerçekten de düşündüğü kadar büyük müydü? Bir süre sonra bana baktı ve sorumu cevapladı.

“Sanırım hepsi o kadar.”

Nora ve ben aynı anda aynı eylemi gerçekleştirerek gözlerimizi devirdik. Şimdi soracağım soru ikisinin üzerindeki rahatlığı da alacaktı.

“Sizce bir çıkış var mı?” Nora sesini çıkaramadı. Beki ağzının içinde bir şeyler geveledi.

“Eğer yoksa...” Başım o ihtimalle önüme eğildi. “Önünde sonunda yakalanacağız. Bunu hepimiz biliyoruz.”

“Biliyoruz ama düşünmek zorunda değiliz,” dedi Beki. “Sadece bize ait şu kısacık zamanın tadını çıkaralım.” Gülümsedi. Belli ki bir sonraki sözleri kendi nazarında daha neşeli olacaktı ama duyduğumuz sesler buna izin vermedi.

“O neydi!”

Nora refleks olarak kalkmak istedi ama Beki onu koldan yakalayarak kendi yanına çekti. İşaretparmağını dudaklarına götürdü, susmamızı işaret ettikten son kendisiyle birlikte Nora’yı da yere çekti ve eğilebildikleri kadar eğildiler.

Şu durumda benim de aynısını yapmam gerekiyordu ama içimdeki merak ve tedirginlik hareketlerimi kontrol altına almam izin vermedi. Yavaşça ayağa kalktım, onların fısıltıya bürünen seslenmelerini kulak arkası ederek parmak uçlarımda yükseldim ve görmeye çalıştım.

“Mihrimah! Eğil! Ne yapıyorsun? Eğil!” Nora yüksek fısıltısıyla elbisemin eteğini çekiştirirdi.

Söylediğini yapmak üzereyken fark ettiğim muhafızlarla kalakaldım. Tanrı’m! Bir yığın muhafız sadece birkaç metre ötemizdeydi! Kendimi düşercesine yere bırakıp tıpkı onlar gibi sırtımı duvara yasladım.

“Ne oldu?” diye sordu Beki, sırtını duvardan ayırmadan. “Ne gördüğünü söyle.”

Nefes nefese, “Buradalar!” diyebildim. “Ne yapacağız şimdi?”

Gidecek miydik? Gidersek Ante geri döndüğünde bizi bulamazdı!

“Sessiz olun, sakın ani bir hamle yapmayın. Biliyorsunuz, muhafızlar sese ve tehlikeye gelir. Onlar için tehlike oluşturmamalıyız.”

“Ta-tamam. Beki,” Nora, ince dudaklarını Beki’nin kulağına yaklaştırdı. “Ya bu tarafa gelirlirse... Söylesene, ne yapacağız?”

Beki, sevdiği kızın yakınlığıyla kısa bir duraksama yaşasa da ona cevap vermekten geri durmadı.

“Güvenli bir yere gideceğiz.”

“Hayır!” dedim keskin bir fısıltıyla. “Hayır. Ante bizi nasıl bulacak.”

Beki o korkunun içinde gülümsedi.

“O senin kokunu alır, merak etme.” Ona inanamazmış gibi baktım. Şu durumda komik olduğunu mu düşünüyordu? “Birimiz onlara bakmalı.” Buna gönüllüydüm ama Beki benden önce davrandı. “Onlara ben bakacağım. Arkama geçin. Eğer aksi bir durum olursa...” Mavilerini omzunun gerisinden uzak bir yöne kilitledi. “O tarafa doğru koşacaksınız.”

“Ya sen?” Nora birdenbire sordu bunu. Heyecanlanmıştı. Bunu fark ettiğinde derin bir nefes alıp başını önüne çevirdi. “Ağabeyim yok, sen de olmazsan bizi kim koruyacak?”

Beki başıyla beni işaret etti.

“Onun neler yapabildiği görseydin, yanında bizden çok onu isterdin.” Beki ile göz göze geldik. O dağda yaşadıklarımız... İkimizin aklından geçenler de bunlardı. Bir an, onu omzundan bıçakladığım anı hatırladım ve irkilerek gözlerimi kapattım. Anlamış olacak ki, “Geride kaldı,” dedi, ayağa kalkmadan birkaç saniye önce. “Çok geride kaldı ve kısa bir itiraf istersen hak etmiştim.” Pekâlâ, ondan böyle bir itiraf beklemiyordum ama şaşkınlığımı yaşayacak vaktim yoktu. Beki muhafızları dikizlerken, Nora anlamadığı diyalog karşısında benim yerime de şaşkıındı. Onun koluna girerek ikimizi de Beki’nin istediği gibi arkasına çektim. “Kızlar...” Beki’nin önümüzdeki omuzları gerildi. “Sakin olun, bu tarafa geliyorlar.”

Nora’nın ağzından çıkan korku nidasını mükemmel bir zamanlamayla avcumun altında ezdim. Nora, ne yaptığıının henüz farkına varmış gibi önce ağzının üzerindeki elime sonra da bana baktı.

“Lütfen, kendine hâkim ol.” Elimi yavaşça dudaklarından çektim. Buradan gitmek istemiyordum. En azından Ante gelinceye dek...

“Sol tarafa geçmemiz gerekiyor.” Beki eğildi ve bizimle aynı seviyeye geldi. “Bu tarafı kontrol edecekler. Muhtemelen sağ taraftan geçecekler.”

“Muhtemelen mi!” Rahatlığı hayran olunasıydı.

“Hadi!” Kolunu sol taraftan geçmemiz için uzattı. “Vaktimiz yok.”

Küçük adımlarla evin sol tarafına doğru ilerlerken, muhafızların adım sesleri evin sağ yanına ulaştı. Nora’nın eli ağzındaydı, parmaklarını ısıırıyordu. Beki tedirgin görünmüyordu ama tetikte beklediği belliydi. Muhafızların adım sesleri yaklaştı. Artık fısıldamıyorduk bile. Beki eliyle mağaranın etrafında dönmemizi işaret etti. Ona itiraz edecek ya başka bir öneri sunacak vaktimiz yoktu. Adımlarımız

evin etrafında dolaştı. Muhafızların hemen arkamızda olduğunu, aynı taş evin etrafında dönerken yalnızca farklı noktalarda olduğumuzu biliyorduk. Farklı ve yakın noktalar...

Bu birkaç dakika boyunca tekrar etti. Sonra muhafızlar taş evi terk ettiler. Tuttuğum nefesimi dışarı bırakırken, Nora boşalan sinirlerinin ağırlığıyla ağlamaya başladı. Eve girdiğinde peşinden gitmek istedim ama Beki bunu benden önce yaptı. Sanırım, şimdi gitmem doğru olmayacaktı.

Yalnız kaldığım yerde kendime gelmeye çalıştım. Korkmuştum, bedenimde gerilmeyen nokta kalmamıştı. Bu ıssız yer bile es geçilmemişken, Nefs Uçurumu diye bahsettikleri yeri düşünemiyordum. Elimi gerdanıma götürdüm. Bunu düşünmek göğsümün sıkışmasına sebep olmuştu.

“Beki! Çekil önümden.”

Nora’nın bağırان sesiyle düşüncelerimden arınıp taş evden içeri girdim. Adımlarım temkinle oldukları odaya giderken, Beki’nin onu durdurmak için sarf ettiği kelimeleri duyabiliyordum.

“Dinle beni. Böyle gidemezsin. Kendimi anlatmama izin ver, Nora.” Dar koridoru bitirip Nora ile kaldığımız odaya yaklaştım. Oradaydılar. İkisi de karşılıklı olarak ayakta dikiliyordu. Nora’nın suratı bembeyazdı, Beki ise soluksuz kalmış gibiydi. “Yeni bir şey değil. İnan bana, öylesine bir şey için söylemiyorum bunları.”

Nora ellerini kulaklarına götürüp ona omzunu döndü.

“Yeter artık, bunları söylediğin için pişman olacaksın.”

“Asla!” Beki kararlılıkla baktı. Kararlılık ve tutkuyla...

“Asla seni sevdiğim için pişman olmam.”

Nora darbe almış gibi irkildi. Bunu duyduğuna inanamıyordu. Aslında ben de Beki’den böylesi bir itirafı bu kadar erken beklemiyordum.

Nora, “Bunu bir daha söyleme,” dedi ama sesi öyle kısık ki, onu benim kadar Beki’nin de zor duyduğuna emindim.

Beki, daha fazla dayanamadı ve Nora'nın elini avuçlarının arasına aldı. Nora'nın aralanan siyah gözlerini, bir yaprak gibi titreyen bedenini görebiliyordum.

"Biliyorum, şaşkınsın." Beki daha fazla yaklaşmadı. Onu ürkütmekten korktuğu besbelliydi. "Lütfen bana bir şans ver, bunu ikimiz de hak ediyoruz."

Nora, belki de bir dakika sonra elini yanmış gibi çekti Beki'nin avuçlarından. Bununla da kalmayıp ona arkasını döndü.

"Sen ne saçmalıyorsun. Bu... bu, günah! Bizim eşlerimiz başkaları!"

Beki bu itiraza yenilmedi. Tek adımıyla Nora'nın önüne geçip yeniden onunla göz teması kurdu.

"Ante ve Pera'nın yaptığı günah değil mi? Onları destekliyorsun."

"Onlar başka!" dedi aynı heyecanla Nora.

Beki'nin mavi gözleri ışıldadı.

"Biz de başka olabiliriz."

Nora şaşkıındı ama o şaşkınlığın yanında yer edinmeye çalışan başka bir duygu daha vardı. Başını önüne eğdi, gözleri birbirine sürtünen parmaklarındaydı.

"Olamayız, tek engel bu mu sanıyorsun? Ağabeyim asla izin vermez."

Onları izlediğim kapı aralığında, Beki'nin gülümseyen kalın dudaklarını gördüm.

"Verseydi..." Başını eğdiğinde Nora ile olması gerektiğinden daha yakındı. "... benimle olur muydun?"

En az Beki kadar Nora'nın vereceği cevabı merakla beklerken, omzumdaki dokunuşla boş bulunarak sıçradım.

"Şşş..." Ante belimi kavrayıp sırtımı göğsüne bastırdı. "Seni korkuttum mu?" Dudakları kulağıma dokunuyordu. Sırf bu yüzden dönüp o güzel yüzüne bakamadım ama sedir ağacı kokusu tüm hücrelerimi onunla doldurmaya yetmişti.

"Evet, seni beklemiyordum."

“Beklemiyordun?” dedi sorar gibi. “Oysa giderken beni dikkatli olmam konusunda uyarmıştın, o güzel gözlerinde telaş vardı.”

Bir cesaret kollarının içinde ona döndüm, elleri belimi sıkıca kavrarken ben de kollarımı ensesinde birleştirdim.

“Yanlış anladın.” İzah etmek için başımı kaldırıp yüzüne baktım. Simsiyah gözlerine, düzgün burnuna, elmacıkkemiklerine devrilen kirpiklerinin gölgesine ve çerçeveli dudaklarına... Şimdi konuşmak bile zordu.

“Anlat o zaman,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “İçeri geçelim, öyle anlat.”

Telaşla boynuna daha fazla asıldım.

“Hayır, hayır orası olmaz.”

Kaşları çatıldı.

“Niye olmaz? “

Çünkü Beki kız *kardeşine ilanı aşk ediyor.*

“Şey... Beki var orada.”

“Yani,” dedi oyun oynarcasına. “Yalnız olmamızı mı istiyorsun? “

Tek bir cevap hakkım vardı ve o cevap, belki başka bir durumda ağzımdan çıkmayacak olsaydı bile kalbimden geçendi.

“Evet...” Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı dudaklarının kenarına batırdım. “Yalnız olalım.”

Nora’yı kurtarmak isterken, kendimi attığım utanç denizinde rastgele kulaç atmaya başladım. Ante’nin elini tuttum ve onu bir an önce bulunduğumuz tehlikeli noktadan ayırıp yan odaya çektim. Kalbim olması gerektiği gibi atmıyordu. İlk bulduğum yüksek taşın üzerine otururken, Ante de hemen yanıma oturdu. Dizlerimiz birbirine değiyordu ama aynı şey bakışlarımız için geçerli değildi.

“Durum ne?” diye sordum, saçma sapan bir şekilde. Az önceki cesur kız nereye gitmişti? “Yani... Sınırdaki...”

Kolunu arkamdan uzatıp omzumu kavradı ve başımı

göğsüne konumlandırdı. Tam o an boğazıma yapışan görünmez parmaklar geri çekildi, derin bir nefes aldım.

“Neyin var güzelim, iyi misin?”

Gözlerimi ağır ağır kapattım. Gömleğinin birkaç düğmesi açıldı ve o aralıktan süzülen kokusu hem zihnimi hem de kalbimi mest etmişti.

“Şimdi daha iyiyim.” Daha doğru bir cevap olamazdı. “Şimdi çok daha iyiyim.”

Başımın üzerine derin bir öpücük kondurdu.

“Sana yalan söylemeyeceğim. Birkaç kez yakalanma tehlikesi atlattım. Her birinde aklımda sen vardın. Dedim ki; Ante, ay parçan seni bekliyor. Ona geri dönmek zorundasın.”

Küçük bir kız gibi içimin titremesine, yanaklarımın yanmasına engel olamadım. Öyle güzel konuşuyordu ki; ben ne desem yavan, ne desem sakil kalacaktı yanında.

“Bana geldiğin için teşekkür ederim.” Kollarımı beline sarıp göğsüne daha fazla sindim. “Ve lütfen bunu alışkanlık haline getir.”

Zaman bizim için, yaşama kendini ağırdan satarken dudakları dudaklarıma fısıldadı.

“Emrin olur, sevgilim.”

17. BÖLÜM

SAFİ AŞK

Altın kafesinden kaçarken aşkın kafesine düşmüş yaralı bir kuştum ben. Kötü bir ruhun güçlü nefesiyle yitip gidecek olsam da umudum göklere sığamayacak kadar büyüktü. Çünkü takıldığım son kafes, onun yumuşacık ve koruyucu kanatlarından başkası değildi. Beni sardı, sarmaladı. Kordu ve kendinden bir parça saydı. Ante, göğsündeki huzurlu kıtada bana uçsuz bucaksız bir yer açtı. Oysa kaçtık. Dört bir yanımız özgürlüğümüze kastedenlerle donatılmıştı, kıştırıldığımız kuytuda başımızı dışarı tereddütle çıkarıyorduk. Yattığımız yer taş, oturduğumuz yer taş, bastığımız yer taşı. Kimseden en ufak bir serzeniş duyulmuyordu. Çünkü biz birlikte ve özgürken, tüm olumsuzluklar önemsiz bir ayrıntıdan ibaret kalıyordu.

“Hava bugün fazla güzel, değil mi?” Nora yaklaşık bir buçuk saat önce çıktığımız taş evin önünde başını yukarı kaldırdı, kollarını açtı.

“Havayı bilmem ama senin gözlerin bugün daha parlak bakıyor,” dedim muzip bir sesle. “Ve cildin ıslıl ıslıl.”

Dün şahit olduklarımı bilmesede sözlerim yanaklarının al al olmasına yetti.

“Güzel mi görünüyorum?”

“Hayır,” dediğimde anında suratı düştü. “Her zaman güzelsin. Bugün göзалıcı görünüyorsun.”

Hızla bakışlarını kaçırdı.

“Sen de farksız sayılmazsın. Farkında mısın, bugün yürürken hiç aksamadın?”

Haklıydı. Bu sabah gözlerimi açtığımda hem bedenem hem de ruhen kendimi çok daha iyi hissediyordum. Nedeni açıktı. Bedenimdeki yaraların iyileşmesini tohumlara, ruhumdakiler için ise Ante’ye borçluydum.

“Daha iyi hissediyordum. Sayende Nora, sargılarım la sık sık ilgilendin. Teşekkür ederim.”

Yanıma gelmek için bir adım geri attı ve koluma girdi.

“Ben pek bir şey yapmadım. Ağabeyim beni her gördüğünde, Mihrimah’ın sargılarını değiştirip yeni tohumlar ezer misin Nora, diye hatırlatmasaydı bazen unutabilirdim.” Bu kez bakışlarını kaçırın ben oldum. Nora sıcacık bir sesle, “Sana çok bağlı,” dedi. “Onu hiç böyle görmemiştim.”

Bir an gözlerimi kocaman açıp gerçekten mi, diye sormak istedim ama Nora’nın samimiyeti ortadaydı.

“Güzel bir banyo fena olmazdı, değil mi?” Buraya geldiğimden beri garip bir şekilde hiç açlık çekmemiştim ama şimdi suya büyük bir açlık duyuyordum. “Keşke banyo yapmamızın bir imkânı olsaydı. Bugün sargılarım tamamen çıkıyor, temizlenmeye ihtiyacım var.”

Sahiden suyun altına girip saatlerce çıkmak istemiyordum. Günlerdir banyo yapmamıştım ve bedenimin bir kısmı sürekli kapalı olduğu için kendimi hayli rahatsız hissediyordum. Nora siyah gözlerini kıstı, minyon suratını bir şey arıyormuş gibi önce sağa, sonra sola çevirdi. Ancak görünen tek manzara konakladığımız taş evin diğer eşleriydi.

“Buralarda ufak bir nehir olduğunu duymuştum.” Kendi kendine konuşuyormuş gibi sesi alçaldı. “Acaba nerede?..”

Birden umutlandım ve onun yaptığı gibi dikkatle etrafımı inceledim. O sırada Beki gelip içeride ufak bir toplantı yapacağımızı söyledi. Etrafı incelemeyi bırakıp Beki’nin

peşinden içeri girdik. Zaten ortada nehir de yoktu. Bu kez bizim kaldığımız oda yerine Beki ve Ante'nin kaldığı odaya girdik. Ante düşünceli adımlarla odanın içinde gezinirken, göz göze gelmemizle duraksadı ve bana baktı. Onu en son dün gece görmüştüm ama sanki günlerdir görmemişim gibi heyecanlanmışım. Nora sırtıma dokunana kadar benim de adımlarımın durduğunu anlayamamıştım. Fark ettiğim an ise aceleyle bir köşeye geçip oturdum. Nora sağ, Beki sol çaprazımdaki taşların üzerine oturdular. Ante ayaktaıdı.

“Vakit geldi.” Ante bunu direkt olarak Beki'ye bakarak söyledi. Sesi hep olduğu gibi sağlamdı ancak o aceleci tınıyı havada yakalayacak kadar da tanıyordum onu. “Bir saat daha burada kalamayız.”

“Nasıl yapacağız?”

Beki'nin sorusunu anlamsız buldum.

“Gideceğiz. Yapmamız gereken bu değil mi?”

İki adam kendi aralarında bakıştılar. Belli ki burada Nora ve benim bilmediğim bir şeyler dönüyordu.

“Gideceğiz.” Ante, siyah bakışlarını kız kardeşi ve benim aramda dolaştırdı. “Gideceğiz ama hep birlikte değil.”

Nora ile ayağa fırlayışımız aynı saniyelerde gerçekleşti.

“Ne!” Nora kaşlarını indirerek verdi ilk tepkisini. Sesinde belirgin bir endişe vardı. “Ne demek birlikte gitmeyeceğiz?”

Sakinliğimi korumaya çalışarak Ante'nin bakışlarını yakaladım ve kısık sesle konuştum.

“Bunu bize açıklaman gerekecek.”

Ante'nin uzun ve düzgün parmakları birbirine dokundu. Havada huzursuz ve tehlikeli bir sessizlik vardı.

“Sakin olup beni iyice dinlemenizi istiyorum. Nefs sınırında tahmin edebileceğiniz gibi çok fazla muhafız var. Bulduğum gizli geçit hâlâ güvenli ama tek seferde ancak iki kişi geçebilir. Anlayacağınız, iki ayrı zaman diliminde iki grup halinde geçeceğiz.”

İki ayrı zaman dilimi, iki grup... Bu cümle zihnimde art arda tekrarlandı.

“Başka bir yolu yok mu?”

Ante kardeşine kısa bir baş sallayıp yanıt verdi.

“Daha güvenli başka bir yol yok.”

“Nasıl yapacağız?” diye sordum tepkisizce. “Ne zaman?”

Ante yaklaştı. Gözlerimdeki korkuyu görebildiğini biliyordum. Ciddi bakışları orada oyalanırken, dudaklarından dökülecek sözleri çölde vaha gibi bekliyordum.

“Bir erkek, bir kadın olarak ayrılacağız. Bir grup şimdi, diğer grup gece yarısı yola çıkacak.”

“Burada daha fazla kalamayacağımızı söylemiştin,” dedim etrafıma bakarak. “İkinci grup yarına kadar ne yapacak?”

Nora yavaşça yerine çöktü. Aynı şeyi yapamadım. Öylece Ante’nin karşısında dikilmeye devam ettim.

“Nefs’ten dönerken civarda ufak bir keşfe çıktım. Buraya birkaç kilometre uzaklıkta bir nehir buldum. Nehrin dibinde ufak mağaralar ve mağaraları dallarıyla örten sık ağaçlar var. Orası ikinci grup için güvenli olacaktır, en azından gece yarısına kadar...”

Nora kirpikleri kırpıştırırsa da gözlerinin dolmasına engel olamadı.

“Başka bir yolu yok mu? Ben... Kimseyi geride bırakmak istemiyorum, geri de kalmak da istemiyorum.”

Ante kardeşinin yanına gitti ve onu kollarının arasına aldı. Başını göğsüne yaslariken, şefkatli elleri Nora’nın bebek sarısı saçlarındaydı.

“Korkma, başarı istiyorsan cesaretli olmak zorundasın.”

Üstüme çöken stresi görmezden gelmeye çalışıyordum. Sesimi güçlü tutmaya çalışarak sordum.

“Gruplar belli mi?”

Cevap veren Beki'ydi.

“Ante'nin dediği gibi bir kadın ve bir erkek olarak ayrılacağız. Kiminle gitmek istediğinizi siz seçeceksiniz.”

Şimdi omuzlarımdaki yük biraz daha ağırlaşmıştı. Nora gibi benim de önümde iki seçenek vardı. Beki ve Ante. Elbette ki Ante ile yol almak isterdim ama Nora'nın ağabeyini istemesi durumunda itiraz edemezdim. Bu onun en doğal hakkıydı.

“Nasıl yani?” Geri çekilirken ağabeyinin kollarına tutunmaya devam etti. “Böyle hayati bir kararı bize mi bırakıyorsunuz?”

“Evet, siz nasıl isterseniz öyle olacak.”

Nora bana baktığında, “Sen seç,” dedim. Benim içimden geçen belliydi ancak bilhassa Beki ile aralarında geçen son diyalogdan sonra mühim olan Nora'nın kararıydı. Beki beklenti içinde Nora'ya baktı. Nora bakışlarını onunkilerle buluşturmamak konusunda ısrarlıydı.

“Şey... Ben elbette ki seninle olmak isterim ama sanırım Mihrimah da bunu ister.”

Kalbim hayal kırıklığıyla burkuldu ama bunu belli etmedim.

“Sorun değil Nora.” Ante'nin bakışlarının yüzümde olduğunu hissedebiliyordum. “Gerçekten.”

“Bu durumda Mihrimah, Beki ile olacak.”

Dudaklarımı dişleyerek Ante'ye baktım. İfadesindeki rahatsızlık göze çarpacak kadar barizdi. Buna rağmen sözleri benimkilerden farklı değildi.

“İkiniz de benim için çok değerlisiniz. Beki'ye güveniyorum, seni bana o getirdi. İki türlü de gözüm arkada kalmayacak.”

Nora ağabeyinden ayırdığı ayalarını birbirine sürttü.

“O halde seninleyim. Gruplar belli olduğuna göre önce kimin gideceğini sorabilir miyim?”

Mavi gözlerinin ferisi sönen Beki, şu andan sonrasıyla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.

“Bunun için kura çekeceğiz.” Omzunun üzerinden Beki’ye baktı. “Dışarıdan yuvarlak bir taş bulmalısın.” Beki cevap vermeden dışarı çıktığında Nora arkasından bakakalmıştı. “Ona yardım edeyim. Belki daha önce bulurum.”

Nora, ağabeyinin başıyla verdiği onaydan sonra Beki’nin arkasından dışarı çıktı ve bizi yalnız bıraktı. İçimdeki onunla olma isteğini görmemesi için yoğun çaba sarf ediyordum. *Yalnızca gece yarısına kadar*, diye geçirdim aklımdan. *Sonra yine beraberiz.*

“Önce gidersem gece yarısına kadar kafayı yiyeceğim.” Yaklaştı. Omuzlarımdan tutup beni arkamdaki taşın üzerine oturttu ve dizlerini kırıp önümde çöktü. Şimdi o, benim boyun hizama geliyordu. Elleri, usulca dizlerime bıraktığım ellerimi bulduğunda gözleri karamsar bakıyordu. “Sonra gidersem de gece yarısına kadar kafayı yiyeceğim. Mihrimah, ay parçası...” Çenemi tutup bakışlarımızı birleştirdi. “Yanımda olmadığın her an ben kafayı yiyeceğim.”

Kendimi bırakmamalıydım. Ona, hissettiklerinin aynısını hissettiğimi göstermemeliydim.

“Bir gün bile değil, dayanabiliriz,” demekle yetindim, hâlâ parmakları çenemdeyken. “Saatler çabuk geçecektir.”

Yüzü yaklaştığında nefesim tökezledi. Şimdi gerçeği yansıtmayan tek kelime bile edemezdim. Bunu biliyormuş gibi, “Bir daha söylesene.” dedi.

“Ante...” Devamı olmadı.

Başını eğdi, elimin üzerine sıcak bir öpücük bıraktıktan sonra başını kucağımdan kaldırmadan konuştu.

“Sensiz, bırak saatleri dakikalar bile geçmiyor.” Başını kaldırdı ve o eşsiz gülümsemesini gösterdi. “Tecrübeyle sabit.”

Nora, gidişinin aksine aceleyle odaya girdi. Beki hemen arkasındaydı ve garip bir şekilde yüzü aydınlanmıştı. Bizi o halde gördüklerinde ikisi de dudaklarına uğrayan tebessümü zorlukla bastırdı.

“Taşı buldum ve senin için bir yüzünü siyaha boyadım.” Nora bulduğu yuvarlak taşı ayağa kalkan ağabeyine verdi. “Bu arada düşündüm de...” Başını mahcup bir edayla önüne eğdi. Bu, sarı saçlarının yüzüne dökülmesine sebep olmuştu. “Sizi ayırmak istemiyorum. Eğer hâlâ bir seçim hakkım varsa ben Beki ile gitmek istiyorum.”

Bir duam kabul olmuş gibi gülümsemekten kendimi alamadım. Ante de herhangi bir değişiklik yoktu ama kardeşine, “Emin misin?” diye sorarken, sesi az önceki kasvetinden arınmış gibiydi.

“Evet, eminim. Hadi şu kura işini halledelim. Hangi rengi seçiyorsunuz?”

Hiç düşünmeden, “Siyah!” dedim. Uzun zamandır en sevdiğim renk buydu.

Ante gülümsedi ve yineledi:

“Siyah. Eğer bizim rengimiz üste gelirse önce biz gidiyoruz.”

Beki ve Nora baş salladı. Ante taşı havaya doğru yuvarladı. Taş yere düştüğünde üstü beyazdı.

Bu kez Beki gülümsedi.

“Hazırlan Nora, çıkmamız gereken aksiyonlu bir yolculuk var.”

Son birkaç saattir şans benden yanaydı. Çok istediğim banyoyu yapmama an itibariyle dakikalar kalmıştı. Ancak şanslı olduğum asıl konu, ayrıldığım grupta Ante ile olmamdı. Pekâlâ, şanslı olduğum asıl ve tek konu kesinlikle buydu.

Yaklaşık kırk beş dakikadır yürüyorduk ve Ante çoğunlukla birkaç adım önümden ilerliyordu. Bunu olası bir tehlike halinde beni korumak için yaptığını bilsem de hep yanımda olsun istiyordum. Sanırım, durumum onunkinden daha vahimdi!

“Yoruldu mu?” Bana bakmadan sordu. Gözleri usta bir nişancı gibi sürekli etrafını tarıyordu ancak üzerine bastığımız nokta ve civardaki taş evlerden başka bir şey yoktu. Hâlâ!

“Mola vermeden on dakika daha yürüyebilirim.”

Başını bana çevirdi ve emin olurcasına yürüyüşüme baktı.

“O kadar yürümene gerek kalmayacak.”

Ne söylediğini anlamaya çalışırken, birkaç metre ötemizdeki nehri gördüm. Taş zeminin tam ortasında bulunan siyah nehir oldukça dar ve sonunu göremeyeceğim kadar uzundu. Ante’nin söylediği gibi yanı başında taşı yarararak büyüyen sık ağaçlar vardı. Yaklaştıkça o ağaçların küçük mağaraları kamufle ettiğine şahit oldum.

“Tanrı’m! Hemen nehre girmek istiyorum.”

Ante’nin bakışları kuşkucuydu.

“Bekle, önce kontrol edeceğim.” Eğik ağaç dallarını aralayıp kendimize bir mağara seçtik. Girişi dar fakat içerisi bir oda kadar geniş olan mağaranın zemini çıkıntılı ve tozlu-ydu. Ben değilsem bile Ante içeride eğilmek zorunda kalmıştı. “Pek konforlu sayılmaz.” Elindeki bez çantayı yere bıraktı.

“Bence daha kötülerini görmüştük,” dedim Mont Blanc’da kaldığımız ağaç kovuğuna dem vurarak.

“Neyse ki gittiğim her yeri güzelleştirecek bir inci taşıyorum yanımda.” Göz kırptı ve dışarı çıktı.

Arkasından en az iki dakika boyunca gülümsedikten sonra bez çantayı aldım ve içinden bir örtü çıkardım. Üzerimdekilerden kurtulduktan sonra bezi bedenime sardım. Nehre girerken, Ante birkaç metre ileride ağaç dalı topluyordu. Örtüyü kuru bir yere bırakıp külot ve sargıyla örtülmüş bedenimi suya bıraktım. Kirlenen elbisemi yıkamak için yanıma almıştım. Sargımdan hevesle kurtulduktan sonra bedenimin her köşesini itinayla yıkadım. Kaburgalarımındaki morluklar tamamıyla geçmişti. Ufak bir hassasiyet

dışında herhangi bir rahatsızlık hissetmiyordum. Saçlarım toz içindeydi ve defalarca dalarak ancak arındırabilmişim. Elbisem de öyle...

Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir sürenin sonunda kaldığımız mağaradan dumanlar çıktığını gördüm. Ante ateşi yakmıştı. Uzun süre suda kaldığım için parmak uçlarım buruşmuştu. Artık çıkmam gerektiğini düşünerek örtüyü ucundan yakaladım ve sudan çıkardığım bedenimi anında sarıp sarmaladım.

Mağaraya girerken saçlarımdan süzülen su tanecikleri omuzlarıma damlıyordu. Yüzüme vuran sıcaklığın ardında onu gördüm. Topladığı dalların bir kısmını birbirine bağlayarak süpürge haline getirmiş ve mağarayı tozdan arındırmıştı. Kalanı ise mağaranın bir köşesinde cayır cayır yanıyordu. Beni görmesiyle ayağa kalktı. Bakışları bir an için üzerimdeki örtüye ve çıplak omuzlarıma çarptı ama bu gerçek manada kısa sürmüştü.

“Ben...” Yutkundü. Yalnızca yüzüme odaklanmaya çalıştı. “Nehre gireceğim, sen de rahatça giyin.” Yanımdan geçti, mağaradan çıkmadan adımlarını kesen benim sözlerim oldu.

“Ante...” Sırtım ona dönüktü. Sırtı bana dönüktü, hissediyordum. “Senden rahatsız olmam.” Utangaç bakışlarımı omzumun üzerinden sırtına uğrattım. “Bunu bilmeni istedim. Suyun tadını çıkar.” Cevap vermedi. Başını sallar gibi oldu ama bunu yaptığından da emin olamadım.

Gidişinin ardından, mağara duvarının önüne serdiği örtüye oturdum. Ateş yalnızca birkaç metre ötemde, karşı duvarın dibinde yanıyordu. Yıkadığım elbisemi açık bir şekilde ateşin yanına serdikten sonra temiz bir elbise için bez çantaya uzandım. Yoktu! Durumu idrak ederek avcumu alnıma bastırdım. İki örtünün bulunduğu çantayı biz, yedek kıyafetlerin bulunduğu bez çantayı da Beki ve Nora almıştı. Aceleyle birbirimizden ayrılırken ayırmayı tamamen unut-

muştuk. Ne yapacaktım şimdi? Elbisemin kurummasını beklemekten başka şansım yoktu.

Sırtımı duvara yaslayıp bacaklarımı karnıma çektim. Aynı anda hava yine ansızın karardı. Buna halen alışamamıştım. İrkilerek dışarı baktım, tek bir şey bile görünmüyordu. Neyse ki içeriyi ateşin sarı ışığı aydınlatıyordu. Çok geçmeden Ante geldi. Belinde üzerimdeki bezin bir eşi vardı ancak esmer gövdesi ıslak ve çıplaktı. Ateşe yaklaştı ve yıkadığı pantolon ve gömleğini elbisemin yanına serdi. Geniş omuzlarının gölgesi mağaranın tavanını süslerken, yavaşça bana döndü.

“Yanında bana yer var mı?” Islak saçlarını karıştırdı, orada durmuş cevabımı bekliyordu.

Yanımdaki boşluğa dokundum.

“Gel.”

Usluca yaklaşp uzun bedenini yanıma bıraktı. Ayaklarımız çıplaktı. Ona bakamıyor olmamın sebebi, üzerimde yalnızca bir parça örtünün olmasıydı. Dakikalar önce söylediğim sözlerin arkasındaydım. Ondan kesinlikle rahatsız olmuyordum ama hesaba katmadığım bu durumda üzerimdeki mahcubiyeti de atamıyordum. Derin bir nefes aldım. Sessizliğe meydan okuyan ateşten yükselen çıtırtılardı.

“Nasıl hissediyorsun?”

Bakışlarımı ağır ağır ona çevirdiğimde zaten bana bakıyor olduğunu gördüm. Kirpiklerinin gölgesi elmacıkkemiklerindeydi. Islak saçlarının birkaç tutamı alnını süslemişti. Sakalları daha koyu, kaşları daha sivri duruyordu. Tüm kusursuz ayrıntılarında acele etmeden bakışlarımı dolaştırdıktan sonra, “İyiyim,” dedim. “Ya sen?”

“Daha iyi olduğumu hatırladığım bir an daha var.”

Kaşlarım istemsizce çatıldı.

“Hangi an?”

Tebessümüne sığınan tutkuyu gördüm.

“Biliyorsun.”

Biliyordum. Şimdi bir mağarada, birlikte ve iyiydik. Ante'nin bahsettiği an ise yine bir mağarada geçmişti. Birlikte kaldığımız ilk mağara ve orada yaşadıklarımız...

“Biliyorum.” Cesareti ruhuma boca eden bir nefes daha aldım. “Ben de.” Başım omzuna devrildi. Dudakları saçlarıma...

“Ne zaman anladın?” Zihnimin arka odalarından ışık yakan soruyu onun avuçlarına bıraktım. “Beni sevdiğini ne zaman anladın, Ante?”

Sonsuz gelen ağır bir nefes aldı. Nefesi de tıpkı kendisi gibi erkeksi ve sedir ağacı kokuyordu.

“Sana dokunduğum o ilk an anladım.”

“Neyi?” dedim gülümseyerek. Bunu ondan bin kez duysam bıkmazdım.

Yaklaştı ve nefesi alnıma dokunurken fısıldadı.

“Sana deli gibi âşık olduğumu.”

Kalbimin içinde patlayan havai fişekleri görebiliyormuydu? Her biri benim de ona ne kadar âşık olduğumu haykırıyordu. Hiç söylememiştim. Birden dizlerimin üzerinde doğruldum ve bedenimi bacaklarına bıraktım. Kollarım boynuna dolanırken, bunu yapmamın bizi nasıl bir ateşe sürükleyeceğini biliyordum. Bile bile yapıyordum.

“Ante...” Alnım alnına yaslanırken, kolları bir daha hiç bırakmayacakmış gibi belime sarıldı. “Seni seviyorum.”

Beni kendine biraz daha bastırdı.

“Bir daha söyle.”

“Seni seviyorum. Duydun mu? Seni çok seviyorum.”

Tek kelime etmedik. Telaffuz edilebilecek tüm kelimeler bedenlerimiz arasında oluşan kıvılcımla tutuşmuştu. Dudaklarımız arzuyla birbirini buldu. Şimdi korku, utanç ve bizi birbirimizden mahrum bırakabilecek tüm sakil hisler inzivaya çekildi. Yalnız o ve ben kaldık.

Parmaklarım Ante'nin burnuna, oradan ensesine kaydı. Dudakları dudaklarımın her köşesinde dolaşıyor, bulaştığı

her noktaya doyumsuz öpücükler bırakıyordu. Nefesimin tükendiği noktada ağzımın içine bıraktığı nefesiyle yeniden güç buluyor ve onu daha büyük bir açlıkla öpüyordum. Ante'nin elleri sırtımda dolaşmaya başladı. Örtünün açık bıraktığı sırtıma ulaştığında, kendimi tutamayıp dudaklarımdan dudaklarına minik bir inilti bıraktım.

“Nasıl bir şey bu?” diye fısıldadı dudaklarımdan ayrılmadan. “Doyamıyorum sana.”

Ante içimden geçenlerin aynasıydı. Onun sözlerinde düşüncelerimin aksini görüyordum.

“Hımm...” Avcum usul usul çıplak göğsüne kaydı. İçim tarifsiz bir hisle kavrulurken, dudaklarım tekrar dudaklarını bulmak için sabırsızlanıyordu. “Bir daha denemeye ne dersin?”

Beni öptü. Tekrar, tekrar ve tekrar. Dudaklarımız kızırpı berelenene kadar öptü. Üzerimdeki örtü bacaklarımı açıkta bırakıp kalçalarımın doğru sıyrılmıştı. Ona daha fazla sokulup, boynuma doğru yol alan öpücüklerinin gözlerimi kapatmasına izin verdim. Dokunuşlarım bir noktadan sonra her yana dağıldı. Esmer omuzlarına, şişkin pazılarına, göğsüne, sırtına... Tırnaklarım tenine baskı uyguladığı an ise duraksadı. Dudaklarımızı zorlukla birbirinden ayırıp gözlerime baktı. Bense oyuncağı elinden alınan küçük bir kız gibi bakıyordum ona.

“Bir şey söyle. Beni bu anın gerçek olduğuna inandıracak bir şey söyle.” Sesi boğuk, bedeni sıcaktı. Nefes nefeseydik.

“Söyleyemem.” Elimi bedenimdeki örtünün kulağına götürdüm. “Ama yapabilirim.” Kulağı olduğu yerden çıkardım, örtü belime düştü. Ante, şehvetle harmanlanan derin bir hayranlıkla bana baktı. “Şimdi inandın mı?”

Örtünün terk ettiği noktaya dokunduğunda başım istemsizce geri gitti. Aynı anda eli daha aşağı kaydı ve dudakları o iç titretici rolü üstlendi. Bunu yaparken parmakları kaburgalarımı sarmıştı.

“Hiçbir şeye bu kadar inanmamıştım.”

Bedenimi dizlerinden kaydırıp yere uzattı. Üzerimde yerini aldığı anda artık örtüyle hiçbir bağlantım kalmamıştı. Başımın üzerine uzanan parmaklarım parmaklarına kenetlendiği an, ateş harlandı ve kıvrak hareketlerinin gölgesini çıplak bedenlerimize armağan etti.

Ante, hiç öpmediği ayrıntılarımdan öptü. Dudaklarımız yeniden birleştiğinde gözlerim ağır ağır kapandı ve ilk kez Ante tarafından bana bağışlanan hissi bir kez daha tüm görkemiyle yaşadım. Dudakları kulağıma, kendimi tüm evrenin en özel kadınıymış gibi hissettirecek sözler fısıldıyordu. Elleri ise گردانымدا, bacaklarımda, omuzlarımda ve karnımda dolaşırken, kendini frenleyerek ağır ve temkinli hareket ediyordu.

“Seni incitmek istemiyorum.” Hararetli nefesi nefesimi kucakladı. “Ah, sana karşı koymak çok zor. Nasıl hissettiğimi tahmin edemezsin.”

Terli göğsüm göğsüne çarptı.

“Karşı koyma o halde.”

Bacaklarımı ona sarıp, kollarımı sırtına ihtiyaçla dola-dım. Öpüşmemizi hırçınlaştıran taraf bendim. Ona beni incitmesi için izin vermiştim. İsteğimi anladı ve bedenlerimiz bir bütün olurken, ruhlarımız şehvetle çalkalanıyordu.

“Nefes al, güzelim.”

O söyleyene kadar nefesimi tuttuğumun farkında değildim. Arkama geçti ve sırtımı göğsüne yaslayıp kollarını bedenime sardı. Yorgun ve tarif edemeyeceğim kadar mut-luydum. Gözlerimi açamadım.

“Ante,” diye mırıldandım. “Uyandığımda burada ol.”

Saçlarımdan uzun ve derin bir soluk çekti.

“Artık her uyandığında yanında olacağım. Mihrimah, seni seviyorum.”

Ellerimi ellerinin üzerine bıraktım, derin bir uykuya çekilmeden önce içimden geçen en eşsiz gerçeği söyledim.

“Seni seviyorum, sevgilim.”

Aydınlık. Dört bir yan aydınlıktı. Nora kolumdan tutmuş çekiştirip duruyordu. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Sormuyordum da. Küçük bir kulübe görüş açımıza girdiğinde daha da hızlandı. Kayalıkların arasından süzülüp o kulübeye ulaştık. Etrafta bizden başka kimse görünmüyordu. Hafif bir rüzgâr sesi vardı ama yaprak kımıldamıyordu.

“Bulduk onu Mihrimah, bulduk!” dedi beyaz elbiseli Nora.

“Kimi bulduk? Anlamıyorum.”

“Nemfet’i!”

Buraya ne zaman gelmiştik? Ante ve Beki neredeydi?

Kulübede bizi gri gözlü bir ihtiyar karşıladı. Nora ihtiyarın yanına koşup elindeki kâğıdı ona uzattı. O kâğıt... Bireste’nin odasında bulduğum kâğıttı. Nora’da ne arıyordu?

“Nihayet gelebildiniz.” İhtiyar kâğıda baktı. Gözlerinde ne olduğunu anlamadığım, huzursuz bir ifade kol geziyordu.

“Bunu nereden buldunuz!” diye sordu, gri gözlü Nemfet. Sonra ahşap sandalyesine ağır ağır oturdu ancak sıkı sıkıya tutuyor olmasına rağmen bakışlarını bir kez daha ona verdiğimiz kâğıtla buluşturmadı.

“Onu bulan, Mihrimah.”

Nora’nın beni hedef göstermesiyle, yaşlı adamın odağı değişti.

“Bunun bir önemi var mı? Bence yok. Şimdi bize kâğıtta neler yazdığını söyleyebilir misiniz?”

Nemfet, sözlerimden memnun olmamış gibi başını çevirdi.

“Ante’yi buraya çağırın.”

Yaşlı adamın isteğiyle birlikte, Nora ile birbirimize baktık. Sözleşmiştik, o kâğıtta neler yazdığını öğrenene kadar kâğıdı bizden başkası bilmeyecekti.

“Önce bize söyleyemez misin, Nemfet? Belki de ağabeyimi ilgilendirecek kadar mühim bir şey değildir.”

Rica dolu gözlerle Nemfet’e bakarken, onun sesi kulaklarımıza yayıldı.

“Neymiş benim için mühim olmayan şey?” Yaklaşan adımlarını duydum. Tam arkamda durdu, Ante. “İsterseniz buna ben karar vereyim.”

Nemfet, Nora’nın kendisine yaptığı kaş göz hareketlerini ciddiye almadı ve kâğıdı Ante’ye gösterdi.

“Eşleşme kâğıdını bulmuş, kayıp melek,” dedi başıyla beni göstererek. Ardından ağzının içinde birtakım küfürler çevirip durdu. Onu bu kadar sinirlendiren şey neydi? “Aşâğılık düzenbazlar! En başından biliyordum düzenin doğru olmadığını. Bu yüzden sürüldüm ya!”

Ante iki adımla önüme geçtiğinde geniş sırtının hemen dibinde kaldım.

“Sorun ne ihtiyar?”

Nemfet kâğıdı açtı, dikkatle baktı ve bir şeylerden emin olurcasına başını salladı.

“Senin için bir sorun mu bilemem ama... Soylu olan sensin. Başsoylu...” Yaşlı adamın sözleri Nora ile gözlerimizin büyümesine sebep oldu. Ante ise tepkisizce adamın devam etmesini bekliyordu. “Seplin senden bu yüzden hep nefret etti. Çünkü koltuğunda oturması gereken asıl kişi sendin. O senden hem koltuğunu...” Başıyla bir kez daha beni işaret etti. “... hem meleşini aldı.”

Tanrı’m... Bu doğru muydu? İçimin tir tir titrediğini hissettim. Kalbim ılınırken, parmak uçlarıma buzdan iğneler batıp çıkıyordu. Gözümden akan bir damla yaş dudaklarımı ıslatırken, “Ne yani...” diyebildim. “Ante’nin işaretli olduğu kadın, ben miyim?”

Nemfet’in yüzü nihayet güldü.

“Evet küçük hanım, sadece bu kadar da değil. Kız kardeşinin işaretlisi de Beki diye bir adam. Onu tanıyor musunuz?”

Gözlerimi açtığımda soluğum boğazımda tıkanmıştı. Hızla doğrulup öksürmeye başladım. Ateş sönmek üzereydi. Üzerimden kayan örtüyü göğsüme doğru çekip nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Terli bedenim titriyordu. Tanrı'm! Bu nasıl bir rüyaydı böyle.

“Mihrimah, iyi misin?” Ante doğrulup beni göğsüne çekti. Ona sığınmam kaçınılmazdı. Saçlarımı sıvazlarken, kalp atışlarım hâlâ normaline dönebilmiş değildi.

“Ante...” Gözlerimi kapatıp rüyamı hatırlamaya çalıştım. “Nemfet denen adam yaşlı mı?”

“Bunu neden soruyorsun?” diye sordu endişeli bir sesle. “Nasıl olduğunu söylemedin. Bir yerin acıyor mu?”

Başımı salladım. Örtü benim göğsümün, onun karnının altını ancak kapatıyordu.

“İyiyim. Cevap verir misin?”

“Evet, yaşlı bir adam.”

“Peki...” Kesik bir nefes verdim. Olabilir miydi? “Gözleri gri mi?”

Kollarımdan tutup beni kendine çevirdi. Anlamıyordu.

“Ne olduğunu söyle.”

“Ante, lütfen söyle. Nemfet'in gözleri gri mi?”

Verdiği yanıt, tüm dengeleri, geçmişimizi ve geleceğimizi tepetaklak etti. Bizi ortasında döndüğümüz boşluktan alıp bambaşka ve daha karanlık bir boşluğa savurdu.

“Evet. Evet, kar tanesi. Nemfet'in gözleri gri.”

Geleceğin ürkütücü yankıları zihnimde bir çığ gibi büyürken mantığım rest çekti: Rüyalar gerçek olamaz! Yoksa... olabilir miydi? İçsel bir ses usulca fısıldadı, Ay kadar gerçek olabilir. *Ay kadar.*

Üryan bedenim Ante'nin kollarının arasında titredi. Bunu fark ettiğinde, aklındaki endişeyi ve soruları bir kenara bırakıp beni göğsüne bastırdı. Onun iliklerime kadar hissettiğim aşkı ve şefkati beni bir nebze olsun sakinleştirirken, rüyamla örtüşen gerçekler artçı depremler gibi kafamın içinde sallanmaya devam etti.

“Mihrimah,” dedi, en az göğsü kadar sıcacık bir fısıltıyla. “Neden korktuğunu bilmiyorum ama ben buradayım.” Başımın üzerindeki dudaklarını hissettim. “Hep burada olacağım. Hep...”

Zorlukla başımı sallayabildim.

“Biliyorum, biliyorum. Biraz daha uyuyabilir miyiz, Ante?”

Göğsündeki konumumu bozmadan bizi az önce yat-tığım yere devirdi ve örtüyle üzerimizi kapattı. Gözlerim kapanmıştı, her an düşecekmiş gibi Ante’ye sıkı sıkı tutu-nuyordum. Sıkı sıkı....

18. BÖLÜM

RÜYA

Bakışlarımı kaçırdım.

“Bir şey yok.”

Önüme geçti.

“Var bir şey.”

“Basit bir rüya işte. Kaç kere daha söylemem gerekiyor?”

Israrcı bakışlarını bakışlarıma kilitledi.

“Öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz.”

Onun vazgeçmeye, benimse emin olmadığım bu şeyi ona söylemeye niyetim yoktu.

“Bu konuyu daha sonra konuşmak üzere kapatsak mı? Bak; şimdilik, diyorum. Yola çıkalı yirmi dakika bile olmadı ve önümüzde uzun bir yol var. Yürüyelim. Neden bu kadar takıldığını anlamıyorum.”

Yanından geçip gidecekken beni tuttu ve kendine çevirdi. Tam gece yarısıydı, bir gaz lambamız bile yoktu.

“Uyandığında bana yeniden sokulmak yerine soluk soluğa kaldın. Ayrıca garip sorular sordun.” Başparmağı dudağımın kenarına ulaştı ve usulca okşadı. “Takılmamalı mıyım?”

Kaşlarım hayretle çatıldı.

“Yeniden derken? Kim! Ben mi sana sokuluyorum?” Bozulmuştum. Hem de fazlasıyla! Gerçekten böyle mi düşünüyordu?

“Bakın burada ne var?” Ondan uzaklaşmama izin vermeden eğilip burnunu burnuma sürttü. “Alınganlık eden küçük bir kar tanesi...”

Onun keyifli halinin aksine suratım hâlâ asıktı.

“Dalga geçme. Önce sen başlattın!” Sesim biraz yükselmiş miydi? Belki...

Ante kısa bir süre düşündü.

“Anlamadım. Neyi ben başlattım? Daha açık konuşursan belki sana yardımcı olabilirim.”

Benimle oynadığı oyunu göremeyecek kadar aptal değildim ama o oyuna bile alet olacak kadar utanmış ve kızgındım.

“Seni ben öpmedim. Seni...”

“Ben öptüm,” diye böldü birdenbire sözlerimi. “Seni bilmem ama sana dokunmayı, seni hissetmeyi ben istedim.” Biraz daha eğilip dudaklarıma kısa ama tutkulu bir öpücük bıraktı. “Seni sevmeyi ben istedim.”

Sadece birkaç cümleyle üzerimdeki tüm olumsuz hisleri gölgelemeyi başarmıştı. Şimdi bakışlarına tutunan bakışlarımda yalnızca hayranlık vardı.

“Ben de...” Elini tutup gülümsedim. “Ve daima isteyeceğim.” Bunu söylerken yüzüne bakmıyordum. “Bundan şüphem yok.”

Tüm yolu o şekilde yürüdük. El ele...

Yaklaşık iki buçuk saat yürüyerek ağaçlık alanı geride bıraktığımızda Ante, dürüst olarak şimdiye kadar geride bıraktığımız yolun iki katını daha yürümemiz gerektiğini söyledi. Ayaklarım fena halde ağrıyordu ama sesimi çıkarmadım. Ante tedirgindi. Soğukkanlı görünüyordu ama aslını anlayabilecek kadar tanıyordum onu. Sırf bu yüzden bir de benimle uğraşmasını istemedim. Yürürken bir noktada nefes alış verişlerim benim kontrolümden çıktı ve düzensizleşmeye başladı. Ante bunu anında fark ederek adımlarımızı duraksattı. Hava halen zifiri karanlıktı ama siyah dalgalarıyla parıldayan nehir bize nerede olduğumuzu söylüyordu. Burası şifalı nehirdi.

Ante elini omzuma attı ve kulağıma fısıldadı.

“Buradalar, biliyorsun.”

Ne yazık ki biliyordum. Daha önce Bireste tarafından buraya getirildiğimde, nehri koruyan çok sayıdaki muhafızını görmüştüm. Kendimi sıktım.

“Sakinim.” Koluna tutunup bunu hissettirmeye çalıştım. “Dinlenmek için uygun bir yer değil. Biraz daha dayanacağım. Nehri geçtikten sonra mola verimiz.”

Parmakları saçlarımın arasından geçti.

“Emin misin? Ani hareketlerden kaçındığımız sürece burada dinlenebilirsiniz.”

Olumsuz anlamda başımı salladım. Yapabilirdim. Daha fenalarını yaşamıştım. Başarmıştım ve yine başaracaktım.

“İstemiyorum, gidelim.”

Beni kolunun altından çıkarmadan tehlikeli bölgeyi geride bırakmamızı sağladı. İlk uygun yerde durduğumuzda Ante siyah çimlerin üzerine oturdu ve beni dizlerine yatırdı. Konuşmadık. Sessizlik önemliydi ve Ante çok fazla düşünüyordu. Bazen kafasının içinde olup onu sakinleştirmek istiyordum. Tüm kaygılarını dondurup ona huzur vermek istiyordum. Düşünceleri kuytu ihtimallere evrildiği zaman tutuşu sıkılaşıyordu. O bunu fark etmiyordu ama gözlerindeki tehlikeyi sezebiliyordum.

Kalan yolun büyük bir kısmını hiç dinlenmeden tamamladık. Bir noktada aniden hava aydıığında kendimizi bir kez daha taşlık alanda bulduk ama burası farklıydı. Buradaki irili ufaklı tüm kayalar simsiyahtı. Aralarında kalın gövdeli ağaçlar vardı ve hiçbirinin ne dalları ne de yaprakları vardı. Uzağa, daha uzağa baktım ama görebildiğim başka bir ayrıntı daha olmadı.

“Doğru yerde olduğumuzdan emin misin?” diye sordum, gözlerimi etrafımdaki gariplikten alamadan. “Burası uçuruma benzemiyor.”

Siyah gözleri belli bir ağırlıkla etrafını taradı. Bunu yaparken bir şeylerden emin olmuşa benziyordu. Bense gün

ışığının altındaki görüntüsünü ne çok özlediğimi düşündüm. Kuzguni saçları hep olduğundan daha uzundu ve sakalları daha gür...

Dik ve tetikte görünüyordu.

“Işığa kavuştuğumuzdan beri eminim. Doğru noktadayız.”

“Beki ve Nora’yı merak ediyorum.”

Kaşıyla ileriye işaret etti.

“Uçurum birkaç kilometre ileride. Şimdi Nemfet’in yuvasında olmalılar.” Gece gördüğüm rüyadan sonra bu isim bende yalnızca merak uyandırıyordu.

“Pera...” Bana ilk ismimle seslendi. Bunu seviyordum.

“Efendim?”

Aramızdaki mesafeyi kapatıp, dikkatle yüzüme baktı.

“Etrafı muhafızlarla kaplı dar bir geçitten geçeceğiz. Sana hiç yalan söylemedim. Nora ve Beki oradan geçerken muhafızları yakınlaştırmış olma ihtimalleri yüksek. Bizim geçişimiz çok daha riskli olabilir.”

“Başaracağımızı biliyorum.”

“Korkmuyor musun?”

Söylediği hiçbir ayrıntı beni endişelendirmemişti. Nedeni basitti: Ante yanımdaydı.

“Hayır.” Yaklaştım ve kollarımı beline sarıp başımı göğsüne yasladım. “Korkmam için bir sebep yok.”

“Ben korkuyorum,” dedi. İşte bunu beklemiyordum. Kolları koruyucu bir tutumla etrafımı sararken, dudaklarını saçlarımın arasına daldırdı. “Seni benden almalarından korkuyorum.”

Ona daha sıkı sarıldım.

“Beni senden almayacaklar. Seni de benden almayacaklar.” Başımı kaldırıp bana aşkla bakan gözlerine baktım.

“Biz başaracağız, Ante. Sen ve ben...”

“Benim cesur sevgilim. Sen hep böyle bir kızdın, Mihrimah.” Gözünün önünden bir şeyler geçti. Ne olduğunu

anlamak hiç de zor değildi: O dağda hayatta kalma mücadelem. “Hadi, bitirelim şu işi.”

İki kocaman, kara kayanın arasında gizli bir geçit vardı. İlk bakışta çukur gibi görünen o geçit bizi Nemfet’in evine ulaştıracak bir kapıydı. Ante ile karanlığın içindeki taş merdivenlere ayak basmıştık. O kadar yorgundum ki ne kadar indiğimizi, karşımıza çıkan uzun tünel boyunca ne kadar yürüdüğümüzü anlayamamıştım.

Bir süre sonra tünelin ucunda bir ışık görüldü. Işığın ardında Nora vardı, gülümsüyordu. Koşup bana sarıldığında, düşeceğimi sandım. O da bunu anlayarak koluma girdi ve beni destekledi.

“Saatlerdir sizi bekliyorum. Öyle korktum ki yakalanmanızdan!” Nora rahatlayan bakışlarını ağabeyinden almadı. Elinde büyük bir gaz lambası vardı. Evet, korkmuştu ama iyi görünüyordu. “Nemfet içeride, sizi bekliyor. İsterseniz önce dinlenin. Ne kadar yorulduğunuzu tahmin edebiliyorum.”

“Mihrimah dinlensin, ona yardımcı olur musun Nora?”

Kendimi yatağa bırakıp saatlerce uyumak istiyordum ama içimdeki merak bu isteğime karşı durdu.

“Hayır Ante, Nemfet ile tanışmak istiyorum,” dedim dik durmaya gayret ederek. “Bizi ona götürür müsün?”

Nora bakışlarıyla ağabeyinden onay aldıktan sonra tünelin sol tarafındaki girişe ilerledi. Bizi karşılayan dört toprak oda vardı, Nora’nın yönlendirmesiyle tam karşıdakine girdik. Nemfet oradaydı. Rüyamda gördüğüm kır saçlı, gri gözlü ihtiyar oydu. Ahşap masasının arkasından ona doğru ilerleyen varlığını dikkatle izledi. Gözünü bir saniye olsun benden ayırmadı.

“Nihayet!” Beki bizi görünce aydınlanan yüzüyle birlikte oturdu. Anlaşılan merak onda öfke yapıyordu ve ben bu haline fazlasıyla alışkındım.

Toprak odanın ortasında durup kısaca etrafa göz attım. Ahşap bir masa, birkaç eski sandalye ve sararmış kitaplarla dolu koca bir dolaptan başkası yoktu.

“Merhaba.” Yutkunup kuruyan boğazımı rahatlatmaya çalıştım. “Ben, Mihrimah.”

Derisi kırışmış esmer ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Kaşları da saçları gibi kır ve dağınıktı.

“Merhaba Mihrimah,” dedi tok bir sesle. “Ben de Nemfet ve sen bunu zaten biliyorsun.”

Beki’nin gözlerine oturan şaşkınlığı gördüm. Aynı ifade yaklaşan Nora’da da vardı. Ante’yi görmüyordum ama varlığını hemen arkamda hissedebiliyordum. Tıpkı rüyamdaki gibi...

Nemfet elini uzattı.

“Kâğıdı bana ver.”

Nora’nın şaşkınlığı bu kez sesine yansdı.

“Sen... Sen nereden biliyorsun?”

Nemfet onu duymamış gibiydi. Elini salladı ve isteğini yeniledi.

“Kâğıdı bana ver, Mihrimah.”

“Bir dakika.” Bu Ante’ydi. “Ondan ne istiyorsun, Nemfet?”

Nemfet’in dudaklarına mânidar bir tebessüm oturdu.

“Ante... Uzun zaman oldu.”

“Evet.” Sesi benimkinin aksine hâlâ çok sağlamdı. Hiç yorulmamış mıydı? “Uzun zaman oldu.”

Nemfet ayağa kalktı. Uzun ve ince bir adamdı. Elimi gerdanıma attım ve kâğıdı oradan çıkardım. Kalp atışlarım rüyamın detaylarını anımsadığım her saniye biraz daha hızlanıyordu.

“Burada.” Kâğıdı avuçlarına bıraktım. Beki ve Nora’nın bakışları aynı anda kâğıtta buluştu.

“Bilmeni isterim, küçük hanım...” Yeniden yerine otururken kâğıt bir bomba gibi iki parmağının arasında duru-

yordu. “Sen ne gördüysen ben de aynısı gördüm ve bu ilk defa oluyor.”

“Bu ne demek?” Beki’nin bakışları ikimizin arasında gidip geldi. “O kâğıt neyin nesi?”

“Öğreneceksiniz ve seni temin ederim Beki, bu işe en fazla sen sevineceksin.” Başıyla kitaplığı işaret etti. “Nora, bana kahverengi kaplı defteri getir kızım.” *Kızım...* Ne içten söylemişti bu kelimeyi. Nora’yı gerçekten seviyor olmalıydı.

Kahverengi kaplı defter Nora tarafından masasına bırakıldığında Nemfet kâğıdı açtı. Defterde aradığı sayfayı bulduktan sonra kâğıttakilerle yan yana getirdi ve dikkatle okudu.

“Nemfet...” Ante iri bir adım attı, sırtımda gövdesini hissettim. “Rüyasında her ne gördüyse gerçek, değil mi?”

Nemfet bakışlarını kâğıttan ayırmadan başını salladı.

“Burada ne yazdığını biliyor musunuz?” Parmağını üç kez kâğıdın üzerinde tıklattı. “İsimleriniz...”

Nora, “Onu çözebildim,” dediğinde, Beki gözlerini açarak ona baktı.

“Ne yani, kâğıdı daha önce sen de mi görmüştün?”

“Bunun bir önemi yok,” diyerek araya girdi yaşlı adam. “Önemli olan isimlerinizin karşısında yazan isimler.”

Beki hayal kırıklığıyla gözlerini devirdi.

“Onu zaten biliyoruz.”

Nemfet keyifle geriye yaslandı.

“Hiç sanmıyorum genç adam.”

Ante sabırsız bir nefes verdi.

“Bu kadar yeter. Ne söyleyeceksen söyle, ihtiyar.”

Nemfet bir kez daha ayağa dikildiğinde tüylerim diken diken oldu. Gördüğüm efsunkâr rüyanın en çok bu kısımda gerçeğe evrilmesini istemiştim.

“Eşleştirilmeleriniz yanlış. En başından yanlıştı. İşaretleriniz olması gerektiği gibi ilahi bir güç tarafından değil,

büyülerle yönetiliyor. Bunu söylediğim için Nefs Uçurumu'nun ardına sürüldüm. Şimdi ise haklılığımın kanıtı ellerimde! Bu hanedanlık mühürlü kâğıt sözlerimi sonuna kadar tasdikliyor.”

Beki ok gibi yerinden fırladı.

“Siktir! Bana ciddi olduğunu söyle.”

Nora'nın elleri ağzındaydı. Tek kelime bile edemedi.

“O kâğıt neler söylüyor?”

Nemfet doğrudan, soruyu soran Ante'ye baktı.

“Mühim şeyler. Beni iyi dinleyin, size başka kimseden duyamayacağınız hakikatleri söyleyeceğim. Kâğıtta yazanlar, başta asıl soylunun Ante Davies olduğunu söylüyor. Seplin'in senin konumunu ve eşini çaldığını, her şeyin lanet birer yalandan ibaret olduğunu söylüyor.” Başıyla beni işaret etti. O an göğsümdeki sıkışmanın bir eşinin Ante'nin göğsünde vuku bulduğunu hissettim. “İşaretli olduğun kızın Mihrimah olduğunu söylüyor.” İhtiyarın son sözleriyle derin bir sessizlik oldu. Derin ve kimsesiz bir sessizlik. Hayal kırıklıklarının yuva yaptığı bir sessizlik.

Beki bir kum çuvalı gibi yerine oturdu. Nora'nın gözlerini hiç bu kadar iri görmemiştim. Ante'nin göğsüne kuvvetle vuran kalp atışlarını sırtımın tam ortasında hissettim. Kendimden bihaberdim.

“Ve sen Beki, asıl işaretli olduğun kız karşında duruyor.”

Beki herhangi bir tepki veremedi çünkü Nora bayıldı. Bir anda.

Cenin pozisyonu aldığım yatakta uyumaya çalıştım. Üzerimdeki ağır yorgunluğa rağmen dakikalardır uyku haline geçemiyordum. Hava halen aydınlık olmalıydı ama neredeyse yeraltında olduğumuz için içerisi gaz lambalarının da etkisiyle loştu. Ante kendinden geçen kız kardeşinin

yanındaydı ve bir süredir dönmemişti. Uykudan umudu ke-since onlara bakmak için içinde yalnızca bir yatak bulunan dar odadan çıktım.

Nora'yı götürdükleri odaya doğru yaklaşıırken, duyduğum erkek sesi Ante'ye değil, Beki'ye aitti.

“İyi misin? Sen öyle birden düşünce sevinemedim.”

Usulca yaklaşıp odanın girişinde durdum. Nemfet'in bulunduğu odada hareketlilik yoktu. Tünel karanlık ve sessiz görünüyordu. Duyduğum derin iç çekme sesi ise şüphesiz Nora'ya aitti.

“Nasıl olur, anlamıyorum. Bunca zaman kandırılmış olamayız.”

“Ama kandırıldık,” dedi Beki isyan eden bir sesle. “Sen bana aittin ve ben buna rağmen hep uzaktan sevmekle yetindim.”

Başımı hafifçe uzattığımda Nora'nın yatakta oturur pozisyonda olduğunu, Beki'nin ise yanı başında olduğunu gördüm.

“Hâlâ senden böyle şeyler duymak garip geliyor.”

“Seni rahatsız mı ediyorum?”

Nora bakışlarını hızla Beki'nin bakışlarıyla buluşturdu.

“Ah hayır, beni yanlış anladın. Sadece...”

Beki gülümsedi.

“Ben seni yanlış anlamam, Nora.” Mavi gözleri ıslıl ıslıldı. “Nefs sınırında, o dar kapıdan geçerken seni sıkıca tuttum. Sessiz olman gerektiğini biliyordun ve sen titriyordun. Kendini bana bıraktın. O saniye dedim ki, son nefesime kadar Nora burada kalsın.” Göğsünü gösterdi. “Tam burada.”

“Beki...” Sesi bile titriyordu Nora'nın.

Beki elini uzattı ve Nora'nın yumuşak saçlarına dokundu.

“Alışacaksın, seni seven sözlerime...” Nora'nın çenesini tuttuğunda geri çekilmem ve oradan ayrılmam gerektiği-

ni biliyordum ama nedense bunu yapamadım. “Sana böyle bakmama...” Yaklaştı ve usulca Nora’nın boynundan öptü. “... sana dokunmama alışacaksın ve ben bunu sabırla bekleyeceğim. Alışmasan da bekleyeceğim. Nora, ben seni her türlü bekleyeceğim.”

Bu andan sonrasına şahit olmamam gerektiğini biliyordum. Geldiğim gibi sessizce geri döndüm ve Ante’yi bekleyerek nihayet uykuya teslim oldum.

“Buradalar!” dedi kıpkırmızı olmuş bir suratla. “Gördüm onları. Seplin ve adamları burada, Mihrimah!”

O zalim adamın ismini duymamla irkildim. Gelmiş miydi! Bu kadar çabuk mu bulmuştu beni?

“Beki ve Ante nerede?”

Umutsuzca başını salladı.

“Bilmiyorum. Hâlâ dönmediler.”

Perdeyi yavaşça araladı ancak aynı saniye yanmış gibi geri çekildi.

“Tanrı’m! Yaklaşıyorlar.”

Kendimden beklemediğim bir soğukkanlılıkla Nora’nın koluna yapıştım. Telaş yapmam bizi yalnızca zora ve onların tuzağına çekecekti.

“Buradan çıkmalıyız.”

Nora korkuyla açılmış gözlerini yüzüme dikti.

“Nereye gideceğiz? Ağabeyim ve Beki döndüğünde bizi bulamaz.” Aklına gelen ihtimalin dehşeti yüzüne yansdı.

“Ah! Ya fark edemeyip yakalanırlarsa?”

Bu ihtimal benim de içimi kararttı ama soğukkanlılığımı korumaya devam ettim.

“Güvenli bir köşe bulup onları izleriz. Hadi Nora, fazla vaktimiz yok.”

“Tamam.” Derin bir nefes almaya çalıştı. “Tamam, hadi çıkalım.”

Önden ben çıktım. Üzerinden elimi ayırmadığım Nora hemen arkamdaydı. Eğildik ve çalılıkların arasında emek-

lemeye başladık. Nora'ya çaprazdaki aalık alanı işaret ettim. Orada fark edilmemiz zordu. Dahası Ante ve Beki o taraftan gittikleri için karşılaşma olasılığımız yüksekti.

Birden çalılıkların arasından Seplin'i gördüm. Her zaman gibi kibirli görünüyordu. Beyaz pelerinli takımın içindeydi ve elinde drbne benzeyen bir şey vardı. Kısa süre sonra avını parçalara ayırıp mideye indirecek bir aslan yırtıcılığıyla etrafına bakarken, yutkunmama engel olamadım.

“Mihrimah, geride kaldın. Hadi!”

Nora'nın uyarıcı sesini duyduğumda onun önüme geçtiğini fark ettim. Hatta mesafemiz neredeyse iki metre kadar açılmıştı.

“Nora! Benden uzaklaşmamalıydın!” Güçlü fısıltımla birlikte yaklaşan adım sesleri duydum. Nora elini ağzına kapatarak bana baktı. O sırada hemen arkasında bir girinti olduğunu fark ettim. “Gir oraya, Nora!”

“Ne!”

Parmağımla girintiyi gösterdim.

“Kendini içeride sakla. Hadi!”

“Sen? Sen de gel.”

Daha da yaklaşan adım sesleri nefesimi kesti.

“Geleceğim. Gir artık şu lanet yere!” fkelenendiğimi anlar anlamaz dediğimi yaptı ve girintinin içine saklandı. şimdi ortada görünmüyordu.

Kollarımın üzerinde duruyordum. Bu kez sürtünme pozisyonu aldım. alılıkların arasından yaklaşan bedene bakamayacak kadar korkuyordum. Titremeye başladım ve şu durumda bir refleks çığlığı atmam elimde olmayacaktı. Tıpkı Nora gibi elimle ağzımı kapatmak üzereyken, bunu benim yerime bir başkası yaptı. İrkildim ama elin sahibi ağırlığını üzerime vererek buna da engel oldu.

“Kıpırdama.” Tarıfsız bir rahatlamaıyla gözlerimi kapatırken, Ante'nin tanıdık nefesi boynuma yaklaştı. Yüzü-

koyun yerde yatıyordum; eli ağzımda, bedeni üzerimdeydi ama ağırlığını bırakmamıştı. “Dinle beni. Burada çıkacağız meleşim. Buradan birlikte çıkacağız. Ama eğer çıkamazsak...” Durdu, boğazını temizledi ve bu kez çok daha güçlü bir sesle konuştu. “Eğer olur da çıkamazsak onlara seni zorla kaçırdığımı söyleyeceksin.”

Terden sıırıslam olmuş bir vaziyette uyandığım an gözümde akan bir damla yaş dudaklarıma ulaştı. İşte yine aynısı olmuştu. Gerçek acımasızca rüyalarımda can bulurken, kalbimde ince bir sızı hissettim.

TÜNEL

Geleceğin rüyası gözbebeklerime otururken, o rüyanın hayaleti avuçlarımda siyah bir mum yakmıştı: Yandıkça yakacak kara bir mum.

Şakaklarımdan süzülen ince ter damlacıklarına gözyaşlarım eşlik ederken, göğsüm yaşadığım gerçekçi korku ve telaşın heyecanı ile inip kalkıyordu. İlk şoku atlatmamın ardından yataktan çıkıp karanlık tünele yöneldim. Yalın ayaklarım toprak zeminle engelsiz bir temas içindeydi. Bir umar arayan gözlerim, Nemfet'in olduğu odada duraksadı. Ben henüz söylemeden gördüğüm rüyayı ortaya sermişti. O halde bana yalnızca o yardım edebilirdi.

Toprak odaya girer girmez bakışları beni buldu ancak bu yalnızca bir saniye sürdü. Önünde duran kahverengi kaplı deftere geri dönüp bir şeyler yazmaya başladığında, gözyaşlarımı silip oturacak bir yer aradım. Nasıl anlatacağımı, nereden başlayacağımı hiç bilmiyordum.

"Ne gördün?" Bana bakmadan söylemişti bunu. Şaşıramadım bile.

"Bir şey gördüğümü nereden biliyorsun?"

Beni hiç duymamış gibi yineledi.

"Ne gördün?"

"Çok, çok kötü şeyler."

"Seni dinliyorum."

İçimi çektim.

"Yakalanıyorduk. Seplin ve muhafızlar, bizi buluyordu Nemfet! Ante son anda beni yakaladı ve dedi ki..." Sesimin

titremesine engel olamadım. “Eğer bizi yakalarlarsa onlara seni zorla kaçırdığımı söyleyeceksin.” Aniden zift rengi bir öfkenin tohumları can buldu içimde. “Bunu benden nasıl isteyebilir! Nasıl kendini gözü görmez!”

Gri bakışları, oturduğum noktaya doğru kalktığı an yeniden ağlamaya başladığımı fark ettim. Onunsa yüzünde belli belirsiz bir tebessüm can bulmuştu.

“Rüyasında bile korumuş seni; ki o rüya, gerçeklerin ef-sunkâr bir elçisi.”

“Ne demek bu?”

Kalemi sertçe defterin üzerine düştü.

“Güçlerin Mihrimah. Güçlerin seni buldu ve sana olacakları gösteriyor. Bundan böyle gözlerini kapattığında gö-receklerine kayıtsız kalamazsın.”

İçimdeki korku Nemfet’in sözleriyle dallanıp budaklandı.

“Ne yapacağız?” diye sordum çaresizce. “Neler olacağını biliyorsak engel olmanın da bir yolu olmalı.”

“Yok,” dedi birdenbire. “Rüyanda gördüklerine engel olamazsın.”

“Kaçarız!” dedim isyan edercesine. “Gideriz buradan.”

“Ne fark edecek? Olacakları peşinden sürüklemekten başka bir işe yaramaz,” diye söyledi çatallı, ihtiyar sesiyle.

“Biliyorum, yetmez mi? Geleceklerini biliyorum.”

Ağır ağır ayağa kalktı ve yanıma yürüdü.

“Kaçtığın yere gelmeyecekler mi? Rüyaların, gerçek kaderi çiziyor. Mekân fark etmez. Olacak olan olur. Yalnızca...”

Karşılıklı durup birbirimize baktık.

“Yalnızca?”

“Tedbir alabilirsin. Kaçamazsın ama saklanırsın. Rüyaların sana yapabileceği en büyük iyilik de budur.”

Omuzlarım düştü. Ante’nin rüyamda söyledikleri içimi bir kemirgen gibi kemiriyordu.

“Ya yakalanırsak... Ah, korktuğum bu değil. Ante’yi bu saçma fikirden nasıl vazgeçireceğim?”

Başını, beni hayal kırıklığına uğratarak iki yana salladı.

“Edemezsin. O senin eşin, diğer yarın. Ancak daha mühimi, o senin gardın. Kendini sana siper ederken, gözünü kırpmayacak kadar bağlı bir adam.”

Kendimi havası hızla boşalırken duvardan duvara çarpan bir balon gibi hissettim. Ante’yi kaybetmek düşüncesi tam olarak böyle bir şeydi. İçimde bir daha asla dolduramayacağım bir boşluk ve duvardan duvara çarpılma hissi...

“En çok da buna engel olmalıyım,” diye mırıldandım. “En çok da buna...”

Nemfet ellerini birbirine kavuşturarak yerine döndü. Oturduğunda gözlerinde bambaşka bir ifade vardı.

“Yaklaşan tehlikeye karşı tedbir alabilirsin ancak Ante için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Ne karakterini değiştirebilirsin ne de sana karşı olan hislerini.” Aynı cümle hem öldürüp hem diriltebilir miydi? Nemfet’in kurduğu son cümle bunu kusursuzca yerine getirmişti.

“O halde bizi bulsalar dahi asla yakalanmamalıyız.” Başımı hızla iki yana salladım. Bunu yaparken gözlerim dolu doluydu. “Asla!”

Yaklaşan adım sesleriyle birlikte yüzümü, duvara çevirip seri bir şekilde kuruladım. Yine dik durmam gereken zamanlardan biriydi ve aksini yapmaya niyetim yoktu.

“Sana asla dedirten o şanssız konuyu merak etmiyor değilim.” Ante kapıda görüldüğünde göz ucuyla ona baktım. Genç ve kuvvetli görünüyordu. Siyah saçları sola meyletmiş, geniş omuzları tavana bakıyordu. Hep olduğu gibi siyahlar içindeydi ve o keskin bakışları tam olarak çehremde geziniyordu. “İyi misin?” Yanıma kadar gelip anlamaya çalışırcasına gözlerime odaklandı. “Daha fazla uyuyacağını düşünüyordum. Sen uyanmadan dönmek için işlerimi seri bir şekilde halletmeye çalıştım.”

Yardım dilenen bakışlarım Nemfet'e gitti. Yaşlı adam az önce garip bir konuşma yapmamışız gibi rahat görünüyordu. Toprak rengi elbisesinden bile rahatlıkla belli olan kemikli bedenini sandalyesine yasladı.

"Onunla yalnız konuşmalısın."

Ante'nin kaşları bu cümleden sonra çatıldı.

"Sorun ne?"

Onu kendim için endişelendirmeyi sevmiyordum. Nazikçe koluna dokunup, "Nora'nın yanına gidelim mi?" diye sordum. "Beki'yi de çağır. Hep birlikte konuşmalıyız."

Başını salladı. Birlikte Nora'nın kaldığı odaya gittiğimizde bizi karşılayan manzara, uyuyan Nora ve başucunda oturmuş onu izleyen Beki'ydi. *Bunun olacağını nasıl olur da düşünemem*, diye içten içe kendime kızarken, Ante'nin kaşları daha da çatıldı.

"Nasıl, iyi mi öyle?"

Beki daldığı yerden çıkıp anında doğruldu. İfadesi allak bullak olmuştu. Bir an için elini kolunu nereye koyacağını bilemedi ve bu haliyle çok komik görünüyordu.

"Şey, ben... Ona bir şey söylemek için gelmiştim." Parlak mavi gözlerini birkaç kez kırptırıp henüz uyanan Nora'ya ve hâlâ kendisine kızgın gözlerle bakan Ante'ye baktı.

"Bir şey söylüyor gibi görünmüyordun." Ante'nin sesindeki ima; utanan Nora'nın dudağını ısırmasına sebep olurken, Nora doğrulup yatağın içinde oturdu. "O dağda bir şey yiyemediği halde kızarmış tavşana aval aval bakan Beki gibiydin daha çok."

Dün gibi hatırladığım o gün Beki'nin gerilmesine sebep oldu.

"Nemfet'in söylediklerini duymamış gibisin."

Ante sağlam adımlarla Beki'ye yaklaştığında aynı gerginlik Nora ve bana da uğradı.

"Duydum." Sesi öyle katıydı ki, bir an için konuşanın Ante olduğuna inanamadım. "Ve duyduğumla kaldım. Keza sen de öyle kalacaksın. Anladın mı?"

Beki itiraz etmeye niyetlendi ama Nora siyah gözleriyle ona öyle içli baktı ki, bunu yapamadı.

Ben de kısa süreli sessizliği fırsat bilerek hızla konuyu değiştirdim.

“Sizinle konuşmam gereken önemli bir konu var. Beni dikkatle dinlemeniz gerekiyor.” Bakışlarımı usulca Ante’ninkilerle buluşturdum. “Özellikle de sen...”

Ante, kız kardeşinin yanındaki boşluğu gösterdi.

“Otur.”

Dediğini yapıp yataktan bacaklarını sarkıtan Nora’nın yanına oturdum. Tüm gözler üzerimdeydi ve ben tek bir kişiye bakıyordum.

“Buraya gelmeden önce Nemfet’i hayatımda hiç görmediğim halde rüyamda gördüm, hatırlıyor musun?”

Bakışlarıyla onayladı.

“Ve bana bunu açıklamadın.”

“Evet, çünkü ilk kez oluyordu ve inanmamıştım. Tekrarlanmayacak garip bir rüya olarak düşünmüştüm. Zaten yeterince sorunumuz vardı. Aklını bir de o rüya ile bulandırmak istemedim.” Derin bir nefes alıp asıl cümleye ulaşmak üzere dudaklarımı araladım. “Az önce bir rüya daha gördüm ve Nemfet rüyamın gelecekte bir kesit olduğunu söyledi.”

Beki’nin dudaklarından alaycı bir gülümseme döküldü.

“Yerinde olsam her söylenene inanmazdım.”

Ante tepkisizce devam etmemi bekledi. Aklımdakileri dışavurmak çok zordu.

“Yakalanıyorduk, Ante.” Daha fazla oturamadım. Ayağa kalkıp karşısında durdum ve dolmasına mâni olamadığım gözlerimi gözlerine kilitledim. “Seplin bizi buluyordu. Bunu gördüm.”

Ölüm gibi bir sessizlik toprak odanın ortasına çökerken, Nora’nın hızlanan nefes alış verişleri Beki’nin küfrüne karıştı. Ante halen çok tepkisizdi ve benim söyleyecek tek kelimem daha kalmamıştı.

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi emin bir tınıyla. “İçini rahat tut.”

Başımı hızla iki yana salladım.

“Olacak Ante, olacak. Bunu hissedebiliyorum!”

İri parmakları kollarımı sararken, başı yüzüme eğildi.

“Korkuyorsun ve korktuğun için öyle bir rüya gördün. Bunun bir anlamı yok. Bizi yakalayamayacaklar, Mihri-mah. Seni ve kardeşimi koruyacağım.”

Gözümü kırptığımda oradan kurtulan birkaç damla yaş dudaklarıma uzandı.

“Bana inanmıyor musun?” Sesim hayal kırıklığıyla ezilmişti. “Öylesine bir rüya değildi. Nemfet ile konuş. Bana inanmıyorsan bunu yap.” Beni kendine çekmek istedi ama gücenen yanım buna izin vermedi. Birkaç adım geri çekilerek tutuşundan da kurtuldum. “Git hadi. Hatta hepiniz gidin, konuşun onunla.”

Ante ağır bir nefes verdi ve göğsümü sıkıştıran hissi defetmek ister gibi baktı.

“Yalnızca kendini huzursuz etmeni istemiyorum. Burada güvendeziz.”

Yanağımdaki ıslaklığı öfke ve hüznle silip attım.

“Nemfet’in yanına git. O seni inandırmanın bir yolunu bulur.”

Orada bir saniye daha kalmadım ve içinde yalnızca bir yer yatağını bulunduran odaya geri döndüm. Bedenimi yumuşak zemine bırakıp örtüyü üzerime çektiğimde oracıkta kaybolmak istiyordum. Gördüklerim zaten zihnimi örselemişken, Ante’nin bana inanmaması canımı yakmıştı. Biliyordum, o zalim adam buraya benim için gelecekti. Belki birkaç saat sonra, belki ertesi gün, belki de şimdi... Ante bana inanmazken, nasıl tüm bunların üstesinden gelebilirdim?

Gözlerimi bu düşüncenin ağırlığıyla kapattığım an yatağın arkamda kalan kısmı çöktü ve kolları beni sarıp

sarmaladı. Sırtımı sıcak göğsüne yaslariken, aldığım cenin pozisyonunu bozmadım. Nefes alış verişleri kulağımın dibindeydi ve az önceki sözlerinin aksine dokunuğu yalnızca huzur veriyordu.

“Sana inanıyorum, ay parçası.” Fısıltısı saçlarımin açık bıraktığı ensemin okşadı. “Evrenin en saçma şeyini söyleyen bile ben yalnızca sana inanırım.”

İçimi çekerek konuştum.

“O halde neden öyle gibi davranmıyorsun?” Ona dönemiyordum, bunu istiyordum ama yapamıyordum.

“Sürekli diken üstünde olmana izin veremem. Bana bak Mihrimah, ben buradayım. Seni gözümünden sakınıyorum, nasıl bir başkasına veririm?”

Karnımın üzerinde duran eline dokundum. Parmaklarını sarılır gibi tuttum.

“Korkum bu değıl.”

“Anlat bana, seni dinlemekten asla bıkmayacağım.”

“Biliyorum.” Kirpiklerimi sıkıca birbirine bastırdım. Yavaşça araladığımda, bedenim kollarının arasında ona dönüyordu. Karanlık odamızı tünelden süzülen gaz lambasının ışığı aydınlatmaya çalışırken, avcumu sakallı yanağına yasladım. “Beni korumandan korkuyorum, Ante. Beni korurken kendini riske atmandan deli gibi korkuyorum.”

Alnıma uzanan dudakları oraya sıcacık ve uzun bir öpücük bıraktı. İçimin nasıl titrediğini hissedebiliyor muydu?

“Bundan korkma. Korkamazsın.” Beni gizli bir hazineymişim gibi göğsüne bastırdı sıkıca. “Seni korumak benim yegâne görevim.”

Ağlamamak için kendimi sıktım. Beni anlamıyordu ve bu, bana inanmamasından daha fenaydı.

“Sana bir şey olursa... Eğer seni kaybedersem Ante, benden geriye bir şey kalmaz. Bunu unutma, olur mu?”

Bakışlarına uğrayan ifade öyle güçlüydü ki, gördüğüm anda dağıldım ve kollarının arasında ufalanmaya başla-

dım. Beni daha sıkı tuttu, canım acıdı ama asla şikayetçi olamadım. Dudakları hızla dudaklarımı bulurken, tutkulu bir öpüşmenin esiri olduk. Ante hiç olmadığı kadar sert ve açtı. Beklemedi, dudaklarımız aynı yapbozun eş parçaları gibiydi ve elbisemin eteğini iten elleri, tenimle aynı ahengi sağladı. Dakikalar içinde içimin ona karşı olan çıplaklığına bedenim de eşlik etti ve sıcak bedenlerimiz birbirini buldu. Ante üçüncü kere bizi bir bütün kılarken, dudaklarım ardı arkası kesilmeyecek iniltileri dışavurmamak için birbirine kapanmıştı.

Benden ayrılmadan dudaklarını elmacıkkemiğimin üzerinde gezdirmeye başladı. Ruhumun ılınmasına sebep olacak kelimeleri de aynı saniye dudaklarında can buldu.

“Beni hisset meleğim, sana nasıl ait olduğumu hisset.” Kendini bana daha fazla bastırduğunda tırnaklarım sırtına geçti. Ona istemeden acı vermeme rağmen, bedenlerimiz arasındaki devinime duraksama vermedi. “Bana nasıl ait olduğunu hisset ve korkma. İkimizi de yakan bu ateş ben yok olup gitsem de seninle kalacak.”

Terli göğsüm içten bir sıkışıklık hissi ile sınıandı.

“Böyle söyleme,” dedim yalvarır gibi, nefes nefese. “Ne olur, böyle söyleme.” Bacaklarımı ona sıkıca dolayıp bizi tümüyle alaşağı eden o yakıcı hisse teslim oldum. “Bilmiyor musun? O ateş yaşamak için ihtiyaç duyduğum bir damla su gibi...”

Nora çerçevesi kızarmış gözlerini kırptırdı. Ufak ayakları yerde intizamlı bir ritim tutuyordu. Sarı tutamları parmaklarına doluyor, çözüyor, doluyor ve çözüyordu. Bazen tavana bakıyordu, bazen yere... Bazense gözlerini kapatıyordu ama kati surette bana bakmıyordu.

“Artık konuşabilir miyiz?” diye sordum, dakikalar süren sessizliğe darbe vurarak. “Her ne hissediyorsan benim-

le paylaşabilirsin, Nora. Senin de benden istediğin buydu, değil mi?” O sessizliğini korumaya, ben de onu konuşturmaya kararlıydım. “Beki seni üzecek bir şey mi yaptı?”

Siyah hareleri ani bir atılımla beni buldu. Anlaşılan o ki, nokta atışı yapmıştım.

“Hayır,” diye mırıldandı. “O beni üzecek bir şey yapmaz.”

“Sorun ne o zaman?”

Hafifçe omuz silkti, ince ve renkli dudakları buruk duruyordu.

“Ağabeyim... Sanırım, ağabeyim yüzünden artık benden uzak duracak.”

“Kim, Beki mi?” Ah, bunun hiçbir inandırıcılığı yoktu.

Başını sallamakla yetindi. Sanki tek kelime daha etse ağlayacaktı. O an anladım ki, o da Beki’ye karşı boş değildi.

“Beki’nin sana karşı duyduğu his gerçek. Bunu görebiliyorum.”

Büyük bir merakla sordu.

“Nereden biliyorsun?”

İkisini gizlice izlediğimi söyleyemezdim. *Hem de iki kere.*

“Hissediyorum, diyelim. Boşuna sıkıyorsun canını, Nora. Ante seni yalnızca kıskanıyor.”

“Ama...” Eğilip dirseklerini dizine yasladı. Gerçekten huzursuz görünüyordu. “Ağabeyim ile arasında geçen son konuşmadan sonra yüzüme bile bakmadı.”

Ayağa kalktım ve dizlerimi kırarak önünde eğildim. Bakışları zemindeydi. Birbirine kavuşturduğu ellerine dokunarak, üzüntüsünü silip atmak istedim.

“Seni ağabeyinin karşısında zor durumda bırakmamak için yapıyor bunu, inan bana.” Hafifçe tebessüm ettim. “Döndüklerinde onunla baş başa konuşman için fırsat yaratabilirim. Yani... Biliyorsun, ağabeyini oyalamak konusunda fena sayılmam.”

“Gerçekten mi?”

Anlayışla başımı salladım.

“Gerçekten.”

Ante ve Beki, ihtiyar Nemfet’in gizli bölmesine gitmişti. Nemfet, bölmenin çok yakında olduğunu ve kısa sürede geri dönebileceklerini söylemişti. Ante, Beki’yi yanımızda bırakmak istese de Nemfet bölmenin açılabilmesi için en az üç kişi olmaları gerektiğini söyleyerek buna izin vermemişti. O bölmede Ay’ın detaylı haritası vardı ve eğer bir çıkış varsa o harita bizim pusulamız olacaktı.

“Nora...” Samimi gözlerle beyaz yüzüne baktım. “Beki’ye karşı ne hissediyorsun?”

Yanaklarına oturan kırmızılık utancını anında ele verdi.

“Hiç...”

“Hiç değil. Anlat bana.”

Bir süre sessiz kaldı. Sonra dudakları aralandı ama sesi çıkmadı. Onu sabırla bekledim.

“Bilmiyorum...” Gözkapakları usulca örtünerek gözlerini gizledi. “Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.” Avcunu göğsüne bastırdı. “Tam şuramda garip bir his var, ismini bilmiyorum.”

Ben biliyordum. O his yaşadığım her saniye nefesimi keşiyordu. O his, hem bitirici hem vazgeçilmezdi...

“Nora, ona bir adım at. Göreceksin, o adım aranızdaki tüm soru işaretlerini silecek. Bunu yap Nora, kendine bir kez olsun mutlu olma şansı ver.”

İfadesinin umutla aydınlandığı an garip bir ses duyuldu. Önce ne olduğunu anlamadık ancak çok geçmeden kaynağı seçilemeyen sesler arttı. Nora ile ayağa fırlayışımız eşzamanlıydı. Birbirimize baktık, ikimizin de aklında aynı şey vardı, biliyordum.

O rüya...

“Sakin ol.” Nora sesi titrerken söylemişti bunu. “Nemfet, burada güvende olacağımızı söyledi.”

Evet, Nemfet tam olarak böyle söylemişti. Bizi tünelin sonundaki kuytu odaya getirip, üzerimize demir kapıyı kapattıktan ve onlar dönene kadar sessizce burada beklememizi söyledikten sonra yapmıştı bunu. Aldığımız tedbir buydu ancak devasa bir soru işareti kafamın içinde büyüdüğüce büyüyordu: *Alınması gereken tedbir bu muydu?*

Çok geçmeden toprağa sürünen adım sesleri duyuldu. Yutkunarak Nora'nın kireç gibi bembeyaz kesilen suratına baktım.

“Buradan çıkmalıyız.”

“Hayır,” dedi yüksek bir fısıltıyla. “Nemfet en iyisini bilir. Burada güvende olacağımızı söylediye öyledir. Hem... Belki de gelenler bizimkilerdir.” Belki de... Peki neden zihnimi kemiren ses bu iyi ihtimalden bihaberdi?

Sakin kalmaya çalışırken, iki demirin birbirine kuvvetle vurma sesiyle irkildik. Sütliman vaziyetim buraya kadardı. Nora'nın kollarına yapışıp onu hızla kendime çektim.

“Hemen! Şimdi buradan çıkıyoruz!”

Ağzını açamadı. Çünkü yaklaşan adım seslerinin üç çiftten fazla olduğunu artık ikimiz de duyabiliyorduk. Aynı anda demir kapıya yapışıp açmaya çalıştık ancak kapı yerinden bile oynamadı. Nemfet'in kilitlemediğinden emindim, açılmaması için hiçbir sebep yoktu ama açılmıyordu işte!

“Ne! Ne olmuş bu kapıya böyle! Tanrı'm!” Nora son kelimesinde fısıltısını kollayamadı ve metrelerce uzaklıktan duyulabilecek bir nida çıkardı. İşte şimdi derhal buradan çıkmamız gerekiyordu!

Dehşete kapılarak kapıyı var gücümle zorlamaya başladım. Nora yaptığı hatanın pişmanlığıyla gözyaşlarını akıttırken, bir yandan da beceriksiz hareketlerle bana yardım etmeye çalışıyordu. Kapı açılmadı. En azından bizim gücümüz açmaya yetmedi. Ancak bu demek değildi ki, adım adım buraya yaklaşanların da yetmeyecekti.

Nora'nın sırtı duvardan yağ gibi kaydı, çaresizce yere çöktü. Bense saniyeler önce açmaya çalıştığım kapıya sırtımı verip bomboş gözlerle etrafıma baktım.

“Bir yolu olmalı... Bir yolu olmalı...” Art arda mırıldandığım cansız kelimeler bunlardı. Bir umut Tanrı'nın bize açacağı kapının dibine sinmiştim.

Nora toprak bir nezarethaneye benzeyen bu yerde sessizce ağlarken, gözlerim koca bir deliğe ilişti. Bir an bile beklemedim. Odanın sol köşesine ilerleyip yukarıda bulunan büyük deliğe ulaşmaya çalıştım. Boyumun çok üzerinde olduğu için yalnızca parmak uçlarım değiyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Nora'nın çatlayan sesine dönüp toprağın içindeki deliği gösterdim.

“Buraya ulaşmam gerekiyor.”

Bir süre kızarıklık bakışlarını delikte tuttu. Hemen sonra yanıma gelip sırtı tavana bakacak şekilde eğildi.

“Çık hadi.”

Afalladım.

“Yoo... Ben eğileyim, sen benim üzerime çık.” Doğru olan buydu, Nora benden çok daha minyon bir kızdı.

“Hayır Mihrimah, sen benden çok daha soğukkanlısın. Önce sen çıkmalısın. Eğer orada bir çıkış varsa beni yukarı çekmen kolay olacaktır.” Mantıklı bir bakış açısidir. Tercih yapacak vaktimiz de yoktu.

Dikkatli olmaya çalışarak Nora'nın sırtına çıktım ve kollarımı deliğe uzattım. Aynı anda ufalanan toprak parçaları kırılarak dökülmeye başladı ve deliği genişletti. Nora oraya girebilmem için biraz yükseldi. Nefes alış verişlerinden ne kadar zorlandığını anlayabiliyordum. Keza yüzüme dökülen toprak parçalarının kimisi alnımdaki tere yapışıyordu. Parmak uçlarımda yükseldim ve kendimi yukarı iterek önce gövdemi, ardından da bacaklarımı deliğe soktum. Karanlıktı, ucu görünmüyordu ama içerisi girişine nazaran

yuvarlak ve genişti. Başımı aşağı eğip içeride kalan Nora'ya baktım. Dizlerimin ve dirseklerimin üzerinde duruyordum. Nora'nın meraklı ve titreyen bakışları bulunduğum yerdedi. Kollarını bana uzattığı an demir kapı dış kısımdan aldığı sert bir darbeye sarsıldı. Nora çığlık attı ve istemsizce geriye gitti. Yapması gereken bu değildi!

Bu kez ben ona kollarımı uzattım.

“Buraya gel, buraya gel Nora!”

Kapı bir darbe daha aldı. Sert ve iri bir şeyle vuruyorlardı. Her darbede biraz daha sallanıyordu ve kollarına sarılarak yukarı çekmeye çalıştığım Nora tir tir titriyordu.

“Sıkı tutun, işte böyle. Evet Nora, evet. Seni oradan alacağım.”

Demir kapının tutunduğu toprak duvar tıpkı içinde olduğum delik gibi dağılmaya başladı. Nora'yı çekmek için öyle yoğun bir çaba sarf ediyordum ki, nefes alamadığımı fark ettim. Kapı gürültüyle devrildiğinde, gördüğüm ilk şey iki muhafız ve ortak tuttukları koca kütük parçasıydı. Hemen arkalarında ise o vardı: Seplin.

Tıpkı rüyamdaki gibi beyaz takımı ve yerlere sürünerek kirlenmiş peleriniyle az ötemde duruyordu. Beni gördüğünde ellerini açtı ve yengiyle gülümsedi. Bu, midemdeki safra tadını genzimde hissetmeme sebep olmuştu.

Nora'yı kuvvetli bir tek çekişle yanıma almayı planlar-ken, Nora'nın tüm gücü boşaldı ve kendini geriye bırakarak kollarımın arasından kayıp gitti. Sırtüstü düşüşü, acıyla inlemesi ve bayılması bir kâbusun berbat birer parçaları gibiydi.

Seplin iki koca adımla odaya girdiği an, gayri ihtiyari geri gittim ve ondan uzaklaşmam için baskı yapan içgüdüme boyun eğdim. Nora'yı orada bırakarak karanlık tünelin içinde emeklerken, dışarı taşamayan hıçkırıklarım boğazımı parçalamak ister gibi sıkıştırıyorlardı. Nora'yı bir kez daha geride bırakmanın acısıyla ne tarafa gittiğimi bilme-

den emeklemeye devam ettim. Hızlıydım, avuçlarıma bir şeyler batıyordu; bazılarının çizdiğini, bazılarının ise dele- rek kanattığını hissedebiliyordum.

“Buraya gel, meleşim. Bana geri dön!”

Seplin’in kudretli sesi tünelde yankılanırken, istemsiz- ce durup çığlık attım. Sonra daha hızlı ilerlemeye çalıştım, daha hızlı ve daha hızlı! Nihayet bir ışık görebildiğimde kirli ellerimle yüzümdeki ıslaklığı sildim, gün ışığına doğru yol almaya devam ettim. Tünelin sonuna ulaştığımda bir ağaç kovuğunun içindeydim. Kendimi soluk soluğa dışarı attım. Siyah kayalıklar, cansız ağaçlar ve parlak hava beni kollarına alırken ayağa kalktım ancak bir adım dahi ata- madım.

Ense kökümde hissettiğim yakıcı acıyla birlikte kendi- mi sırtüstü yerde bulmuştum. Kulaklarımda baş döndürü- cü bir uğultu başladı. Katre katre kendimden geçiyordum. Bakış açımı süsleyen pusun içinde tanıdık bir yüz gördüm: Bireste’nin yüzünü... Seplin’in dudaklarındaki korkunç gülümsemenin bir eşi de onun dudaklarındaydı. Elindeki odun parçasını bir köşeye attı ve yerde hareketsiz, gelişi- güzel yatan bedenimin üzerine eğildi. Her zamanki donuk ifadesine şimdi ürkütücülüğü de eşlik ediyordu. Siyahlar içindeydi ve bana bir avmışım gibi bakıyordu. Kapanmak üzere olan gözlerime dikkat kesildiğinde suratındaki zafer tamamıyla siliniverdi. Birden dehşete kapılmıştı ve benim nedenini anlayacak gücüm kalmamıştı. Gözkapaklarım ya- vaş yavaş kapanırken, karnımda yoğun bir baskı hissettim. Duyduğum son ses, Bireste’nin dudaklarından öfkeyle dö- külenlerdi.

“Aman Tanrı’m! Sen... hamilesin!”

F İ N A L

KAYIP SONSUZLUK

Şeytanın kibri meleklerin soluğunu katre katre sömürüyordu. Tanrı'nın altın tepside sunulan mucizesi kötülüğün keskin kılıcına boyun eğiyordu.

Sessiz, soğuk ve acı bir kimsesizlik kulaklarımda çınlar-ken, kapalı kirpiklerimi titreten sert bir rüzgâr esti. İşte, ruhum bir kez daha acı ve çaresizlikle sınanıyordu. Hissedi-yordum, bu kez yürüdüğüm yolun geri adımı yoktu, ilerisi ise karanlık bir uçurumdu.

Alnımda beliren soğuk ter damlacıklarının şakaklarıma uzanan varlığı, en az zihnimi kemiren tutsaklık kadar belirgindi. Bedenim yattığım soğuk betonun üzerinde kıvranıyordu ancak gözlerim açılmamaya ant içmiş gibiydi. Ensemde hissettiğim şişlik her devinimimde sanki biraz daha büyüyordu ve aralanan kuru dudaklarım susuz bir toprak parçası gibi çatlıyordu.

“Nora...” Sesim beni çoktan terk etmişti. Yine de geride bıraktığım için kalbimi burkan o ismi tekrar etmekten vazgeçmedim. “Ah, Nora...”

Sessizlik zehirli bir kurşun gibi kulaklarıma batarken, son gördüğüm yüzler kapalı gözlerimin önüne düşüverdi. Seplin'in zaferle parıldayan yeşil gözleri beni yörüngesine çektiğinde son darbeyi Bireste indirmişti.

Sanki son gücümü kullanarak dizlerimi karnıma çektim.

Aynı anda kasıklarımın tarifi mümkün olmayan ince bir sızı saplanıp kaldı. Dudaklarımdan fırlayan iniltiyle birlikte gözlerimi sonsuz bir karanlığa açtım. O an idrak ettim ki, birbirine sıkı sıkıya bağlanmış bileklerim karnımın üzerindeydi. Doğrulamaya çalıştım. Bu, etrafıma baktığım an bir şeyler görmeye çalışmak kadar imkânsızdı. Bilinmezliklerin takip ettiği her saniye göğsüm daha büyük bir korkuyla inip kalkmaya başladı. Ellerimi ipten kurtarmaya çalıştım, tabanlarım yere vurup duruyordu.

“Kimse yok mu!”

Sesim çatlayarak boş duvarlara çarptı. Sonra hudutsuzca bana geri döndü. Bileklerimde baş gösteren sıcaklık her çırpınışımda biraz daha artıyordu. Düğümü dudaklarıma götürüp ipi dişlerimle çekiştirmeye başladım. Kanımın ılık varlığını dudaklarımda hissedebiliyordum. İpi her dişleyişimde kendi kanım dudaklarımda tüm noktalarına bulaşıyordu.

“Ah! Yardım edin...”

Sol tarafımda ani bir gıcırta duyarak duraksadım. Bakışlarım keskin manevralarla etrafımda dolaştı. Karanlığın içinde bir kapı hafifçe aralandı ve içeri dik, keskin bir ışık doluştu. Kolumu yüzüme siper ederek ışığa alışamayan gözlerimi kısıtım. Kapı sinir bozucu bir yavaşlıkla açılmaya devam etti. Sonunda onu gördüm, Bireste’yi. Kapının ağzında durdu, eseriyle övünen bir sanatkâr gibi beni izledi bir süre. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu ama içinde kahkahalar atan bir kadın vardı, görebiliyordum.

Işık, bileklerimdeki ip kesiklerinden parmaklarıma süzülen kanı gösterdi ama beni asıl şaşkınlığa uğratan şey, beyaz elbisemin eteklerindeki kandı. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Gözlerim şaşkınlık ve ıstırapla büyüdü ancak Bireste’ye soracağım ilk soru henüz şahit olduklarım olmayacaktı.

“Nora, o nerede?” Rahatsız edici bir vızıltı duymuş gibi

suratını buruşturdu. Adım adım yaklaşmaya başladışında kalın topuklarının zeminde bıraktışı ses ürperticiydi. “Nora nerede, dedim!”

Bana bir zavallıya bakar gibi baktı. Hoş... Daşılmış saçlarım, bağlı ellerim, kanlı dudaklarım ve elbisemle bir zavallıdan farkım yoktu ama onun yüzünden bu vaziyete gelmiş olmam da zoruma gitmiyor değildi.

“Beni sorgulayacak durumda mısın, Mihrimah?”

Bana ilk defa direkt adımla seslenmişti. Normalde adımın başına vurgulayarak koyduğu “aziz” kelimesi şimdi ortalarda yoktu. Görünen o ki, cesaret ettiğim kaçış onların nazarında çok şey değiştirmişti.

“Cevap ver, Bireste,” dedim aynı pişkinlikle. Oysa zihnimde Nora ile Ante için duyduğum merak ve derin üzüntü kol geziyordu.

“Pekâlâ...” Yanıma iki adım kala durdu ve göz ucuyla yerdeki varlığıma baktı. “Sana bu iyiliği yapacağım. Nora’yı merak ediyordun, değil mi?” Dik dik suratına bakarken mecburiyetle başımı salladım. “Ah, zavallı Nora. Ante’nin aptal kız kardeşi. Biliyor musun? şu an senden daha acınası halde.”

Ona sert bir tekme atmaya yeltendim ama geri çekilerek buna izin vermedi. Dudaklarında berbat bir gülümsemeyle üzerime eğildi ve beni parçalara ayırıp her bir parçamı bin ayrı köşeye savuracak o cümleyi kurudu.

“Nora’nın idam kararı hanedanlık tarafından onandı. Sıra Ante Davies ve Beki Hotec’de. Biraz sonra onlar da kendi ayaklarıyla burada olurlar.”

Biri koca bir kazan kaynar suyu başımdan aşağı boca etmişçesine kavrulduğumu hissettim. Tüm bedenim ansızın ısınırken, hızla başımı iki yana salladım.

“Hayır! Hayır, Nora’nın ne suçu var ki! Yapamazsınız bunu...” Cümlemin sonuna doğru zayıflayan sesim onu yalnızca memnun etti.

“Yapamayacağımızı nereden çıkardın? Duymadın mı, karar çoktan onandı.”

Yumruklarımı öyle sıktım ki, tırnaklarım avcumda yarımay biçiminde delikler açtı.

“Ante kardeşini kurtaracak! Onu öldürmenize asla izin vermeyecek!”

Suratına yayılan alaycı ifade ile aralık kapıdan dışarıyı gösterdi. Görünen tek şey henüz fark ettiğim uçurumdu. Her neredeysek uçurumun tam ortasındaydık! Her yer alabildiğine sonu görünmeyen bir boşluktan ibaretti.

“Buraya gelebileceklerini hiç sanmıyorum. Seni temin ederim Mihrimah, sizin için geri döndüklerinde kısıvrak yakalanacaklar. Onlar için yapabileceğin bir şey yok ama belki...” Birbirine kavuşturduğu kollarını göğsünün üzerine bıraktı. “Nora için bir şeyler yapabilirsin. Bunu ister misin?”

Gözlerim cayır cayır yanıyordu. Ne harelerimdeki pustan kurtulabiliyordum ne de gözyaşlarımı akıtıp rahatlayabiliyordum.

“Ne, ne yapabilirim onun için?”

Gözleri birdenbire karnıma düştü. İstemsizce bağlı ellerimle orayı kapatmaya çalıştım.

“Bebeğinden vazgeçeceksin,” dedi ölüm gibi bir sesle. “Sen istemeden onu yok edemeyiz. Şimdi kararını ver. Bebeğin mi, Nora mı?”

Dizlerimin üzerinde ne ara kalktığımı bilmiyordum ama taş gibi yere çakıldığımı anbean hissettim. Bir ateş topu içim boyunca yuvarlandı. Geçtiği her yeri yakıp küle çevirdi.

“Bebeğim... Bebeğim mi?..”

“Bebeğin...” Bunu iğrenerek söylemişti. “Ante’den peydahladığın, bir günahın bedeli olan bebeğin...”

“Bu doğru değil! Doğru olamaz!..” Bu kadar kısa sürede olmasını mümkün değildi.

Anlamış gibi, “Mümkün!” dedi. “Burayı geldiğin yerle

mi karıştırıyorsun, aptal! Onun koynuna girdiğin gün o lanet bebek ana rahmine düştü.”

Gözkapaklarım acıyla gözlerimi perdeledi. Başım önüme bir taş gibi ağırlaşarak düştü ki, bir daha kaldıracak gücü kendimde bulamadım.

Bebeğim... Ante ve benim bebeğim... Ondan nasıl vazgeçecektim....

Ya Nora? Öylece, suçsuz yere bir kez daha arkamda mı bırakacaktım onu? Hiç suçu olmadığı halde canından olmasına göz mü yumacaktım? Tanrı'm... Kendi hayatım ve Nora'nın arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım şayet, tercihim kesinlikle Nora'dan yana kullanırdım ama şimdi... *Bebeğimden nasıl vazgeçerdim?*

Yumruğum usulca açıldı. Titreyen avcum sakınırcasına karnıma kapandı. Kalbim ikiye yarılıyordu. Asıl bağlı olan ellerim değil, yüreğimdi.

“Senin hiç mi insafın yok! Nasıl böyle bir tercih yapmamı beklersin benden? Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?”

Ettiğim hiçbir kelime çehresinde yaprak kıpırdatmıyordu. Donuk kahve gözlerini gözlerime kilitlerken iki adım uzaklaştı.

“İnsaf mı? Sana mı? Keşke hanedanlık bizzat senin idamına karar verseydi. Bu, tüm Ay ve halk için en doğrusu olurdu. Kararını ver, o bebekten kurtul ve Nora'yı kurtar. Nasılsa son nefesine kadar Ulu Seplin ihanetinin bedelini sana ödetecek.”

“Hanedanlık biliyor mu?” Çattığım kaşlarımın altından Bireste'de bir cevap aradım. “Biliyor ve bebeğimi öldürüp Seplin ile işaretlenmemi istiyor, öyle mi? Nasıl varlıklarsınız siz!”

Tüm sitemlerimi ayaklarının altına alarak kapıya doğru yürüdü.

“Ne yazık ki inançlarımız gereği efendimiz ve ana kadın meleğin yerini kimse alamıyor.” Omzunun üzerinden anlık

bir bakış attı. “Kısa süre sonra geri dönüp kararını alacağım. Elini çabuk tut, Nora’nın fazla vakti kalmadı.”

İki kadın tarafından kollarımdan çekiştirilerek uyan-
dırıldım. Hemen sonra aynı kadınlar tarafından bedenim
hapsedildiği karanlık odanın dışına çıkarıldı. Henüz gö-
zümü açabilmiş değildim ancak merdivenlerden indirildi-
ğimin bilincindeydim. Ayaklarım tam olarak yere basmı-
yordu ve kadınlar bunu bile bile beni sürüklemeye devam
ediyorlardı. Berelenen tenim dudaklarımdan küçük inilti-
ler dökülen, nihayet gözlerimi unuttuğu ışıkla buluşturdum.
Bulunduğumuz yüksek ve sivri kulenin etrafından dolanan
merdivenleri iniyorduk. Aşağı baktığımda midem bulan-
maya, başım dönmeye başladı. O kadar yüksekteydik ki,
koca koca kayalar çamurun içinde yüzen çakıl taşlarına
benziyordu. Bedenim birdenbire basamaklardan birinde
yığılıp kaldı. Kadınlar ellerinden kayıp giden kollarımı ye-
niden yakaladı ve bu kez beni daha seri bir şekilde indir-
meye koyuldular. Onları tanıyordum, sarayda beni görünce
selam veren, saygıda kusur etmeyen kadınlardan ikisiydi.

Dakikalardır inmemize rağmen hâlâ çok yüksekteydik,
nihayet bir katta durduk. Önümdeki siyah kapı açıldığında
göğsüme bir kurşun yemiş gibi sendeledim. İçerisi yüzlerce
kişiyi yutacak kadar büyüktü. Taş duvarları ise yuvarlaktı.
Odanın tam ortasında yüksek tavandan sarkan kalın bir
ip, ipin altında ise zavallı Nora vardı. Titreyen bakışlarım
kireç kadar beyaz olan yüzünü buldu. Dağılmış sarı saçları
ıslak ve kanlı tenine yapışmıştı. Baş önündeydi, beni görüp
görmediğini bilmiyordum ama bakışları yerden kalkma-
mıştı. Tıpkı bir ruh gibi o lanet ipin altında başına gelecek-
leri bekliyordu.

“İşte, nefesinin bekçisi de geldi, sevgili Noracığım.”

Bireste’yi o ana kadar fark edememiştim. Tehditkâr

adımlarla Nora'nın arkasından yürüdü. Odada bir kişi daha vardı. Henüz yüzüne bakmadığım ancak kim olduğunu adım gibi bildiğim bir kadın daha...

Teodora.

Sırtımdan sert bir darbeye içeri itildiğimde zorunlu attığım birkaç adım beni önce ona yakınlaştırdı. Bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Burada yalnızca dördümüz vardık: Ölmek üzere olan Nora, Azrail gibi başında bekleyen Bireste, yalnızca varlığından bile nefretini iliklerime kadar hissettiğim Teodora ve ne karar verecek olursa olsun ruhunu iblise teslim edecek olan ben.

“Ne sanıyordun?” dedi, kırağlarından arınamamış buz gibi bir ses. “Sonsuza dek kaçabileceğini mi?” Silik adım sesleri karşımda durdu. Şimdi görüş açımda yalnızca yere uzanan siyah elbisesi vardı. “Biliyor musun? Anlamıştım.” Sertçe yutkunduğunu duydum. Eliyle kısa bir işaret yapmasının ardından kara kapı üzerimize kapandı. “Ante de gözün olduğunu daha en başında anlamıştım.”

Tepkisizce boşluğa bakmaya devam ettim. Ellerim külçe gibi yanıma düşmüş, tıpkı düşüncelerim gibi hareket edemiyorlardı. Oysa hemen Nora ve bebeğimin akıbetini belirleyecek kararı vermeliydim.

Teodora ne düşündüğümü anlamış gibi bir adım daha yaklaştı. Aramızda yalnızca tek adım kalmıştı.

“Karar verdin mi?” Sesindeki alaycı tını acımın üzerine çıkıp tepindi. “Kalleş Nora'yı mı seçeceksin. Yoksa... başkasının işaretli olduğu adamdan peydahladığın bebeği mi!”

Bakışlarım yayından fırlayan bir ok gibi Teodora'nın çekik gözlerini isabet etti. O gözlerde kanla beslenen devasa bir ateş gördüm. Yüzü soluk, hatları taş kesilmişti. Ortadan ayırdığı siyah saçları zift gibi göğsünün üzerinden akıp gidiyordu.

“Kimin işaretli olduğu adam?” diye sordum, dümdüz bir sesle. “Senin mi?”

“Aksini mi iddia edeceksin?”

Elleri bir türlü yerinde duramıyordu. Boynuma uzanmak, son nefesimi kasvetli havaya bırakana dek orayı sıkamak istiyordu. Biliyordum.

“Biliyordun,” dedim, hiç aklımda yokken. Bunu bana dilim söyletmişti. “Benim o kâğıttan öğrendiklerimi sen çok önceden biliyordun.”

Bir adım geri çekilmesi, benden bu sözleri beklemediğinin göstergesiydi.

“Ne saçmalıyorsun sen? Kes sesini! Bu şekilde karar vermekten yırtacağını mı düşü...”

“Ona sor.” Kaşımla Bireste’yi işaret ettim. “Onun odasında buldum, gerçekleri söyleyen o kâğıt parçasını bir başkasının değil, Bireste’nin odasından buldum!”

İkisi de derin bir şok haliyle birbirlerine baktılar. Artık emindim. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorlardı.

“Sen benim odama mı girdin!” Bireste’nin bağırان sesi pürüzlü duvarlarda yankılanırken omuz silkmekle yetindim.

“Girmekle kalmadım. Masandan kâğıdı alan da bendim.”

Yaklaştı. Öfkeyle elini bana uzattı.

“Hemen o kâğıdı bana ver. Hemen!”

Dudaklarımda trajikomik bir tebessüm vuku buldu. Başım omzumla buluşmak üzereydi.

“İsterdim. Ama üzgünüm, o kâğıt artık bende değil. Çok daha güvenli bir yerde. Nemfet’te...”

Bireste ayağını yere öyle sert vurduk ki, topuğunun kırılıp devrilme sesi net bir şekilde duyuldu.

“Biliyor musun, küçük yılan?” Nefesi yakındı ama bu durum onu umursamama sebep olamazdı. “Ölmeyi Nora’dan çok daha fazla hak ediyorsun.”

Nora’nın kan çanağına dönen gözleri usulca gözlerimi buldu. Belli belirsiz bir tebessümle karnıma baktı.

“Beni değil, onu seç. O bir mucize Mihrimah, onu seç.” İncecik sesi bana bebeğimi seçmem için yalvarıyordu ancak o çaresiz bakışları beni tam tersini seçmeye itiyordu.

Keşke şimdi buracıkta ölsem, diye düşündüm. O zaman bir karar vermek zorunda kalmayacaktım. O zaman o kararı verirken kendimi kendi içimde kurban etmeyecektim.

“Benim bebeğim...” Avcum büyük bir şefkatle karnıma kapandı. Teodora’nın kan siyahı gözlerine baktım ve gülümsedim. “Benim işaretli olduğum adamdan...” Başımı yukarı kaldırdım, ne halde olduğumla ilgilenmiyordum. Ante’yle olan bağımız bana güç veren yegâne kaynaktı. “Sen ve düzenbaz ağabeyin bir gün yakayı ele vereceksiniz. Kurduğunuz bu sahne düzenin altında kalacaksınız. Kandırdığınız tüm o insanların lanetiyle yanacaksınız, duydun mu beni?” Çenemi ona itip fısıldadım. “O taptığınız hanedanlık var ya, kâğıdı ellerine alıp gerçekleri gördüklerinde sizin gözünüzün yaşına bile bakmayacak!”

Teodora’nın havaya kalkan eli hızla yanağıma indiğinde kendimi yerde buldum. İşte o zaman Nora kıpırdadı ve koşarak yanıma geldi.

“Seni sürtük! O bebeği doğurmayacaksın. Çünkü seçimini Nora’dan yana kullanacaksın.”

Üzerine düştüğüm avuçlarımı sıktım. Haklıydı, Nora’yı göz göre göre ölüme göndermeyecektim. Sessizliğim Teodora’nın sesli gülümsemesini kulaklarıma döktü. Nora bana sıkıca sarılıyordu. Çok istesem de ona karşılık veremiyordum. Zira varlığından babasının dahi haberi olmayan bebeğimin yaşama şansını elinden almak zorunda bırakılmıştım.

“Ne zaman?” diye sordum, kendime yabancı bir sesle.

Kısa süren sessizliğin ardından Bireste, “Bu gece,” dedi. “Bu gece o günahkâr bebekten kurtulacaksın.”

Kendimden beklemediğim bir gayretle yerimden kalkıp Bireste’nin üzerine yürüdüm.

“Seni iblis! Bebeğim hakkında sakın bir daha bunu söyleme. Sakın!”

Bireste ellerini birbirine çarptığı an kapı açıldı ve içeri giren kadınlar bu kez yalnızca beni değil, Nora’yı da derdest ettiler.

“Ulu Seplin ve yüce hanedanlık üyeleri gece yarısı burada olacaklar. O vakte kadar ikisini de hücreye kapatın.”

Teodora, Bireste’ye bağırarak için çıkarılmamızı bekleyemedi. Adım adım onlardan uzaklaşırken, Teodora’nın öfkeden köpüren haline şahit olmuştum. Bireste’ye kâğıdı saklayamadığı için kin kusarken, onu elinde bulunduran Nemfet’i bulup öldürmeleri için emir verdi. Tanrı’m, benim yüzümden bir kişinin daha bu topraklardan silinmesinin emri verilmişti! O an öfkeme yenik düşüp onlara Nemfet’in ismini verdiğim için tarifi mümkün olmayan bir vicdan azabı çektim. Öte yandan Ante ve Beki’nin yakalanma ihtimalleri azılı bir katil olup boğazımı sıkıyordu.

O karanlık odaya geri dönmem uzun sürmemişti ancak bu kez yalnız değildim. Yanımda kendinden çoktan vazgeçen Nora da vardı. Bedenlerimizin soğuk zemine itildiği andan itibaren ağlamaya başladı. Hıçkırıklarının arasından, yaptığım seçimin yanlış olduğunu haykırıyordu. Ona sarılan bu kez ben oldum. Zayıf bedenini kendime çekip başını kollarımın arasına aldım. Gözyaşlarını dindirecek bir teselim yoktu. Ona geçecek, diyemiyordum. Tıpkı kendime de söyleyemediğim gibi...

“Sence ne zaman gelirler?” diye sordu, ağlamaktan yorgun düşen sesiyle.

“Bilmem. Keşke gelmeseler.”

“Keşke...”

Ama gelecekler, Nora... Ne ağabeyin ne de Beki olmasını istediğimiz gibi bizi arkalarında bırakmayacaklar.

“Bilseydi...” Karanlıktan güç olarak vazgeçtiğim bebeğime dokundum. “Bilseydi sevinir miydi?”

Nora'nın dinmek üzere olan hıçkırıkları bu soruyla birlikte çoğaldı.

“Ah Mihrimah, en az sana kavuştuğunda olduğu kadar mutlu olurdu.”

Başımı önüme eğdiğimde bu kez ağlayan bendim.

“Asla bilemeyecek.”

Ne kadar geçti, muamma. Zaman kavramını yitirmiş-tik. Dizlerimde uzanan Nora'nın saçlarını okşarken ara ara gözlerim kapanıyordu. Bir noktadan sonra bedenimdeki sızılarla birlikte düşünme yetim de benden uzaklaştı. Ne olanları ne de bir adım sonrasını kestiremedim. Keza Nora'nın da sesi çıkmıyordu. Uzun zaman önce iç çekişleri de son bulmuştu. Parmaklarım amaçsızca tozlu zeminde gezinirken, kapının ötesinden birtakım sesler duyuldu. Önce tepkisiz kaldık ancak arbede sesleri arttığında Nora'yı, tutarak kendimle birlikte ayağa kaldırdım.

“Ne oluyor?”

Göremiyordum ama gözüm yine de kapının olduğu noktadaydı.

“Bilmiyorum.” Bir erkeğin bağırma sesi duyuldu. Ardından bir şey gürültüyle yere düştü. “Sakin ol,” dedim ancak aynı şeyi kendime kabul ettiremedim. Kapının ardında kötü şeyler oluyordu ve çok geçmeden ucunun bize dokunacağı aşikârdı.

Beklediğim oldu. Kapı ansızın açıldığında, görmekten ölesiye korktuğum Seplin karşımdaydı. Kül sarısı saçları dağılmış ve üzeri perişan olmuş bir vaziyette karşımda duruyordu. Onu ilk kez böyle görüyordum. Suratındaki ifade yırtıcı bir hayvanınkiyle eşdeğerdi. Gayri ihtiyari geri çekilerek titreyen Nora'yı arkama aldım.

“Demek, hamilesin,” dedi, kısık fakat tehlikeli bir sesle. Akabinde kulakları sağır edercesine bağırdı. “Demek kar-nında kendin gibi bir piç taşıyorsun!”

Gözlerim yırtılırcasına açıldı. Ondan korkmuyor olma-

nın bedelini tecrübeyle sabitlediğim halde bir kez daha ondan korkmadım.

“Ben bir piç değilim. Biliyor musun? Bebeğimin babası olabilecek tek bir isim var. Sırf bu yüzden o da bir piç değil.”

Yavaş fakat ürkütücü adımları yaklaştırmaya başladığında Nora arkamdan elbiseme asıldı. Seplin’e sevdiğim adamla olduğumu söyledikten sonra bana yine böyle yaklaşmıştı. O zaman dimdik karşısına durmuş, başıma gelecekleri beklemiştim. Yine aynı cesarete sahiptim fakat tam şu an düşünmem gereken iki varlık vardı. Biri arkamda, diğeri içimde...

“İşaretli olduğun kadın ben değilim, Seplin.”

Olduğu yerde durdu.

“Ne dedin sen?”

“Duydun. İşaretli olduğun kadın ben değilim. Daha mühim, o koltukta oturması gereken adam da sen değilsin.”

Kaşları çatıldı. Gözlerinden derin bir bilinmezlik geçti. Sahiden bilmiyor olabilir miydi?

“Korkudan kafayı yemiş olmalısın.”

Gülümsememi bastıramadım. Oysa son olarak Teodora’dan darbe alan sol yanağımla birlikte sızlamayan noktam yoktu.

“Git Bireste’ye sor. Sevgili kız kardeşin Teodora’ya sor. İnkâr edeceklerini sanmıyorum. Zira bizzat Bireste’nin ellerinden çıkmış önemli bir kanıt çok yakında ortaya dökülecek.”

Eli kılıcının kabzasına gitti. Bu hamlesi karşısında içsel bir irkilme yaşasam da ona bildirecek herhangi bir fiziksel tepki vermedim.

“Söylesene, sana ne söyledi de o itin koynuna girdin?” Bana bir böceğe bakarmış gibi baktı. “Annenden hiçbir farkının olmadığını kanıtladın. Sen bir melek değil, iblisin ta kendisisin.”

Dizlerim beni ayakta tutmakta zorlanıyordu. Derin bir nefes almaya çalıştım ama başarılı olamadım.

“Bir şey söylemesine gerek yoktu.” Ante’nin siyah incilerini anımsadım. İçinde bulunduğum güç durumda bile panzehir gibi gelmişti... “Bakması yetti.”

Yeşil gözleri koyulaştı. Bir an için kızardığına yemin edebilirdim. Çenesini öyle sıkı ki, şişen damarları sakallarının altından bile rahatlıkla kendini ele veriyordu.

“İyi dinle.” Elini karnıma doğru uzattığında Nora’yla birlikte hızla geri çekildik. Seplin korkunç görünüyordu. “Onu da babasını da öldüreceğim. Fakat sen yaşayacaksın. Yaşayacak ve son nefesine kadar ıstırap çekeceksin!”

Yakasına yapışmak, ona böyle bir şeyin asla olmayacağını söylemek istedim. Ne Ante’ye ne de bebeğine dokunamayacağını haykırmak istedim. Ne acı ki, sesim bile çıkmadı. Çünkü hissediyordum, bebeğimin babası çok yakınlardaydı.

“Hayır!” diye çığlık attı Nora. “Hayır! Hayır, hayır! Bunu yapamazsın!” Onu ilk defa böyle görüyordum. Suratı taş kesilmişti. Beni durdurmak için bağırırken parçalara ayrılıyormuş gibi görünüyordu.

“Nora...” Ellerimi zorlukla ellerinden ayırıp kapıda beni bekleyen kadınlara baktım. “Gitmek zorundayım.”

“Değilsin!” Delirmiş gibi başını salladı. Artık içerisi gibi dışarı da karanlıktı. Birbirimizi görmemizi sağlayan tek ışık da kadınların taşıdıkları gaz lambalarından geliyordu. “Benim yaşamımın karnındaki bebekten daha değerli olduğunu nereden çıkarıyorsun!” Ah Nora, sözlerinle nasıl da kalbimi parçalara ayırıyorsun. Anbean beni içine çeken bataklıkta nasıl da üzerimde tepiniyorsun...

“Vakit geldi!” Bu son uyarıydı. Nora’ya veda eden gözlerle baktım, bir saniye sonra başımıza ne geleceğini bilmiyorduk.

“Hoşça kal. Lütfen hayatta kal, Nora. Benim için, ağabeyin için, Beki için hayatta kal.”

Ellerini yüzüne kapatırken dizlerinin üzerine düştü. Ona daha fazla bakamadım. Koşar adımlarla beni celladıma götürecek iki kadının yanına ulaştım. Kapı Nora’nın üzerine kapanıp onu yine derin bir karanlığa mahkûm ederken, kulenin tepesindeki kırmızı ışığı gördüm. Olacakların vahametini gün yüzüne çıkartırcasına cayır cayır yanıyordu.

“Ne oluyor?” Zeminde yanan meşaleler ve siyah giyen insanlar gördüm. Her biri belirli bir ritme ayak uydururcasına dönüp duruyordu. Daha dikkatli baktığımda o insanların oluşturduğu dairenin içindeki üç tahtı gördüm. Anladığım o ki hanedanlığın üç yaşlı üyesi bekleniyordu. “Ne oluyor, dedim!”

Kadınlar değil cevap vermek, beni duyduklarına dair en ufak bir belirti göstermediler. Önce bir alt kattaki odaya girdik. Beni zorla yıkayıp beyaz bir elbise giydirdiler. Hiç durmadan gücümün yettiğince direniyordum ama bir işe yaramıyordu. Her çırpınışımda ıslak saçlarım suratıma çarparak bir kamçı gibi canımı yakıyordu.

Sonunda zemine indik. Kulenin bulunduğu alan belli bir noktadan sonra uçurumun dibine uzanıyordu. Çıkışa ulaşmak içinse metrelerce uzunluktaki ince bir köprüden geçmek gerekiyordu. Tören alanındaki insanlara yaklaşımadan kulenin etrafından dolaştık ve girişteki kapıya götürüldüm bu kez. Burada gördüklerim canımdan can koparmıştı. Taş odanın ortasında sedyeye benzeyen yüksek bir yatak, yanındaki masada ise kesici aletler yer alıyordu. Bireste oradaydı, yanında tanımadığım bir kadın daha vardı. Kadının yüzü beyaz bir maskeyle kapalıydı, ellerinde lastik eldivenler vardı. Neden burada olduğunu biliyordum. Neden burada olduğumu bildikleri gibi...

“Büyük bir sabırsızlıkla seni bekliyordum, Mihrimah.” Bireste ellerini birbirine kavuşturup söylediği gibi sabırsız-

ca ovaladı. “Kulenin bahçesindeki tören alanını görmüş olmalısın.” Elini yatağa dokundurarak etrafı boyunca döndü. “O kadar şanslısın ki... lanetinden kurtulacağın gün ve ulu Seplin ile işaretleneceğin gün nasıl da birbiriyle çakıştı.” Sözleri çenemin titremesine sebep oldu. Tüm bedenim yay gibi gerilerek beni hareketsiz bıraktı. “Doğru duydun. Buradaki işimiz bittikten sonra seni tören alanına götüreceğim ve beklenen işaret töreni tüm görkemiyle gerçekleştirecek!”

Öyle büyük bir telaşla kadınların elinden kurtuldum ki ikisi de sendeleyerek farklı taraflara savruldu. Ancak daha kapiya ulaşmadan toparlanıp beni yeniden yakaladılar.

“Hayır! Yapamazsınız bunu! Asla o adamın eşi olmam. Duydun mu beni, Bireste!” Gözyaşlarım aniden bastıran sağanak gibi yanaklarımı saniyeler içinde sıırılsıklam bıraktı. “Asla!”

“Kimsenin sana sorduğunu hatırlamıyorum. Sen hatırlıyor musun?” Beni olduğum yerde zapt etmeye çalışan kadınlara başıyla yatağı gösterdi. “Yatırın.”

Ne kadar karşı koymaya çalışsam da benim için bir mezardan farksız olan o yatağa yatırılıp bileklerimden bağlandım. Maskeli kadın siyah bir kutuyla bana yaklaştığında, ona hipnotize olmuşçasına bakıyordum.

Bireste kadına büyük bir ciddiyetle sordu.

“Ne zaman kendine gelir?”

“Tohumu kokladıktan bir dakika sonra kendinden geçecek.” Kadının sesi maske yüzünden boğuk çıkıyordu ama sözleri kanımı dondurmaya yetmişti. “Kendine gelmesi kırk dakikayı bulur. O arada emrinizi yerine getireceğim.”

“Güzel. İstediğin gibi seni yalnız bırakacağım. Kırk dakika sonra onu almaya gelecekler.”

Bireste, iki kadınla odadan çıktığında gözyaşlarım dinmemişti. Hiçbir işe yaramayacağını bile bile, bana hayatım

boyunca unutamayacağım o acıyı vermek üzere olan kadına yalvardım.

“Lütfen, lütfen... Alma bebeğimi benden, ne olur yapma bunu.”

Kadın siyah kutuyla birlikte yaklaştı. Korkuyla iplerimi çekiştirmeye, dur durak bilmeden iplerle cebelleşmeye başladım. Bileklerimdeki yaralar henüz kabuk bağlayamadan derinleşiyor, yerlerini yenilerine bırakıyordu. Birdenbire kutuyu bırakıp kanlı bileklerimi tuttu.

“Çırpınmayı bırak artık, kendine zarar vermek hoşuna mı gidiyor?” Beklemediğim bir şekilde temiz bir bez alıp bileklerime bastırdı. Beni çözdü, yaralarımı temizledi ve her ikisini de sardı. O tüm bunları yaparken, dilim tutulmuş gibi hiç konuşamadım. Ancak o konuştu ve sözleriyle içimdeki ateşe berrak bir deniz oldu. “Korkma, bebeğine dokunmayacağım.” Soru sormama fırsat vermeden devam etti. Gözü sık sık kapıya kayıyordu. “Seni tanımam ama Ante’yi bilirim. Onun gibi bir adamın bebeğine dokunmaya cesaret edemem.” Bir an için kadının söylediklerini kavrayamadım. Doğrulmama yardım ettiğinde ona minnet dolu gözlerle bakıyordum. “Onlara bebekten kurtulduklarını söylerim, bu kadar. Benim elimden başka bir şey gelmez.”

Bebeğim yaşıyordu, yaşayacaktı ancak Seplin ve diğerleri dışarıda gerçekleşecek tören için beni bekliyorlardı.

“Teşekkür ederim...”

Cılız sesimi başka bir ses bastırdı. Önce ne olduğunu anlayamadım. Sonra odanın karanlık bölgesinde kalan sağ duvara baktım. İçten aldığı darbelerle parça parça dökülmeye başlamıştı. Kadın telaşla geri çekilirken yerimden bile kalkmadım. Oradan gelecek olan her ne ise dışarıdan kötü olamazdı.

“Tanrı aşkına, orada ne oluyor!”

Kadın dışarı çıkmak için hamle yaptığında onu bileğinden yakalayıp durdurdum. Aynı saniye duvardan düşen

hacimli parçanın arkasından iri ve karanlık bir adam göründü.

Ante!

Elim kadının bileğinden yağ gibi kayarken o, tünelin girişinde duraksadı ve ne gördüğüne inanamamış gibi baktı bana. Gülümsedim. Ona baktıkça gülümsemem büyüdü, kocaman oldu. Oradaydı; geniş omuzları, alnına dökülen saçları ve başka bir renge şans tanımayan siyah gözleriyle karşımdaydı.

Duvarдан atladığında hemen arkasından Beki göründü. Yataktan fırlayıp Ante'nin bana açılan kollarına sığındım. Dizlerim bağının çözülmesi için bu anı beklemiş gibi bedenimi taşımaktan vazgeçti. Kendimi tamamıyla Ante'ye bıraktığımda, beni hem bin yıldır öpmemiş hem de bin yıl daha öpemeyecekmiş gibi büyük bir tutkuyla öptü. Dudaklarımda yaralarını hissettim. Dudaklarında yaralarımı hissetti.

Avuçlarının arasında tuttuğu yüzüme gözleri dolu dolu baktı. Yüzünde darbe almamış, kanamamış, morarmamış hiçbir ayrıntı kalmamıştı neredeyse. Ante, sevgilim... Bana gelebilmek için cehennemden geçmişti.

“Yaşıyorsun!” Korkmuştu, onu ilk kez böyle görüyordum. “Yaşıyorsun, buradasın işte!”

Gözlerimi usulca kapatıp açtım.

“Buradayım. Ante, yaşıyoruz. Baksana, hâlâ nefes alıyoruz.”

“Canını yaktılar mı?” Arkamdaki yatağa baktığında kaşları çatıldı. Yaralarım baktıkça çehresinde tarifsiz bir acı yer etmişti. “Neden buradasın?”

Beki'nin gözlerindeki telaşı gördüğümde söylemem gereken asıl şeyi hatırladım.

“Nora yukarıda. Dokuz ya da onuncu kattaki hücrede.”

Ante beni daha sıkı tuttu.

“İyi mi?”

“İyi... Yalnızca çok korktu.”

Beki yumruk yaptığı elini avcuna çarparak küfretti. O da en az Ante kadar berbat görünüyordu. Yaralarının yanı sıra ikisi de çamur ve toz içindeydiler. Öyle ki Beki’nin kumral saçları tozdan beyazlamış, mavi gözlerinin çerçevesi morarmıştı.

“Nora’ya nasıl ulaşacağız? Sikeyim! Buraya bile zor girdik, onuncu kat diyor!”

Kadın gözcülük yapacağını söyleyerek kapının yanına gittiğinde aklıma gelen ilk cümleyi kurdum.

“Bir yolu var.” İkisinin yorgun gözleri de beni buldu. Söyleyeceklerim Ante’nin hoşuna gitmeyecekti ama biliyordum ki başka bir yolu da yoktu. “İşaret töreni bu gece. Dışarıdaki hazırlık da bu yüzden... Tören başladığında herkesin ilgisi orada olacak. Yani Nora’nın yanına kolayca ulaşabilirsiniz. Bunun için vakit dolduğunda tören alanında olmalıy...”

“Kes şunu!” Ante beni kendine çekip sakınırcasına göğsüne bastırdı. “Daha dâhiyane bir planın yok mu senin?”

Bedenim ve ruhum olmak istediği yerdeydi. Bu yüzden Ante’nin sarılışına tüm gücümle karşılık verirken gözüm, çaresiz Beki’deydi.

“Ante, görmüyor musun? Başka bir yolu yok. Önce Nora’yı alırsınız. Sonra bir şekilde birbirimizi buluruz.” İçinde defalarca boğulduğum, siyah bir okyanustan farksız olan gözlerine baktım. “Hep bulduk. Bulmadık mı?”

Başını yavaşça sallarken, kırgın bir erkek çocuğu gibi kaşlarını düşürmüştü.

“Bulduk.”

“Git ve kardeşini kurtar. Anlaştık mı? Bunun için seni ödüllendireceğim.” Karnıma dokunmamak için kendime zorlukla hâkim oldum. “Nemfet nerede?”

Beki sırtını duvara yasladı. Nefesi kısık ve kesik kesikti.

“Yaralandı. Bizimle devam edemedi.” İçimin sızısıyla

dudaklarımı dişledim. Yaşıyor mu, diye sormak istedim ama buna cesaret edemedim. “Daha boktan bir durum var, kâğıdı dönüp ondan alamadık. Çok geride kalmıştı.”

Ante beni dizlerine çekip yatağa oturdu.

“Tamam Beki, kes artık sızlanmayı. O kâğıtta yazanları biliyoruz, önemli olan da bu. Şimdi kardeşimi kurtarmaya odaklanmalısın.” *Odaklanmalısın mı?* Neden yalnızca Beki’yi kastetmişti?

Beki başını arkasına yaslayıp gözlerini kapattı. Dua eder gibi bir hali vardı.

“Tek isteğim o.” Sonra aklına bir şey gelmiş gibi aniden başını kaldırdı ve bana baktı. “Yaralı mı?”

Gizlemedim.

“En az benim kadar...”

Kadın, sesini yalnızca bizim duyabileceğimiz bir tona ayarlayarak konuştu.

“Ne planlıyorsanız elinizi çabuk tutun. Ne zaman döneceklerini bilemeyiz.” Kadın haklıydı ve üçümüz de bunun farkındaydık.

Önce derin bir sessizlik oldu. Onlara planımı detaylı olarak anlattım. Dışarı çıkıp işaret törenine katılacaktım. Herkesin ilgisi orada olacaktı. Böylelikle Ante ve Beki rahatlıkla Nora’yı kurtarabileceklerdi. İkisi de sessizce beni dinlediler ama nedense ağızlarını bıçak açmadı. Sustuğumda Ante yaptığım planı kabul ettiğini söyledi. Bunu hemen yapmasını beklemiyordum ama başka bir yolun olmadığını o da görmüş olmalıydı. Tam olarak böyle düşündüm. Tekrar konuşmaya başladığımda elleri bir an olsun üzerimden ayrılmadı. Belime sarılıp boynumdan koklamayı, saçlarıma dokunup şakaklarımdan öpmeyi bir an olsun bırakmadı.

Konuşmamızın sonlandığını düşünürken Ante, bakışlarıyla işaretlediği Beki’yi kenara çekti. Bir süre kendi aralarında konuştular. Beki garip tepkiler verdi ama Ante her seferinde onu alt etmeyi başardı. Buna anlam veremesem

de sesimi çıkarmadım. Tek düşündüğüm bir an önce buradan kurtulabilmektir. Onunla birlikte...

Vakit geldiğinde Beki kendi çabalarıyla açtıkları tünele girdi. Ante, tünelin sonuna gidip kendisini beklemesini söyledi. Beki başını salladı, bunu yaparken gözlerindeki ifade neden bu kadar döküktü, bir anlam yükleyemedim. Uzaklaşmak üzereyken geri dönüp Ante'ye sarıldı. Ante önce homurdandı ama sonunda arkadaşının sarılışına karşılık verdi. Sonra onu iterek kendinden uzaklaştırdı. Beki tekrar tünele girdi ve bu kez gözden kayboldu. Zorlu, tehlikeli ve kazanma ihtimali binde bir olan planın bizim için en kederli kısmındaydık:

Ante ile vedalaşmak. Oysa henüz kavuşmuştuk, henüz birleşmişti ellerimiz ve henüz korkusuzca öpmüştüm onu.

Ayağa kalktık. Ellerini benden ayırdığında üzerime kar yağdığını hissettim. Üstelik Mont Blanc'un karından çok daha soğuk ve titreticiydi. Buna nasıl dayanacaktım?

“Seni ona bırakmayacağım, biliyorsun değil mi?”

Çok istesem de yüzüne bakamadım.

“Biliyorum. Seni bekleyeceğim.” Kulaklarımın dibinde acı bir melodi dönmeye başladı. Ağır, kesik ve yaralı bir melodi... O, duyuyor muydu?

“Tören gerçekleşmeyecek Mihrimah, o itin gözü bile değmeyecek sana. Söz veriyorum.”

Gülümsedim.

“Demek ışık hızıyla kardeşini kurtarıp tören gerçekleşmeden beni almaya geleceksin.”

Elinin tersiyle yanağıma dokunduğunda gözlerimi kapatmaktan kendimi alıkoyamadım.

“Korkma,” dedi, âşık olduğum güçlü sesiyle. “Sen buradan çıkacaksın. Evine, sıcak yatağına döneceksin. Son nefesine kadar bir daha kimseden korkmadan, huzurla yaşayacaksın.”

Parmaklarım bir telaşla dudaklarına kapandı.

“Şşş... Neden bunları tek başıma yapacaktım gibi konuşuyorsun?”

Parmaklarımdan öptü. Her birinden, tek tek...

“Biliyorsun. Sana hiç yalan söylemedim, güzelim. Gerçek bu. Bu gece bu lanet yerden birlikte çıkamayabiliriz. Eğer olur da...” Duraksadı; gözleri, doymaya çalışırcasına gözlerimde dolanıyordu. “Çıkışı bulduk Mihrimah, ben olmasam bile Beki ve Nora’yla birlikte çıkışa gideceksin.”

Ağzım duyduğum sözlerin derin ıstırapıyla aralandı. Çıkışı bulmuş olmalarına sevinemedim bile. Ona inanmazmış gibi hayretle ve öfkeyle baktım.

“Bunu nasıl söylersin! Seni arkamda bırakacağımı nasıl düşünürsün!”

“Düşünme,” dedi emreden bir tınıyla. “Dediğimi yap.”

Bir kez daha itiraz etmeme izin vermedi. Ensemde sıkıca kavrayıp beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpüşmemize sığan keder ve ele avuca gelmez veda, ruhumu alaşağı ediyordu.

“Yapma bunu...” Gözyaşlarım, ayrılamayan dudaklarımızı ıslattı. “Benden her şeyi iste ama bunu isteme.” Sakallarına dokunup dudaklarının her köşesine yalvaran öpücükler bıraktım. “Sensiz olmaz. Sen olmadan olmaz, Ante.”

“Olur.” Birbirimizi çıldırmış gibi öpüyorduk. Bu, akıl karı değildi. “Hatırlıyor musun? Donmak üzereyken tanıdığım en güçlü kız olduğumu söylemiştim. Hâlâ öyle düşünüyorum. Şimdi o güçlü kız bana bir söz verecek.”

Kendimi geri çekmeye çalıştım ama buna izin vermedi.

“Sana söz falan vermeyeceğim. Kabul etmiyorum, buradan birlikte çıkacağız.” Birden ışıksız tünele baktım. “Beki’yi çok bekletmedin mi? Neden hâlâ buradasın?” Omzunun üzerinden o tünele baktı. Kıpırdamadı. O an içime zehir zemberek bir his oturdu. Anladım... Ama dillendiremedim.

Bir ses duyuldu kapının ardından, tanıdık bir ses. Tüm gücüyle haykırdı.

“Ante Davies orada! Kayıp meleğin yanında!”

Bu, Beki’nin sesiydi.

Bu, Ante’nin planıydı.

Gözümünden bir damla yaş düşerken ona baktım ve acı bir sesle fısıldayarak sordum.

“Neden?..”

Gülümsedi. Bu kez gülümsemesi ölüm kadar buruktu.

“Söz ver, Mihrimah.” Başını yüzüme eğip fısıldadı. “Söz ver, ay parçası.”

Gürültülü bir hücum sesi duyuldu. Onu almak için geliyorlardı, istediği gibi... Başımı iki yana sallarken omuzlarım sarsıldı.

“Bana hiç yalan söylemediğini söyledin!” Avuçlarımı sıkıp ondan uzaklaştım. “Bunu daha az önce söyledin!” Kadın korkuyla kapının ağzından ayrıldı ve tıpkı Beki gibi tünele girip gözden kayboldu. Düşünmem gerekiyordu. Bir şey yapmam gerekiyordu! “Tünel!” Kolumu uzatıp işaret-parmağımla tüneli gösterdim. “Kaç oradan! Hadi! Oradan kaçabilirsin!” Çok yaklaşmışlardı. Çok! “Taş gibi durma öyle! Hadi diyorum sana; hadi Ante, hadi!” Yerinden kıpırdamıyordu. Öylece durmuş bana bakıyordu. Koluna yapışıp onu tünele doğru çekmeye çalıştım. Başaramayınca sırtından ittim. Bir adım bile atmadı. Bir adım bile... “Ante, yalvarıyorum sana! Ne olur! Ne olur gir şu tünele.”

Gücüm yetmedi. Yine de pes etmedim. Yumruk yaptığım avuçlarımı sırtına geçirdim. Yakarışlarım hıçkırıklara dönüşürken dışarıdaki kalabalık, kuvvetle kapıya yükleniyordu. Kapı aldığı her darbeye sallanırken, umudum suya düşen şeker gibi erimeye başlamıştı.

Dövünen bileklerimi yakalayıp beni durdurdu.

“Söz ver...”

“Hayır.”

“Biraz olsun sevdiysen Mihrimah, söz ver.”

“Ante...” Gözyaşlarım konuşmama izin vermiyordu.
“Ölesiye sevdiğim için o sözü veremem...”

Bir an tüm sesler kesildi. Sonra acı bir kilit sesi duyuldu. Bedenimin üzerinde bir bıçak devinseydi şayet, daha az acı verirdi. Kapı açıldı ve ben orada olduğunu bildiğim Seplin’e bakmadım. Elim karnıma götürdüm, sona geldiğimizi biliyordum.

“Geleceğini biliyordum.” Seplin’in karanlık sesi aramıza bir kâbus gibi düşerken bakışlarımız başka bir ana aitmiş gibi birbirine tutunuyordu. “Korkak herif, dışarı gel de o lanet canını alayım!”

“Gitme...” Bu kez yalnızca dudaklarım kıpırdayabildi.

Ante yalnızca dudaklarını alnıma dokundurdu. Seplin’e çevrilen bakışları güçlü ve acımasız bir kılıf giyindi. Sert, korkusuz ve savaş vadeden adımlarla ağır ağır uzaklaştı. Bacaklarım olduğu noktaya çivilenmiş gibiydi, arkasından yalnızca bakakaldım. Muhafızların oluşturduğu ince ve uzun yoldan Seplin’e doğru yürüdü. Seplin’in eli kılıcının kabzasındaydı. Dudaklarında berbat bir gülümseme vardı.

“Sakın dokunmayın!” diye emretti, keyifle. “Silahsız. Onun canını ben alacağım!”

Bireste... Teodora... Herkes oradaydı. Herkes... Gözlerini bile kırpmadan efendileri Seplin’den gelecek hamleyi beklediler... Bense buzdan bir camın arkasında olanları izliyormuşçasına ruhsuzdum. Gerçekten burada mıydım ve gerçekten bunlar oluyor muydu, anlayamıyordum. Yanan gözlerimi kırpıştırıp yürümeye çalıştım.

Seplin kılıcını çıkardı. Aynı anda Teodora’nın dudaklarında kana susayan bir gülümseme gördüm. Ölmesini istiyordu. Âşık olduğunu söylediği adam ona âşık değil diye ölmesini zaferle izleyecekti! O gülümseme üzerimdeki rehaveti çekip aldı ve boğazımı kanatırcasına bağırdım.

“Ante!”

Seplin'in kılıcını kaldırmasıyla Ante'nin pazıları şişti ve gömleğini parçaladı. Sırtındaki karşılıklı iki iz önce sızıntı şeklinde, sonra oluk oluk kanamaya başladı. Gözlerim iki kara kanadın büyümeye başladığı o deliklerden ayrılmadı. Esmer sırtı daha koyu ve ışıltılı bir renge el verirken, Tanrı'nın usta ellerinden çıkan görkemli kanatları bedenini havalandırarak onu kılıç darbesinden korudu. Kalabalık korku nidaları içinde geri çekiliyordu, Ante sıçrayarak Seplin'in arkasına geçti ve çıkardığı bıçağını onun boynuna dayadı. Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşmişti...

Koşarak kapıdan çıktığım an onun büyüleyici varlığını daha yakından gördüm. Vücudu çok daha iri ve çok daha sert görünüyordu. Karnı çıkıntılı bir hal almıştı. Çenesi mümkünmüş gibi daha keskin, kaşları her zaman olduğundan daha gergin duruyordu. Gözlerinin bu denli ürkütücü baktığına ilk kez şahit oluyordum.

Seplin kılıcını düşürdü. Kollarını açmaya yeltendiği sırada Ante tuttuğu bıçağı kan çıkana kadar Seplin'in boğazına bastırdı.

"Dönüşemezsin. Onlar buradan çıkmadan dönüşmene izin vermem." Beki, kalabalığı yarararak Ante'ye ulaştı. Elinden sıkı sıkıya tuttuğu kadın Nora'dan başkası değildi. Ante onları gördüğünde, amacına ulaşmanın iç huzuruyla başını salladı. "Şimdi, Beki kardeşimi ve onu alıp buradan gidecek."

Seplin, boğazından süzülen kanı umursamadan gür bir kahkaha attı.

"Kimi? Mihrim..."

Ante bıçağı biraz daha bastırdığında kanama arttı ve Seplin'in boğazından garip hırıltılar yükseldi.

"Adını bir kez daha anarsan bıçak buradan girip ensenden çıkacak."

Seplin nefes nefese konuştu.

"Buna asla izin vermem! Gidemezler!"

O kalabalığın arasında Ante'nin gözleri beni buldu, içim tıpkı sırtı gibi oluk oluk kanıyordu.

“Sonra teslim olacağım. Kabul etmezsen ölürsün. Eğer kabul edersen hem yaşar hem beni öldürürsün. Sana beni öldürme şansı veriyorum, Seplin. Bu senin için canından daha kıymetli olmalı.”

“Hayır...” Çıkmayan sesimle, bitik adımlarımla ona doğru yürüdüm. “Ah Ante, hayır...”

Seplin'in nefesi tamamen tükenmek üzereydi. Kimsenin elinden bir şey gelmedi.

“Tamam,” dedi boğuk bir sesle. “Onlar gitsin. Sen kalacaksın.”

Ante başıyla onayladı.

“Kalacağım.”

Seplin, gözyaşları içinde olanları izleyen Bireste'ye işaret etti. Bireste ne yapması gerektiğini anladı ve muhafızları bizi çıkışa ulaştıracak köprünün girişinden uzaklaştırdı.

“Seni burada bırakmam, ağabey. Öleceğimi bilsem bırakmam!” diye haykırdı Nora. Ancak Beki'nin ellerinden kurtulamadı.

Başımı kaldırdım ve ölümcül bir kararlılıkla Ante'nin gözlerine baktım.

“Beki ve Nora gitsin. Ben burada kalıyorum. Ne söylediğin umurumda değil! Yanından ayrılmayacağım, her nerede olursan ol...”

Çehresinde tutunabileceğim tek bir ifade bile bulamadım.

“Gideceksin.”

Gözlerimdeki ateşe zebaniler odun atıyordu, pes etmeden zehirli gözyaşlarımı akıtmaya devam ediyordu. Seplin'in iniltileri, Nora'nın haykırıışları, etrafımızdaki garip uğultular bir an için inzivaya çekildi. Elimi karnıma koyup başımı omzuma düşürdüm.

“Ante, sevgilim... Bizim... bir bebeğimiz olacak...”

Gölümsedi. Göğün kötü ruhlu bekçileri bunun son gülümsemesi olduğunu fısıldıyordu kulağıma. Kaburgalarımın takılı kalan son umut parçasını da defediyordu. Dayanamıyordum.

“Bebeğimiz... Mihrimah, benim güzelim...” Bunu duymadım, dudaklarımdan okudum. Etrafımızda yüzlerce kişi vardı ama o, bunu yalnızca bana söyleyebilmişti. İçim acıdan kazındı. “Ona iyi bakacağını biliyorum.” Sesi baş başa olduğumuz zamanlardaki kadar huzurluydu. “En çok onun için gitmelisin. Şimdi.”

Başımı inatla iki yana salladım.

“Gitmeyeceğim. Neden anlamıyorsun? Sensiz gitmeyeceğim!”

Beki, Ante’nin bakışından aldığı emirle kolumu tutup kendine çekti. Şimdi Beki’nin kanatlarının altında çırpınan iki kadın vardı.

Ante’nin siyah kanatlarının altındaki efsunkâr bedeni gerildi. Dudaklarının hayali dudaklarıma son bir öpücük bırakırken, “Sen sahip olduğum en güzel şeydin...” diye fısıldadı. “Sen, kalbimi ısıtan bir kar tanesiydin.” Kimse- nin duymadığı o melodi ikimiz için son bulmak üzereyken, duymaktan korktuğum son kelimeyi bir hançer gibi içime sapladı. “Hoşça kal...”

Beki ne gözyaşlarımı ne ayak diremelerimi umursadı. Beni duymadı, ne söylediğimi anlamadı. Kolumdan çekştirerek adımlarımı zorla köprüye doğru yürütürken çırpınışlarım, gücü karşısında birer hiçe dönüşüyordu. Tıpkı Nora’nın kiler gibi...

“Hayır, hayır! Bırak beni, Beki!” Nora’nın kendini yere atması bile işe yaramamıştı.

Sesim boğazımı patlatırcasına ağlıyordum. Topuklarımı yere vuruyor, gitmemek için kendimi parçalıyordum. Hiçbiri beni onun yanında daha fazla tutmaya yetmiyordu. Kolumu her kurtarmaya çalıştığımda, bir adım daha uzak-

laşıyordum Ante'den... Muhafızlar efendilerine doğru ilerleyip görüş açımı tamamen kapattıklarında, gözyaşlarımın arasından çığlık çığlığa bağırdım. Beki'nin çektiirdiğı kolum kopsun istedim. Beni ondan uzaklaştıran her şey yanıp kül olsun istedim. Olmadı.

“Yapma! Dur! Dikkat edin!”

Beki birdenbire Nora ve beni köprüye doğru savurdu. Bu savruluş bizi üzerimize sallanan kılıç darbesinden kurtarmıştı. Kollarımın üzerine düşmüştüm. Her şey çok karıştı, ne olduğunu anlayamıyordum. Başımı kaldırdığımda, önüme dökülen saçlarımın arasından Teodora'yı gördüm. Giderek yaklaşıyordu, gözünü kan bürümüştü. Kılıcını bir kez daha havaya kaldırdı, köprüyü sallayan adımları çoktan yanıma ulaşmıştı.

“Ölümü senden daha fazla hak eden birini tanımadım! Geber!” Kılıç tüm ağırlığıyla göğsüme doğru yol alırken, kendimi taş zemin üzerinde yuvarlayıp kıl payı kurtuldum. Ölüme razıydım ama bu son Teodora'dan gelmemeliydi. Dizlerimin üzerinde doğrulurken, kılıcın göğsüm yerine iki tahtanın arasına saplanıp kaldığını gördüm. Teodora bana istediğı darbeyi indirmek için kılıcı yerinden çıkarmaya çalıştı. Yaklaşan Beki ve Nora'dan önce davranarak ayağı fırladım. Teodora'yı kuvvetli bir darbeye yere yıktıktan son kendimden beklemediğim bir güçle kılıcı sıkıştığı yerden kurtardım. Teodora sırtüstü düştüğü köprüde yalnızdı. İlk defa onu koruyabilecek kimse yoktu. Dirseklerinin üzerinde geri geri giderken, donuk ifademe korku dolu gözlerle bakıyordu.

“Ben de...” diye mırıldandım. “Ben de ölümü sen ve ağabeyinden daha fazla hak eden birini tanımadım.”

Kılıcı kaldırdım ve onun aksine hedeflediğim yere sapladım. Teodora'nın kalbine. Yüzüme sıçrayan kan, mevt kadar karaydı.

“Siktir! Sen ne yaptın!” Beki'nin ellerime takılan bakışları karardı. “Muhafızlar! Muhafızları uyandırdın!”

Dehşet yayan sesiyle birlikte yeniden koluma asıldığında muhafızların yaklaşan ritmik adımlarını duyabiliyordum. Bu kez karşı koymadım. Bir ölüden farklı hissetmiyordum. Nasıl olduğunu idrak edemediğim bir şekilde köprüyü tamamladık. Beki, bizi birer bez bebek gibi toprak parçasının üzerine bıraktı. Sonra geri döndü ve üzerinde hızla yaklaşmakta olan muhafızların olduğu köprüyü ateşe verdi. Onunla aramızdaki son bağ, gözlerimin önünde cayır cayır yanarken alevler önce kulenin bahçesine, ardından da kuleye ulaştı.

Onu gördüğüm son yere baktım. Artık orada değildi. Yerini yangınlara bırakmıştı. Ölüm; kemikli parmaklarını içime uzatıp, kalbimi söküp aldı. Ölüm, benden geriye yalnızca bir beden bıraktı. Sevdiğim adamı saran alevler göz-bebeklerime dökülürken acı acı fısıldadım.

“İşte yine aynı şeyi yaptı, kendini feda etti.” Karnıma dokundum, ondan bana kalan son şeye... “Kimden bahsediyorum, biliyor musun? Babandan... Ante Davies’ten...”

ÖZEL BÖLÜM

KEDERDEN SONRASI

Rüzgârın tüm ihtişamıyla vurduğu pencere tek bir an bile direnmeden ardına kadar açılıverdi. İvedilikle içeri doluşan soğuk; pudra rengi örtümün açıkta bıraktığı tenimi ürpertirken, huzursuzca yatakta dönüp durdum. Bu anı daha önce yaşamıştım. Bu anı daha önce tam sekiz kez yaşamıştım!

“Mielde!” diye bağırdım uykunun çatallaştırdığı sesimle. “Tanrı aşkına şu pencereyi ne zaman yaptıracaksın?” Bir kedi gibi örtüye sarılıp cenin pozisyonu aldım. “Yedinci katta oturuyoruz diye bu kadar da ötelenmez ki!”

Mielde sesimi duymayı bekliyormuş gibi elinde telefonla içeri girdiğinde geliş sebebinin serzenişlerim olmadığını anlamam uzun sürmedi.

“Bayan Pera...” diye hitap etti incecik sesiyle. “Bayan Nora telefonda, size dünden beri ulaşamadığını söylüyor. Hayli de telaşlı.”

Nora... Onu tam bir haftadır aramıyordum.

Kolumu örtünün altından çıkarıp telefonu almak üzere Mielde’ye uzattım. Aynı anda pencereyi kapatması için başımla odanın sol kısmını işaret ettim. Mielde telefonu elime tutuşturup, bir sonraki rüzgâra kadar kapalı kalabilecek pencereyi kapatmaya yöneldi. Yatağın içinde doğrulup telefonu kulağıma götürürken mahcuptum. Aslında onunla aramızda geçen son konuşmalarımızda çoğunlukla bu hissi taşıyordum.

“Nora...” Art arda birkaç kere yutkunarak sesime çeki düzen vermeye çalıştım. “Merhaba.”

“Merhaba mı? Benimle dalga mı geçiyorsun, Pera!” Sesi kesinlikle benimkinden çok daha canlı geliyordu!

“Aslına bakarsan... Dün gece geç saatlere kadar toplantıdaydım. Eve geldiğimde kendimi direkt yatağa attım. Makyajımı bile silmeye mecalim kalmadı.” Bu detayı hatırlayarak elimi göz altlarına götürdüm ve parmak uçlarımda hissettiğim rimel kalıntılarıyla yüzümü buruşturdum. “Tanrı’m, ucubeye benziyor olmalıyım.”

“Dün gece mi?” diye sordu hayretle. “Pera, beni tam iki haftadır aramıyorsun?” Oysaki bir hafta olduğundan emindim. “Ve üzgünüm ama söylediklerinin bir teki bile bunu açıklamıyor.”

Görebilecekmiş gibi başımı sallarken, haklı olduğunu ikimiz de biliyorduk.

“Üzgünüm Nora, önemli bir şey yoksa seni kısa bir düşün ardından arayabilir miyim?” Gülümsemeye çalıştım, oldukça başarısız bir uğraştı. “Bu kez gerçekten arayacağım.”

“Aaa!.. Dinle.” Sesi anlam veremediğim bir şekilde ciddileşti. “Bir yolculuk yapmamız gerekiyor, biliyorsun. Aslında bunu söylemek için aramadım, seni akşam yemeğine davet etmek için aradım. Yolculuğun detaylarını da yemekte konuşabiliriz böylelikle.”

Yolculuk...

Dizlerimi kendime çekerken, omuzlarım çöküp kaldı.

“Evet, biliyorum.” Bilmiyor olmam mümkün değildi, olamazdı. “Akşam kaçta gelmemi istersin?”

“Gelmek mi?” dedi heyecanla. “Gelmenizi! Elbette ki benim tatlımı da getirmeni istiyorum! Sen karar ver, bana kalırsa gelebileceğiniz en uygun saati tercih ederim.”

En az beş tel tokanın bulunduğu saçımı dikkatsizce kaşıdım. Her biri bir yana kaymıştı.

“Tamam, o halde akşam yedi sularında sendeyim. Yani... Sendeyiz.”

Nihayet memnun bir sesle, “Anlaştık,” dedi. “Akşam görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Telefon konuşmamın sona erdiğini anlayan Mielde yavaşça yaklaştı.

“Pencere için bugün birilerini çağıracağım.”

Sekiz gündür bunu söylüyordu ve her birine sitemle karşılık veriyordum. Yerdeki bakışlarından yeni bir sitem beklediği anlaşılıyordu. Ancak yalnızca ayağa kalkıp telefonu ona geri vermekle kaldım. Yanından geçip giden adımlarım banyoya ulaşırken kafam Nora’nın söylediklerindeydi: *yolculuk...*

Herhangi bir ayrıntıya sahip olmayan siyah elbisemi giydikten sonra makyajımı son kez kontrol ettim. Fena sayılmazdı. Ceketimi kollarıma geçirirken, bu kez eve döndüğümde makyajımı sileceğim konusunda kendime tutulması mübrem bir söz verdim.

“Hazır mı?”

Merdivenlerden inmekte olan Mielde olumsuz anlamda başını iki yana salladı.

“Henüz uyanmadı, Bayan Pera. Size söylemiştim, dün gece uykuyu bir türlü tutturamadı. Yarın sabahdan önce uyanacağını sanmıyorum.”

Şaşkınlıkla saatime baktım.

“Ama uyuduğunda saat altıydı.”

Mielde hafifçe tebessüm etti.

“Bizler bile çok fazla yorulduğumuzda on beş saat uyuyabiliriz.” Haksız sayılmazdı.

“Pekâlâ, o halde onu evde bırakmam en doğrusu olacak.” Ve bu, Nora’nın kesinlikle hoşuna gitmeyecekti. İsteksizce dış kapıyı açtıktan sonra omzumun üzerinden sevgili yardımcıma baktım. “Erken döneceğim, Mielde. Yine de uyanırsa beni haberdar etmeni rica edeceğim.”

“Elbette,” dedi kusursuz bir saygıyla. “Nasıl isterseniz, Bayan Pera.”

Aracıma binmemin üzerinden yarım saat kadar ancak geçtikten sonra hedefime ulaştım. Aracı geniş bahçenin uygun bir köşesine bıraktıktan hemen sonra kendimi sonbahar havasına teslim ettim. Ilık esinti kendini soğuğa bırakmak için can atsa da akşamın kokusu sıcaktı. Topuklu ayakkabılarımın sivri izini mozaik zeminde bırakarak kapıya doğru yürüdüm ve yüzüme, sergilenmesi gereken sıcak bir tebessüm ilıştirdikten sonra zil düğmesine dokundum.

Çok geçmeden Nora’nın minyon yüzü gözlerimin önüne döküldü. Benim aksime kocaman gülümseyerek kolumdan tuttuğu gibi beni içeri aldı ve özlemle sarıldı.

“Pera... Tatlım, hoş geldin.”

Sırtını sıvazladıktan sonra geri çekildim ancak ellerim hâlâ kollarının üzerinde duruyordu.

“Hoş buldum Nora.”

Bir an sonra bir şey fark etmiş gibi etrafına bakındı.

“Ah, neden yok? Yoksa...”

Ellerimi iki yana açarak omuz silktim.

“Erken uyudu. Şansınıza...”

Bir an için suratını asmıştı ki, merdivenlerden inen adam ve kucağındaki şirin kız çocuğu onu yeniden gülümsetti. Onlar kocası Beki ve küçük kızı Sila’dan başkası değildi.

“Hey! Şu gördüğüm Pera mı?” Sila heyecanla el çırpıtığında babası, “Daha neler,” diye dalga geçti. “Onun bizim evimizde ne işi var?”

“Pela! Pela!”

Beki karısının yanına ulaştıktan sonra kollarını bana uzatan Sila’yı kollarıma bıraktı. Annesinin kopyası olan iki yaşındaki bebeğe kocaman sarılırken kokusunu içime özlemle çektim.

“Üzgünüm çocuklar...” Sila’yı geri çekip parlak siyah gözlerine baktım. O gözlerin hatırlattığı birisi vardı. “En çok onu özledim.”

“O zaman en azından onun için bizi daha sık ziyaret edebilirsin,” diye konuştu Beki. Kesinlikle bu durumdan memnun değildi.

“Elimden geleni yapıyorum.” Bir sürü nefis yemeğin bulunduğu yuvarlak yemek masasına baktım. “Bunları yemek yerken konuşsak olur mu?” Onların cevabını beklemeden Sila’ya baktım. “Sen de acıktın, değil mi bebeğim?”

Sila sıklıkla yaptığı gibi el çırpı.

“Acıktım Pelaa!”

Üç kişilik ailenin yemek masasına konuk olduğum ilk dakikalar günlük sohbetlerle geçti. Uzunca bir süre Sila’ya yemek yedirip anne ve babasının sorularından kaçabildim. Ancak küçük kızın uyku vakti gelip de onu bakıcısına teslim ettiklerinde daha fazla kaçamayacağımı biliyordum.

“Tabağındaki püreye eziyet etmen seni kurtaramayacak, biliyorsun değil mi?” Düşüncelerimi tasdikleyen sözcükler Nora’dan geldi.

Çatalımı dakikalardır çevirdiğim pürenin üzerine bırakıp sandalyeme yaslandım.

“Evet, biliyorum.”

“Pekâlâ...” Beki karısının masada duran elini büyük avcunun arasına aldı ve ona bakışlarıyla bir şeyler söyledi. “Seni sıkıştırmayacağız. Sadece bilmeni istiyoruz ki... seni merak ediyoruz, Pera. Lütfen arayı bu kadar açma.” Ciddi konuşmasına göz kırparak devam etti. “Bizi de evine baskın yapmak zorunda bırakma.”

“Baskın mı? Orası sizin de eviniz, biliyorsunuz.”

“Elbette biliyoruz,” diye onayladı Nora. “Ama despot annenin senin için ayarladığı despot yardımcın Mielde varken rahatça sohbet edemiyoruz. Kadının resmen bir kulağı bizimle!”

Nihayet dudaklarımda gerçek bir tebessüm can bulabildi.

“Biliyorum. Ama annemden yeterince uzağa taşındığımı

için benden haberdar olmasına izin veriyorum. Kendi yöntemleriyle...”

Nora’nın yüzüne bir mahcubiyet oturdu.

“Ah... Bunu bizim için yaptın. Seni zaten uzun bir süre ayrı kaldığın aileden daha uzağa taşıdık.”

“Hayır,” diye itiraz ettim. “Bu benim de tercihimdi.”

Kesinlikle öyleydi. Yıllar önce topraklarıma Beki ve Nora ile geri döndüğümde bir harabeden ibarettim. Aynı acıyı ikinci kez yaşıyordum, bütünüyle alaşağı olmuştum. Kendimi hissedememiştım, ağlayamamıştım. Kaburgalarım da tonlarla ölçüşemeyecek bir acı vardı ama ben, tek damla gözyaşı dökememiştım. Nora da en az benim kadar ölüydü. Uzunca bir süre ikimiz de hiç konuşmamıştık. Beki ise kendini bulduğu bu yeni dünyaya, sırtlandığı acısını sığdırmaya çalışıyordu. Öte yandan kimseye bir şey açıklayamamıştık. En sonunda bir kriz geçirdiğimi, evden bilinçsizce uzaklaştığımı, beni evsiz Beki ve Nora’nın bulup sahip çıktığını söylemiştim onlara. Beni bulduklarına öyle sevinmişlerdi ki en başta hiç kimse bu yalanı sorgulamamıştı. Ancak daha sonra Beki ve Nora’nın garip davranışları göze batar hale gelmişti. İşte o zaman Adana’da, ailemle birlikte daha fazla yaşayamayacağımızı anlamıştım. Annem neden gitmek istediğimi anlamıyordu. Dahası neden Beki ve Nora’yı yanımdan ayırmak istemediğimi de anlamıyordu. Babam onlara minnet duyduğumu düşünüyordu ama biliyordum ki bu durum ona da anlamsız geliyordu. Başka bir şehirde yaşama fikrime başta şiddetle karşı çıkmışlardı. Sonraları kararlı olduğumu anlayan babam annemi de ikna etmeyi başarmıştı. Her hafta sonu beni ziyaret etme şartını koyarak Beki ve Nora ile yaşamam için Tekirdağ’da büyük bir ev satın almışlardı. Başta aynı evin içinde üç yabancı gibiydik. Ta ki... aramıza yeni biri katılınca dek...

“Yarın gece...”

Beki’nin mavilerine kalkan bakışlarım titredi.

“Yarın gece...”

“Hazır mısın?” diye sordu Nora. Bunu çok öncesinden planlamıştık.

“Evet, her zaman.”

“Yine yalnız mı olacaksın?”

Bu soruya verebilecek bir cevabım yoktu henüz. Yavaşça ayağa kalktım.

“Artık gitmeliyim. Detayları sabah konuşuruz.”

“Biraz daha kalsan...” Nora’nın başı bir şey isterken hep yaptığı gibi, omzuna eğildi.

Elimi yavaşça yumuşak saçlarından geçirdim.

“Uyandığında beni görmek isteyecektir. Hem... nasılsa birkaç gün hep birlikte olacağız.”

Beki ayağa kalkarken, “Haklı,” dedi. “Yorucu bir yolculuk bizi bekliyor. Erken uyumalıyız.”

Nora huysuzlandı.

“Film izlemeyecek miyiz yani?”

Bir kez daha gülümsedim. Sebebi iste Nora’yı televizyonla ilk tanıştırdığım günü hatırlamamdı. O günden beri her gece yatmadan önce film izlemek istiyordu. Beki ise en çok konsolla oynamayı sevmiştir. Onlara öğretmen olmak beni hayata bağlayan en mühim sebeplerden biriydi. Çünkü ben unutmak istiyordum, unutmak istedikçe ise öğretmem gerekiyordu.

Onlara veda edip evden ayrıldığımda arabayı yolu uzatmak pahasına sahil yoluna sürdüm.

Kalabalıklaşıyordum. Doluyordum ve taşamıyordum. Acımı gürültüyle takas ediyordum. Çünkü yaşam akıyordu, bir biçimde devam ediyordu. Ve hatta, gülümsediğim zamanlar bile oluyordu. Sonra... akşam olduğunda, kapımı herkese kapattığımda namütenahi bir boşluğun koynunda konaklıyordum. O boşluk, istisnasız her gece kulağıma fısıldıyordu:

“Senin evin burası, boşuna uğraşıyorsun... Aptal! Senin

yuvan benim.” Direnmiyordum. Yadsımıyordum. Alışmış-
tım. Alışmak zorunda bırakılmıştım.

Evime ulaşır ulaşmaz yatak odama çıkıp kendimi balko-
na attım. Burası nefes alabildiğim nadir yerlerdendi. Burası
evimin Ay’ı en net gören odasıydı. Bu yüzden evin en küçük
odasını yatak odam haline getirmiştım. Nefes alabilmek
için...

Bu gece de onsuzluğun avuçlarımdan akıp gittiği zaman-
lardan biriydi, gözümde bir damla yaş ve kalbimde son-
suz bir kederle o boşluğun bir eşini izliyordum. Ne kadar
geçmişti? Sayamamıştım. Sayılamayacak kadar çok, sayı-
lamayacak kadar dayanılmazdı. Zamanın bir yerinden ya-
kalandığım hüznün, dudaklarıma buruk bir tebessüm kon-
durmuştu. Yukarı kalkan başımı Ay’a kilitlenen bakışlarım
takip ettiğinde, kalbimin şiddetle titrediğini hissediyordum.

“Merhaba,” diye fısıldadım. Hâlâ beni duyabileceğine
inanıyordum. Ante, duyardı. “Biliyor musun? Seni ilk gör-
düğüm yere gideceğim.” Parmaklarım güç almak istercesi-
ne demir korkuluğu sıktı. “Yarın gece...” Gülümsememe
eşzamanlı olarak içimi çektim. “... üstelik bu kez yalnız da
değilim.” Omzumun üzerinden, yatağında uyuyan dört ya-
şındaki Dek’a’ya baktım. Huzuru giyinen ifadesi tanıdıktı.
O tanıdıklık bana kutsal bir mirastı. “Sevgili Ante... An-
te’m. Seni tanıştırmak istediğim biri var...”

Yeni bir damla yaş elmacıkkemiğimin üzerinden salla-
nırken, balkonu yatak odama bağlayan bütün cam kapı-
nın ardında bir hareketlilik hissettim. Omzumun üzerinden
o taraf baktığımda Dek’a’nın uyanmış olduğunu gördüm.
Dudaklarımda gayri ihtiyari can bulan sahici bir gülümse-
meyle hızla yanaklarımı kuruladım ve içeri girdim.

“Benim tatlı bebeğim...” Uykulu gözleriyle bana bakar-
ken, yatağa oturup onu kollarıma aldım. “Merhaba.”

Gece lambasının kırmızı ışığı esmer yüzüne vuran oğ-
lum, çerçeveli dudaklarıyla annesine gülümsedi.

“Merhaba, ay parçası.”

Kalbim buruk bir sevinçle attı, burnumda ince bir sızı hissettim. Konuşabildiği andan itibaren, en az “anne” kadar bana bu şekilde de hitap etmişti. Çünkü onu içimde hissedebildiğim andan itibaren, ona kahramanımızı anlatmaya başlamıştım. Kaşının, gözünün, dudaklarının ve ten renginin bile çokça ona benzediği sevgili babasını... Ante'mizi...

“Nereden geliyorsun?” diye sordu bir yetişkin edasıyla. “Şey... Yatağına geldiğim için bana kızdın mı?”

Ciddiyetten uzak bir ifadeyle düşündüm.

“Hımm... Sanırım kızmadım. Ama bu seferlik.” Şakağına uzun bir öpücük bırakırken, ne kadar güzel koktuğunu düşündüm. “Halandan geliyorum.”

Anında o tatlı suratını astı.

“Yani Sila'yı gördün!”

Ah, Sila kesinlikle onun hassas noktasıydı.

“Evet, Sila'yı da gördüm.”

“Ve beni götürmedin?” Bana sitem ederken kesinlikle dört yaşındaymış gibi görünmüyordu.

“Bebğim... uyuyordun. Bak; yarın Nora, Beki ve Sila bize gelecekler.”

Aynı hızda gülümsedi.

“Gerçekten mi? Keşke eskisi gibi hep bizimle yaşasalardı. O zaman Sila'yı özlemek zorunda kalmazdım.”

Sila doğduğunda Deka yalnızca iki yaşındaydı. Buna rağmen onunla geçirdiği zamanları şaşırtıcı bir şekilde hatırlıyordu. Sila biraz büyüdüğünde Beki ve Nora ayrı bir eve çıkmak istediklerini söylemişlerdi. Çünkü Sila henüz bebekken, birlikte ikiz gibi büyütebilecekleri yeni bir çocuk istemişlerdi. Kalabalığın hoşuma gideceğini ısrarla söylemiştim ama özellikle Nora çoğu zaman yalnızlığa ihtiyaç duyduğumu en az benim kadar iyi biliyordu. O günlerde Nora çekirdek ailesiyle birlikte yeni bir eve taşınmıştı.

Dünya'ya adapte olmuş, arkadaş edinmiş ve Beki iş dünyasında önemli adımlar atmıştı. Ancak maalesef ki Nora çok istedikleri ikinci çocuğa bir türlü hamile kalamamıştı. Doktor her şeyin yolunda olduğunu söylese de uğruna ayrı eve taşındıkları ikinci çocuklarını kucaklarına almak için hayli sabırsızlardı.

“Gerçekten. Ayrıca sana bir teklifim var. Bunu seninle yarın konuşacaktım ama madem şimdi uyandın, o halde konuşabiliriz.”

“Ciddi bir konu mu?”

“Hı hı. Oldukça.”

Hemen kucağımdan indi. Karşıma oturdu ve duruşunu dikleştirirken, bir kez daha dört yaşından hayli uzaklaştı.

“Seni dinliyorum.”

Gülümsememi dudaklarımda bastırdım. Karşımdaki minik adam kendisiyle dalga geçilmesinden kesinlikle hoşlanmıyordu.

“Yarın gece Nora, Beki ve ben bir yolculuğa çıkacağız. Her yıl bugünlerde olduğu gibi... Eğer istersen sen de benimle gelebilirsin.”

Siyah gözleri açılabilirdiği kadar açılırken çocuk heyecanına geri döndü.

“Gerçekten mi?”

Başımı salladım.

“Gerçekten.”

“İşte bu!” Yumruğunu havaya itip zafer kazanmışçasına sevindi. “Nihayet uçağa bineceğim!”

“Evet hayatım ve bunun için gerekli hazırlıkları, evet cevabını vereceğini bildiğim için çok önceden ayarladım.”

Boynuma atladığında az kalsın yatağa devrilecektik. Kesinlikle çok güçlü bir çocuktü.

“Sen bir harikasin, anne.”

“Sen de öylesin, bebeğim.” Şefkatle ensesini okşadım. “Bu gece birlikte uyumak ister misin?”

“Tanrı’m... Kimin annesi bir gecede iki muhteşem tek-
lifle gelir ki?”

Kahkaha attım. Bunu yapmama sebep olan tek varlık
kesinlikle Dekam’ydı.

“Haydi uyuyalım, çok uykum var.”

Geri çekildi ve burnumun ucundan öptü.

“Önce makyajını temizle anne.”

Onu yatağa bırakıp ayağa kalktım.

“Harika olan sensin, hayatım.”

Ebeveyn banyosuna ilerlerken, o tatlı sesini duydum.

“Seni seviyorum, anne.”

Gülümsedim.

“Seni seviyorum, Dekam’m.”

*Chamonix’e ayak bastığım ilk an, yirmi bir yaşındaki
Pera bana merhaba, dedi.*

*Genç, enerjik ve arkadaşlarıyla yapacağı kamp için mut-
luydu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Nick’in
övgülerle gösterdiği Mont Blanc dağına hayranlıkla baktı.
“Vay canına!” derken, dostu Günce’nin de aynı kelimeleri
sarf eden sesini duyabiliyordu. Birazdan o dağın yamacın-
da muhteşem bir kamp kuracaklardı. Her şey o kadar güzel
olacaktı ki,*

*Alice’in varlığını bile unutacaklardı. Sıcak şarap içerken
soluyacağı soğuk dağ havasını düşünüyordu. Tanrı aşkına!
Bir an önce harekete geçmeleri gerekiyordu.*

“Vay canına anne!”

Dekam’nın kalın bere ve atkısından yalnızca kızarmış mi-
nik burnu ve gözleri görünüyordu. Heyecanla etrafına bak-
tı. “Burası gerçekten güzel!”

Nora büyülenmiş gözlerle dört bir yanı dağ olan Cha-
monix’e baktı.

“Kesinlikle çok güzel.”

İki kat kaban giymesine rağmen titreyen Beki yalnızca yere bakıyordu.

“Ve soğuk! Çok soğuk. Sizce de her yıl daha soğuk olmuyor mu burası?”

Hayır Beki, her yıl daha soğuk olmuyor. Siz günbegün daha insani özelliklere kavuşuyorsunuz. Kanınızın siyahtan kırmızıya çaldığı gibi, bedenleriniz de ısıya daha duyarlı hale geliyor.

Aklımdan geçenleri iki kelimeyle özetledim.

“Şu mesele...”

Beki memnuniyetsizce tekrar etti.

“Hah, şu mesele...”

Valizlerimizi bıraktığımız iki katlı ahşap otel hemen arkamızdaydı. Beki akşam yemeği için hoş bir restoranda rezervasyon yaptırmıştı ama buraya her geldiğimde eve aç dönüyordum.

“Çok acıktım!” dedi Dek. “Bir an önce yemeğe gidemez miyiz?”

Gözlerim karlı dağın ayrıntılarında oyalanırken, “Elbette. Nora ve Beki ile yemeğe geçin.”

“Ya sen?” Nora anlamaya çalışırcasına baktı yüzüme. “Sen gelmeyecek misin?”

“Daha sonra katılacağım.”

Önce baktığım yöne, ardından da yeniden yüzüme baktı.

“Bunu, akşam hep birlikte yapacaktık.”

Anlayışla başımı salladım.

“Yine yaparız, bana biraz müsaade edin. Lütfen.”

“Müsaade senin,” dedi Beki. Ardından eğilip Dek’ı omzuna aldı. Dek beklemediği bu hamle karşısında şaşır- sa da sevinç çığlığı atarak Beki’ye tutunmayı ihmal etmedi. “Gel bakalım yakışıklı, seninle sağlam bir akşam yemeği yiyelim.”

“Afiyet olsun. İyi zaman geçirin.”

“Sen de, Pera.” Nora söylediğine kendisi de inanmamıştı. “Sen de...”

Adımlarım yavaşça onlardan uzaklaşırken tanımadığım başka insanların arasına karıştım. Her sene bu zamanlar Mont Blanc aynı kusursuz manzarasını önüme seriyordu. Ahşabın cazibesini giyinen kasabanın mimarı bir tarzı yoktu. Her köşeye, salaş ve dağınıklığın uyumsuz uyumu hâkimdi. Cafeler, publar ve oteller karlı tepelerin yakıcı güzelliğiyle bütünleşirken, sokaklarında yıllar önce buraya kamp yapmak için gelen o genç grubun enerjisi ve canlılığı vardı. Artık o gençler değilse bile, kasaba nefes alıyordu.

Yılın özellikle bu zamanları kasabanın müdavimi kayakçılar oluyordu. Birçoğu kalabalık gruplardan oluşan kayakçıların kimisi tırmanmak üzere dişli tren istasyonunun yolunu tutarken, kimisi de Montenverst trenine binerek yüzlerinde gizlenemez bir yorgunlukla geri dönüyordu. Tanısın ya da tanımasın, herkes birbirine karşı oldukça sıcak ve ilgiliydi.

Gruplardan birinin selamlamasına karşılık verdikten bir süre sonra tren istasyonuna ulaştım. İstasyon da en az sokaklar kadar kalabalıktı. Boş bir bank bulup oturdum ve uzunca bir süre dizime uzanan karı içim üşüyerek izledim.

İstasyon bir çuval gibi belli aralıklarla dolup boşalıyordu. Başımda Günce'nin pembe beresiyle, sessizce ve yalnızca etrafta olup bitenleri izliyordum. Saatlerce tek yaptığım bu olmuştu. Bir tren geldi. Onlarca insanı alıp götürdü. Sonra bir tane daha geldi. Bir tane daha... İnsanlar sabırsızca trene binecekleri anı kolluyordu. Bir tren gidiyor; yeni insanlar geliyor, bekliyor ve yaklaşan treni görünce heyecanlanıyorlardı. Sevgili olanlar heyecanın getirdiği tutkuyla öpüşüyordu. Arkadaş olanlar sıkıca sarılıyor, tek olanlar ise yüzlerinde büyük bir gülümsemeyle treni karşılıyordu. Hava kararırken, gruplar giderek seyrelmişti. Trenin son

seferlerinde garda bekleyen insanlar artık tek tük denecek kadar azdı.

“Sizin beklediğiniz tren buradan geçmiyor sanırım.”

İşittiğim yabancı ses ile irkilerek saatlerdir baktığım yönün aksine çevirdim başımı. Ne ara benimle aynı bankı paylaştığını bilmediğim adam otuzlu yaşlarının başında olmalıydı. Fransızcası kesinlikle kusursuzdu.

“Affedersiniz,” dedi, sıcak gülümsemesini elden bırakmayarak. “Sizi korkutmuş olmalıyım.”

“Ha-hayır.” Elimi göğsüme götürerek amaçsızca dokundum. “Yalnızca beklemiyordum.”

Adam, kısık kahve bakışlarıyla rayları işaret etti.

“Çoktandır buradasınız ama hiçbir trene binmediniz.”

“Çoktandır burada olduğumu bilecek kadar çoktandır buradasınız ve siz de hiçbir trene binmediniz. Sanırım, sizin treniniz de buradan geçmiyor.”

Cevabım karşısında kumral sakallarla bezeli olan yanaklarını gererek gülümsedi.

“Manzarayı seviyorum. Bunu çoğunlukla yaparım.”

“Buranın yerlisi olmalısınız,” diye konuştum meraksızca.

“Öyleyim. Siz de ziyaretçi olmalısınız.”

“Öyleyim.”

“Nereden geldiğinizi sorabilir miyim?”

Başımı yavaşça salladım.

“Elbette. Türkiye, Türkiye’den geliyorum. Yani... geliyoruz. Arkadaşlarım da benimle geldiler. Meydandaki ahşap otelde kalıyoruz, bilirsiniz...” İyi derece olan Fransızcam ile bu kadar uzun bir cümle kurmayalı uzun bir zaman olmuştu. Bunu fark ettiğim an açıklamamın ne kadar gereksiz olduğunu da fark etmiştim.

“Bilirim. Güzel seçim.” Yavaşça banktan kalktığı anda, oldukça uzun boylu olduğunu gördüm. Siyah beresi alnını kaşlarına kadar kamufle etmişti. “Son tren de az önce gittiğine göre sanırım eve dönme vakti geldi.” Gitmek isti-

yor muydum? Emin olamadım. Tek bildiğim; buradayken, burada öylece otururken kendimi ona daha yakın hissettiğimdi.

“Pekâlâ, sanırım siz biraz daha kalacaksınız.”

Ne cevap vereceğimi bilmeyerek başımı salladım.

“O halde size hoşça kalın, demem gerekiyor.”

Gülümsemeye gayret ettim.

“Hoşça kalın, bayım.”

Adımları uzaklaşırken birden durdu ve omzunun gerisinden bana baktı.

“Bayan, sizi daha önce görmüş müydüm?”

Evet, beni gördün; belki de ellerinde tuttun. Koca bir boyunlukla ambulansa bindirilirken habersizce çekilen fotoğrafımda yüzüm mosmor, burnum soğuk yanıyordu. O fotoğraf sadece Chamonix'te değil, tüm dünyada büyük yankı uyandırmıştı.

“Son günde Avrupa'nın en yüksek dağından sağ kurtulan tek kız, Pera Mihrimah Kaya...”

Ne büyük başarı!

“Kampçı gençlerden bir kısmının cesedi bulunurken, hâlâ haber alınamayanlar var.”

Onlar da artık birer cesetten ibaret!

“Kampçı gençleri vahşice katleden kişilerden en ufak bir iz yok.”

Çünkü ikisi de geberdi!

Göğün gürlemesi ile ben de ayaklandım.

“Hiç sanmıyorum, bayım. Tekrar hoşça kalın.”

Genç adamı ardımda bırakıp istasyondan uzaklaşırken, içimde sevgilisini ardında bırakmış bir genç kızın hüznü vardı. Oysa onu daima içimde taşımıştım, en derinde.

Otele geri döndüğümde Dekâ'nın huzur içinde uyuduğunu gördüm. Nora, oğlumun beni çok beklediğini, sonunda dayanamayıp uyuduğunu söylerken lafa biraz da kendi sitemini karıştırmıştı.

Saat gece yarısını ulaşmak üzereyken, vaktin yaklaştığını hiç kimse kimseye hatırlatmadı. Dekan'ın yanına annemin Fransa'da yaşayan teyzesi Patricia'yı bıraktıktan sonra Nora ve Beki ile, bugün ikinci kere dişli tren istasyonuna doğru yol aldık. Ancak bu kez rotamız istasyon değildi.

Beki karşısındaki tıknaz adama bir tomar para uzatırken, bunun her yıl tekrarlanıyor olmasına rağmen, duyduğum utanç duygusunu bir türlü yenememiştim. Son seferin üzerinden saatler geçmişti ve bizi istediğimiz saatte istediğimiz noktaya ulaştıracak bilet ne yazık ki o rüşvetten geçiyordu.

"Snowmobile birazdan burada olur," dedi adam bozuk bir Fransızca ile. "Benimle işiniz bu kadar." Elindeki deri kasketi kafasına geçirdi. Gitmek üzereydi ki aklını kurcalayan şey buna izin vermedi. "Yahu, siz kafayı mı yediniz? Her yıl aynı gün, gecenin bir köründe ne diye zirveye çıkıyorsunuz?" Güldü, sigaradan sararmış bıyıkları karanlıkta bile seçiliyordu. "Üstelik orada bir bok yok."

Beki cevap vermek üzereydi ki bir adım öne çıktım.

"Sana fikrini soran oldu mu?" Adamın gülümsemesi anında suratında donarken başımla gideceği yönü işaret ettim. "Haklısın, seninle işimiz buraya kadardı. Paramı aldığına göre gidebilirsin."

Adam tek kelime etmeden yanımızdan uzaklaşırken, bu durumun hoşuna gittiği birisi vardı.

"Nora..." Beki gülümseyerek beni gösterdi. "Bu kıza iyi bak. Bu kız onunla ilk tanıştığımda kocanın hakkından işte böyle gelmişti." *Ah, Beki. Bahsettiğin o kız şimdi gardını yitirmiş hüzünlü bir kadın.*

"İşte, araç geliyor."

Nora'nın gösterdiği yöne baktığımda beyaz bir kar aracının yaklaşmakta olduğunu gördüm. O araç bizi dakikalar içinde teleferiğe ulaştırdı ve orada da yine para konuştu. Teleferikle adım adım zirveye tırmanırken, sivri buzullar ve

kızıl granitler gecenin orta yerinde tüm güzelliğiyle bize el sallıyordu. Bir başkası için kusursuz bir manzaradan ibaret olacak bu görüntü, Beki ve benim için soğuk, açlık ve acı demekti. Kaçış ve ölüm demekti. Tüm o ağaç kovukları, korucu kulübeleri, mağaralar...

İçimi çekerken Beki ile göz göze geldik. Nora'ya anlatmıştı, her şeyi... Yine de ancak o anları bizzat yaşayan biri burada ölümün acı kokusunu alabilirdi. Bakışlarımın değdiği ilk saniye o kokuyu almıştım.

“Pekâlâ gençler, benimle işiniz buraya kadar.” Zirveye ramak kala duran teleferikten indiğimde, bize buraya kadar eşlik eden ihtiyara teşekkür eden bir bakış gönderdim. “Bu saatte burada ne işiniz var bilmiyorum ama... sizi bekleyebilirim. Geceyi geçirmek için tekin bir yer olmadığını söylememe gerek var mı?”

Bu kez Beki önce davranarak sırtındaki kamp çantasını gösterdi.

“Yalnızca macera arıyoruz, ihtiyar. Gün ısıdığında teleferiğin ilk seferiyle geri döneceğiz. Merak etme, kimsenin başına iş açmaya niyetimiz yok. Özellikle de kendimizin...”

İhtiyar şüpheli bakışlarını da alıp geri döndüğünde Beki ve Nora derin bir nefes aldı. O nefese benim de ihtiyacım vardı, çünkü tam da bu noktadan sonra istediğimiz yere ulaşmak için en az kırk dakika yürümek zorundaydık.

“Elimizi çabuk tutalım,” dedim dizimi geçen pürüzsüz karı adım izimle süslerken. “Burası yeterince soğuk.”

İki kat kabanıma sarılarak önden yürüdüm. Her yıl aynı gün bu dağda dehşeti yaşayan o kızın hissettikleri hissediyordum. Her yıl aynı gün ona yalnızca ruhen değil, sanki bedenen de daha yakın hissediyordum.

Üçümüzün de ağzı kalın atkılarla örtülmüş olsa da keskin kar soğuşunu yememek için gerekmedikçe konuşmuyorduk. Beki'nin sırtında kocaman bir kamp çantası vardı, yardım etmemize kesinlikle izin vermemişti. Nora arada

onun beline sarılarak destek alıyormuş gibi görünüyordu ancak işin aslı, koluyla çantaya alttan destek vererek kocasının yükünü azaltıyordu. Beki bunu anlamazlıktan gelse de geriye dönüp baktığımda Nora'ya attığı bakışlarının sıcacık olduğunu görebiliyordum.

Sonunda her şeyin sona erdiği noktaya ulaştık: Zirveye...

Dört yıl önce buraya ilk geldiğimizde, "Ama burada bahsettiğiniz ev yok. Hiçbir şey yok," demişti, Nora. O zamanlar aklımdan geçenler ile şimdikiler birbirinin acı aynasıydı.

Burada çok şey var; burada, kurban edilenlerin kanı var. Haykırış var. Burada devasa bir ayrılık var, Nora.

Beki, dostu kollarımda can çekişirken, kızaran Ay ışığına tılsımları sunduğu noktada durdu. Onay almak için bana baktığında, başımı bir kez indirip kaldırdım. Çadırı tam o noktada kurduktan sonra büyük bir ateş yaktık. Nora, ateşin yanı başına serdiği hasır kilime çöktükten sonra bir yanına kocasını, diğer yanına ise beni çekti. Rüzgâr yoktu, ateşin çıtırtısından başka hiçbir ses yoktu. Beki'nin elime tutuşturduğu şarap kadehine dalarken, Nora'nın fısıltı halinde söylediklerini işittim:

"Vakit yaklaştı."

"Fazlasıyla..." diye onayladı Beki. Sakallarını sıvazlarken, söylemek isteyip de söyleyemediği bir şeyler olduğunu anlayacak kadar tanımıştım onu.

"Sorun ne?"

Elini hızla sakallarından ayırdı.

"Bir sorun olduğunu nereden çıkardın?" Israrla kaşımı kaldırdım. Fazla direnmedi. "Bu sefer de eli boş döneceğiz. Pera, Ay yine kızarmayacak. Farkında değil misin?"

Beki ilk sefer de çok umutlu değildi, ikinci sefer de... Üçüncüsünde, yani geçen yıl, ilk kez umutsuzluğunu dillendirmişti. Şimdiyse açıkça söylüyordu.

"Değilim." Sesimde en ufak bir tereddüt yoktu. "Her

yıl, aynı gün, aynı saatte burada olmayı başarıyoruz. Elbet kızardığını göreceğiz.”

“Nasıl bu kadar eminsin?” diye sordu bu kez. “Diyelim ki dediğin oldu, kızardığını gördük. Sonra ne olacak, Pera? Ne olmasını bekliyorsun?”

Nora kocasını dürtmüştü ama Beki çoktan dilinde olan her şeyi ortaya dökmüştü. Tepki vermedim. Çünkü beni gücendirmede.

“Onun geri gelmesini beklemiyorum, Beki,” dedim hüznün yağmaladığı bir sesle. “Korkmayın, uçuk hayaller peşinde değilim.” Deka’nın annesi olmak ayaklarımın yere sağlam basmasını sağlıyordu. “Yalnızca bu şekilde anıyorum. Size daha önce de söyledim, benimle gelmek zorunda de...”

“Şu saçma konuyu kapatabilir miyiz artık?” Nora hızla şarap şişesine uzandı ve yarılanan içkilerimizi tazeledi. “Beki, bırak da ne beklediği kendine kalsın. Bize yalnızca yanında olmak düşer.” Şefkatli dokunuşunu sırtımda hissettim. “Tek bir durumda suçlu sayılabilirsin: Yanında olmamıza izin vermezsen. Onun dışında, banka soymaya gidiyorum, desen senden önce ben giderim.”

Başımı yavaşça salladım.

“Not alın, döner dönmez banka soyuyoruz.”

Beki’nin gülümsemesini duydum.

“Komik bir kız olduğunu daha önce söylemiş miydim?”

“Hafızamı yoklamam gerekecek. Hmm... Sanırım söylemedin.”

Saniyeler için oluşan sessizlik dakikalara yayıldığında her birimizin aklından aynı şeyin geçtiğini biliyordum. Tıpkı her birimizin içinde aynı acının doğrulduğu gibi...

“Son anlarını anlatır mısın, Beki?”

Beki karısına hüznü gözlerle baktı.

“Bebeğim, bunu onlarca kez anlattırdın.”

“Anlat,” diye omuz silkti küçük bir kız çocuğu gibi.

“Dinlemek istiyorum. Dinlerken, sanki son anlarında yanında olmuşum gibi hissediyorum.”

Beki derin bir iç çekti. Sonra bizi daha önce defalarca kez darmadağın eden kelimeleri yeniden telaffuz etmek üzere araladı dudaklarını.

“Kuleye sizi kurtarmaya gelirken aklımızdan yüzlerce plan geçti. Hiçbirinde hepimiz birden kurtulamıyorduk. Çok düşündük, düşündü. İçinde koca bir korku taşımasına rağmen mantıklı bir plan aradı. Artık gerçeği biliyorduk...”

Gerçek kimseyi şaşırtmamıştı. Nemfet çözmüştü, işaretleri karıştıran ilk kişi Bireste’ydi. Bunu mertebesini alan annemden nefret ettiği için yapmıştı. Sonrasında yalanını gizlemek için sonu gelmeyen büyülere başvurup durmuştu. Annemin ülkeye getirdiği laneti, en başta Bireste lehine çevirmişti. Yıllar sonra ise bu sırrı yalnızca Teodora ile paylaşmıştı. Ellerimde kanı olan Teodora... Ante’ye sahip olabilmek için tüm meleklerin kaderini değiştirmeye razı olmuştu.

“Devam et,” diye rica etti, Nora. “Bana ne söylediğini söyle.”

Beki daha güçlü bir nefes aldı.

“Onları kurtaracağız. Nasıl yapacağımızı bilmiyorum ama kızlarımızı çekip alacağız ellerinden, dedi. Aynı bu şekilde söyledi, ne eksik ne fazla...” Mavileri gökyüzüne ulaşırken belleğine üşüşenler onu da yaralıyordu. “Her plan birimizi açıkta bırakıyordu ve bizim fazla vaktimiz yoktu. Sonra bir karar verdi, biliyorsunuz... Pera’nın yanına ulaştığımızda ona planımızdan bahsetmememi söyledi. Dedi ki; Pera’nın muhakkak bir planı olacak ve biz ona evet, diyeceğiz. Bu son çareydi.” Bana baktı, derin ve kederli. “Kendini feda etmek son çareydi Pera, kötü güçler ona başka bir şans tanımadı.”

Kesinlikle bakışlarımızın buluşmasına izin vermedim.

“Bunu konuşmak istediğimi sannıyorum.”

“Daha ne kadar? Ona kızdığını biliyorum.”

Kızıyordum, bir süre öncesine kadar ona fena halde kızıyordum. Bana bir kez olsun ne istediğimi sormamıştı. Kendini öylece feda ederken, geride hayat dolu bir kız bırakacağını mı ummuştum? Evet, ona kızgındım ancak bu bir süre önce tamamen tükenmişti. İşte o zaman yokluğuna duyduğum acıyı daha fazla hisseder hale gelmiştim. Öfkenin takatıma katkısının ne denli büyük olduğunu, o duyuyu yitirince anlamıştım.

“Geride kaldı, Beki,” dedim alçak bir sesle. “Hepsi geride kaldı.” *Tıpkı onun gibi...*

“Ne isterdin?” Bu soruyu Nora’dan beklemiyordum. Emin olmak için yüzüne baktığımda tekrar etti: “Geriye dönebilseydin, ne isterdin?”

Bunu geceler boyunca düşünmüştüm. Hayır, yalnızca düşünmekle kalmamıştım. Beni duyan bir güç varsa ondan, zamanı dudaklarını dudaklarımda hissettiğim o son ana götürmesini dilemiştim. Tanrı’m, bunun için ne çok dua etmiştim.

“Bunu konuşmak istemiyorum.”

“Lütfen.”

“Nora, bak...”

“Bir kere olsun konuş.” Bu kez ısrar Beki’den gelmişti. “Sadece bir kez. Hadi, bu gece değilse hangi gece...”

Dolan gözlerimi yukarı kaldırdım. İçim gidiyordu.

“Belki de artık buraya gelmeye bir son vermeliyiz.”

“Geçen sene de böyle söylemiştin,” dedi Nora.

“Ondan önceki sene de...” dedi Beki.

Beni onların elinden kurtaran şey, Beki’nin saatine baktıktan sonra birden ayaklanması oldu.

“Vakit geldi.”

Birlikte hareket eden adımlarımızla ilerledik ve Beki’yi Ay’a ışınlayan noktada durduk. Bu anı daha önce defalarca yaşamıştık. Beki ve Nora’nın artık bir beklentisi yoktu,

bunu açıkça görebiliyordum ancak ben, içimdeki umut kırıntısını bir türlü süpürüp atamıyordum.

“Ay’ın rengi aynı.” Beki benim yerime o kırıntıyı kuvvetli bir nefesle üfledi. “Bir değişiklik yok.”

“Evet, hâlâ ay...”

“Ben göremiyor muyum?” dedim hayal kırıklığının getirdiği kızgınlıkla. “Susup yalnızca izlemeyi sürdürsek... olmaz mı?”

Bir ağızdan, “Olur,” dedikten sonra isteğimi yerine getirerek yalnızca Ay’ı izlediler.

Ateş hâlâ yakınımızda sayılırdı ancak hava öyle soğuktu ki, hareketsiz durmak tüm bedenimin kaskatı kesilmesine sebep oluyordu. Beki ve Nora’da da durumun farklı olmadığını biliyordum. Karın soğuk kokusuna ilişen duman genzime yapışırken, gecenin bir mucize tevlit etmesini umdum. Tanrı’m, buna ihtiyacım vardı. Küçük bir umuda ihtiyacım vardı. Sadece bedenimle değil, ruhumla da yaşama belirtisi gösterebilmem için bir mucizeye ihtiyacım vardı.

“Bakın! Titredi sanki.”

“O titreyen yıldızdı.”

“Biraz büyüdü. Siz de fark ettiniz mi?”

“Öylece duruyor, Pera.”

İkisi de haklıydı. Değişen bir şey yoktu. Ben olmasını istiyordum. Dakikalar geçti. Olduğunu sandığım hiçbir şey olmadı. Onu benden alan Ay yerinde öylece duruyordu. Benim alay ediyordu. Umudumu alaşağı ediyordu.

“Siz çadıra geçin, yeterince üşüdünüz.” Titremeye başlayan Nora bu kararı almama sebep olmuştu.

“Ya sen?”

“Ben biraz daha kalacağım.”

“Ama burada donacak...” Kocasının omzuna dokunmasıyla sustu ve mecburi bir kabullenme ile çadıra ilerledi. Biraz sonra Beki omuzlarıma kalın bir şal bırakıp karısının yanına gitti. Şala sarılırken bacaklarım sızlayana kadar burada duracağımı biliyordum.

Öyle de oldu. Gece alacakaranlığa devrilmek üzereyken, Ay'ın vedasını hüznle izliyordum. Ağırlaşan gözkapaklarımla savaşıyordum. Bir an sonra Ay'ın titrediğini gördüm. Gerçek olmadığını biliyordum. Takip eden başka bir an orta yerinde kızıl bir ışık yanıp sönmeye başladı. Gerçek miydi? Gözlerimi açabildiğim kadar açıp dikkat kesildim. Aman Tanrı'm, devam ediyordu! Parmaklarım şalın üzerinden kayıp giderken avazım çıktığı kadar bağırdım.

“Beki! Beki!” Sesime cevap gelmeyince gözlerimi zorlukla Ay'dan alıp çadıra koştum. “Nora! Tanrı aşkına uyanın!”

Çadırın örtüsünü kaldırdığımda, henüz uyanan karı kocanın gözlerini ovuşturduklarını gördüm.

“Neler oluyor, Pera?” Nora uyku mahmuru gözlerini aniden açtı. “Yoksa yırtıcı bir hayvan mı gördün!”

Parmağımı arkama uzatıp nefes nefese konuştum.

“Ay! Ay titredi! Kırmızı bir ışık yanıp söndü.”

Nora'nın gözleri yeniden küçülürken derin bir nefes aldı.

“Emin misin?” Bu gerçek bir soru değildi.

“Eminim! Gelin ve bakın.”

Arkama döndüğüm an karşılaştığım boşluk yüzüme tokat gibi çarptı. Ay kaybolup gitmişti.

“Aa...” Dudaklarımdan dökülen nida, şaşkınlık duygusuna aitti ancak heyecanım yerli yerinde duruyordu. “Oradaydı!”

Beki anlayışla sırtımı sıvazlarken, direkt olarak gözlerime bakıyordu.

“Yorgunsun Pera, bu saate kadar ayakta kaldın. Üstelik soğukta...”

“Bana hayal görmüşüm muamelesi yapmayın! Gördüm, diyorum.”

Nora kocasına mânidar bir bakış attıktan sonra koluma girdi.

“Hayal gördüğünü söylemedik. Ama ne yazık ki Ay şu an yerinde yok. Yapabileceğimiz bir şey de yok.”

Göğsümü sıkıntılı bir nefesle şişirdim. Görmüştüm! Bundan emindim.

“Oradaydı,” dedim, bu kez sessizce. İçimin titrediğini nasıl olur da görmezlerdi? “Gözümün önünde oldu hepsi!”

“Anlıyorum. Benimle gel, biraz ısınıp en azından birkaç saat uyuduktan sonra bunu yeniden konuşalım.”

Nora’nın beni çadıra çeken adımlarına direnmedim. Kemiklerime kadar üşümüştüm ve ne yapacağımı bilmiyordum. Üzerimdeki kabanları çıkarıp beni iki kat battaniyenin altına soktuğunda elleri saçlarımdaydı.

“Uyu haydi, yanında olacağım.”

İçime tarifi zor efsunkâr bir his çöreklenmişti. Bunu Nora’ya nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Kendime nasıl anlatacağımı da bilmiyordum. Öte yandan anlatabilecek mecalim de kalmamıştı. Nora nazik dokunuşlarla saçlarımı okşarken, gözkapaklarım bu kez derin bir uykuya meyletmek için ağırlaştı. Isınan bedenim gevşedi. Uykuya teslim olmadan önce dudaklarımda hep aynı sözcükler vardı.

“Gördüm Nora, oradaydı.”

Çadırı dolduran gün ışığıyla gözümü açtığımda dışarıda beklenmedik bir şeyler oluyordu. Nora’nın hayret dolu nidalarıyla kabanımı üzerime alarak çıkışa yöneldim. Fermuarı indirdiğim an karın beyaz ışığı gözümü alarak bir süre dışarı bakmama izin vermedi. Sonrasında görüş açıma ilk giren kaskatı kesilmiş Beki oldu. Tek bir noktaya odaklanan gözleri gördüğüm en iri halindeydi.

“Siktir!” Ondan bunu çadırın fermuarını indirirken de duymuştum. Oysa kızı doğduğundan beri hiç küfretmemişti.

“Beki?” Ayağa kalktım, dikkatini çekmediğimi anlayınca baktığı yöne dönmeye karar verdim. “Neler olu...”

Tanrı’m! Bu... Bu gerçek miydi? Parmak uçlarım karın-

calanırken, aralanan dudaklarımdan içeri sızan dondurucu hava ciğerlerimi istila etti.

“G-görüyor musunuz?” diye sordum, ağzımdan çıkanların farkında olmayarak. “Siz de görüyor musunuz!” Koştum ve yıllar önce her şeyin son bulduğu evin önünde dizlerimin üzerine düştüm. Kara ahşap ev son hatırladığım gibiydi. İçinde prangalı Ante’yi bulduğum o ev yeniden karşımdaydı!

“Bu nasıl olabilir?” Nora’nın sesi titriyordu. “Bu... bu ev dün burada değildi!

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken omzumun üzerinden Beki’ye baktım. O biliyordu. Biliyordu...

“Bana geri döndü,” diye fısıldadım, içimi çekerek. “Bana geri döndü, Beki!”

Islanan dizlerimi kardan alarak ayağa kalktım ve verandanın eski merdivenlerine atıldım. Aynı anda, Beki dakikalar sonra kıpırdayarak koştu ve adımım ilk basamakla buluşmadan beni kolumdan yakaladı.

“Dur! Dur!”

Kolumu ondan kurtarmaya çalışırken, “Bırak!” diye haykırdım. “Beki, olabilir! İçeride Ante’den bir iz olabilir!”

Diğer kolumdan da kavradı. Beni durdurabilmesinin başka yolu yoktu.

“Pera, öylece gidemezsin. Karşına ne çıkacağını bilmiyorsun.”

“Ne fark eder!” Hava yanaklarımdaki taze yaşları buza dönüştürecek kadar soğuktu. Ancak içimdeki umudun yangını bizi de bu dağ da yakıp kül edecek kadar kuvvetliydi.

“Ne mi fark eder?” diye sordu uyarıcı bir tonla. “Senin bir oğlun var, Pera! Dekâ. Onu hatırladın mı?” Bir anda çırpınmayı bıraktım. Beki haklıydı. Uğruna kendimi sakınmam gereken bir oğlum vardı. Kollarımı bırakıp beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Başımı avcuna saklarken, “İçeri birlikte gireceğiz,” dedi.

“Beki!” Koşarak yanımıza gelen Nora’nın sesi endişe doluydu. “Sen ne dediğinin farkında mısın? Neler olduğunu bilmiyorum ama bu ev... bu ev tekin değil. Öylece giremezsiniz.”

Beki’nin cevap vermesine zaman tanımadan göğsünden başımı kaldırdım.

“Nora haklı. Ben gireyim. Siz geride kalıp beni korursunuz.”

Nora daha güçlü bir “Hayır!” dedi. “Bu duyduğum en saçma plan.”

Ona ruhsuzca baktım.

“Ağabeyininkinden daha saçma değil.”

Beki ikimizin arasına girdi ve “Birlikte giriyoruz,” diye emretti. “Üzgünüm kızlar ama burada emir komuta bende. Pera, sen arkamda olacaksın. Sevgilim, sen de merdivenlerde kalıp bizi koruyacaksın.”

“Tanrı aşkına, Beki!” Nora ellerini umarsızlıkla iki yana açtı. “Sizi dışarıdan nasıl koruyabilirim ki? Biraz mantıklı ol.”

Beki’nin, beline uzanmasıyla bir silah çıkarması bir oldu. Nora irkilerek geri çekilirken ben tepkisizliğimi korudum. Bu ilk silah görüşüm değildi. Daha önce bu dağda ikizler tarafından kafama, boynuma, sırtıma çokça kez dayanmıştı.

“Bununla...”

“Sen... Nereden buldun bunu?”

Beki silaha bakarken bıyık altından gülümsedi.

“Bilirsin karıcığım, tedarikli gezmeyi severim.” Silahı kabzasından Nora’ya uzattı. “Alacak mısın? Eminim, o zarif ellerine çok yakışacak.”

“Beki! Zırvalamayı keser misin? Daha nasıl kullanmam gerektiğini bile bilmiyorum.”

“Bak, burada horoz var. Tehlike sezdiğinde bu şekilde açacaksın. İşte, böyle... Sonra da tehlikenin kendisini hedef alıp tetiğe yükleneceksin.”

“Yabani bir hayvan avlamak kadar basitmiş gibi anlatıyorsun,” diye sitem etti Nora.

Beki yeniden gülümsedi.

“Eğer bir şeyi vurmak zorunda kalırsan söz veriyorum ki yabani hayvandan daha tehlikeli olacak.”

“Dinle, hayatım. Silahı senin alman daha doğru olur.”

“Hayır, Nora. Halledeceğim. Sen dediğimi yap, haydi bebeğim.”

Nora silahı aldı ve kocasının dediğini yaptı. Evin kapısını karşısına alarak veranda merdivenlerinin önünde durdu. Silahı sıkıca kavrayıp, “Hadi,” dedi. “Bitirelim şu işi.”

Beki ile birbirimize baktık. O bakışmadan güç aldık. Sonra belinden bir silah daha çıkardı ve kendisine şok içinde bakan karısına göz kırptıktan sonra verandanın basamaklarını çıkmaya başladı. Hemen arkasıındaydım. Basamakları çıkarken, hissettiğim korku değildi. Tedirginlik, heyecan, merak değildi. Bizi neyin beklediğini bilmiyordum. Tek istediğim ona dair bir emareydi.

Beki evin kapısını yavaşça aralamaya başladı, içimde başka bir kapı aralanıyordu. İçerinin karanlığı dışarıdan akın eden aydınlıkla giderek siliniyordu. Beki’nin ardından içeri doğru birkaç adım attığımda bir siluetin varlığıyla duraksadık. Metrelerce ötemizde, karanlığın ıssız bir köşesindeydi. Beki kolunu önüme siper etti ancak içimde yıkılan duvarlar bu saatten sonra durmama imkân vermezdi. Bir adım attım. Bir adım daha...

Sonra...

Onu gördüm.

Kalbimin, göğüs kafesimin içinde büyüdüğünü hissettim. Bu ev, bu dağ ve bu hayat üzerime devrildi. Onu gördüm, şimdi adımı sorsalar bilemezdim. Parmaklarım ona dokunduğu anları anımsayarak karıncalandı. Belleğim birlikte geçirdiğimiz tüm anlar için bir mum yaktı. Kirpiklerim bir kez daha kırılmadı. Çünkü onu gördüm.

Yaklaştım. Başı kendisine çektiği dizlerine kapanmıştı. Üzerinde yalnızca siyah bir pantolon vardı. Görünen kolları ve sırtı is lekeleriyle doluydu. Hiç tepki vermiyordu ama biliyordum; o, Ante'ydi.

Konuşma yetimi kaybettiğimi sanırken, vasıfsız bir *merhaba* döküldü dudaklarımdan. “Merhaba, Ante.”

Bana bir cevap vermedi. Dizlerimin üzerinde çökerken, bunun birazdan uyanacağım bir rüya olmaması için içten içe Tanrı'ya yalvarıyordum. Kollarının üzerinde duran parmaklarına baktım. Ah, son hatırladığım gibi uzun ve esmerdi.

“Ante...”

Binlerce kez söyleyebilirdim ismini. Bana bir cevap versin diye değil, gerçekten burada olduğuna inanabileyim diye. Kendimi inandırmak için!

Ardımda buz kesen Beki'nin aksine, kaldırdığım elimi saçlarına uzattım. Yanağımdan bir damla süzülmeden gözlerimden bir yenisi akıyordu. Hiç ağlamadığım kadar ağlıyordum. Parmaklarım kuzguni saçlarına dokunduğunda elimin altında titredi. Heyecan, keder, vuslat... Hepsisi bir aradaydı.

“Bebeğim...” Saçlarını okşadım, hiç acelemiz yokmuş gibi usul usul sevdim kül içindeki tutamlarını... “Bebeğim, bana geri geldin.”

Bir an sonra elim çenesine kaydığında, diğer elim de aynı amaç uğruna yüzüne uzandı. Tanrı'm, Ante'min yüzü ellerimin arasındaydı. Mont Blanc'daki kar taneleri hayali birer enstrümana dönüşerek bizim için özlemin buruk melodisini çalmaya başladı.

Yüzünü kaldırırken direnmedi. Kirpiklerimi kırıştıtırıp bakışlarımdaki pusu silip attım. Gözlerimiz birbirini bulduğunda kalbimde havai fişekler patlıyordu. İçim, içimden çıkıp içine koşuyordu. O, buradaydı. Onca yıl geçmişti ama son hatırladığım haliyle avuçlarımin arasında duruyordu. Bana bakıyordu.

Tanrı'm! Bana eskisi gibi bakmıyordu!

“Ante...”

Daha fazla konuşamadım. Onu kendime çekip sıkıca sarılırken, isle karışan kokusunun beni darmadağın etmesine izin verdim. Başımı boynuna gömdüğümde, beni sarmayan elleri bile canımı yakamadı. Onu bulmuştum. Yaşıyordu! Yaşıyordu ve bana gelmişti.

“Bir şey oluyor!”

Beki bağırdı ama ne söylediğini algılayamadım. Bir an sonra titreyen tek şeyin yalnızca bedenim olmadığını fark ettim. Kollarımı ondan ayırmadan başımı yukarı kaldırdığımda evin zangır zangır titrediğini fark ettim. Nora'nın bağıışları kulağımda uğuldarken çatı sarsılarak önce tozunu, ardından da ahşap parçalarını dökmeye başladı.

“Buradan hemen çıkmamız gerekiyor! Hemen!” Beki bize koşarken dışarıdaki karısına seslendi. “Nora sakın içeri girme! Çıkıyoruz. Sakın girme!”

Beki beni omuzlarımdan yakaladı. Ante hâlâ hiç kıpırdamıyordu. Kendime gelmeliydim! Hızla ayağa kalkarken onu ellerinden yakaladım. Çekmeye çalıştım ancak ne kalkmasını sağlayabildim ne de onu kıpırdatmaya gücüm yetti.

“Beki! Beki beni bırak onu kaldıralım.” Eğilip Ante'nin kolunun altına girdim. Beki ellerini Ante'ye uzattı ama dokunamadan duraksadı. “Beki!” Dostuna bir hayalete bakıyormuş gibi bakıyordu. Ağır bir şok geçiriyordu ve ne yazık ki bunu şu an daha fazla sürdüremezdi. “Yardım et!” diye bağırdım tüm gücümle. “Tut onu! Yardım et.”

Ev gürültüyle yıkılmaya başladığında Beki'nin omzuna kalın bir ahşap parçası düştü. İşte o zaman inleyerek kendine geldi. Hemen Ante'nin kolunun altına girdi ve iki kişi girdiğimiz evden, üç kişi olarak kendimizi dışarı güçlkle attık.

Evin tümüyle yıkılışı ve Nora'nın ağabeyini görmesiyle dizlerinin üzerine çöküşü aynı saniyelerde gerçekleşti.

Son basamak ayaklarımın altından kayıp giderken, şimdi her birimiz yerdeydik. Nora yumruklarını ağzına götürüp Beki ile aramda duran ağabeyine dolu dolu gözlerle baktı. Ağzından tek kelime çıkmadı. Nefeslerimiz ancak düzene girerken, evden geriye tek bir ahşap parçasının bile kalmadığını ancak idrak ediyordum. Ante'yi bana getiren ev, bir kez daha hiç var olmamışçasına yok olup gitmişti.

“Tanrı'm...” Nora'nın, bir an bile ağabeyinin üzerinden ayırmadığı bakışları titriyordu. Kimse düştüğü yerden bir milim bile kıpırdamamıştı. “Yüce Tanrı'm...” dedi ağlamaklı sesiyle. “Bu gerçek olamaz!”

“Gerçek.” Parmaklarım yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken, dizlerinin üzerinde bomboş gözlerle etrafına bakan Ante'ye, şükrederek baktım. “O burada Nora,” dedim heyecanla. “Ante'miz burada!”

Beki ani bir kararla ayağa kalktı. Çenesi kaskatı görünüyordu. Oradan oraya adımlarken, kara batıp çıkan ayakkabılarının çıkardığı ses kulaklarımızı süsleyen tek sestti. Kalkması gibi ani bir kararla durdu ve Ante'ye baktı.

“Nasıl oldu bu?”

Şoktan çıkan Nora'nın ilk yaptığı koşup ağabeyinin yanına gelmek oldu. Ellerini uzattı ama dokunamadı. Onun tüm bedenine dikkatle bakarken ağlıyordu. İnanmıyordu. Hiçbirimiz inanamıyorduk. Çünkü bu gerçek bir mucizeydi.

Ante kendisiyle birlikte, bana ihtiyacım olan mucizeyi de getirmişti.

“Ağabey...” Nora sesiyle de ağlıyordu. “Ağabeyim!” Kollarını Ante'ye sarıldığında Ante, aynı tepkisizlikle kaskatı kesildi. Öyle ki, kaşlarını bile çatmıyordu. Nora geri çekilip, “Çok üşümüş,” dedi. “Onu ateşin başına götürelim.”

Bu kez Ante'nin kollarına giren ben ve kız kardeşi olduk. Onu ateşin başındaki hasır kilime bırakırken, Beki hâlâ bir öcüymüş gibi bakıyordu ona.

“Senin neyin var?” Nora kocasına g len yüzüyle sitem etti. “Neden dostuna sarılmıyorsun?” Cevabı beklemeden ko up çadırdan bir battaniye getirdi ve ağabeyinin çıplak omuzlarına bıraktı. “Ona sıcak bir şeyler vereceğim.” Termostaki  ayı yanı başına oturduğu a abeyine verdi. Ancak Ante ona bakmadı bile. “A abey...” Sakallı yana ına büyük,  zlem dolu bir öpücük bıraktıktan sonra, “Alır mısın?” diye sordu. “Hadi al.”

Ante’nin tepkisizli i Beki ve Nora’nın bakı masına sebep olurken, yıllar sonra bulduğum adamın diğer yanına oturdum.

“Henüz  okta. Neler olduğunu bilmiyoruz. Tek bildiğim...” Yüzüne baktığımda gözlerimin yeniden dolmasına engel olamadım. “... zaman tanınmalıyız. Kendimize de  yle.”

Oluşan yeni sessizlik Nora’nın ince sesiyle son buldu.

“ imdi ne yapacağız?”

Beki’nin dakikalardır d   nd    buydu.

“Bir an önce buradan gitmeliyiz.”

“Evet, evet.” Nora hemen ayağa kalktı. “Ben toparlanıyorum.” A abeyine bakıp, “Ona senin kıyafetlerinden ayarlayaca ım,” dedi.

Beki ba ını salladı. Karı koca hızlıca toparlanırken Ante’nin yanından bir an olsun ayrılmamı tım. Bana bakmıyordu. Bir kez bile bakmamı tı.

Elim yana ına uzandı.

“Sevgilim,” diye fısıldadım. Sonra çok sevdiğim kirli sakallarını yumuşak dokunu larla sevdim. “Ne oldu sana böyle?”

Nora ile birlikte ona Beki’nin kaza ını ve  i me montunu giydirdik. Kafasına siyah bir bere taktı ımızda onu burada ilk gördüğüm haline geri dönmüş gibi görünüyordu.

Teleferikle Montenverse trenine, oradan da Chamonik’e ulaşırken Beki, Ante’yi otele nasıl sokaca ımızı düşünüyor-

du. Tüm o anlarda bir an bile Ante'nin kolundan ayrılmamıştım. Bırakırsam yeniden kaybedecekmişim gibi hissediyordum. Bu çok ağırdı. Tam da bu yüzden Nora da sıkça ağabeyine dokunup cevap alamayacağını bile bile ona bir şeyler söylüyordu.

“Bir kimliği bile yok.” Bunu hemen önümüzden yürüy-en Beki söylemişti.

Otele doğru yürürken Ante kız kardeşiyle aramda bir robot gibi yol alıyordu.

“Hadi misafir olarak saktuk diyelim. Kalışını nasıl ayarlayacağız.”

“Sizin de yoktu,” diyerek başvurduğumuz yasadışı yolları hatırlattım. “Otelde kalmayalım o halde,” dedim aceleyle. “Hemen Türkiye’ye geri dönelim.”

Beki omzunun üzerinden bana bakıp gerçeği yüzüme vurdu.

“Bunun için de kimliğe ve hatta bir pasaporta ihtiyacımız var.”

Ah, kafam tümüyle Ante ile dolmuştu ki çırılçıplak duran bu gerçeği atlamıştım.

“Pekâlâ...” Otel görüş açımıza girdiğinde aklımda dakikalar sonra ilk kez Ante dışında biri vardı: Dekâ. “Bunu sağlam kafayla konuşmalıyız. Şimdi, ufaklığı buradan uzaklaştırmalıyız.”

“Ben de bunu düşünüyordum. Onu Lisa teyzeyle Türkiye’ye gönderelim. Malum, bizim ne zaman döneceğimiz şu andan itibaren belli değil.”

Beki haklıydı. Ante buraya ait değildi ve yasal yollarla bir kimlik edinmesi de mümkün değildi. Diğer yolun ise ne kadar zamanımızı alacağını asla kestiremezdik. Ante’yi, Nora ve Beki’nin kaldığı odada bırakırken kulağına geri döneceğimi fısıldadım.

Dekâ’yı, Lisa teyzeyle dönmeye ikna etmek zaman almıştı. Akıllı bir çocuktü ve olağanüstü bir şeyler olduğunun

farkındaydı. Ona yıllarca sorduğu babasını henüz anlata-
mayacağım için birçok yalana başvurmak zorunda kalmış-
tım. Lisa teyze ile oğlumu, anneannesi ve dedesinin yanı-
na Adana'ya uğurlamam akşam vaktini bulmuştu. Koşar
adımlarla Beki ve Nora'nın odasına gittiğimde bana kapıyı
Nora açtı. İşaretparmağını dudaklarına götürerek sessiz ol-
mam konusunda ikazda bulundu.

“Sen gittiğinden beri uyuyor. Uyandırmayı düşündüm
ama Beki bunun iyi bir fikir olmadığını söyledi,” diye fısııl-
dadı. Başımı sallayıp beyaz çarşafların içinde çıplak gövde-
siyle uyuyan Ante'ye baktım, gülümsedim. Burada olma-
sı, gerçekliğine inanılmaz bir rüya gibiydi. “Duş almasını
söyledim ama yine tepki vermedi.” Başıyla beyaz ve gold
rengiyle dekore edilmiş odanın geniş balkonunu gösterdi.
Daha çok çiçeklerle kamufle edilmiş yeşil bir bahçeye ben-
ziyordu. “Orası uygun. Konuşmamız gerekiyor.”

Uyuyan Ante'yi ne kadar izlemek istesem de bu nokta-
dan sonra konuşmamız gereken mühim konular vardı. Bir-
likte balkona çıkıp Beki'nin karşısında çapraz şekilde bu-
lunan katlanabilir sandalyelere oturduk. Her şeyden önce
aklımda olan bir soru vardı.

“Beki, neden karının Ante'yi uyandırmasını istemedin?”

Düşünmekten kafası patlayacakmış gibi görünüyordu.

“Sence? Öylece etrafına bakıyor. Bomboş, bir yabancı
gibi...”

“Sana dağın tepesinde de söyledim. Zamana ihtiyacı...”

“Bu öyle bir şey değil,” diye kesti sözlerimi. “Başka bir
şey var. Biz onun Ante olduğunu biliyoruz ama o... san-
ki...”

Histerik bir şekilde gülümsedim.

“Saçmalıyorsun. Sana söyledim, sadece şokta. Beki...”
Ona doğru eğilip dirseklerimi dizlerime koydum. “... onu
en son dün görmedik, değil mi? Yıllar oldu... Neler yaşa-
dığını bilmiyoruz. Kendine geldiğinde bize her şeyi anlata-
caktır.”

“Kendine geldiğinde...” Bildiği bir şeyler vardı. Bildiği ve dile getiremediği şeyler... “Her neyse...”

Yeniden arkama yaslanarak bakışlarımı ikisi arasında gezdirdim.

“Bir şeyler düşündünüz mü?”

Beki başını salladı.

“Birkaç telefon görüşmesi yaptım. Bu işler tahmin ettiğimden daha meşakkatli, hele de yabancı bir ülkede...” Sesini alçaltarak devam etti. “Yarın sabah biriyle görüşeceğim.”

“Güzel. Ona yapabildiğinin en iyisini yapmasını söyle. Çünkü içeride ömrünün sonuna dek o kimliğe ve pasaporta ihtiyacı olan biri var.”

“Ayarlayacağım.” Cebinden bir sigara çıkardı ve parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Onu en son Siena doğmadan evvel sigara içerken görmüştüm.

“Hâlâ inanamıyorum.” Nora’nın sesi sözlerini tasdikliyordu. Kıvrılan dudaklarına, dolan gözleri eşlik ediyordu. Elini ayağını nereye koyacağını bir türlü bilmiyordu. Nora ne yaşıyorsa benzerlerini içimde yaşıyordum. Sırf bu yüzden şu an oturduğum sandalye bana diken olup batıyordu. “Söylesenize, nasıl oldu bu?”

“Bilmiyorum, Nora. Açıkçası sorgulamak istemiyorum da... Döndü ya, gerisi önemli değil.”

“Önemli.” Nora ile gözlerimiz, bunu söyleyen Beki’ye çevrildi. “Bunun nasıl olduğunu galiba biliyorum ve emin olun nasıl olduğu, en az dönüşü kadar önemli.” Beki cebinden bir çakmak çıkardı ve sıkıntılı bir nefes verdi. “Az önce ne söylemek üzere olduğumu merak etmiyor musun?”

“Hayır Beki, etmiyorum.”

“Etmelisin,” dedi üzerine basa basa. Sonra sigarayı dudaklarına götürdü ve yaktı, derin bir nefes çekti ve bir saniye sonra gri dumanını havaya bıraktı. “Biz onun Ante olduğunu biliyoruz. Ancak düşündüğüm ihtimal gerçekleşmişse... O, kendisinin Ante olduğunu bilmiyor.”

Sigarasından ikinci bir nefes çekmeye yeltendiği anda ince dal, parmaklarının arasından kayıp gitti. Garip bir andı. Bakışlarımız aynı anda yukarı kalktığında sigara başka birinin dudaklarının arasındaydı: Ante'nin...

“Ante, diye bahsettiğiniz kişi ben miyim?”

Nora ile ayağa sıçrayışlarımız aynı saniyelerde gerçekleşti. Ona bakarken, gözlerindeki yabancı bakışı idrak ederken içimden bir şeylerin çekildiğini hissettim.

“Ante, sen...”

“Size söylemiştim,” dedi Beki, oturduğu yerde kılını kıpırdatmadan. Bakışlarını Ante'den hemen aldı. “Söylemiştim.”

“Neler oluyor!” Nora ağabeyinin önünde durdu ve ona serzeniş dolu gözlerle baktı. “Ne demek bu, ağabey?”

Ante kardeşinin yüzüne baktı. Ah! Hiçbir ifade barınmıyordu o bakışlarda.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ufaklık.”

Yumruklarımı sıktım. Gözlerimi kapatıp hazmetmeye çalıştım. Açtığımda bakışlarım direkt olarak Beki'nin üzerindeydi.

“Beki, bize hemen ne olduğunu anlat.”

Beki yeni bir sigara yakıp ilk nefesini çektikten sonra arkasına yaslandı. Nora bir çuval gibi yerine çökmüştü. O ve ben ayaktaydık. Bana bakmıyordu. Bunu kesinlikle yapmıyordu.

“Nora...” Beki karısının ismini teselli eder gibi seslendi. “Ona bir bak, aynı. Yıllar önce nasıl bıraktıysak öyle...” Sonra bana baktı. “Onu son kez nerede bıraktığımızı hatırlayın. O kulede, yangının orta...”

“Bunun konumuzla ne alakası var!”

Yüksek sesli sitemime gelen yanıt Nora ve kocasından değildi.

“Neden bu kadar sinirlisin?”

Ante'ye baktım. Bana bir yabancıya bakarmış gibi bakan sevgilime. Bir anda dolan gözlerimle karşısında dikilirken, "Kes şunu Ante!" diye bağırdım, bu kez daha yüksek bir sesle. "Beni tanımıyormuş gibi davranmaya bir son ver!"

Karşısında infilak etmek üzere olan bir volkan gibiydim. Ante ise o volkanın patlama sesini bile duymayacak kadar uzaktı. Umursamayışı da bu yüzdendi.

"Öyle davranmıyorum," dedi sakın bir sesle. "Zaten öyle."

Bakışlarım bakışlarının üzerinde titrerken, Nora kolumu kavrayarak oturmamı sağladı.

"Ağabey, sen de oturur musun? Bunu konuşmamız gerekiyor."

Ante zor bir teklif almışçasına düşündü. Sonra da çaprazımda bulunan sandalyeye çöktü. Bir süre kimse konuşmadı. Konuşması gereken Beki'ydi ama kelimeleri aklında toparlayamadığını görebiliyordum. Ne olduğunu anlamıyordum, anladığım kadarına ise kırgındım. Ancak tüm bunlar bir yana, Ante'ye yeniden kavuşmamın sevinci öyle büyüktü ki, hiçbir kırgınlık içimde sonsuza dek konaklayamazdı.

"Balmumu heykellerini biliyorsunuz..." diye söze girdi Beki. Karısı başını salladı. Ante ve ben tepkisizce konuşacaklarını bekliyorduk. "Cezalandırılan melekler balmumu heykellerine dönüştürülerek cezalandırılırdı. Yaşamları askıya alınırdı. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin yaşlanmazlar, heykele dönüştürüldükleri sırada hangi haldeyse öyle kalırlar." Ante'ye baktı hüznle. "Ona bir bakın, bir yangından çıkmış gibi... Kızlar, biri onu bıraktığımız yerde bir balmumu heykeline dönüştürmüş. Ancak bunu cezalandırmak için değil, onu kurtarmak için yapmış..."

Nora gözyaşları içinde "Kim..." diye sordu. "Kim?"

Sonra karı koca birlikte tekrarladılar.

"Nemfet..." Beki bir şeyleri anlamış gibi başını salladı.

dı. “Nemfet’i yaralı halde ardımızda bıraktığımızı sanıyordum.” Burukça gülümsedi. “Peşimizden geleceğini tahmin edemezdin. Yine bize yardım etmenin bir yolunu bulmuş.”

“Ne kadarını hatırlıyor?” diye sordum güçlü tuttuğum sesimle.

“Hiç. Hatırladığı hiçbir şey yok.”

“Hiç umut var mı?”

“Yok. Heykel, görünüşleri ve yaşam fonksiyonlarını korur. Hafıza sabun gibi eriyip gider. Bunun geri dönüşü yoktur.”

Yaşadığımız tüm zamanlar içimi kemirirken ona baktım. Gözlerinde milyonlarca soru işareti vardı ve güçlü duruşunun aksine, içindeki o soru işaretleriyle boğuşuyordu. Yavaşça yerimden kalktım, yaklaştım, önünde diz çöktüm. İslî ellerini ellerimin arasına alırken gözlerim, çehresine özlemle bakıyordu.

“Biliyorum, beni hatırlamıyorsun. Biliyorum, hatırlamayacaksın. Yaşıyorsun, buradasın. Biliyor musun? Daha önemli bir şey yok. Çünkü değişmeyecek bir şey var: Sen benim Ante’msin. Yeniden yaşayabiliriz. Ante...” Dudaklarımı elinin üzerine bastırdım. “Seninle bunu milyonlarca kez baştan yaşayabiliriz...”

Gece gizemli, Ay parlaktı. Mutfağın bahçeye açılan aralık kapısı nefis bir yaz havasını içeri boca ediyordu. Dudaklarımdaki sıcak gülümsemeyle birlikte tepsiye uzandım ve yaptığım rengarenk mezeleri özenle yerleştirdim. Aralık bahçe kapısından içeri giren yalnızca yaz havası değildi, iştah kabartan mangal kokusu da dakikalardır burnumdaydı. Arka fondan duyulan ağır müzik, koşuşturan çocukların sesiyle harmanlanmıştı ve ben bunu seviyordum. Her birimiz seviyorduk.

Ağır tepsiyi alıp bahçeye çıktım. Sardunyalarla bezenmiş yeşil bahçemizin orta yerinde uzunca bir masa, o masanın

etrafında ise sevdiklerim vardı. Bir an durdum ve ne kadar güzel göründüklerini düşündüm. Geceyi aydınlatan yalnızca masanın tepesindeki sarı ampul ışıkları değildi. Geceyi aydınlatan birlikte oluşumuzdu.

Siena üçüncü kız kardeşini annesinin kucağından çekirtirken, Deka kız arkadaşıyla bahçede geziniyordu. Askerin adını verdiğimiz üç yaşındaki Jean ise babasının kucağındaydı. Her zamanki gibi aklına gelen her şeyi soruyordu ve babası onu sabırla cevaplıyordu. Bir an sonra bir çift siyah göz beni buldu. Jean'ın başına sevgi dolu bir öpücük bıraktıktan sonra onu Beki'nin dizlerine bıraktı ve yaklaştı. İki elimle güçlkle taşıdığım tepsiyi tek eline alırken bakışları büyümeye başlayan karnımdaydı.

“Senin için fazla ağır, ne dersin?”

Gülümsedim.

“Jean ile fazla meşguldün.”

Elini arka cebine attı ve oradan jelatine sarılı bir parça çikolata çıkardı. Bu anı yüzlerce kez yaşamıştım. Bu anı yüz binlerce kez yaşayabilirdim.

“Karıma ayıracak vaktim her zaman var.”

Çikolatayı dudaklarıma uzatmasının ardından dudaklarını dudaklarımin üzerinde hissettim. İşte, yüz binlerce kez yaşamak istediğim bir an daha! Onu tutkuyla öptükten sonra dudaklarımı dudaklarından ayırmadım. Çikolata ağzımın içinde erimişti.

“Imm... Hangisinin daha nefis olduğuna karar veremiyorum.”

Bizi benden dinledikleriyle anlayan, yaşayan, belleğindeki boşluğu içinde yeniden büyüyen sevgiyle dolduran adam beni yeniden öptü. Yeniden ve yeniden...

Çocuklarımıza baktıktan sonra karnımı şefkatle okşarken alnını alnıma yasladı.

“Ben de öyle, ay parçası. Ben de öyle.

-SON-

Playlist

Vivaldi-La Follia
Sam Smith-Fire on Fire
Vivaldi-Winter
Evanescence-My Immortal
Rodrigo-Gitar Konçertosu
Teoman-Bana Öyle Bakma
Pera-Biri Vardı
Buray-Ay Parçası
Ufuk Beydemir-Ay Tenli Kadın
Oi va voi-Refugee
Sam Tinnesz-Glass Heart, Tommee Profitt
Thurisaz-Years of Silence
Nevermind the Name-Clouds
Mark Eliyahu-Journey
Thurisaz-Endless
Evanescence-Lithium

Teşekkür

Karakterler döküldükleri satırlardan doğarlar. O satırlara gözler ve hisler değdiğinde ise ölümsüzleşirler. Kitabımıza naksettiğiniz hislerinizi derinden hissedebiliyorum. Karakterlerimiz artık ölümsüz.

Pera ve Ante'nin Mont Blanc'dan Ay'a uzanan yolculuğunda benimle olduğunuz için başta siz değerli okurlarıma; heyecanımı benimle paylaşan *DuruMavii* hikâyeleri kızlarıma; Özlem ve Pakize'ye; kitapta emeği geçen değerli yayınevi ailesine sonsuz teşekkür ederim.

Her adımda varlığı, desteği ve fikirleriyle yanımda olan biricik Ray'ıma kalpten teşekkür ederim.

Zamanın son anına dek sürecektik hikâyelerimizde sizi yanımda bulacağımı bilerek *Kanlı Ay* için veda ediyorum.

Kitap kokusuyla kalın. Daima...

KANLI AY²

Ante,

Bedenimi ısıtmanın bir yolunu buldular. Ancak ruhum, üzerinde
soluklandığımız buz kütleleri kadar soğuk ve devinimsiz.
Beni izlediğin anları anımsadığımda, belleğimde belirenlerin
biri sanrıdan ibaret olduğunu bile bile elimi uzatıyorum.
Ah Ante, dokunamıyorum. Sınandığım şey acıyla yoğrulmuş
devasa bir boşluk. O boşluğun ucunda
bir bez bebek gibi sallanıyorum.

Bedenimi kurtarıırken, ruhumu esir eden anahtar heybende
götürdüğünü biliyor musun? Belki de bir yerlerden,
dudaklarında düzmece bir tebessümle beni izliyorsun.

Buradayım. Her gece ay ışığının altında durup, yaşadıklarımızla
baş etmeye çalışıyorum. Beni o dipsiz mezara nasıl diri diri
gömdüğünü, sonra parmaklarınla kazıyarak
nasıl çıkardığını düşünüyorum.

Hiç kimse inanmıyor; karanlık gözlerini üzerinden ayırmadığın ay
yeniden kızarıyor. Hiç kimse görmüyor; ay oluk oluk kanıyor.
Ante, alnımdaki yara izi sızlıyor, onca zamandan sonra zihnim
ilk kez kokunu duyumsuyor.

Ve yabancı bir ses fısıldıyor, beni çağırıyor;

"Ayın kayıp meleği, seni bekliyorum. "

KDV'den
muafır.

